Introducere

Deschideţi-mi puţin inima,

Iar eu o să vă dezvălui vouă lumea.

Cartea Zohar.

Cine sunt eu şi pentru ce exist?

De unde suntem, unde mergem şi pentru ce am apărut aici?

E posibil oare să fi fost şi altă dată aici în lumea asta?

Putem oare să aflăm cine suntem noi şi ce reprezintă întregul univers?

De ce există suferinţă în lume şi e posibil oare să o evităm?

Cum putem atinge fericirea şi perfecţiunea şi satisfacţia?

Mulţi au fost tentati, de-a lungul generaţiilor, să răspundă la întrebările de sus, cam dureroase.Aceste chestiuni reapar în fiecare generaţie, care fapt demonstrează că nu am aflat răspunsul satisfăcător pană astăzi.

Studiind Natura, studiind Universul, se descoperă că totul in jurul nostru există şi se desfăşoară conform unor legi exacte şi specific orientate într-o direcţie predeterminată.

Dacă ne considerăm treapta cea mai înaltă a creaţiei

Naturii, observandu-ne, descoperim, că oamenii se comportă în mod dizarmonic faţă de sistemul acestor legi ale naturii, nesupunandu-li-se.

De exemplu, observand perfecţiunea fiecărui organ al corpului, orientarea exactă intr-o direcţie specifică a funcţiei fiecărei celule vii,n-avem răspuns la întrebarea: pentru ce scop există de fapt acest organism...?

Totul împrejurul nostru este dominat de legea cauză-efect.Totul este creat cu un anumit scop. În lumea obiectelor materiale,domină legile exacte ale mişcării, transformării şi a reîncarnării sufletelor.Aceeaşi lege domină si lumea vegetală şi cea animală.

Însă, întrebarea întrebărilor:care este scopul existenţei ? - a rămas fără un răspuns satisfăcător.

Oare a existat vreodată un om pe care să nu-l fi frămîntat întrebarea aceasta? Teoriile ştiinţifice contemporane atestă că universul e controlat de legi fizice, stabile, pe care nu le putem schimba. Rolul nostu constă în a le folosi într-un mod inteligent în cei 70-120 de ani ce ne sunt daţi şi în a pregăti fundamentul pentru generaţiile ce vor urma... pentru ce?...

Oare să fi evoluat lumea din anumite forme primitive, sau să fi fost adus Omul de pe alte planete? N-are importanţă de loc.

Există doar două noţiuni: naşterea şi moartea.

Iar ceea ce se petrece între ele, este irevocabil, ireversibil, şi astfel de nepreţuită valoare. Sau, invers: viaţa nu înseamnă nimic,dacă la sfarşitul vieţii nu este decat întuneric.

De mult timp mă îndeamnă conştiinţa să mă eliberez de piedici şi să scriu un esseu cuprinzător care să descrie cat mai profund sufletul Iudaismului şi al religiei, de asemenea să descriu Ştiinţa CABALEI , atat de originală, cu scopul de a o răspandi tuturor , spre a servi tuturor ca sursă a înţelegerii în toate domeniile care ating piscurile Universului, ÎN SPLENDOAREA lor adevărată.

Mai demult, în Israel, înainte de descoperirea Tiparului nu se găseau, la indemana fiecăruia, cărţi false despre subiectul sufletului, animei YAHADUT-ului-dorinţa spre Creator, fiindcă aproape nu existau autori care să nu simtă răspundere pntru ceea ce scriu. Şi aceasta , pentru că de obicei, cei neserioşi nu erau renumiţi.

Iar dacă îndrăznea cineva să scrie într-un fel neadevărat, nu-şi permitea să plătească sumele enorme cerute atunci de către scribi. Astfel nu ajungea la publicul larg.

In acele vremuri, nici cei mai mari cunoscători nu aveau interes sa raspandeasca ştiinţa lor, scriind cărţi despre subiectul în discuţie, dată fiind convingerea lor cum ca poporul nu ar avea nevoie de astfel de revelări, ci dimpotrivă , ei erau convinşi de necesitatea de a ascunde cat mai tainic informaţia posedată de ei în ce priveşte lumea spirituală. CĂCI NE-A FOST PORUNCIT să ascundem spiritul TOREI şi studiul ei, de cei ce nu ar fi demni sau pregătiţi să o cunoască, iar aceşti autori nu erau de acord să-i coboare din valoarea spirituală şi să expună ştiinţa preţioasă celor vanitoşi.

Căci asta ne este datoria faţă de Măreţia Creatorului.

Însă, din epoca în care se răspandise în lume Tiparul, şi a scăzut preţul cărţilor, a devenit uşor a propaga informaţii

în mod necontrolat, din partea unor autori neautentici!! Aceştia, exploatand ocazia de a deveni bogaţi şi de faimă, nu au dat atenţie de loc consecinţelor faptelor lor, lipsite de răspundere!

Aceste cărţi, scrise de persoane care nu au avut parte de studiul Cabalei ci din GURĂ ÎN GURĂ—peh el peh—de la un rabin ales pentru asta, şi care ignorau sursele antice, originale ale ştiinţei, au descris propriile lor păreri+teorii, susţinandu-le divinitatea, descriind prin ele sufletul acestei naţiuni cu uriaşul ei tezaur.Şi, pentru ca, proştii, nu au fost grijulii, n-au ştiut să se ferească şi nu aveau cum să afle că au transmis generaţiilor următoare informaţii greşite, stricate chiar, totul spre propriul lor profit meschin, sacrificand adevărul, autenticitatea ştiinţei, harazita urmaşilor.

Iar în ultimul timp şi-au ridicat prea sus capul aceşti falsificatori,şi şi-au înfipt ghearele în ştiinţa cabalei,fără să le pese că este închisă sub mii de zăvoare, pană în zilele de astăzi, astfel încat nimeni nu pătrunde şi nimeni nu scapă din ea nici măcar o vorbă cu înţelesul potrivit şi, bine înţeles, nici legătura dintre cuvinte. Dat fiind că, în toate cărţile autentice care s-au scris pană azi, nu există decat subînţelesuri ,aluzionate astfel, încat doar cei ce studiază direct, din gura mentorului autorizat, pot înţelege ceva, si asta ,cu greu.

De aceea, au fost derutaţi foarte mult cititorii, în ce priveşte interpretarea acestor lucruri . Mai ales că s-a creat o atmosferă uşuratică, prin care fiecăruia i se parea că i-ar fi de ajuns a cerceta un manuscris în orele libere, pentru a pătrunde aceste înţelesuri sublime şi a le comenta. Şi fiecare trage concluziile sale după plac.

ACESTEA au fost cauzele, care m-au scos din apele mele,şi m-au determinat să decid că este timpul de a acţiona în favoarea Creatorului şi să salvez ce se mai poate salva. Şi mi-am luat raspunderea de a dezvălui o anumită parte din scrierile originale respective, spre a le răspandi şi populariza.

TEXTUL DE MAI SUS A FOST SCRIS DE RAV YEHUDA AŞLAG.

Tradus de DR MENDEL CLARA.

ESENŢA ŞTIINŢEI CABALA

Înainte de a clarifica istoria cabalei, o ştiinţă despre care s-a scris atat de mult, am găsit necesar, mai întai, să clarific esenţa acestei ştiinţe - pe care puţini o cunosc, după părerea mea. Şi, bine înţeles, nu e posibil a discuta istoria unui lucru, înainte de a-i cunoaşte esenţa însăşi.

Deşi această cunoaştere este mai profundă şi mai largă decat marea, totuşi mă voi strădui din toată puterea şi cu toate cunoştinţele pe care mi le-am însuşit în această profesiune, să o clarific şi să o luminez de la izvoare şi în toate aspectele ei. Astfel încat să satisfac orice suflet, care să tragă concluzii corecte, în ce anume constă cabala, într-adevăr. Astfel încat să nu rămînă loc, cititorilor, de confuzii, precum se obişnuieşte în timpul unui astfel de studiu.

Despre ce scrie cabala? Sau cu ce se ocupă această stiinţă?

Această întrebare preocupă, bine înţeles, orice fiinta ganditoare.

Ca să răspund într-un mod satisfăcător la această întrebare, voi da o definiţie fidelă şi conservatoare: "Ştiinţa Cabalei reprezintă o secvenţă a <u>rădăcinilor</u>, care se desfăşoară intr-o ordine de cauză-efect cu legi fixe, şi care se reunesc şi ţintesc spre un <u>scop unic</u> şi sublim, imprimat sub numele de <u>"revelarea Divinităţii Sale, creaţiilor Lui"</u>, în lumea aceasta".

Şi aici ne folosim de noţiunile de obştesc , sau general, şi individual.

***Obştesc:** adică, întreaga omenire, care este obligată în mod absolut, pană la urmă, a ajunge la culmea dezvoltării spirituale, descrisă prin cuvintele:*

''căci se umpluse ţara de cunoaşterea Creatorului, precum apele se revarsă în mare''. ''Şi nu se vor mai învăţa unii pe alţii, tovarăşi şi fraţi, spunand, Cunoaşteţi-l pe Creator, fiindcă Mă vor şti cu toţii, mici şi mari''. ''Şi nu vor mai fi ascunşi învăţătorii tăi, iar ochii tăi vor vedea pe învăţătorii tăi" - moreh însemnand învăţător, dar şi lumină.

Individual: *Înseamnă că, înainte să ajungă omenirea, în totalitatea ei, la perfecţiune, în fiecare generaţie ajung la aceasta şi unii indivizi dotaţi, acestia fiind persoanele, care ating într-o anumită intensitate revelarea Divinităţii. Aceştia sunt Profeţii şi cei care aparţin Divinităţii . Precum au spus Înţelepţii: "nu este generaţie în care să nu existe cei asemenea lui Avraham şi Yaacov". Ca dovadă, în fiecare generaţie are loc revelarea DIVINITĂŢII SALE, după cum spun „hazal"-sau înţelepţii, care sunt autorizaţi a şti aceasta şi care ne sunt devotaţi nouă.*

MULTITUDINEA de ''parţufim''-FEŢE," sefirot''-sfere, şi „olamot"-lumi

După cele spuse mai sus, s–a pus întrebarea: "care este importanţa acestei multitudini de parţufim, sfirot şi legăturile efemere dintre ele care umplu cărţile de studiu al Cabbalei, din moment ce această ştiinţă nu are decat un rol unic, special şi clar ?

Într-adevăr, dacă vei contempla corpul unei mici vietăţi, al cărei unic rol este doar acela de a se nutri pe sine însăşi, pentru a supravieţui catva timp, destul ca să apuce a se reproduce, spre a-şi continua specia, vei descoperi în ea o construcţie complicată, din mii şi mii de fibre şi tendoane, precum susţin fiziologii şi anatomistii. Şi alte mii şi mii se află acolo, unde ochiul omului nu a pătruns deocamdată. Şi de aici poţi conclude cate mii de ansamble de înfăptuiri şi de canale sunt necesare pentru a inventa şi a dezvălui acel scop sublim.

Două aranjamente: dinspre superior înspre inferior, şi de la inferior către superior: "miilah letatah umitatah leilah".

In general, aceasta stiinta se împarte în două ordini sau direcţii, care sunt paralele şi se aseamănă ca două picături de apă, şi nu diferă între ele, doar atat că prima coboară de la superior spre inferior, pană în lumea aceasta, iar al doilea sistem începe în această lume şi traversează în sens opus exact aceleaşi drumuri, trecand şi prin aceleaşi componente, care au fost imprimate de la rădăcina lor, în timpul apariţiei şi a revelării lor, de sus în jos.Şi iată, primul sistem e denumit ordinea desfăşurării lumilor, feţelor, şi

a luminilor - „olamot, parţufim, sefirot” - cu tot ceea ce cuprind ele, fie permanent, fie efemer.

Iar cea de-al doilea aranjament,este denumit “Revelările,sau Treptele profeţiei şi ”anima divină”.Iar omul care are parte de această invitaţie, este obligat să păşească pe aceleaşi cărări şi trasee, spre a atinge fiecare amănunt şi treaptă încetul cu încetul, în conformitate cu exact aceleaşi legi conform cărora au fost imprimate, din momentul emanării lor, de sus în jos.

Căci revelarea Divinităţii nu se înfăptuieşte toată dintr-o dată, ci continuă să apară în decursul unei anumite perioade, în funcţie de sublimizarea acelui om, pană ce îi vor fi revelate toate acele trepte de sus in jos. Ele fiind aranjate şi atinse unul după altul, şi fiind unul superior celuilalt, urmand modelul treptelor scării, acest sistem este de aceea denumit Trepte -- „Madregot”.

DENUMIRI ABSTRACTE.

Mulţi consideră că toate cuvintele şi denumirile care apar în ştiinţa Cabalei sunt noţiuni abstracte. Aceasta, dat fiind că obiectul ei este DIVINITATEA şi SPIRITUALITATEA, care sunt deasupra spaţiului şi al timpului şi unde nici ochiul fanteziei nu domneşte. Şi de aceea vor decide că tot ceea ce tratează subiecte din această categorie, desigur constituie doar denumiri abstracte, sau şi mai sublime, fiind lipsite total, de la origine, de elemente imaginare.

Însă nu este acesta adevărul, ci dimpotrivă: cabalah nu se foloseşte de noţiuni, ori definiţii, decat cu conţinut real şi concret. Şi aceasta constituie o lege de fier la toţi înţelepţii cabalei: “tot ceea ce nu vom realiza noi, nu vom defini prin nume sau vreun cuvînt”. Şi aici trebuie să ştii, cuvantul realizare - „Hasagah”,are înţelesul de supremul grad de înţelegere.

Adică,înainte ca un fapt să fie clarificat ochilor noştri într-un mod absolut, ca şi cum l-am avea prins în mană, nu-l definesc kabbaliştii ca realizare - „hasagah”, ci prin alte denumiri, ca de exemplu înţelegere, cunoaştere etc.

REALISMUL IN STIINTA CABALEI

Chiar şi în realitatea materială, expusă simţurilor noastre, există lucruri concrete deşi nu concepem şi nu ne imaginăm care este esenţa lor. Ca de

exemplu electricitatea şi magnetismul, denumite „fluidum”.

Cu toate acestea cine ar spune că aceste denumiri nu ar fi concrete, în timp ce ne este cunoscută acţiunea lor în mod cu totul satisfăcător, şi ne este absolut indiferentă însăşi esenţa lor, ca de exemplu natura electricităţii.Iar aceasta notiune ne este atat de apropiata şi concreta, nu mai puţin decat dacă l-am cuprinde cu totul în simţuri. Într-atat, încat toţi copilaşii sunt familiari cu aceasta denumire de electricitate, precum le sunt cunoscute denumirile de paine, zahăr, etc.

Şi mai mult, dacă vei dori să aprofundezi obiectul studiului, ţi-aş spune în general că, aşa cum nu atingem însăşi esenţa Creatorului, absolut de loc, tot astfel, nu avem idee care ar fi esenţa fiecărei creaţii ale sale. Nici chiar ale obiectelor pe care le pipăim cu mainile noastre.

Astfel încat, toată cunoasterea noastră cu tovarăşii noştri şi cu apropiaţii noştri în lumea materială, din fata noastră, nu este mai mult decat o ’’cunoştinţă a acţiunilor’’, care se nasc în urma contactului dintre simţurile noastre şi acestea. Iar aceste acţiuni ne satisfac perfect, deşi ignorăm cu totul esenţa însăşi a subiectului. ŞI mai mult, chiar în ce priveşte esenţa persoanei tale nu ai nici o idee şi realizare. Şi tot ce şti despre propria ta esenţă este doar o secvenţă de acţiuni care decurg din esenţa ta.

Şi de-acum, vei înţelege cu uşurinţă, anume că toate denumirile şi conceptele care se află în manualele de Cabala, sunt şi ele reale şi concrete cu toate că nu realizăm de loc subiectul studiat, pentru că cei care studiază, sunt total satisfăcuţi de cunoaşterea deplină a perfecţiunii finale, care este tot o cunoaştere a faptelor, care sunt produse şi se nasc prin interacţionarea luminii superioare cu persoanele care o ating.

Însă, aceasta este cunoasterea cu totul satisfăcătoare, fiindcă aceasta este regula:’’Tot ceea ce emană de la Providenţa Divină - “haşgahah”, ca să ajungă la realitate, la natura creaţiei, iată conţine un fel de satisfacţie absolută”. Precum nu-şi va dori niciodată omul un al şaselea deget la ană, fiindu-i îndeajuns cele cinci avute, în mod perfect.

NOŢIUNILE ŞI DENUMIRILE MATERIALE ÎN CĂRŢILE DE STUDIU AL CABALEI

Într-adevăr, este bine înţeles fiecărui om cu logică, faptul că unde este vorba despre spiritualitate, şi cu atat mai mult, despre Divinitate, nu avem în acel loc cuvinte şi litere să le exprimăm. Tot tezaurul de cuvinte care ne stă

la dispoziţie, nu reprezintă decat litere, semne, ale fanteziei şi ale simţurilor. Şi cum ne putem servi de ele, acolo unde nu au loc de fel, nici fantezii nici simţuri?

Şi chiar dacă vom lua ca exemplu cuvantul cel mai subtil ce se poate concepe în aceste domenii, adică expresia ''or elyon'' sau, ''lumină superioară'' sau „or paşut''- lumină simplă, chiar şi acestea sunt închipuite şi împrumutate de la lumina soarelui sau lumina lumanării, sau lumina satisfacţiei pe care o simţim cand suntem eliberaţi de vreo îndoială, printr-o descoperire nouă. Şi cum se poate să ne folosim de aceste cuvinte, în domeniul Spiritualităţi şi pe drumurile Divine? Ele nu vor oferi cititorilor, decat lucruri vane şi neadevărate.

Şi cu atat mai mult, unde e nevoie să descoperim prin acele cuvinte raţiunea privind negocierea care se obişnuieşte în cercetările acestei ştiinţe, chiar şi aici este obligat înţeleptul, omul de ştiinţă, să se folosească cu preciziune severă, de definiţii absolute, faţă de cititori. Şi dacă inteleptul va esua, chiar numai cu un cuvant nelalocul său, iată că va cauza zăpăceală prin aceasta cititorilor şi ei nu vor înţelege de loc ce spune in context, înaintea cuvantului sau dupa, si tot ce are legătură cu acel cuvant, cum prea bine stie orice cititor al manualelor de kabbalah. Aşadar întreabă-te, cum se poate ca învăţaţii kabbalei să se folosească de expresii mincinoase şi să explice prin ele legături ale ştiinţei? Este ştiut că nu există nici o definiţie prin denumiri neadevărate, fiindcă minciuna nu are picioare, şi nu are stabilitate.

Într-adevăr, aici e nevoie să faci cunştinţă cu legea "Rădăcină Şi Ramură", care se referă la relaţiile dintre lumi.

LEGEA RĂDĂCINĂ-RAMURĂ.

Învăţaţii cabalişti au descoperit că cele patru lumi cunoscute prin numele, ''AŢILUT, BRIAH, YEŢIRAH ŞI ASIYAH'', începand cu lumea dintai, cea superioară, denumită "AŢILUT", pană la LUMEA ACEASTA,materială,denumită "ASIYAH",au formă cu totul asemănătoare una cu alta, în toate faptele şi obiectele din ele. Adică toată realitatea şi faptele ei, din prima lume, toate acestea, se află şi în lumea a doua, dedesubtul ei, fără vreo schimbare. Şi astfel, în toate celelalte lumi, care urmează după ea, pană la această lume, cea palpabilă.Şi nu este nici o deosebire între ele, decat doar dinstincţia gradului care priveşte numai materialul din care sunt făcute amănuntele realităţii din fiecare lume. Iar materialul articolelor sau a particularităţilor din realitatea care se află în prima lume, cea mai de sus, este un material mai cristalin, mai pur, decat cea din lumile inferioare.

Şi materia amănuntelor realităţii din cea de-a doua lume, este mai grosolană decat prima lume, dar mai pură faţă de tot ceea ce îi este inferior în gradaţie.Şi aşa mai departe, pană în lumea aceasta, care ne inconjoara. Şi materia amănuntelor realităţii din această lume este mai grosolană şi mai întunecată decît toate lumile anterioare ei. Însă formele amănuntelor realităţii şi de asemenea, tot ce se petrece în ea, sunt echivalente în fiecare lume şi lume, atat în cantitate, precum şi în calitate, fără schimbare.

Şi se pot exemplifica cele de mai sus prin ştampila şi semnul lăsat de ştampilă, sau ştampilatul - adică toate amănuntele care se află în ştampilă, pană la cel mai mic amănunt, sunt trecute pe obiectul ştampilat de ea . În acest fel se petrec lucrurile, în fiecare lume imprimandu-i-se lumea superioară ei, ca prin ştampilare. Astfel toate formele care se găsesc în lumea superioară, prin cantitatea şi calitatea lor, vin copiate pe deplin şi trecute în lumea inferioară ei.

Astfel încat nu este vreun lucru sau fapt în vreuna din lumi, care să nu aiba exemplul său în lumea superioară ei, în mod identic, ca două picături de apă. Şi sunt denumite RĂDĂCINĂ ŞI RAMURĂ - "ŞOREŞ VE ANAF".

Adică, acel amănunt care se află în lumea inferioară, se consideră ca fiind ramura exemplului său, care se află, neclintit în lumea superioară ei, acolo fiindu-i rădăcină celui de jos, fiindcă este originea faţă de amănuntul respectiv , imprimat în lumea inferioară .

*Şi la aceasta s-au referit Înţelepţii care au scris: "nu există vreun fir de iarbă care să nu fi avut norocul şi poliţistul lui de sus, care să-l bată şi să-i dicteze:"**creşte**"!! Şi anume, rădăcina sau norocul, il obligă să crească şi să devină prin cantitate şi calitate ceea ce era predeterminat , ca în exemplul de mai sus cu ştampila. Şi aceasta este legea rădăcinii şi a ramurii, care acţionează în toate amănuntele din existenţă şi în toate faptele realităţii, în fiecare lume, respectiv lumilor superioare ei.*

LIMBA FOLOSITĂ DE MEKUBALIM - ÎNŢELEPŢI - ESTE O LIMBĂ A RAMURILOR.

Precum ne învaţă aceste ramuri despre rădăcinile lor, care le stau ca exemplu, în lumea superioară, în mod obligatoriu, pentru că nu este nimic în lumea inferioară care să nu fi provenit din cea superioară ei, si rădăcina din lumea cea superioară îşi obligă ramura din lumea inferioară ei, să-şi exprime toată forma şi tot conţinutul, precum se descrie în propoziţia - norocul din lumea de sus ce îi aparţine ierbii din lumea de jos, împinge acea iarbă şi o obligă să crească şi să devină ceea ce este -. Si astfel se poate

conclude că orice ramură din această lume, descrie exact exemplul său care se află în lumea superioară.

Şi astfel şi-au găsit cabaliştii un tezaur de cuvinte editate şi definite între ei, îndestulătoare întrutotul a le servi ca limbă de comunicare între ei, minunată pentru a discuta între ei despre rădăcinile spirituale din lumile superioare. Adică, numai amintindu-şi unul altuia despre ramura palpabilă care există în această lume, care este bine definită simţurilor materiale.

Ascultand, cei înţelepţi cuprind cu înţelegerea lor rădăcina cea superioară, spre care indică ramura aceasta materială, care este determinată, imprimată de către rădăcina ei. Astfel încat toate amănuntele realităţilor Emanaţiei , palpabile, şi toate faptele din ele, le-au devenit ca nişte cuvinte şi denumiri definite şi absolute, care indică spre rădăcinile înalte, superioare, spirituale. Şi, cu toate că în locul spiritualului nu există cuvinte pentru a-l exprima, fiind mai presus de orice imaginaţie, cu toate acestea ele şi-au cîştigat dreptul de a fi exprimate prin ramurile lor, care sunt aranjate conform cu simţurile noastre în lumea noastră cea palpabilă. Şi aceasta este toată caracteristica limbii vorbite între înţelepţii kabbalei, prin care îşi dezvăluie realizările spirituale unul altuia şi din generaţie în generaţie, atat oral cat şi prin scris. Şi se înţeleg între ei în mod absolut satisfăcător, cu toată precizia necesară disputei în cercetarea acestei ştiinţe. Adică prin definiţii cu totul precise fără urmă de eroare. Fiindcă fiece ramură işi are definiţia ei naturală, absolut particulară ei. Iar această limbă a ramurilor, a ştiinţei cabalei, e mai potrivită pentru a explica prin ea conceptele acestei ştiinţe, decat toate limbile cu care suntem obişnuiţi, care s-au stricat în decursul timpului, în gura publicului, cuvintele pierzand înţelesul lor precis. De aceea a devenit dificilă comunicarea ideilor precise atat oral cat şi in scris. În contrast, limba ramurilor nu se schimbă niciodată, şi niciodată nu li se va întampla cititorilor şi ascultătorilor să greşească în a înţelege cuvintele ce le sunt prezentate, definiţiile naturii fiind absolute, conform legii, de netrecut !

TRANSMITEREA DIN „GURA” UNUI MEKUBAL CARE ŞTIE, CELUI CARE ”PRIMEŞTE „ şi ÎNŢELEGE.

Astfel a scris RAMBAM, în Prefaţa la interpretarea Torei: „Iar eu mă oblig prin contract fidel, oricărui cititor din această carte, că voi aduce aluzii spre tainele Torei care nu vor fi înţelese decat de către cei care sunt mekubalim şi capabili a înţelege”. Şi în acelaşi fel a scris şi Chayim Vital, în Prefaţa sa la cartea ,,EŢ CHAYIM’’, adică ARBORELE VIEŢII. Şi la fel au scris şi „Chazal”, înţelepţii, „Să nu înveţi decat pe cel care deja înţelege ceea ce-i explici”.

Şi iată, cuvintele lor sunt clare, ele spun că nu e voie de învăţat decat din gura ''înţeleptului'' - „mekubal chaham". Însă care este explicaţia la pretenţia ca şi studentul să fie deja învăţat şi să înţeleagă el însuşi?Şi dacă nu este astfel, chiar de-ar fi cel mai drept din lume, si lui ii interzis să-l înveţe. Dar dacă este deja înţelept, care e nevoia lui de a învăţa de la alţii?.

Şi în cele scrise mai sus, vei înţelege vorbele lor cu uşurinţă. Deoarece limbajul nostru obişnuit nu ne ajută prin nimic să înţelegem nici o vorbă din chestiunile spirituale divine, care sunt mai presus de loc şi de timp - cele închipuite. Însă, există pentru acestea un limbaj special,destinat anume pentru acestea, care este limba ramurilor, denumită astfel, pentru că ne învaţă despre rădăcinile lor superioare.

Însă, această limbă, deşi e foarte potrivită rolului ei de a discuta prin ea cercetarea ştiinţei, mai mult decat alte limbajuri, totuşi asta este valabil doar dacă şi ascultătorul este învăţat. Adică ştie şi înţelege relaţia dintre rădăcini şi ramuri. Fiindcă această relaţie nu se clarifică de loc de jos în sus, de la ramuri nu putem învăţa despre rădăcinile lor superioare. Ci, dimpotrivă, de la cel superior va învăţa cel de jos, adică la început, este necesar să realizăm esenţa rădăcinilor superioare aşa cum sunt ele în spiritualitate, deasupra oricărei imaginaţii, cu înţelesul lor precis, pur. Şi după ce atinge înţelesul rădăcinilor superioare, fiind înţelept el însuşi, ***--mi daato--,*** *este capabil să contempleze ramurile, palpabile, din această lume şi să afle, care este relaţia fiecărei* ***ramuri*** *din această lume cu propria sa* ***rădăcină*** *din lumea superioară în organizarea sa, în cantitatea şi calitatea sa.*

Şi după ce înţelege şi ştie bine toate acestea, abia atunci îşi va găsi o limbă comună între el şi rav-ul său, instructorul său. Adică, limba ramurilor, prin care va fi capabil „Mekubalul" său a-i înmana toate cercetările acestei ştiinţe care se petrec în lumile spirituale, divine, superioare: atat cele preluate de la învăţătorii săi, cat şi cunoştinţele adăugate, prin cercetarea sa. Fiindcă au de acum limbă comună, şi se înţeleg unul pe celălalt.

Însă, pe cand elevul nu este el însuşi intelept, ca să înţeleagă singur acea limbă, adică semnificaţia ramurilor în ce priveşte rădăcinile lor, se-nţelege de la sine că nici rav-ul sau nu este în stare să-i explice nici măcar o vorbă din această ştiinţă spirituală - ruchanit. Şi cu atat mai puţin să negocieze cu el în ce priveşte cercetările din această ştiinţă - neavand o limbă, aceeasi, de comunicare. Şi rămân de parcă ar fi muţi. Aşadar în nici un caz nu se predau faptele divine, adică ştiinţa cabalei, decat celui care este înţelept deja, el însuşi.

Şi este de întrebat de asemenea: de unde a învăţat elevul într-atat, ca să înţeleagă interacţiunea dintre ramură şi rădăcină din perceperea rădăcinilor superioare ?

IAR răspunsul este: Degeaba se străduieşte ADAM, sau OMUL „ci doar ajutorul Divin ne este NECESAR" !!

Cel care ajunge să-i fie pe plac Divinităţii, el va cuprinde înţelepciune,înţelegere, cunoaştere - hochma, bina, daat - şi va ajunge la realizarea Divinului. Iar în acestea nu-ţi poate veni în ajutor deloc vre-o fiinţă în carne şi oase!!Într-adevăr,după ce i-a devenit drag DIVINITĂŢII, şi a ajuns să O realizeze, atunci este pregătit să vină şi să preia din imensitatea ştiinţei CABALEI şi atunci, doar din gura unui înţelept - "mekubal hacham" , avand deja o limbă comună cu acesta.

DENUMIRI STRĂINE SPIRITULUI OMENESC.

Clarificand cele de mai sus, vei înţelege, cititorule, de ce se află în cărţile Cabalei expresii şi denumiri străine de tot, spiritului omului. Iar acestea sunt frecvente în manualele de studiu al kabalei, care sunt „Cartea Zohar" şi „Corectările", şi cărţile lui HA'ARI,HA'ARIZAL.

Şi acestea sunt uimitoare : de ce au decis aceşti înţelepţi să se folosească de astfel de expresii joase spre descrierea acestor idei sublime, divine ??

Însă,dupa ce ţi-ai însuşit, asimilat informaţiile de mai sus, vei înţelege într-adevăr faptul acesta. Căci, se-nţelege că nu se poate folosi nici o altă limbă pe lume, spre a explica această ştiinţă, decat numai prin limba specifică ei, care este limba ramurilor, după felul cum este raportată faţă de rădăcinile superioare.

Astfel se înţelege de la sine că nu pot fi abandonate, nici o ramură sau vreo derivaţie a unei ramuri, din cauza inferiorităţii sale, degradării sale, şi să fie omisă din expresiile dorite, necesare în acel context, neexistand nici o altă ramură pe care să o folosim în locul acesteia.

Căci, precum nu sunt 2 fire de păr care să provină dintr-o singură origine, tot aşa nu avem 2 ramuri care să se refere la o singură rădăcină!

Astfel, dacă vom omite vre-un fapt şi nu-l vom folosi, se va omite acel concept spiritual pe care îl reprezintă din lumea superioară. Fiindcă nu avem o altă expresie în locul ei care să exprime acea rădăcină superioară. Şi

poate să dăuneze întregii ştiinţe, cu tot ceea ce cuprinde făcand să lipsească una dintre inelele lanţului ştiinţei în totalitatea ei, inel care se referă la acel concept.

Deci găsim că dăunează întregii ştiinţe. Nu există încă o ştiinţă pe lume precum este ştiinţa Cabalei, în care să fie o astfel de interdependenţă între fapte, organizate într-un sistem de cauză şi efect, depinzand unul de celălalt de la un capăt la altul, exact ca un lanţ lung. Astfel că dispărandu-ne vreo informaţie la mijloc, ni s-a întunecat toată ştiinţa, fiind strans legate şi interdependente, toate faptele devenind o stransă unitate. Şi de acum, nu ne mai mirăm dacă sunt folosite uneori expresii ciudate, dat fiind că nu le este permisă libertatea de a schimba expresiile între ele, a schimba bun cu rău sau rău cu bun, ci trebuie să ne folosim totdeauna cu exact acea ***ramură*** *sau faptă care indică cu degetul spre r****ădăcina*** *sa superioară, cu toată intensitatea necesară acelui fapt. Şi de asemenea, trebuie să adauge amănunte descrierilor, pană ce ajung să definească în mod precis lucrurile spre înţelegerea colegilor şi a cititorilor.*

Sfarşitul articolului.

Scris de BAAL HASULAM.

Tradus de Dr Mendel Clara.în 2006-07-17.Corectat 23-04-07.

BEIKVOT HALEV - URMANDU-ŢI INIMA sau CUNOAŞTEREA LUMILOR SPIRITUALE

de RAV MICHAEL LAYTMAN

PREFAŢĂ

Această carte se bazează pe scrierile lui RAV MICHAEL LAYTMAN.

Lucrurile scrise de el, într-o perioadă furtunoasă a vieţii, au fost stranse cu multă dragoste şi băgare de seamă de către studenţii săi.

Cartea desăvarşită, realizată din aceste scrieri îşi realizează scopul pentru care a fost destinată de către rav Laytman şi ridică voalul de pe misterul conţinut în gandirea, ideaţia cabalică atat de antică, în decursul a mii şi mii de ani.

Frazele care urmează nu reproduc exact cele spuse în timpul conferinţelor. Ideile şi contemplările sale sunt aici reunite într-un text unic, un manual de studiu al cabalei.

Aici este momentul să accentuăm faptul că un text de cabala autentic, este scris de un înţelept sau mekubal în momente de înălţare spirituală în limba specifică celor numiţi mekubalim, sau înţelepţi, şi textul este difuzat exact precum a fost scris. Limba acestor cărţi este de neînţeles celor ce nu sunt mekubalim (

înţelepţi), nefiind iniţiaţi în limba cabalei iar aceste cărţi sunt destinate doar cabaliştilor. Această carte este scrisă pentru toţi cei care doresc să devină familiari cu Lumea Cabalei şi să cunoască mai îndeaproape elementele teoretice şi metoda ei practică destinată spre înaintarea spirituală a oricărei persoane care doreşte acest lucru.Cartea este scrisă într-o limbă fluentă şi uşoară, fiind destinată publicului larg, celor pasionaţi de ştiinţă, celor dintre noi în căutare...

YACOV ZIV,EDITORUL

CUPRINS

CUM AM AJUNS EU SĂ STUDIEZ CABALA

-11-

PE URMELE INIMII

-19-

PE URMELE ÎNŢELEPTULUI Rav Yehuda Aşlag, poreclit ,’’BAAL HASULAM’’ sau „omul Treptelor”

-223-

CUPRINS AMĂNUNŢIT

Cum am ajuns la studiul cabalei ?

În timpul conferinţelor şi interviurilor sunt mereu întrebat cum am ajuns la cabala?Dacă ar fi fost un lucru de prisos şi lipsit de importanţă, abstract, mai înţelegeam întrebarea. Însă,Cabala este înţelepciunea vieţii, şi ne este aproape tuturor.., ea nu se aseamănă cu practica esoterică - care ar necesita explicaţia drumului care duce la ea. Totuşi găsesc de cuviinţă să răspund la o altă întrebare, puţin deosebită: cum am găsit în cabala răspunsurile la întrebările privindu-mă pe mine şi viaţa mea? Încă din copilărie m-am întrebat adesea care ar fi scopul existenţei mele. Astfel de întrebări mă torturau neîncetat. Uneori reuşeam să le uit, prin goana după plăceri, dar de obicei îmi începeam zilele cu aceeaşi întrebare care mă chinuia neîncetat. Nu o puteam uita, deşi eram ocupat cu scopuri ne-autentice. Ani de zile m-am consacrat studiului unei profesii interesante, căreia m-am dedicat, timp îndelungat. Gandul de a pleca în Israel m-a preocupat şi el ani de zile.

Dar şi după sosirea în Ţară în 1974, obsesia în ce priveşte scopul vieţii mele nu m-a părăsit. Eram în permaneţă în căutarea unui scop demn de a trăi pentru a-l realiza. Am încercat să-l găsesc în lumea afacerilor, în politică şi aşa mai departe. Am încercat să trăiesc asemenea tuturor, totuşi nu reuşeam să uit întrebarea interioară ,’’pentru ce scop înfăptuiesc toate acestea?” Sau: „ce rost are să fac toate acestea, oare spre a mă asemăna majorităţii?’’

După cateva evenimente care mi-au zguduit viaţa atat sufleteşte cat şi din punct de vedere material şi ajungand la concluzia că nu am unde să evadez din realitate, am hotărat în 1976 să încerc modul de viaţă religios. Credeam că această modalitate, cu valorile ei etice, îmi va da linişte sufletească şi împăcare cu problemele existenţiale.Niciodată nu m-au atras studiile umaniste, inclusiv psihologia, literatura, ci credeam doar în ştiinţele exacte. În 1978 am dat de o reclamă privind studiul cabalei. M-am înscris imediat la acest curs, am cumpărat manuale de studiu şi peste scurt timp eram cufundat pană peste cap în cabala. Am început să-mi sondez adancul inimii şi să cercetez temeinic toate problemele. Pentru prima dată am simţit că mă

aflu la locul potrivit, care mă atrăgea într-adevăr.

Am început să caut instructori autentici în toată ţara, încercandu-i pe rand şi părăsindu-i unul după altul, nefiind destul de satisfăcut cu metoda de studiu care mi se părea prea abstractă. Găsind un tovarăş de studiu, am început să citim acasă toate cărţile de cabala existente. Aşa am continuat în decursul următoarelor luni. Într-o lungă seară de iarnă, rece şi ploioasă, în anul 1980, i-am propus prietenului meu să ieşim în căutarea unui cerc de studiu cu un învăţător-moreh. Mai fusesem înainte de aceasta în Bney Brak pentru achiziţionarea unor cărţi de studiu.

În Bney Brak ne întampină o vreme furtunoasă cu străzi pustii, ude de ploaie. Ne-am oprit la colţul străzii AKIVA şi am întrebat pe cineva „unde putem învăţa cabala în împrejurime?". Ca şi cum ne-ar fi aşteptat, persoana ne răspunse fără uimire, îndrumandu-ne cu explicaţii exacte spre locul respectiv.

La sosire ne aştepta o clădire întunecată, iar înăuntrul ei am găsit, într-o cameră mică şi lăturalnică, aşezaţi împrejurul unei mese lungi ,vre-o patru sau cinci bătranei cu barbă albă. Ne-am prezentat, declarand că veneam din Rehovot şi dorim să studiem Cabalah. Persoana care prezida studiul, din capul mesei, ne invită să luăm loc. Ei au continuat să citească din cartea „Zohar", (SPLENDOARE", sau LUMINĂ), cu interpretarea lui BAAL HASULAM - Rav Yehuda Aşlag. Vorbeau cu jumătate de gură, în parte pe limba yidiş, dar păreau a se înţelege bine între ei. În primul moment mi-a trecut prin minte gandul că pierdem timpul degeaba aici, dar tovarăşul meu nu a fost de acord să plecăm, pretinzand că ar fi nepoliticos. Studiul se întrerupse după cateva minute. Am lăsat numerele noastre de telefon şi ne-am luat rămas bun. A doua zi danşii au luat contact cu noi şi astfel am sosit în aceeaşi seară la lecţia următoare, cu instructorul ales de rav (rav însemnand superior, principal), una dintre persoanele întalnite în seara precedentă. Instructorul ne-a propus să începem studiul articolului **''Introducere la ştiinţa Cabalei''**, pe care am încercat să o studiem de cateva ori, aparţinand scrierilor lui BAAL HASULAM - marele mekubal al secolului 20.(„OMUL SCĂRILOR")

Ne-am aşezat în jurul mesei în sala goală din sinagogă. El a început să ne explice cele citite. De atunci, încerc mereu să-mi amintesc acel sentiment minunat de fericire, care m-a inundat dintr-odată, de a-mi fi găsit în sfarşit locul, după ataţia ani de căutare!

13.După lecţie,ne-am înţeles să continuăm studiul. A doua zi am început să înregistrez lecţiile. Afland că orele principale de studiu au loc la ora două dimineaţa, am început şi noi să venim la lecţiile nocturne.Eu eram cam obraznic, intram în discuţii adeseori, fapt care ajunse la urechile rav-ului

principal, Rav Baruch Aşlag, care se interesa de noi îndeaproape. Astfel, mi-a transmis că va fi gata să studieze cu mine zilnic la ora şapte după rugăciune, din cartea ZOHAR. Lecţiile au fost întrerupte însă după cateva întalniri, pt. că eu nu înţelegeam nimic, după spusele lui Rav Baruch AŞLAG, poreclit RABAŞ, spre rusinea mea. Dar el a înţeles că nu eram încă pregătit, în ciuda ardorii mele.

Au trecut astfel cateva luni. Prin învăţătorul nostru, am fost întrebat dacă eram de acord să-l conduc pe rav Baruch Aşlag la medicul său în Tel Aviv. Bine înţeles, am consimţit. Pe drum el a vorbit despre diverse subiecte, iar eu am încercat să-l descos despre cabala. Mi-a spus că, deocamdată nu înţelegeam nimic, de aceea poate să-mi spună orice, însă cand voi progresa va fi mai precaut în cele ce-mi va comunica.

Astfel am continuat ani de zile. Întrebările mele care doreau răspuns, erau întampinate cu întrebarea: ”ai găsit deja cui să i te adresezi?’’. El se referea la CREATOR. ’’Adresează-te Lui, strigă...,pretinde... plange-te Lui cat doreşti, îndreaptă-ţi spre El toate pretenţiile!.’’

Tratamentele primite de Rabaş nu i-au folosit, şi în cele din urmă a fost nevoit să se interneze în spital pe o perioadă de o lună. Am rămas cu el tot timpul petrecut în spital, de la 4 dimineaţa, cand săream peste gard şi mă furişam printre saloane ca să ajung la dansul spre a studia...iată, aşa am continuat în decurs de o lună!

De atunci, Rav Baruch Haleyb Halevi Aşlag, sau RABAŞ, fiul prim născut al lui Baal haSulam, a devenit **rav**-ul meu. După ce a ieşit din spital, am început împreună să facem lungi plimbări prin parc. Iar la întoarcere, scriam tot ceea ce auzisem, cu mare sarguinţă. Aceste plimbări, care durau 3-4 ore zilnic, au devenit de-a lungul anilor, rutină.

În timp de doi ani l-am rugat pe „Rabaş” să-mi permită să locuiesc în apropierea lui. Dar nu a fost de acord, explicandu-mi că nu sosise momentul. De asemenea, faptul că veneam de departe, din Rehovot, reprezenta un efort care-mi aducea „folos” din punct de vedere spiritual. Mai tarziu, el însuşi mi-a propus să mă mut, găsindu-mi chiar el locuinţă în Bney Brak.

Pe cand locuiam în Rehovot şi cu permisunea lui Rabaş, am cercetat mai multe cercuri în care oamenii erau tentati de studiul cabalei. I-am propus lui Rabaş să invit nişte studenţi care doreau să studieze cu el (Rabaş sau rav Baruch) iar el, fără prea mare convingere, a acceptat. Astfel au început să frecventeze sinagoga noastră cateva zeci de studenţi care însufleţiră dintr-odată locul, pană atunci atat de liniştit şi izolat. Iar Rabaş radia de bucuria noilor veniţi, entuziasmaţi de a studia cabala.

De obicei, ziua o începeam la ora trei dimineaţa, studiind în grupuri de cate

şase studenţi, şi eu am înregistrat toate lecţiile. În decursul anilor am adunat peste o mie de discuri.

Începand cu anul 1987, Rabaş a hotărat să plecăm în Tveria o dată la 2 săptămani, ceea ce am făcut în decurs de 5 ani, cu scopul de a studia; astfel am avut ocazia să-mi dau seama ce enorm, teribil de înalt era nivelul său spiritual şi nu aveam habar cum voi putea să evoluez pană la rangul său.

Acest om lucra pană la epuizare pentru a duce la îndeplinire tot ceea ce hotărase, pană la ultimul detaliu, pană ce nu mai putea nici respira. În cele din urmă, a început să sufere de probleme de respiraţie, însă nu a renunţat nici atunci la tot ce era în reponsabilitatea lui. Privind faptele lui eroice, eu mi-am pierdut treptat siguranţa de sine şi increderea în succesul meu. Cu toate acestea, mi-am dat seama că astfel de forţe apar numai prin aprecierea valorii gigantice a scopului sublim, ele sunt dăruite din ceruri.

Plimbările noastre prin Meron şi Tveria vor rămane de neuitat, seri lungi de discuţii şi melodii, cantate de Rabaş. Orele astfel petrecute în proximitatea acestui mare om şi-au făcut efectul, mi-au îndreptat paşii în decursul a 12 ani. Rabaş obişnuia să-mi spună unele lucruri de neînţeles, explicînd că acestea sunt lucruri care trebuiau să „apară în lume”, spre a acţiona apoi de la sine.

Dat fiind că studiul cabalei avusese loc în decursul secolelor doar în cercuri de studiu, i-am propus lui Rabaş să-i organizăm pe noii studenţi în grupuri de studiu. Pentru acest scop a început să scrie articole noi, săptămanal. Pană cand ne-a părăsit, s-a adunat material pentru mai multe volume de articole, cu un conţinut excepţional, care, împreună cu discurile înregistrate de mine în cursul lecţiilor, constituie o interpretare completă a studiului Cabalei.

În ajunul Anului nou - „ROŞ Haşanah” - Rabaş a fost internat în spital în urma unor dureri de inimă, şi după multe rugăminţi. Deşi medicii nu au diagnosticat nimic deosebit, Rabaş a decedat în zorii zilei, în data de” hey betişrey taşnav „ - după calendarul evreiesc.

Printre cărţile şi scrierile proprii Rabaş purta mereu asupra sa un jurnal de însemnări, care conţinea cele auzite de la tatăl său, uriaşul „mekubal” Yehuda Leyb Halevy Aşlag, autorul multor cărţi de studiu al cabalei, interpretul renumit al cărţii ZOHAR în 21 de volume, ”HAPERUŞ LASULAM”(Interpretarea „Scării”) „TALMUD ESER HASFIROT”(Studiul celor 10 sfirot), Explicaţii la scrierile lui ARI HAKADOŞ , în 6 tomuri, şi multe alte scrieri menite studiului cabalei.

Rabaş mi-a înmanat în seara aceea, în spital, caietul de însemnări ale celor auzite de la tatăl său, spunandu-mi: ”ia şi studiază-l”.

A doua zi în zori, ne-a părăsit „Rabaş”, lăsand în urmă studenţi fără un ghid în această lume.

În cursurile sale, Rabaş a exprimat de multe ori dorinţa sa, visul de a ne învăţa să ne adresăm, nu lui,ci Creatorului, forţa unică, sursă a tot ceea ce există, izvorul ajutorului pe care El abia aşteaptă să i se pretindă, ajutor în căutarea drumului spre eliberare din colivia lumii acesteia; ajutor pentru a găsi drumul spiritualităţii, a înălţării deasupra şi dincolo de această lume, pentru a ne găsi adevărata identitate şi adevăratul scop în viaţă. Acest gen de ajutor poate fi oferit doar de Creator.

El este cel care creează în noi aceste aspiraţii, spre a le îndrepta spre el, oferindu-ne ajutorul pentru atingerea lor.În scrierile mele, am încercat să transmit cele aflate prin acel caiet, precum le-am auzit eu, însă nu este posibil să fie transmise exact, ci doar aşa cum sunt percepute în timpul lecturii. Fiece persoană va auzi şi înţelege cele scrise într-un mod specific şi deosebit, în funcţie de caracteristicele sufletului său.

Aceste însemnări se oglindesc simţămintele fiecărui suflet în mod unic, în urma contactului cu lumina superioară, fiecare suflet percepand cele scrise altfel.Informaţia spirituală este transmisă la mekubal de la Divinitate fără cuvinte şi este recepţionată instantaneu în toate organele , simţurile şi mintea sa, fiind realizată pe loc în tot conţinutul ei.Un mekubal are posibilitatea de a comunica informaţia primită doar unui alt mekubal , cel puţin de acelaşi rang cu el.

Celor aflaţi înainte de bariera lumii spirituale, care nu au la dispoziţie instrumentele, numite în cabala „vase” de percepţie spirituale, nu pot fi transmise informaţii de acest fel.

Cateodată mentorul ridică în mod artificial un anumit elev la nivelul său spiritual, cu ajutorul aşa zisului **ecran**, masach; în acest caz elevul devine capabil să realizeze tabloul forţelor spirituale şi acţiunea lor.

Pentru a transmite informaţii unor persoane care nu au încă acces la spiritualitate, ne folosim de mijloacele obişnuite: scrisul, vorbirea, contactul, şi exemplul personal.Precum se ştie, din descrierea înţelesului literelor, este posibilă transmiterea conţinutului interior, spiritual, dincolo de cuprinsul cuvintelor.Totuşi, cat timp lipseşte simţul potrivit percepţiei spirituale, a numelor şi a acţiunilor ,cititul cuvintelor care le descriu se poate compara cu cititul meniului în loc de a manca din farfurie porţia respectivă .Dificultatea predării acestei ştiinţe constă în faptul că nu avem în lumea materială nimic

paralel lumii spirituale. Astfel, deşi în aparenţă mai înţelegem unele lucruri, peste scurt timp această înţelegere se evaporează, iar acest lucru se datorează faptului că noi percepem prin acea parte a conştiinţei, care aparţine de spiritual, iar ea se reînnoieşte mereu, reînnoire provenită de la divinitate.

De aceea consistenţa celor scrise îşi schimbă mereu valoarea, fiind cand deosebit de valoroase, cand neînsemnate, în funcţie de starea de spirit şi starea spirituală a cititorului în acea perioadă.

Să nu-ţi pierzi curajul cititorule dacă cele citite şi înţelese ieri, devin azi neînţelese din nou. Să nu dai înapoi de la un text de neînţeles, ciudat, iraţional ; cabala nu este o ştiinţă teoretică şi analitică, ci ea se studiază pentru a vedea şi pentru a simţi. Vederea şi atingerea individuală a forţelor spirituale, a Luminii şi a Treptelor sunt cele care vor da rezultatul urmărit, Cunoaşterea Absolutului !

Cat timp un om nu a atins în mod personal Lumina Superioară, percepţia obiectelor spirituale, el nu poate înţelege cum acţionează şi cum este construită CREAŢIA(ha-Briyah). Nu este nimic asemănător celor studiate, în lumea aceasta.

Aceasta carte are scopul de a ghida primii paşi pe drumul spre perceperea, atingerea forţelor spirituale.Progresand în acest studiu, este neapărat nevoie de ajutorul direct al unui ghid, învăţător, moreh, rav.Se recomandă a nu citi prin obişnuinţă, ci a asimila noi obiceiuri: de exemplu, după lectura unui pasaj, opriţi-vă şi reflectaţi asupra celor citite, prin amestecarea trăirilor personale, din viaţa personală.

E nevoie să reflectaţi îndelung, nu o dată, asupra celor citite, cu încăpăţanare, pentru a pătrunde în interiorul sentimentelor Autorului. Citiţi încet, savurand gustul cuvintelor, şi repetati iar şi iar fraza.

Această metodă ajută intrarea în subiectul şi în lumile studiate, prin propriile simţuri, sau a trăi experienţe de Lipsă a senzaţiilor, experienţă ce reprezintă etapa vitală, care precede dezvoltarea spirituală.

Cartea nu este destinată unei lecturi prin răsfoit, ci unei lecturi aprofundate, cu reacţii ale sentimentelor. Ea povesteşte doar despre o singură temă: raportarea faţă de Creator, raport descris în diversele ei aspecte, sub diverse forme. Astfel încat fiecare cititor va putea regăsi printre randuri forma specifica, potrivită lui în mod individual, cuvantul din care va putea iniţia progresul spre aprofundarea celor citite. Deşi dorinţele şi acţiunile Egoismului sunt descrise în carte la persoana a treia, totuşi, cat timp omul nu poate discerne între nivelul de sentimente ale conştiinţei şi al egoismului propriu, omul îşi percepe aspiraţiile egoismului, de parcă erau ale

lui proprii.

Trebuie să repetăm lectura cărţii de mai multe ori, în diverse situaţii, în stări de spirit diferite. Astfel se atinge cunoaşterea mai profundă de sine, şi reacţiile la acelaşi text. A nu fi de acord cu textul are însemnătate pozitivă chiar, ca şi acceptarea sa. Important este de a trăi cele citite.Senzaţia de dezacord, are semnificaţia etapei precedente(ahorayim) cunoaşterii(panim).

Percepţia lentă a simţurilor, a situaţiilor descrise, dezvoltă simţurile,"vasele"care sunt necesare pentru simtirea, perceperea forţelor spirituale. Înăuntrul acestor vase, mai apoi, Lumina Superioară va putea pătrunde; între timp ea se află în jurul nostru, fără ca noi să o percepem. Această carte nu este destinată studiului pe de rost - nu este nevoie de a o învăţa şi memora. Cititorul nu trebuie în nici un caz să se verifice şi să se examineze în ce priveşte datele. Dimpotrivă, este bine ca totul să fie uitat, iar reluarea lecturii să pară ca nouă.

În acest caz, înţelesul acestui lucru este că omul a umplut toate sentimentele vechi, care s-au retras, făcand loc muncii: a se reumple cu noi senzaţii, necunoscute pană acum. Procesul de dezvoltare a noilor organe de simţ, are loc fără întrerupere.

Acestea se acumulează în Domeniul Spiritualităţii şi a necunoscutului din SUFLET(NEŞAMAH). De aceea, important este ceea ce simte cititorul în timpul lecturii, şi nu după ce a fi citit. Simţurile au acţionat, şi ele se vor descoperi înlăuntrul „INIMII" şi „MINŢII", după nevoie, pentru a continua dezvoltarea sufletului - neşamah.Citiţi cu plăcere, nu vă grăbiţi să terminaţi lectura cărţii. Alegeţi pasajele care vă emoţionează în mod deosebit, focalizaţi-vă asupra lor - doar astfel va avea putere această carte să vă ajute şi să vă fie ghid la începutul căutării drumului nou, care conduce spre înălţarea voastră spirituală, individuală.

ATINGEREA REALITATII SPIRITUALE

Cît ar fi de firească situaţia, care de fapt azi ne este necunoscută, în care am trăi de dragul Creatorului, dăruindu-ne Lui cu totul, prin dorinţe şi ganduri, fără regret; în care ATINGEREA REALITĂŢII SPIRITUALE i-am face pe plac şi detaşandu-ne cu totul de noi înşine, am înceta a ne percepe doar pe noi, transferandu-ne sentimentele în afara noastră, asupra Lui, străduindu-ne să ne identificăm cu dansul, pentru a-i trăi dorinţele şi ideile. Din cele de mai sus, precum explică înţelepţii, reiese clar, că în această lume ne lipseşte doar un singur lucru : acela de a percepe Creatorul.

Astfel, omul trebuie să vadă scopul său în aceasta lume, doar în realizarea acestui lucru, învestindu-şi în aceasta toate puterile, fiindcă doar perceperea Creatorului duce la salvarea omului din toate tragediile acestei vieţi, precum şi de la o moarte spirituală. Deci este necesar să depunem tot efortul spre atingerea nemuririi spiritulale, spre a evita o nouă reîncarnare în aceasta lume.

Metoda care conduce la perceperea (apropierea, cunoasterea, increderea in...) Creatorului se numeşte Cabbala.

Perceperea Creatorului se numeşte a crede - acest cuvant, în Cabbala însemnand Lumina superioară, care îl umple pe om, îl conectează cu Creatorul, şi îl face să devină conştient de această legătură. Aceasta reprezintă lumina credinţei sau simplu - credinţă.

Credinţa, lumina Superioară, conferă omului conexiunea cu eternitatea, cu perceperea Creatorului, perceperea completă, clară a comunicării cu Creatorul, sentimentul absenţei oricărui pericol, sentimentul de nemurire, de grandoare şi de putere.

Numai în atingerea acestei percepţii a Creatorului se găseşte salvarea de la suferinţă şi epuizare, în urma goanei după voluptăţi trecătoare, într-o existenţă limitată.

Scopul acestei cărţi este de a uşura drumul, trecerea prin primele trepte spre atingerea Divinităţii. Persoana interesată în a continua drumul spre realizarea dorinţei de a se reuni cu Creatorul, va putea studia mai departe cu ajutorul izvoarelor originale - Cartea ZOHAR sau a Splendorii, cu interpretarea lui „BAAL HASULAM”, scrierile aşa zisului ARY şi „TALMUD ESER HASFIROT” - Studiul Celor Zece Sefirot.

Scopul Emanaţiei - Uniunea cu Creatorul

Din ziua facerii lumii, omenirea este încercată de neîncetate suferinţe, a căror origine este Creatorul însuşi. Mulţi au încercat de-a lungul istoriei să se înalţe spiritual prin acceptarea unor mari lipsuri fizice, dureri şi greutăţi colosale, toate acestea pentru a cunoşte catuşi de puţin ce înseamnă Divina Providenţă. Aceştia au căutat uniunea cu Emanatorul, şi au făcut totul spre a-

l servi cu fidelitate. Atunci de ce nu li s-a dat nici un răspuns? Oare să-şi fi bătut joc Creatorul de suferinţele lor?.

Scopul Creaţiei: reunirea Omului cu Creatorul - nu le era destul de clară acestor persoane. Ei erau preocupaţi doar de propriile cerinţe. Însă în momentele cele mai extreme de suferinţă, de nesuportat, cand se simţeau mai mult respinşi de Divinitate, le-a fost oferită totuşi, perceperea Sublimului Adevăr, atat de dorit, care le-a pătruns inimile rănite. Atunci au reuşit să perceapă acea Unitate spre care le tanjeau atat inimile!

Abia în situaţia în care Omul trece printr-un proces de metamorfoză în urma căruia devine echivalent Creatorului prin însuşirile sale, abia atunci devine capabil să pătrundă înţelesul suferinţelor, care au făcut posibilă contopirea Omului cu Creatorul. O dată cu realizarea faptului că însuşi Creatorul este acela care-l umple de plăceri infinite, perfecte, rănile i se vindecă şi, fiind copleşit de fericire infinită, viaţa primeşte un nou sens. Numai cu condiţia ca omul să caute legătura cu Creatorul accentuandu-i grandoarea, el va putea evita suferinţele întampinate pe drum şi din contră, va permite inimii să fie pătrunsă de această lumină, a uniunii cu Creatorul. Lumina supremă are posibilitatea să pătrundă numai în acea regiune a inimii care s-a eliberat total de goana după voluptăţi şi profit egoist.

Ţadik ve ra lo, adică „cei drepţi-suferă”

Omul preocupat de lumea înconjurătoare inclusiv tot universul, va fi capabil să înţeleagă situaţia Emanaţiei într-un mod mai apropiat de adevăr. Dacă există un Creator care supraveghează asupra a tot ceea ce vedem şi simţim, precum afirmă, atestă Înţelepţii - MEKUBALIM, şi care comunică neîncetat cu EL, în mod direct, atunci nimic nu este mai firesc decat să dorim şi noi o astfel de comunicare stransă şi permanentă. Dar cu cat ne vom strădui mai mult a-L simţi pe Creator ca pricină a tot ceea ce ni se întamplă, cu atat ne vom regăsi mai dezamăgiţi. Noi avem nevoie de un semn de la Creator, care stă ascuns. Noi avem nevoie de un fundament sub picioare, altfel ni se pare că strigăm degeaba, unidirecţional, spre un vid, în care plutim fără ancoră.

Oare de ce am fost făuriţi fără capacitatea de a simţi pe cel ce ne-a zămislit? Oare de ce se ascunde din faţa noastră? De ce chiar cand îl implorăm, il conjurăm să ne vină în ajutor, se preface indiferent, dar acţionează din spatele cortinei, deghizat ca Natură şi ca Lumea ce ne înconjoară?Dacă EL ar fi vrut să ne corecteze, ar fi făcut-o de mult, pe

ascuns ori pe faţă. Dacă ni s-ar arăta l-am vedea şi aprecia prin simţurile şi mintea de care dispunem azi şi cu care am fost creaţi. Dacă ar apare înaintea noastră, am ştii care ne este rolul în lumea creată anume pentru noi.

Cand apare în noi dorul de a-l cunoşte pe Creatorul(Faurul) lumii, acest dor apare şi dispare ca valurile: oare de ce ne ia înapoi tot mereu cadoul? Si de ce adaugă suferinţe şi greutăţi celor ce aleargă să-l descopere ?

Într-adevăr, Creatorul respinge iar şi iar încercările Omului de a i se apropia, iar suferinţa întampinată de aceştia durează uneori ani de zile! Rugăminţile repetate încontinuu de către OM nu duc la un răspuns, în ciuda denumirii Creatorului de Milos şi Iertător, ci de multe ori, dimpotrivă, rugăminţile celor aflaţi în căutarea comunicării cu EL sunt mai puţin luate în seamă decat ale oamenilor de rand. NOI oamenii avem capacitatea să ne schimbăm viaţa, şi ne-a fost dat liberul arbitru, posibilitatea de a alege. Însă cu toate acestea ne lipseşte ştiinţa necesară pentru a putea depasi suferinţele existenţei şi ale dezvoltării noastre spirituale.

pag 25-în carte

Dorul de a intelege secretele cabalei, eforturile depuse pentru aceasta, constituie un supliciu îndreptat spre Creator spre a-şi face apariţia, iar cu cat este dorul mai mare, cu atat e mai eficientă influenţa acestei rugăciuni - tfilah. Şi cu cat depune omul mai multe eforturi pentru realizarea scopului său, cu atat îi creşte dorinţa de a-l ajunge.

Astfel, investirea unor eforturi extraordinare spre atingerea lumii spirituale, conduc la o rugăciune genuină (tfilah) din adancul inimii, acest supliciu aducandu-i în sfarşit obiectul atat dorit, de care i-a fost fermecat atat sufletul! Raţiunea acţionează doar potrivit cu cerinţa inimii. Pe parcursul lecturii, dacă inima nu se află în subiectul citit, mintea nu poate continua să studieze, să aprofundeze înţelegerea textului. Pentru ca Creatorul lumii să-i primească rugăciunea, omul trebuie să o înalţe din adancul inimii, aspiraţiile toate fiind focalizate spre a mări dorinţa de atingere a bunurilor spirituale. Pentru

aceasta omul trebuie să citească de sute de ori textele pe care nu le înţelege de fapt, pană ce ajunge să-şi dorească doar un singur lucru, iar aspiraţiile precedente devin neînsemnate.

Prin studiul Cabalei omul ajunge să cunoască felul de a acţiona al Creatorului, astfel apropiindu-se de El.Treaptă cu treaptă, omul devine demn de a-şi cuceri obiectul aspiraţiei.

HARGAŞAT HABOREH - A SESIZA PE CREATOR

Omul-haadam care este pătruns de credinţă, trebuie să se simtă în faţa Creatorului, de parcă l-ar avea în faţa lui pe Domnitorul lumii. Astfel se umple de sentimente de iubire şi de respect de care are atata nevoie. CAT TIMP NU A AJUNS LA O ASTFEL DE CREDINŢĂ, NU ARE DREPTUL SĂ SE RELAXEZE. Însăşi ambiţia de a fi astfel îi conferă dreptul la o viaţă spirituală. De asemena îl protejează faţă de tentaţiile pentru plăcerile materiale, care l-ar deruta. El trebuie să fie preocupat de un singur gand, acela al necesităţii perceperii Creatorului. Acesta va deveni obicei, o a doua natură. Exact precum un îndrăgostit este obsedat de obiectul iubirii, care-i determină mărimea eforturilor pentru a-l atinge. Lumea înconjurătoare ascunde din faţa noastră urgenţa acestei necesităţi a întalnirii cu Creatorul, pentru că vidul spiritual ne este întreţinut prin satisfacţiile trecătoare, prin plăcerile lumii, care neutralizează durerea existenţială, acest vid, şi ne întarzie evoluarea spre sublim.

Omul este singura fiinţă care poate resimţi o astfel de pretenţie interioară: atingerea lumii spirituale. Aceasta izvoreşte din dorul de a afla cine este el, care este înţelesul existenţei sale, de unde îi este originea şi care este scopul său în viaţă. Astfel este adus spre căutarea intensă a originii vieţii, şi a vieţii sale în particular. Tot astfel este purtat spre cercetarea şi descoperirea secretelor naturii, ale vietăţilor şi ale obiectelor, iar acestea vor conduce pe om în cele din urmă la pasiunea din ce în ce mai intensă de a-l descoperi pe cel care a dat naştere la tot ceea ce există, Creatorul lumii. Oriunde ar fi Omul, chiar fiind singur pe lume, el ar ajunge la căutarea sensului său, la căutarea Divinităţii.

KAV YEMIN, KAV SMOL - LINIE DREAPTĂ, LINIE STANGĂ

Pe drumul spre atingerea Creatorului,omul are la dispoziţia sa două cărări. Una este cea a liniei de dreapta, kav yemin, cea a Supravegherii divine, proprie fiecărui individ, NECONDIŢIONATĂ. A doua este linia de stanga, care este tot a suprevegherii divine, însă condiţionată de faptele noastre, constand din ceea ce se numeşte sahar ve oneş, adică faptă şi răsplată. Alegand linia de dreapta, omul trebuie să fie convins, cel puţin pentru o perioadă de timp, că absolut totul se desfăşoară conform Divinităţii, programat fiind de Aceasta, omul neavand nici un amestec. El acţionează fără liber arbitru, dominat de dorinţe trimise de providenţă, deci nu i se cuvine răsplată, chiar negreşind. Aici omul simte nevoia de a-i fi recunoscător Divinităţii şi de a-i mulţumi pentru cele primite, simţind chiar iubire faţă de el.

Progresul spiritual este posibil doar prin îmbinarea corectă dintre cele două linii, kav yemin şi kav smol. Chiar şi cei care evoluează corect între dreapta şi stanga sunt expuşi pericolului de a devia spre una din direcţii, de aceea sunt obligaţi frecvent să se verifice, spre a-şi corecta direcţia, ca o busolă, spre a rămane pe şoseaua ce conduce spre ţelul lor original.

TREI OBIECTE - eyn od milvado - nu este nimeni în afara Lui.

Înainte ca sufletul nostru - neşamah - să fi coborat în lumea aceasta, pe gradaţiile spirituale, ea i-a aparţinut Creatorului - Boreh - şi reprezintă o mică parte a Lui. În acel stadiu vorbim de rădăcina sufletului, şoreş neşamah. Intrarea sufletului în corp se numeşte naşterea omului în lumea aceasta. Ea are rolul de a-l conduce pe om spre procesul în urma căruia devine stăpan pe dorinţele sale instinctive. Astfel, trăind totuşi în viaţa prezentă, materială, se poate înălţa pe treptele care duc la originea sufletului său, aflat încă înaintea coborarii sale în lumea aceasta, unde se poate reuni cu Creatorul. Pe acest urcuş, spre originea sa, sufletul are parte de sesizarea unor plăceri incomparabil mai intense decat cele percepute înainte de începerea acestui drum de sus în jos.

Calea genuină pe care o avem de parcurs spre a ne ajunge ţelul, se numeşte LINIA MIJLOCIE - sau kav emţayi.

Acestea sunt cele trei componente ale CREAŢIEI: OMUL=HAADAM, CALEA PARCURSĂ DE OM=HA DERECH, şi CREATORUL = BOREH.

Om este numit cel care doreşte să-l regăsească pe Creator. Creatorul este ţelul spre care aspiră omul, el fiind obligat pentru aceasta să parcurgă un anumit itinerar, derech.

Este bine ştiut că tot ceea ce există, reprezintă expresii ale Creatorului: „NU EXISTĂ NIMIC ÎN AFARĂ DE EL”=”eyn od milvadoh”. Noi oamenii suntem subiectele care percep un anumit mod al existenţei şi care am fost emanaţi de Creator - haboreh. Cand urcăm scările Divinităţii, ajungem să realizăm acest fapt în mod limpede. Toate nuanţele percepţiei noastre sunt reflectările însuşirilor pregătite în noi de Creator. Astfel avem posibilitatea să reacţionăm la acţiunea lui asupra noastră. Noi sesizăm, doar ceea ce EL doreşte ca noi să simţim. Pană cand nu înţelegem în profunzime şi realizăm perfect ideea celor TREI OBIECTE ale emanaţiei :”omul, calea spre Creator, Creatorul”, pană atunci obiectele acestea răman separate între ele şi nu pot fi sesizate ca o unică sinteză. Cand ajunge la gradul superior al evoluării spirituale, omul atinge izvorul sufletului său, plin de dorinţe materiale, care-l apasă teribil. Cand ajunge să depăşească şi să-şi învingă aceste dorinţe, atunci percepe în întregime pe Creator cu fiinţa sa spirituală. În acest stadiu, Omului i se dă toată lumina Creatorului, -TORAH-, Creatorul în perfecţiunea sa. Astfel, cele trei obiecte care fuseseră separate, se reunesc din nou, formand un obiect spiritual unic, corp spiritual, plin de lumină. Pentru a-şi asigura progresul omul trebuie să verifice dacă gradul său de atracţie faţă de fiecare din cele 3 obiecte este identic, iar în timpul acestei verificări, parcă se creează o contopire între ele. Astfel, pe parcurs ele trec printr-un proces de îmbinare pană ce într-adevăr se realizează cu totul unificarea lor, în final. Aici este locul să accentuăm că această unitate este mereu prezentă dar, în urma imperfecţiunii vasului nostru, noi percepem cele 3 componente ca existand separat. Omul, cand este atras în mod special spre doar unul din obiecte, deja se găseşte ratacit de la traseul corect. Autocontrolul se realizează prin studierea tot mai accentuată a caracteristicilor Creatorului, a căror înţelegere conduce la contopirea cu El.

Providenţa divină - haşgaha elyona - Totul este ştiut dinainte

Se spune: „dacă nu sunt eu aici pentru mine, atunci cine este pentru mine”. Dar cum pot să mă ajut pe mine care sunt atat de neajutorat şi slab de înger? Aceasta atitudine interioară ambiguă, reflectă atitudinea omului faţă de eforturile proprii depuse pentru atingerea scopului său atat de dorit. Într-adevăr, omul este obligat să continuie să acţioneze după principiul: „dacă eu nu fac pentru mine, atunci cine?” Trebuie să ne aşteptăm la rezultate în

proporţie directă, în conformitate cu faptele noastre, care ele singure construiesc viitorul. În acelaşi timp ne dăm seama că nici noi, nici semenii noştri nu avem puteri proprii îndeajuns ca să ne realizăm singuri viitorul, din cauza condiţiei noastre umane, atat de mărginite. E recomandabil ca omul să investească mari eforturi pentru a-şi construi viaţa, dar în acelaşi timp trebuie să reţinem că totul se desfăşoară potrivit cu programarea Creatorului. Dar atunci ce rost mai are aceasta investiţie? Aşadar, ca rezultat, şi potrivit cu munca depusă de om, după principiul - după faptă şi răsplată - sau pe ivrit, sachar veoneş, ”răsplată şi pedeapsă”, omul primeşte de sus din ce în ce mai multe mesaje în ce priveşte providenţa. În etape mai avansate ale realizării spirituale, va ajunge la un astfel de grad de înţelegere, încat îi va fi clar faptul că totul e în funcţie de guvernarea Providenţei divine, totul este programat în prealabil.

Omul este obligat să procedeze pe fiecare gradaţie, potrivit cu regulile care acţionează pe acea treaptă. Doar escaladand la treapta urmatoare, cea superioară, va putea acţiona după regulile acesteia, fiind atunci capabil a le cunoaşte perfect, a le realiza. Ca rezultat al atator eforturi, potrivit principiului sahar ve oneş, îi este acordată Omului încrederea din partea Creatorului, care-i deschide viziunea totală a lumii, în întreaga splendoare a ei. Doar ajungand la un astfel de grad de înţelepciune, poate omul să-şi înceapă drumul spinos spre atingerea Creatorului, deşi este conştient de faptul că totul depinde de Creator!

EGOISMUL - DUŞMANUL SPIRITUALITĂŢII

Nu este uşor să-ţi goleşti inima de ganduri şi dorinţe egoiste, însă dorinţe de alt gen, altruiste le pot înlocui pe acestea, pană la echilibrarea lor. Nu e posibilă eliberarea proprie de acest egoism, care a fost sigilat în noi, in toate creaţiile sale, de catre Creator. Dar pe parcursul drumului spiritualităţii, omul se va dezvolta astfel încat să-i displacă din ce în ce mai mult, pe măsură ce devine conştient de dauna cauzată de egoism, duşman de suflet şi ucigaşul spiritualităţii. În această etapă, Creatorul îi devine aliat în lupta împotriva acestui duşman interior. În etapele ulterioare se va folosi într-un mod aparte **şi** de dorinţele egoiste spre a-şi continua progresul.

Nu a fost creată lumea decat, ori pentru ţadikim absoluţi, ori pentru păcătoşi absoluţi - cam greu de înţeles, mai ales a doua parte a declaraţiei acesteia „lumea creată pentru păcătoşi cu totul?”. Omul nu acceptă Guvernarea divină de bună voie. El o judecă în funcţie de sentimentele lui. Cand se simte bine o acceptă ca o providenţă bună. Pe măsură ce suferă, o priveşte ca pe o guvernare rea, de proastă calitate. Raţiunea nu joacă aici nici un rol.

Numai două situaţii sunt posibile în perceperea divinităţii: ORI că omul o sesizează ca bună şi favorabilă, ORI că nu-i simte de loc existenţa, simţind că totul se petrece conform unor legi oarbe ale naturii. Deşi OMUL înţelege cu mintea că de fapt lucrurile nu sunt astfel, totuşi atitudinea sa este determinată de sentiment, nu de raţiune. Cand sesizează deosebirea dintre ceea ce simte şi raţiune, prăpastie de netrecut, omul se priveşte pe sine ca un adevărat păcătos - raşah gamur. Omul ştie că Divinul este generos cu noi, dar totuşi noi suntem cei care suntem obligaţi să-L căutăm, iar dacă ne aflăm în exil, adică opuşi Lui, percepem şi generozitatea Creatorului invers, ca fiind răutate faţă de noi, noi fiind tot aşa de răi. Cand ajunge la extrema capacităţii de a mai suferi, omul se simte atat de epuizat, slab, fără valoare, încat din acest loc e gata să-şi înalţe suspinul din profunzimea inimii, înspre Creator, strigandu-i:” scapă-mă de mine însumi!!!”. Strigă ca să fie eliberat din închisoarea egoismului şi să fie înălţat spre lumea spiritualităţii, lumea altruismului. Iar atunci, Creatorul îi sare în ajutor.

Lumile superioare şi lumea noastră au fost emanate anume pentru astfel de situaţii speciale pentru om care, găsindu-se ca raşah gamur, să aibă puteri să strige după ajutorul Divinităţii şi, prin Creator să se urce la gradul numit DREPT ABSOLUT, „ŢADIK GAMUR”.

Romămut ha-boreh, Ha- derech leyichud imoh - Gigantismul, Măreţia Creatorului şi Mijlocul de a se reuni cu El.

Doar scăpand de orgoliul nostru şi prin conştientizarea meschinăriei aspiraţiilor noastre, a slăbiciunii noastre,Omul devine demn de a realiza măreţia Divinităţii. Cu cat îşi va renega mai mult amorul propriu şi se va lăsa atras mai mult de dorinţa spre aceasta grandoare, cu atat mai mult va creşte într-insul perceperea sublimului, cu nuanţe din ce în ce mai numeroase ale

Creatorului aflat înaintea sa. Admirandu-l şi palpitand de bucurie va descoperi că a avut mereu parte de atenţie din partea Creatorului, atenţie deosebită, de care cei din jurul său nu au avut onoarea, aceştia neavand nici idee că ar exista astfel de posibilităţi, de a fi în relaţie cu Creatorul, de a percepe sentimentul sublimului! El este cel căruia i s-a oferit dreptul,(de ce oare ?, nu e clar), de către însuşi Creatorul, dreptul de a plonja în aceste mari întrebări ale existenţei. De aici porneşte în om un profund sentiment de reverenţă faţă de Creator, şi se simte ca scăldat într-un ocean de fericire, fără limite, crescandu-i din ce în ce recunoştinţa faţă de Creator, **haBoreh,** paralel nenumăratele sentimente pe care le simte în fiecare moment de reunire cu Creatorul. De asemenea i se aprofundează cunoaşterea şi aprecierea lumii spirituale care i-a fost deschisă, forţele giganteşti, atotputernice ale Creatorului. Pe parcurs îi creşte şi nerăbdarea de a atinge momentul unificării cu EL. Pe acest drum omul descoperă prăpastia care îl desparte de Creator, de asemenea realizează că numai debarasandu-se de **ego** în mod absolut, va putea sări peste această prăpastie!

„CHAYIM RUHANIIM” - „CHAYIM O MAVET” - VIAŢA SPIRITUALĂ, O CHESTIUNE DE VIAŢĂ ŞI DE MOARTE

Poarta intrării la viaţa spirituală li se deschide numai acelora pentru care aceasta înseamnă însăşi viaţa! Această viaţă începe o dată cu încetarea goanei după satisfacţia personală, după bunuri materiale, cand omului nu i-a mai rămas decat o singură dorinţă, aceea de a se dedica unui scop unic, sublim: a ajunge la Creator. Omul ajunge la această realizare - **că viaţa nu are nici un sens fără spiritualitate** -, doar după un drum greu şi îndelungat, iar cu cat se străduieşte mai mult, cu atat îi devine mai clar faptul că nu-şi va ajunge scopul doar prin forţele lui, scopul fiind acela de a deveni egal într-o lume a obiectelor spirituale. Cu trecerea timpului, relaţia dintre ego şi munca depusă pentru a se debarasa de acesta devine directă, adică egoul creşte cu atat mai mult, cu cat străduinţa depusă pentru a scăpa de el, creşte. Egoismul care ajunge să-l domine, îl distruge, împiedicand înaintarea spre eternitate, adevăr, plenitudine. Realizand toate acestea, îi cresc puterile pentru a se elibera din mrejele ego-ului care îi sabotează evoluarea spirituală. Astfel dorinţa îi tot creşte!

Grandoarea Creatorului - A i se dărui Lui

Cel mai important lucru pe acest drum, este dorinţa omului de a i se dărui Creatoruluii. Această dorinţă se realizează pe măsura eliberării sale din cătuşele EGO-ului. În acest timp se întreabă pe sine pentru ce merită să se ostenească în viaţă? Oare pentru valori materiale efemere, sau pentru eternitate? Din realizările vieţii noastre nimic nu ne răman, decat momentele de dragoste, de dăruire, sentimente şi concepţii legate de altruism, de sublim. Omul are ocazia de a păşi pe un drum dedicat Creatorului din momentul în care începe să-i perceapă superioritatea şi imensitatea, din care moment nu-i mai este greu să muncească pentru atingerea Lui.

Creatorul acceptă ceea ce dorim să-i oferim, oferind la randul său atenţia sa Omului care aspiră spre EL.

Intenţia interioară transformă acţiunile noastre exterioare, automate, în gesturi de dărnicie faţă de Creator. Gandurile sunt ofranda oferită Lui, iar omul, în schimb, are în acest timp sentimentul că el este cel care primeşte de la Creator; posibilitatea de a-i oferi Creatorului este cadoul cel mai mare, care i-a fost dat doar unui mic număr de persoane în fiecare generaţie.

Credinţa şi perceperea Creatorului

Omul care ajunge la decizia de a înceta goana după bunurile materiale pentru a urma calea spiritualităţii, simte că s-a despărţit de întreaga lume. El este singur, plutind în spaţiul infinit, fără sprijin, fără rost. Toate cunoştinţele adunate de-a lungul anilor îi sunt acum de prisos. Simte chiar că îşi pierde prietenii, familia, totul, pentru a putea păşi pe drumul care-l duce spre întalnirea Creatorului, spre a deveni unul cu El.

Faptul că aceste sentimente îl fac să sufere, provine din lipsa unei credinţe suficient de intense, din lipsa posibilităţii de a-L percepe pe Creator-haBoreh. Omul care suferă, nu a interiorizat încă definitiv încrederea în Supravegherea Creatorului, netrăind Prezenţa Sa şi Guvernarea sa în absolut tot ce îl înconjoară, peste absolut tot ce se întamplă. Suferinţa sa se micşorează pe măsură ce i se întăreşte credinţa, percepandu-L în totul pe Creator. Paralel, creşte în el dorinţa de a se abandona Creatorului, dorinţa de a-L urma cu

ochii închişi. În acest stadiu, al progresului spre lumea spirituală, omul e gata să renunţe la tezaurul cunoştinţelor sale, mandria sa, în mod de la sine înţeles, pentru a se reuni cu unicul posesor al inteligenţei supreme şi absolute - Creatorul. Percepţia prezenţei Creatorului se numeşte credinţă, emunah, în cabala. Procesul acesta al obţinerii Credinţei, pretinde abandonare totală acestui scop, care este de importanţă majoră. Cu cat îi acordă mai multă importanţă, cu atat se scurtează drumul şi cu atat îi creşte credinţa, avand şansa de a-i rămane pe veci în inimă.

Realizarea spiritualităţii: totul depinde de Providenţă, Haşgahah, sau totul se află în mainile noastre ?

Un mod aparte de Guvernare al providenţei stăpaneşte norocul omului. Omul nu are nici o putere să-şi schimbe norocul, dar se aşteaptă de la om să încerce să-şi schimbe caracterul prin propriile puteri. De fapt el nu e în stare singur să se schimbe, însă pe măsura străduinţei sale, a sincerităţii sale, „îl convinge" pe Creator, acesta efectuand schimbarea sa. Creatorul este cel care-l înalţă dincolo de lumea noastră, spre lumea superioară, cea a spiritualităţii. În mod paradoxal, aparent omul trebuie să creadă totuşi că ar fi primit aceeaşi atenţie de la Creator, în orice caz, chiar dacă nu ar fi depus nici un efort! Important de reţinut: pe tot drumul spiritualităţii, dăm de această contradicţie, aparent paradoxală. Dat fiind faptul că totul este dinainte programat, orice activitate ar îndeplini, omul trebuie să gandească la sfarşitul ei, că ar fi ajuns la acelaşi rezultat, chiar dacă ar fi dormit în tot acest timp. Aici este vorba de faptul că omul nu trebuie să se considere pe sine autorul original al realizărilor sale, ci trebuie să-i ofere creditul Creatorului. Deci, pe de o parte, un mekubal îşi trăieşte viaţa de pământean ca toată lumea, dar în acelaş timp trebuie să fie ferm convins de Guvernarea absolută a Creatorului.

Omul care asociază această **intenţie,KAVANAH,**tuturor activităţilor sale, va înălţa faptele sale cotidiene la rangul de FAPTE BUNE-maasim tovim, adică spre o gandire spirituală. Un exemplu clasic este cand un om bolnav se tratează la medic dar e convins că de fapt este vindecat de Creator, şi îi oferă Lui omagiul recunoştinţei. Deci, mai întai trebuie să acţionăm ca şi cum totul ar depinde de noi, (să mergem la doctor), iar în cele din urmă, să decidem că numai Creatorul a determinat rezultatele, oricum am fi procedat.

Rolul egoismului în CREAŢIE - suferinţele care rezultă din egoism.

Situaţia de la începutul lumii, a fost aceea a existenţei unui Creator unic! Crearea lumii începe să se desfăşoare prin procrearea, naşterea unei molecule, helkik, din Creator. Creatorul desprinde din sinea sa o părticică, căreia îi atribuie noi însuşiri, diferite de ale sale. Prin atribuirea proprietăţilor egoiste moleculei, Creatorul desparte această particulă de sinea sa. Această particulă conţine EU-l nostru. Noi am fost o dată parte din Creator, şi chiar acum, în lumea spirituală dezlegată de loc şi de timp, reprezentăm o părticică din EL.

Molecula emanată nu încetează să simtă în profunzimea sa prăpastia întunecată care-l desparte de Creator. Acest spaţiu întunecat începe să se clarifice atunci cînd Creatorul dezvăluie dorinţa de a-şi readuce la El părticica emanată.

Noi simţim acest întuneric în viaţa cotidiană, cu toate componentele ei, reprezentate de lumea creată în jurul nostru, prin care Creatorul doreşte să-şi exercite influenţa sa asupra noastră. Însă cum, şi cu ce scop?

Obiectele şi suferinţele vieţii sunt menite spre înălţarea omului deasupra egoismului, prin înţelegerea daunei fără sfarşit cauzată de ego. Omul ajunge să se roage să fie eliberat de ego, să înceteze să dorească, prin dorinţa de a se satisface pe sine, acesta fiind izvorul tuturor suferinţelor. În „Introducerea la TALMUD ESER HASFIROT”, rav YEHUDA AŞLAG scrie astfel: ”Într-adevăr, dacă vom dori să răspundem doar la o singură întrebare foarte vestită, eu sunt sigur că vor dispărea pentru totdeauna toate îndoielile şi întrebările. Adică, întrebarea pusă de fiecare fiu al Omului, şi anume, care ar fi gustul (taam) şi scopul vieţii noastre?”

DECI, dacă ne vom da ascultare inimii, vor dispărea toate îndoielile noastre în ce priveşte studiul CABALEI. Întrebările existenţiale îşi au originea în inimă, provin din pantece, ele nu sunt raţionale. Ce gust am găsit în viaţă? Ce înseamnă mulţimea de dureri suferite, mult mai mari decat plăcerile resimţite în aceasta viaţă? Acestea ne răsar în suflet cand nu mai avem puteri de a suferi, încat moartea ne apare ca o dulce salvare. Care ne este profitul din toate aceste dureri? Cine se delectează, pentru care scop?.

În subconştientul fiecăruia dintre noi se află ascunsă întrebarea despre scopul şi sensul vieţii, care în momente de criză ne străpung sufletul, nelăsandu-ne în pace, aruncandu-ne în abisurile disperării, dandu-ne de înţeles cat suntem de neînsemnaţi. Iar acolo ne zvîrcolim de durere pană ni se aduce în cale rezolvarea uşoară, aceea de a continua pe valurile vieţii inconştiente, exact ca şi mai înainte.

Cabala-metodica eliberării din sclavia egoismului

Creatorul ne trimite situaţii în care să descoperim că natura noastra egoista este sursa neplăcerilor, noi investindu-ne toate resursele în satisfacerea dorinţelor vane. Despărţirea de ego, de interesul propriu care însoţeşte pe om la fiecare pas, eliberează omul de jugul existenţei. Metoda prin care ne eliberăm din această robie, numită egoism, se numeşte Cabala, ea ne învaţă cum să trăim cele ce ni se întamplă, fără dureri. Creatorul a emanat întreaga lume aflată în jurul nostru, între El şi punctul din inima noastră, în mod special, ca să ne ducă spre dorinţa de a ne despărţi de ego şi în acelaşi timp, de chinuri. Pe de altă parte ea ne conduce la dorinţa de a-L întalni pe Creator, de a-L percepe. Dorinţă sinceră echivalează în spiritualitate cu faptă, căci o dorinţă genuină duce neapărat la înfăptuire. Putem ajunge la o astfel de dorinţă doar cand ne săturăm de a mai suferi, ea începand cu voinţa de a înceta de a suferi. De aici încolo, suntem gata să renunţăm la ego, cauza răului. După renunţarea la ego urmează despărţirea de interesele personale. Încetand să mai sufere, omul este gata pentru întalnirea cu Creatorul, este pregătit pentru a-L percepe.

TIKUN - CORECTARE, prin intermediul evadării din EGOISM

NU există liber arbitru, desigur, cand eşti împins din spate, fără să fi fost întrebat, spre evadarea din suferinţă. Alegerea e posibilă într-o situaţie neutra, cand omul nu se mai află în criză, cand poate alege între 2 posibilităţi, aceea de a-şi urma dorinţele obişnuite, sau eliberarea de ego, de bună voie. Alegerea o face prin prevederea viitorului, pentru evitarea suferinţei pe care

deja a cunoscut-o.

Omul care e hotărat să continuie pe acest drum, renunţand la calea egoului, trebuie să-şi concentreze şi să-şi consacre toate gandurile ,Creatorului. De asemenea, el trebuie să înceteze a se mai gandi doar la el însuşi, aceasta fiind cauza tuturor suferinţelor. Efortul permanent de a-şi controla gandurile, eliminandu-le pe cele nedorite, se numeşte efortul Corectării, TIKUN.

Concesiuni atat de mari se pot face doar în urma unor încercări destul de crancene, care să-l determine pe om să renunţe la ego, la suferinţă.

Un om care a ajuns la o astfel de pregătire interioară, este fericit şi împăcat cu sine şi cu gradul la care a ajuns, denumit lumea viitoare sau olam ha-ba. Din acest moment tot ceea ce face este consacrat Creatorului. În ce priveşte cerinţele materiale, se restrange la strictul necesar, nepermiţandu-şi a se prefera pe sine, de frica suferinţei provocate în el de orice intenţie egoistă. În faza finală a progresului spre lumea spirituală, un Mekubal este perfect indiferent în ce priveşte propriile lipsuri materiale, e plin de experienţă în ce fel să-şi canalizeze ideile spre Creator în viaţa cotidiană, cu familia, la lucru etc, avand aparenţa unui om obişnuit. După atata muncă învestită, această îndemanare devine obişnuinţă, iar apoi, o a doua natură. De aici trece cu uşurinţă la faza a doua a vieţii sale spirituale, devenindu-i o plăcere faptul că poate dărui, dăruindu-i Creatorului prin faptele sale.

Eliberare de EGOism - de dragul realizării scopului Emanaţiei - contopirea cu CREATORUL - ha-ihud im haboreh.

Plăcerea primită de mekubal nu este obişnuită, ci este un sentiment infinit, atat în timp cat şi în intensitate, fiind la nivel supra-omenesc. Un mekubal se contopeşte cu CREATORUL în dragoste eternă, absolută. Această contopire este însuşi scopul creerii lumii, iniţiată prin desprinderea unei particele din EL. Contopirea cu Creatorul este posibilă doar după îndeplinirea următoarelor etape: suferinţă în lumea aceasta, renunţarea la plăceri, renunţarea permanentă la plăceri prin alegere liberă şi în final, etapa îndreptării intenţiei - kavanah - a oricărei dorinţe şi ganduri, spre Creator. După acestea se deschide în faţa omului calea spre o nouă viaţă, plină de voluptăţi spirituale şi de odihnă eternă, precum a fost „programul” primordial al CREAŢIEI - MACHŞEVET HABRIAH.

Forţa spirituală numită MAOR HAKABALAH - LUMINA CABALEI, poate să-l ajute pe om a se debarasa de ego, sursa durerilor. Această forţă are efect

asupra acelora ce nu pot trăi fără spiritualitate, care studiază avand încredere că în acest fel îşi vor ajunge scopul vieţii, ieşind din stransoarea egoismului la libertate. Aceste persoane vor găsi în studiul cabalei sprijinul necesar şi recomandaţiile de urmat ca să scape din colivia intereselor personale. Lupta neîncetată de a învinge egoul nu e scutită de suferinţă, dar este şi mai amar pentru ei a continua viaţa ca mai înainte. Lumina Cabalei, Maor haKabala îi conferă omului în căutare forţa spirituală necesară pentru a voi şi a ieşi din EU-l său, simţindu-se prin aceasta cu adevărat liber.

Pentru cei care nu simt în viaţa spirituală o necesitate vitală, „lumina cabalei" devine întuneric, şi cu cat vor studia mai cu sarg, cu atat vor deveni mai egoişti, neîntrebuinţand studiul Cabalei spre scopul unic şi sacru căruia i-a fost destinat, „matarat haBriah" „Scopul Emanaţiei", acest scop fiind - contopirea cu Creatorul.

CUM se transformă o INIMĂ DE PIATRĂ într-o INIMĂ Palpitandă, ADEVĂRATĂ.

Situaţia în care omul recunoaşte Guvernarea supremă a Creatorului şi o ÎNDREPTĂŢEŞTE pe deplin, se numeşte LINIA DREAPTĂ - kav yemin, sau credinţă - EMUNAH. Din momentul în care omul face primii paşi pe calea dezvoltării spirituale şi progresează în ea, el trebuie să acţioneze de parcă ar ştii cu siguranţă că este înconjurat şi dominat de forţa Creatorului absolută şi generoasă faţă de tot UNIVERSUL.

Deşi conştient de situaţia reală a sa ca neposedand nimic din cele dorite, observand pe cei din jur ca suferind fără sfarşit, totuşi trebuie să-şi amintească faptul că înţelegerea sa este de fapt limitată, fiind reflectarea propriului său ego. Tabloul adevărat al lumii i se va dezvălui omului doar cand va atinge starea de altruism absolut, la care stadiu va avea credinţa mai puternică decat aparenţa lumii materiale, etapă denumită **- „credinţă deasupra raţiunii".** OMUL nu are posibilitatea să-şi aprecieze corect situaţia reală, înainte de a-L percepe pe Creator şi de a-i sesiza Supravegherea, Providenţa Divină; omul nu-şi dă seama dacă se află în ascensiune spirituală, sau în cădere. El poate crede orice, cand de fapt se află în situaţia opusă. De exemplu, el poate crede că se află în coborare, cand de fapt este în plină ascensiune, situaţie în care Creatorul îi prezintă pe deplin cine este cu adevărat, cand e paralizat de lipsa oricărei plăceri, neputand face nimic. Dar este astfel apropiat de adevăr, chiar mai mult decat anterior, cand se bucura ca un copil, pur şi simplu. Acum, crescandu-i înţelepciunea, îi cresc durerile, precum e scris: „marbeh hochma,marbeh makov!"; dar

adevărul este că omul e înălţat pe scara spirituală. Din contră un om poate crede că se află în ascensiune spirituală, cand de fapt e în situaţia opusă. Numai cei care pot sesiza pe Creator ca Guvernator absolut peste toţi, sunt capabili să-şi dea seama de poziţia adevărată în care se află. Cu fiece zi ce trece sunt mai conştienţi de caracterul lor adevărat, realizand cat este de neputincios omul de unul singur să se corecteze, să se trasforme în altruist. Cu cat este mai disperat, cu atat i se adresează mai ardent Creatorului, implorandu-L să-l elibereze din închisoare, văzand că nu are nici o şansă să se ajute singur, ci doar adresandu-I-se prin rugăminţi din adancul inimii; iar atunci El îi va sosi în ajutor. Un supliciu atat de profund, sincer, disperat, din adancul inimii, este posibil doar după ce şi-a epuizat toate opţiile, şi devine conştient de acest lucru: că a rămas cu nimic. Atunci, dorinţa unică, ardentă de a percepe pe Creator conduce la rugăciunea adevărată, izvorata din intraga sa fiinta : de a fi eliberat de inamicul cel mare al său, egoismul. Această dorinţă de a fi salvat, necesită o minune din afara lui, şi el într-adevăr se roagă pentru un miracol, iar Creatorul îi va răspunde atunci şi numai atunci, prefăcandu-i inima de piatră, a egou-lui într-o inimă palpitand de spiritualitate.

OLAM HAAŢILUT - YIHUD HA BOREH: - UNICITATEA CREATORULUI.

Înainte ca acest miracol să aibă loc, înainte să fie corectat de Creator, omul care păşeşte pe drumul transformării spirituale se simte mai rău pe zi ce trece, se simte din ce în ce mai egoist cu fiecare progres, iar de fapt în acest timp e cel mai puţin egoist. Înţelege profund situaţia sa, de aceea e înclinat să se vadă pe sine tot mai rău şi nu ca o persoană mai bună. Cu cat cunoaşte mai profund natura sferelor spirituale, cu atat e mai convins de natura tocmai opusă a sa. Consacră din ce în ce mai mult efort pentru studiu şi spre a înţelege cauzele adevărate ale diverselor situaţii. În această perioadă e posibil să fie cuprins de deznădejde şi epuizare, însă trebuie să învingă aceste sentimente şi să menţină o stare de spirit de optimism şi de bucurie, bazandu-se pe încrederea în faptul că Creatorul guvernează asupra tuturor şi asupra a toate cu bunătate absolută.

Aceasta „credinţă dincolo de raţiune”, îşi croieşte calea spirituală pentru a primi „Lumina Creatorului-Or ha-Boreh”.

Una din piscurile înaintării pe aceasta cale, este cand omul simte că a depus tot efortul posibil din partea lui, dar în van. Din acest moment el poate să strige din abisurile inimii: să fie ajutat de către Boreh, căci acesta e momentul de percepere absolută, fără nici o îndoială că străduinţele omeneşti sunt aici fără efect. Pană la acest moment de revelaţie, omul încă are iluzii în ce priveşte propriile puteri de a atinge scopul dorit. Tot timpul în

care omul se încrede încă în propriile forţe, el nu se poate minţi şi nu poate să strige cu adevărat după salvarea din cer. Dimpotrivă, este purtat de orgoliul egoist spre a-şi mări eforturile, spre a continua să încerce. Doar dispariţia iluziei capacităţii proprii, îl îngenunchiază pe om, ducandu-l la încetarea experimentelor sterile, îl conduce la abdicarea cu mainile ridicate spre Creatorul său, implorandu-L să-l salveze de propria sa natură. Încrederea în existenţa şi unicitatea Creatorului are loc cand omul se acceptă ca fiind, împreună cu tot ceea ce-l înconjoară, un instrument, kli, în mana Lui.

Atingerea Emanatorului este posibilă numai aceluia care se contopeşte total cu Creatorul, Boreh, şi s-a ridicat la gradul de „OLAM HA-AŢILUT". La aceasta se ajunge după o muncă îndelungată, depusă pentru dezvoltarea dorinţelor potrivite, culminand cu sentimentul că „NU ESTE NIMENI ÎN AFARĂ DE EL". Olam haAţilut, este lumea reală, şi în ea acţionează cei care au reuşit să-şi anuleze EU-l propriu şi astfel să se contopească cu Lumea adevărată. În aceasta lume nu există altceva decat voinţa şi autoritatea Creatorului. Omul care nu a ajuns la gradul de a percepe pe Creator, nu trebuie să se complacă în ideea că totul este în puterea Creatorului, iar el nu trebuie să facă nimic.

De asemenea, el nu trebuie să-şi imagineze că a ajuns la acest grad, înainte de a fi intrat în lumea numită Olam ha- „AŢILUT".Omul este obligat să acţioneze numai potrivit cu gradul la care a ajuns. Înainte de a intra în aceasta lume ,Olam ha-Atzilut, omul trebuie să acţioneze conform cu ideea că el, prin activitatea sa de om e responsabil de acest proces, de la începutul, şi pe tot parcursul său. La sfarşitul acestui proces, el trebuie să creadă şi în faptul că tot ceea ce a atins prin munca sa, ar fi obţinut oricum, fiindcă tot universul se desfăşoară după programul raţiunii superioare, cea a „Programarii EMANAŢIEI" sau „MACHŞEVET HABRIAH".

ALTRUISMUL - drumul spre contopirea cu CREATORUL

Omul nu poate să conceapă însemnătatea iubirii absolute şi a altruismului. Aceste sentimente sunt opuse intereselor personale, egoismului, care sunt trăsăturile sale înnăscute, şi care îi determină fiece mişcare. Altruismul, dorinţa de a se dărui celorlalţi, este dăruită de SUS, şi doar puţini sunt aleşi spre a o cuprinde. Iar în acest caz, dat fiind faptul că oricum altruismul e dăruit din ceruri, pentru ce oare trebuie să ne ostenim atat de mult, pană la epuizare, pentru a-l realiza? Doar singur Creatorul are puterea să transforme natura omului, înzestrandu-l cu însuşiri cu totul noi.

Răspunsul este: da, este absolut necesară munca grea „de jos". Este nevoie de o rugăciune, care să fie expresia voinţei uriaşe dinapoia ei, voinţă care nu s-ar ivi niciodată, fără să fie depuse aceste eforturi, care duc la

recunoaşterea neputinţei omeneşti. Credinţa şi pregătirea omului, consolidate „de jos în sus”, pregătesc terenul pentru răspunsul dat de Creator, „de sus”. Doar astfel este gata omul să accepte noile caracteristici care constituie împreună ha-NEŞAMAH - Sufletul.

A ne măsura cu împotrivirea ficărei celule din noi de a-şi schimba natura, împotrivirea întregii fiinţe de a abdica in fata altruismului care aparţine Creatorului, conduce la îngenunchiere şi la rugăciunea spre obţinerea unui miracol. Din mijlocul disperării şi a înfrangerii potenţialului uman, se întăreşte credinţa, EMUNAH, în atotputernicia Creatorului, care răspunde doar la supliciul venit din adancul inimii, purtandu-l spre altruism, dorinţa de a se dărui celor dinafara lui -„hazulat”. În urma acestei metamorfoze, omul este apropiat de Creatorul său.

Eforturile sunt neinsemnate în comparaţie cu Grandoarea

Creatorului.

Se poate ajunge la concluzia că merită a investi în aceasta metamorfoză a eului, pe calea negării. Cand analizăm drumul care nu duce nicăieri, alergarea neîncetata după existenţa zilnică, după vanităţile acestei lumi, ne întrebăm dacă n-ar fi posibil să caştigăm ceva în plus prin schimbarea noastră, caci oricum suntem în permanentă pierdere în viaţa actuală? Adevărul este că, deja în timpul pregătirii, prin efortul depus ca să atingem aceasta metamorfoză, avem parte de percepţia scopului şi a importanţei vieţii, care creşte în noi în mod treptat, copleşindu-ne de bucurie şi plăcere, şi care devin din ce în ce mai puternice pe măsură ce înaintăm pe această cale şi pe măsură ce investim mai mult din noi înşine. Efortul depus devine neinsemnat pentru cei care simt măreţia Creatorului - „gadlut ha- boreh”, pentru ei nu există decat sentimentul de bucurie. Acest sentiment se aseamănă cu cel simţit de noi cand aducem un cadou persoanei pe care o iubim, cand nu ne aşteptăm la nimic în schimb, fiind încantaţi doar pentru această ocazie, de a-i oferi cadoul. Tot astfel simte un dansator sau sportiv care nu suferă din cauza efortului depus, ei trăind pentru această profesie. Cei care celebrează măreţia Creatorului, abia aşteaptă o ocazie oricat de mică, să facă ceva de dragul Lui. Iar ceeace părea candva muncă grea, devine acum întruchiparea voluptăţii şi a libertăţii.

Tabloul real al universului

Orice lucru din lume se poate cunoaşte şi înţelege prin legătura aprofundată cu aceasta, chiar dacă la început era cu totul străin.Între noi şi Creator este o mare diferenţă în ce priveşte perceptia realităţii: noi trăim obiectele ca separate de noi. Noi „percepem” obiectul „sesizat”. Noi „înţelegem” obiectul „înţeles”. Între obiectul sesizat şi cel care percepe este obligatorie existenţa unei legături în timpul percepţiei. Acestea sunt sentimentele şi simţurile care crează în om legătura dintre el şi obiectele înconjurătoare. Informaţia primită prin intermediul simţurilor sale, omul o primeşte ca informaţie genuină şi obiectivă. Însă e greşit să credem că aceasta e obiectivă într-adevăr. Nu stă în puterea omului să primească o informaţie obiectivă despre aceasta lume. Dacă ar apărea aici un extraterestru, noi nu putem ştii în ce fel ar apare în simţurile lui, lumea noastră. Noi primim de fapt toată informaţia asupra lumii prin intermediul simţurilor, iar ceea ce simţim, noi interpretăm ca fiind obiectiv.

Dacă acceptăm presupunerea că nu există decat Creatul şi Creatorul în aceasta lume, putem interpreta realitatea ce ni se dezvăluie ca fiind imaginea, întruchiparea Creatorului însuşi. Cu cat înaintăm pe treptele spiritualităţii, atingem un tablou din ce în ce mai apropiat de adevăr. Pe treapta cea mai de sus ajungem să-l cunoastem pe Creator, realitatea genuină, autentică, pe cand absolut tot ceea ce percepem ca separat de noi, şi în afară de noi, va deveni existent doar în simţuri care sunt intermediarii dintre om şi realitatea din jur, într-o manieră unică fiecăruia dintre noi.

DE LA ÎNTUNERIC - unde Creatorul este ascuns, spre Lumină.

Omul care se află în situaţii, în care nu-l poate percepe pe Creator, se consideră ca fiind în ÎNTUNERIC, în negură. El se aseamănă cu cineva care merge într-un tunel şi susţine că soarele nu există.Chiar în astfel de situaţii,dacă eu mă sprijin pe învăţătorul meu şi pe cărţile potrivite, este posibil progresul pe drumul spiritualităţii. Progresand, omul va percepe că a fost determinată de sus situaţia în care şi-a pierdut credinţa, cu un scop anume,pt a-i îngreuna situaţia, pană ce va abdica şi va striga după ajutor, astfel deschizandu-i-se calea apropierii de El. Aceste greutăţi sunt „dăruite” de Creator celor pe care doreşte să şi-i apropie.

Cu cat este mai mare trecerea dela întuneric la lumină,cu atat e mai mare schimbarea realizată în om,şi odată cu aceasta creşte si bucuria Creatorului.

De asemenea,cu cat e cufundat mai adanc în negură, cu atat i se va mări capacitatea de a-l percepe pe Creator în grandoarea sa ,acest lucru producandu-i o fericire cu atat mai intensă de noua sa condiţie spirituală, înălţată. În perioada în care se afla in intunericul, în care era ca pierdut, neavand parte de perceperea Creatorului, lipsit fiind de credinţă, îi rămanea doar posibilitatea să se agaţe de ajutorul venit din cărţi şi de la învăţătorul său,căutand calea de a ieşi din acest hău. O rază de lumină, subţirică, o scăpărare a sesizării Creatorului, va anunţa începutul recuperării, ”salvării” .”GHEULA”. Această perseverare în a se menţine în sentimentul primordial, printr-o raţionalizare permanentă şi intenţionată, va face posibilă evadarea din starea de necredinţă. Cu timpul, omul va învăţa că aceste situaţii întunecate sunt menite să-l ajute şi nu să-i dăuneze. Ele sunt trimise anume, de sus pentru acest scop. Astfel va învăţa a le accepta cu înţelegere, chiar cu dragoste; va accepta faptul că creatorul a creat în el negura aceasta, va învăţa a nu se teme de obscuritate, fiind sigur că în fiecare ungher licăresc razele de lumină care aşteaptă să fie captate şi îmbrăţişate de el.Omul care nu va încerca să capteze razele de lumină hoinare, e în pericol să rămană în întunecime, Creatorul ascunzandu-se total dinaintea lui. Cand situaţia e de acest fel, cand omul este izolat de sentimentul guvernării creatorului atotprezent, atunci omul îşi pierde sensul, care l-a însoţit înainte în viaţa de spiritualitate. În acest moment nu mai înţelege cum a putut să creadă, renunţand la raţiune şi la simţul realităţii. E total lipsit de credinţă şi continuă în acest mod pană ce Creatorul trimite noi scăpărări de lumină, care-l recuceresc.

LEGEA ECHIVALĂRII FORMEI A OBIECTELOR LUMII SPIRITUALE

Dorinţele omului constituie aşa numitul VAS, în ebraică-KLI. În acest vas omul poate primi plăcere sau lumină superioară. Aceste dorinţe trebuie obligatoriu să se asemene prin firea lor şi însuşirile lor, cu lumina superioară, altfel ea nu poate intra în vas. Acest fapt este în concordanţă cu legea ”echivalării formei obiectelor spirituale” - HOK HIŞTAVUT HAŢURAH ŞEL HA-OBIEKTIM HA-RUHANIIM. Apropierea sau îndepărtarea, contopirea reciprocă şi unificarea sunt posibile numai în funcţie de aceasta lege, sau” legea echivalării, a nivelării însuşirilor”. Astfel dacă omul reuşeşte să se debaraseze de egoismul său, să-şi sublimeze inima, inima i se va umple de percepţia Creatorului,potrivit acestei „legi a echilibrării caracteristicilor LUMINII ŞI VASULUI”. Omul poate iesi din situaţia în care se află şi chiar poate să

înainteze prin ea, doar cu o condiţie: aceea de a crede că absolut toate întamplările din viaţa lui sunt alese anume pentru el de Creatorul său, pentru a-l împinge înainte spre următoarea treaptă spirituală.Prin urmare va accepta cu drag chiar şi greutăţile întampinate pe drum, chiar în situaţii disperate, după cum îi apar lui. Acestea sunt situaţiile care-i oferă ocazia să cheme în ajutorul său pe Creator, şi chiar să-i aducă mulţumire, indiferent cat de jos şi cat de disperat ar fi.

ŞAPTEZECI de TREPTE Sunt ÎN LUMEA SPIRITUALĂ

Esenţa spiritualităţii este esenţa eternităţii. Căci ea nu se pierde din univers în nici un caz. Nici chiar cand este atins scopul final. Pe de altă parte, Egoismul de esenţă pămanteană, voinţă primordială venită cu omul, din momentul procreerii sale, scopul său fiind material, este menit să piară din moment ce va fi corectat.

LOC spiritual - makom ruhani - este locul ocupat pe scara ascensiunii spirituale, loc atins printr-un anumit grad de concordanţă cu însuşirile Creatorului. Toţi oamenii aflaţi pe o anumită treaptă spirituală, la care au meritat să ajungă, cu toţii percep, văd, trăiesc experienţe asemănătoare. Drumul spre Creator trece prin 70 de trepte, 70 de „feţe” diferite. Fiecare dintre ele este sesizată, identificată în mod specific, conform cu caracteristicile acelui grad. Omul care şi-a însuşit caracterul unei anumite trepte, vede o nouă lume, un Creator Nou. Cei aflaţi pe aceeaşi treaptă spirituală, văd aceleaşi fapte şi evenimente. De exemplu cei aflaţi pe gradaţia numită „Avraham”,văd şi ştiu cele spuse de Avraham lui Isaac, dat fiind faptul că se identifică cu esenţa acestei gradaţii, cu esenţa lui AVRAAM. Fiecare interpretare a TOREI a fost scrisă de pe treapta spirituală atinsă de acel autor. Fiecare din cele 70 de trepte spirituale există în mod obiectiv. Omul care atinge o anumită treaptă spirituală şi se găseşte în aceasta, primeşte şi vede tabloul lumii în mod identic cu acela primit şi văzut de tovarăşul său care se află împreună cu el pe acea treaptă, precum şi noi vedem lumea noastră la fel ca toţi oamenii.

„LUMINA SUPERIOARĂ” SE AFLĂ ÎN REPAOS TOTAL

Cu apariţia perceperii minimale a ceea ce înseamnă altruism, omul intră pe

un traseu întortocheat al înălţărilor şi căderilor spirituale.

Progresul spiritual se aseamănă cu aceea a unui copilaş care învaţă să umble cu ajutorul mamei. Ea îl ţine de mană, el se simte sprijinit, şi deodată, mama îşi retrage mainile lăsandu-l pe copilul ei cam dezorientat, totuşi continuand să înainteze spre ea. Doar în acest fel va putea să-şi înveţe copilul să meargă de unul singur. Tot astfel, Creatorul ne aşteaptă să păşim spre El cu voia noastră, iar noi ne simţim părăsiţi de dansul.

Este afirmat, scris, de cei înţelepţi că lumina superioară este în repaos absolut. În lumea spirituală, repaosul înseamnă lipsa unei dinamici a voinţelor, adică acestea nu se schimbă. În lumea materială, schimbarea unei dorinţe prin alta nouă duce la înfăptuirea oricărei acţiuni ale noastre. Mişcarea este posibilă doar prin înlocuirea dorinţelor cu altele. Lumina superioară, dăruirea permanentă venită de la Creator, este în repaos absolut, fiind neschimbat, gata mereu să fie a noastră. Noi ne aflăm mereu, chiar şi acum, într-un ocean de lumină, dar din cauza egoului încăpăţanat al nostru nu putem simţi plăcerea adusă de aceasta lumină care ne inundă permanent.

PLĂCERILE ACESTEI LUMI ŞI DROGURILE CARE NE ÎMBATĂ - ÎNTARZIE CORECTAREA

Plăcerile acestei lumi se divid în mai multe categorii: prima este aceea a bogăţiei şi a faimei, dorită de toţi. Cea de-a doua categorie este cea a plăcerilor domestice, acceptate de toţi ca naturale. În categoria a treia intră plăcerea de a iubi, plăcerile provenite prin folosirea celorlalţi şi plăcerile induse prin încălcarea legii. Acestea din urmă sunt condamnate de societate, care le pedepseşte. Nici o societate nu acceptă folosirea drogurilor, investind uriaşe sume pentru lupta contra folosirii lor. Dauna pe care o provoacă este indirectă, cei drogaţi fiind reduşi la o singură nevoie, aceea de a li se administra drogul într-un mod regulat, neinteresandu-i nimic pe lume! Societatea nu a găsit calea să le procure acestora drogurile necesare zi de zi, acest fapt ducand la acte de violenţă şi la distrugerea propriilor familii pentru a a putea face rost de sumele mari necesare achiziţionării drogurilor.

Plăcerile acestei lumi sunt mincinoase în esenţa lor. Goana inconştientă după fericirea pierdută, ne deturneaza de la calea adevărată. Răspunsul la infinitele căutări ale paradisului, nu se află în lumea obiectelor mărginite,

efemere, ci numai în lumea spirituală!

Noi suntem înlantuiti de moda capricioasă, de nevoia de a ne cumpăra mereu lucruri noi, bucuria fiind de scurtă durată şi lăsandu-ne frustraţi, iar şi iar. Suntem chiar noi surprinşi cat de rapid ne pierdem interesul fata de realizările deja experimentate, proiectandu-ne scopuri noi pentru a fi atinse. Fără speranţă în viitor şi fără plăceri prevăzute pentru viitor, fără goana în căutarea acestora, ne simţim fără sens în viaţă. Oare goana pentru a ţine pasul cu moda nu e asemenea dependenţei de droguri? Prin ce oare diferă plăcerile provenite de la acestea de plăcerile oferite de restul obiectelor din viaţa materială? Oare care să fie explicaţia pentru faptul că Guvernarea supremă - Creatorul, precum şi cea de dedesubt, a statelor din întreaga lume, se împotrivesc cu atata vehemenţă folosirii drogurilor îmbătătoare, promulgand legi stricte, luptand contra lor ?!

Drogul deconectează pe om de viaţă, făcandu-l indiferent faţă de dauna cauzată de ele, împiedicandu-l prin aceasta de a se lupta, a deveni conştient de necesitatea de a se corecta. Un om de rand, care nu foloseşte astfel de substanţe îmbătătoare, ajunge treptat, în urma unor serii de încercări şi experienţe ale vieţii, să realizeze unde se află, să dorească o schimbare profundă - corectarea prin spiritualitate. Unii se apropie astfel de cabala. Omul în momente de durere, cele mai grele ale vieţii, se adresează Creatorului, invocandu-i ajutorul. Drogurile îl îmbată pe om, îl păcălesc prin plăcerea fără rost, îl poartă departe de progresul spre spiritualitate, care reprezintă adevărata împlinire a condiţiei umane .

Micimea omului faţă de Creator - Omul ca centru al întregii Creaţii

Pe drumul studiului cabalei, omul întampină greutăţi mari în a rămane concentrat pe direcţia sa, chiar şi cei care învaţă din proprie placere. Omul care doreşte a studia cu intenţie altruistă, de dragul Creatorului, se concentrează pentru a vedea în orice pe Creator. Deci se priveşte cu ochi critic, în continuu readucandu-se la acest punct de vedere, de fiecare dată cand uită de acest lucru.

Singura însuşire creată în noi de Creator este aceea a egoismului nostru, astfel dacă reducem ego la punctul zero, reuşim din nou să-l resimţim numai pe Creator, situaţie în care ne aflam înainte de Crearea Lumii, în care trăim contopirea trupului material cu sufletul Creatorului.Munca interioară se

efectuează prin întărirea sentimentului meschinăriei omului în comparaţie cu Creatorul, pe de o parte, iar pe de alta, trezirea sentimentului de mandrie de a fi centrul ,scopul acestei CREAŢII, calitate conferită doar acelui om care se străduieşte să atingă scopul creaţiei lumii. Altfel, nu este demn de a se numi centrul creaţiei, nefiind diferit de toţi ceilalţi. Din aceste 2 situaţii contradictorii se cristalizează în om 2 feluri de adresare către Creator, una pentru a-i cere ajutor, iar a doua pentru a-i mulţumi că i-a oferit ocazia să-i devină apropiat.

Rugăminte şi cerinţă de a fi ajutat de către Creator - Dialogul neîntrerupt cu Creatorul

Rugămintea şi cerinţa de a fi ajutat din Ceruri sunt mijloacele principale care ajută în progresul spiritual. Rugăciunea direcţionează pe om să ceară putere şi credinţă, să fie destul de tare pentru a se lupta contra egoismului, contra raţiunii. De asemenea, să fie în stare să se încreadă în propriele forţe, în unicitatea şi maretia Creatorului, a fi destul de tare pentru a nu se teme de viitor.

Intenţii artificiale în timpul rugăminţii, ori a faptelor, nu sunt acceptate de către Creator, pe care nu-l interesează exteriorul, ci doar sentimentele venite din adancul inimii.

Singurul lucru pe care omul trebuie să-l îndeplinească, este să fie sincer cu adevărat, intenţionat într-adevăr, din adancul inimii, fata de Creator, purtand un dialog permanent şi neintrerupt cu Acesta.

Credinţă dincolo de Raţiune - “EMUNAH LEMAALA ME HA-DAAT”

Auzul - reprezintă credinţa pentru că urechea aude ceea ce inima crede.Vederea se numeşte ştiinţă, cunoaştere, raţiune, pentru că omul nu trebuie să creadă cele ce i se spun, ci doar ceea ce vede cu ochii săi. Cat timp nu e dotat din ceruri cu proprietatea de altruism, în locul celei a egoismului, omul nu poate vedea adevărul - adevărat, pentru că tot ceea ce

cunoaşte, este datorat experientei simţurilor materiale, egoiste iar acest fapt va îngreuna şi mai mult eliberarea sa de ego. De aceea, la începutul călătoriei spirituale, omul trebuie să se împotrivească pur şi simplu ego-ului, încrezandu-se în drumul său, spre atingerea sublimului, prin ceeace se numeşte „CREDINŢĂ DEASUPRA RAŢIUNII”.

CORPUL NOSTRU - EGAL cu DORINŢA DE A PRIMI, CONSTITUIE însuşi EGOISMUL.

ESENŢA spiritualului trebuie să fie apreciată la adevărata ei imensitate, pentru a putea transforma egoismul în altruism, cunoaşterea în credinţă, comparand această esenţă cu viaţa noastră materială, imperfectă. Este necesar să înţelegem inferioritatea muncii pentru susţinerea acestei vieţi materiale, şi înălţarea conferită prin dedicarea noastră atingerii Creatorului. Este mai plăcut şi chiar mai uşor să muncim pentru acesta, decat în serviciul corpului material, niciodată satisfăcut. Satisfactiile corpului sunt mici şi efemere. Deci trebuie să punem în balanţă şi să alegem, pentru cine preferăm să depunem eforturi. Alegerea este liberă, depinzand numai de noi. Pe cine alegem: CREATORUL sau corpul nostru? Cu cat realizăm mai profund meschinăria noastra, cu atat ne este mai uşor să alegem trecerea de partea Creatorului.

LUMINĂ reflectată, lumină interioară, lumină înconjurătoare.

Omului, care aspiră spre dezvoltarea spirituală, îi este necesară o gandire independentă şi originală,prin care se va elibera de prejudecăţile şi stereotipurile în care a trăit toată viaţa.Însăşi hotărarea de a acţiona conştient şi nu automat, îl transcende pe omul care a hotărat în acest mod curajos, spre dinamica evoluării spirituale. Pentru a pătrunde acest proces este indispensabil sentimentul de moarte spirituală din viaţa noastră cotidiană, pentru a începe acest proces, este absolut necesară rugăciunea. Precum samburele în pământ e dezintegrat înainte ca planta să încolţească,

tot astfel explodează creşterea spirituală din senzaţia de mort viu, sesizat de omul setos de spiritual.

Pentru a ajunge la fructificare, pământul uscat al concepţiilor precedente, trebuie să fie arat şi prelucrat, astfel dăruind bucurie, mulţumire celui care a început un drum nou de gandire originală, cu ondulările ei spirituale.

Înălţarea spirituală se efectuează prin împotrivirea la egoism, iar omul, aspirand la acest scop, îşi reevaluează motivaţiile şi ambiţiile. Plăcerile pe care le consideră ca fiind apreciate de Creator, şi le permite, iar pe cele contrarii, le elimină. În limba cabalei, se spune că „forţa dorinţei fiind ecranul raţiunii, El socoteşte cantitatea de plăcere pe care este posibil să o primim, astfel încat să facem plăcere Creatorului, pe măsura exactă a dragostei noastre faţă de El, adică lumina reflectată. Cantitatea de plăcere pe care hotăreşte omul să o primească, se numeşte lumina interioară. Iar diferenţa de lumină pe care nu o primeşte pentru a nu-l întrista pe Creator, se numeşte lumină înconjurătoare -- dacă ar fi primit-o, ar fi făcut-o fără a ţine cont de Creator, ci pentru a se mulţumi doar pe sine”. În acest fel toate faptele omului sunt definite prin dorinţa aprigă de a-i produce mulţumire Creatorului său - “nahat ruah le yoţro” - , şi nu prin dorinţa de a se apropia de EL, sau de a fi îndepărtat de el, acestea din urmă fiind şi ele dorinţe egoiste.

A înfăptui de dragul Creatorului

Sentimentele cele mai puternice le percepem cu toată fiinţa, şi nu doar printr-un anumit organ. Omul care-şi analizează sentimentele şi dorinţele, poate judeca dacă inima şi raţiunea - muha veliba - îi sunt identice. Pe măsura nepotrivirii acestor două, inima şi mintea, corpul arată împotrivire. De exemplu se poate verifica, în timpul citirii rugăciunii din carte, dacă gandurile, sentimentele, dorinţele, corpul, toate participă în plin acord cu cele exprimate de gură? Sau oare lucrurile sunt rostite automat? Corpul se opune dand o senzaţie de stingher fizic, tocmai în acele părţi ale rugăciunii care sunt cele mai importante şi mai eficiente. Citirea în mod automat din cartea de rugăciuni, pentru a evita aceste senzaţii, duc la pierderea efectului pentru care a fost menită rugăciunea.

Merită de verificat **intenţia** inimii, mesajul pe care doreşte omul să-l transmită Creatorului prin rugăciune. El este impresionat de vibraţiile inimii, ale raţiunii, a corpului, iar nu de vorbe mormăite de buze. Rugăciunea este munca inimii, în care inima este sincronizată cu cele rostite de gură. Munca cu tot corpul duce la reacţia întregului corp, în care timp corpul se împotriveşte cu vehemenţă să se despartă de egoism, pană într-atat încat se împotriveşte să ceară ajutor de la Creator, acest fapt semnaland că tocmai această rugăciune este cea perfectă pentru salvarea din exilul spiritual.

Evenimente istorice - rezultatul direct al egoismului şi altruismului

Tot ceea ce i se întamplă poporului este rezultatul forţelor spirituale în acţiune. Este posibil să examinăm în retrospectiva şi să observăm cum, în decurs de sute de ani au loc legături de cauză-efect în tot ce priveşte istoria noastră. CEL înţelept, mekubal, care vede viitorul, nu se mulţumeşte să aştepte evenimentele. Fiindcă are puterea să prevadă viitorul, este capabil să evite calamităţi.

Realitatea din lumea noastră se creează ca rezultat direct al acţiunii forţelor spirituale, care acţionează dincolo de percepţia noastră. De aceea, înţeleptul, mekubal, are posibilitatea să observe evenimentele înainte ca să ajungă la înfăptuire, înainte să se dezvăluie în lume, şi poate să le prevină... Însă dat fiind că aceste evenimente sunt necesare corectării, ele de obicei nu sunt anulate, ele sunt mijloace trimise de SUS, ca să ne conducă spre corectare şi nu ca să ne producă suferinţă. Rolul celui MEKUBAL în lume nu este cel de magician, ci acela de a oferi ajutor tuturor, prin ridicarea nivelului de înţelegere a necesităţii corijării. De asemenea, el poate oferi ajutor indivizilor care o solicită în mod personal.

Exilul Israelului(cei care doresc pe Creator) va continua pană la momentul în care vom fi gata să ne luăm rămas bun de la dorinţele noastre egoistice - HAGOYIM ŞE BETOCHEYNU. Cat timp nu ne vom corija egoismul, va dăinui ura, îndreptată către noi din toate direcţiile. Faptul că noi evreii menţinem egoismul, continuand să-l servim, conferă popoarelor lumii puteri să ne domine. Dacă am da importanţă cat de mică altruismului, preferandu-l egoismului, nu am fi criticaţi de nimeni, nu am fi dominaţi de nici un alt popor.

În momentul în care vom difuza CABALA tuturor popoarelor, vom primi Tara şi libertatea. Toate evenimentele istorice sunt rezultatul forţelor spirituale, egoiste sau altruiste. Astfel renuntarea la dorinţe - forţe egoiste, va fi paralelă cu îngenunchierea faţă de celelalte naţiuni.

Detaşarea de plăcerile materiale - schimbarea inimii de piatră într-o inimă palpitandă.

Omul nu e capabil de unul singur să-şi stăpanească inima, poate să fie el cel mai deştept şi mai talentat şi mai tare în toată lumea. Singura cale spre a se schimba, este aceea de a efectua în mod mecanic „fapte bune”(cu înţelesul spiritual - adică a atribui totul Creatorului), paralel cu cererea de la Creator să ne confere o altă inimă, să schimbe vectorul dorinţelor noastre. Pretenţia trebuie să fie de a ni se da o singură dorinţă, puternică, o voinţă profundă, ea însăşi fiind rugăciunea. Această dorinţă uriaşă micşorează, pană la dispariţie toate celelalte dorinţe pe care omul ar vrea să le sublimeze. Pentru a crea această dorinţă unică, puternică, omul trebuie să I se dedice ceas cu ceas, zi de zi, neavand voie să dispere, chiar cand îşi dă seama cat de cufundat este în ego, fiindu-i prizonier. Să nu slabeasca eforturile chiar cand este foarte obosit, sau alte probleme îi pretind toată atenţia.

Trebuie să ţinem minte că această muncă nu reprezintă deocamdată muncă spirituală, ci efort egoist, pentru că efectuarea transformării adevărate - eliminarea egoismului - Îi aparţine Creatorului. De asemenea, cand omul se opreşte pentru a-şi examina realizările, el descoperă cu parere de rău că, de cand a început să studieze kabbalah, viaţa sa nu numai că nu s-a ameliorat, ci dimpotrivă a devenit mai grea, în special faţă de colegii care au continuat să progreseze în viaţa materială. Iar el în acest timp doar stă şi studiază. Numai rezistenţa la cei din jur, la obiecţiile raţiunii şi ale trupului, călеşte şi construieşte în om dorinţa adevărată – vasul spiritual “Kli Ruhani”. Şi cum să ne măsuram cu torentul de
mustrări, obiectări, pretexte? Pentru că acestea sunt argumente ale ego-ului, nu are rost să intrăm în discuţie cu ele, căci oricum egoismul este menit să ne detaşăm de el. În schimb, să ascultăm de oamenii de prestigiu în studiul kabalei, care s-au ridicat la gradele superioare ale sferelor spirituale şi cărora le stă în putere să ne ajute să păşim pe drumul parcurs de ei - mekubalim.

Trebuie să acceptăm cu înţelegere faptul creşterii egoului tocmai aproape de separarea de el, şi să sperăm că acum, cu adaosul de egoism, vom reuşi să-l uram într-adevăr, astfel încat pretenţia noastră la Creator de a ne elibera de ego, va fi primită în cer, şi El va efectua corectarea noastră - hatikun. Ajutorul este trimis în măsura în care reuşim a percepe grandoarea Creatorului. Cu cat acest ajutor creşte, cu atat omul este gata să se supună de bună voie, sesizand măreţia Creatorului. Astfel reuşeşte să rupă lanţurile egoismului, ale ”dorinţei de a primi” - raţon lekabel. Această gradaţie se numeşte schimbarea inimii de piatră, care se simte doar pe sine, cu o inimă vie, palpitandă, simţindu-i pe toţi ceilalţi.

În lumea noastră,omul înaintează cu ajutorul picioarelor - organul mişcării, iar cand îşi atinge scopul,se foloseşte de mini pentru a primi. Organele spirituale funcţionează invers. Omul va atinge scopul Creaţiei numai dacă va „ridica mainile” doar pentru a dărui, şi refuzand folosirea raţiunii pe treptele scării spre spiritual.

Suferinţele Omului de dragul corectării - Bunăvoinţa arătată de Creator

Dacă scopul Creaţiei e acela de a ne răsfăţa pe noi, de ce atunci drumul care conduce la plăcere este presărat cu atatea greutăţi ? Omul a fost creat de Creatorul perfect. Perfecţiunea este caracterizată de repaos, în timp ce o stare de imperfecţiune, de nemulţumire, produce o deplasare, cu scopul umplerii acestui gol.

Omul iubeşte repaosul, iar pentru a renunţa la odihnă el trebuie să resimtă necesităţile existenţiale, ca de exemplu hrană, adăpost, etc. Trăirea unor astfel de lipsuri împing pe om să încerce a le satisface. Cu cat suferă mai mult din cauza lor, cu atat vor fi mai mari sacrificiile pe care este gata să le facă, pentru a scăpa de suferinţa cauzată de aceste lipsuri. De aceea, dacă Omului îi sunt trimise de Creator suferinţe din cauza lipsei de spiritualitate, acesta va fi gata să depună eforturile necesare pentru atingerea spiritualităţii care-i este necesară.Iar cand va realiza acest lucru - atingerea spiritualităţii, scopul creaţiei - va avea parte prin trăirea ei de o mare plăcere, care i-a fost destinată din zorii Creaţiei lumii. De aici rezultă că, oricine doreşte să urmeze calea spirituală, nu percepe suferinţele care-i provin din egoism ca pedeapsă sau ca blestem de Sus. Exact invers, el îşi primeşte durerea cu drag, înţelegand că însuşi Creatorul i-a adus-o,pentru a încerca să-l ajute.ÎN RETROSPECT, persoanei care a atins lumea spirituală cu bucuriile care o însoţesc, îi devine clar cat de mult i-a lipsit spiritualitatea. În mod natural, lipsurile materiale produc o suferinţă mai evidentă decat lipsa plăcerii prin spiritualitate. Pentru a-l atrage pe Om spre Divinitate şi plăcerile care o însoţesc, Creatorul îi provoacă durere prin lipsa Creatorului. Sentimentul de plenitudine infinită care se resimte cu cea mai mică plăcere adusă de spiritualitate, nu se poate atinge atata timp cat ne delectăm prin materialitate.

A căuta spiritualul de dragul plăceriii conferite de acesta - acceptat pentru începători

Cei care se delectează prin spiritual sunt în pericol de a fi în mrejele egoului. Aceasta - cand cauza studiului cabalei este plăcerea conferită de

spiritualitate - fiind mai mare decat plăcerile vieţii cotidiene, de care suntem deja plictisiţi. În acest caz lipseşte însăşi esenţa spiritualităţii, credinţa, care devine superfluă, omul dorind a se satisface, şi atat. Totuşi, aceasta etapă este ncesară pentru începători, ajutandu-i să pornească pe calea care conduce în continuare spre tikun/corectare.

În viaţa spirituală, eficienţă versus daună, egalează minciună versus adevăr.

Fiece persoană este convinsă că ştie cel mai bine cum trebuie să-şi trăiască viaţa. Originea acestui sentiment este concepţia egoistă căreia îi este prizonier omul, pe care nu o poate înlătura, pentru a-şi aborda Eul. Aceasta explică siguranţa în faptul că el este cel mai deştept din lume în ceea ce-l priveşte pe el şi dorinţele cele mai fierbinţi la fiecare moment dat.

Creatorul a creat în lumea noastră o guvernare supremă, care constă din legi clare, fizice, interioare - legile naturii. În viaţa din lumea noastră nu e posibil să nu te supui acestor legi. Dacă cineva sare de pe stancă, nu poate evita căderea în abis, lovitura etc. Aceste legi fixe, clare au fost create anume de Creator pentru a ne învăţa să fim grijulii în a ne păstra viaţa. Omul nu înţelege că există consecinţe profunde la fiecare faptă a sa.Omul nu cunoaşte legile care îl domină chiar dincolo de legile naturii, şi de respectarea cărora depinde supravieţuirea.

El trebuie să înveţe inca de la începutul drumului spiritual că legea cea mai importantă, prin care acţionează şi legile naturii şi pe care ne este interzis să o ignorăm, **este legea** care pretinde să ieşim de sub controlul plăcerilor care ne dictează acţiunile. Valorile de ADEVĂR - MINCIUNĂ sunt acelea care dictează cine va devia spre ea balanţa dintre stricăciune şi utilitate.

Cabala, credinţă, rugăciune - drumul spre împlinire, prin

”Lumina Creatorului”

Lumina ajunge de la Creator, şi e resimţită de noi ca o imensă plăcere. Acesta este scopul Creaţiei! - Atingerea Luminii fiind sinonimă cu atingerea Creatorului, noi percepem lumina **emanată** de la El, şi nu pe CREATOR. EMUNAH - CREDINŢA, este forţa care face posibilă viaţa, cu speranţa că este absolut posibilă realizarea vieţii spirituale, că e posibil să fim reanimaţi dintr-o stare care se aseamănă cu moartea spirituală. Nevoia de a resimţi aceasta credinţă creşte pe măsură ce omul se simte mai amorţit spiritual. Rugăciunea este concentrarea eforturilor din partea inimii în lucrul care-i este cel mai important omului, acela de a-L percepe pe Creator şi de a fi în stare să-i ceară viaţa însăşi. Străduinţa, efortul, rugăciunea devin posibile doar cat timp Creatorul ne este „ascuns”- haboreh nistar. Adevărata rugăciune nu vine să petindă revelarea Creatorului, ci e doar o cerere a ajutorului pentru a reuşi să ne debarasăm de ego, inamicul altruismului, al spiritualului.

Cu cat este mai sigur de a fi cucerit o anumită proporţie din altruism, cu atat are mai multă putere să înceapă a primi plăcerile de dragul Creatorului, fiind conştient de faptul că El se delectează dacă omul are plăcere. Voinţa Creatorului este aceea de a-l conduce pe om la plăcere, de a-i face bine. Apropierea dintre cei doi poate avea loc prin echivalarea dorinţelor lor, unul faţă de celălalt.

Pe langă plăcerea de a primi Lumina Creatorului, Omul caştigă delectare infinită din perceperea Aceluia care este izvorul acestor voluptăţi, sesizarea măreţiei Creatorului. De fapt, acest fel de plăcere reprezintă SCOPUL CREAŢIEI.

Restrangerea „punctului negru”şi corectarea, denumită masach-ecran

Egoismul,natura noastră din naştere, ne stăpaneşte în toate aspectele: de la cel hormonal, molecular, pană la sistemele complexe ale creierului uman, subconştientul şi în fine, dorinţele cele mai pure şi sublime, numite de noi, altruism. Omul,ha-adam, nu este capabil să facă nimic împotriva egoismului său. Cel care doreşte să iasă de sub controlul egoului trebuie să acţioneze contra raţiunii şi a dorinţei corpului, pentru a continua să progreseze pe plan spiritual. Fără să aştepte răsplată. Aceasta este calea unică de a ieşi din cadrul acestei lumi, adică lumea egoismului. Această metodă e definită alegoric prin cuvintele : ”e legat cu funii pană ce va zice - „vreau „! Astfel,

cand Creatorul îl va ajuta şi îl va înzestra pe Om cu natura de altruist, trupul se va mulţumi şi va accepta să funcţioneze sub legi spirituale, acest grad se cunoaşte sub denumirea de „TSHUVAH” - răspuns sau reîntoarcere.

Răsturnarea naturii egoiste în cea altruistă se petrece atunci cand dorinţa de a primi, sau egoismul, sau punctul cel negru, trece printr-un proces numit proces de „restrangere” - ţimţum. În cursul acestui proces Lumina Creatorului dispare din ego, şi îşi face apariţia **corectarea**, denumită ecran-**masach.** Cu ajutorul aşa numitului ecran, egoismul e schimbat în altruism. Nu avem posibilitatea să cuprindem cu mintea cum are loc acest miracol, decat trecand noi înşine prin acest proces! Pană atunci, ni se va părea ireală posibilitatea schimbării legii de bază a naturii, conform căreia nu ne este dat să realizăm un lucru care nu e în puterea voinţei de a o atinge. Însă iată că miracolul înfruntă legea şi deodată, are loc, acolo chiar unde nu a învins voinţa noastră. Şi s-ar părea, deodată că am avea puterea. După ce se petrece acest miracol, transformarea egoismului în altruism, Omul descoperă că toate faptele sale răman precum au fost, şi că nici în noua situaţie nu are ce dărui Creatorului, care este perfect. Omul va înţelege că tot ceea ce doreşte Creatorul, este de a-i oferi omului perfecţiunea, identificarea cu El.

Omul nu poate răspunde în aceeaşi măsură Creatorului în schimbul plăcerilor infinite de care este copleşit, dar găseşte singura cale de a-I dărui Creatorului, aceea de a primi plăcere, fiind conştient de originea ei şi cu condiţia de a-i produce LUI, Creatorului, plăcere, prin aceleaşi fapte ca şi înainte. Dar şi în acest fel, gandul, intenţia, nu aduce folos Creatorului în aceeaşi măsură ca şi Omului. Gandul, permite omului să aibă parte de plăceri infinite, fără sentimentul de vinovăţie si ruşine—fara “nehama de kisufa”. Acum cand a ajuns să egaleze pe Creator, devenind altruist în locul egoistului, el se poate delecta cu plăceri spirituale, adică poate să primească în mod infinit -“ein sof”,aşa cum poate primi doar cineva care nu primeşte pentru propria plăcere. Aceasta este de fapt condiţia care permite delectarea infinită!!

Rugăciunea fără „intenţie”, kavanah, este ca şi trupul fără suflet - ” neşamah”.

Omul se poate obliga să efectueze o activitate fizică, dar nu se poate obliga să-şi schimbe dorinţele. Nu e capabil să facă ceva care să nu-i fie lui de folos. Cand una sunt faptele corpului, şi alta, gandul sufletului, atunci rugăciunea este fără intenţie, ca şi corpul fără de suflet. O faptă e considerată fără viaţă

spirituală, atat timp cat ideea dinapoia ei nu este corectată.

Lumile spirituale şi „mador ha-klipot’’(rubrica cojilor)

Haideţi să ne imaginăm un spaţiu gol împărţit în 2 printr-o linie orizontală, partea de sus fiind lumea spirituală, iar partea de jos, lumea egoismului. Deasupra liniei poziţionăm pe toţi cei care sunt gata a acţiona în contradicţie cu raţionamentul, adică în conformitate cu „ credinţa dincolo de raţiune”, deci pe toţi cei care aleg altruismul în locul egoismului. Gradul de spiritualitate este în funcţie de „proporţia” de altruism. Deasupra este sesizat Creatorul, şi cu cat urcăm mai sus, el este mai bine perceput. Deasupra sau dedesubt, sunt definite în funcţie de ecranul construit de om, care respinge plăcerea care soseşte fără socoteală, plăcere directă, egoistă - Lumina Creatorului. Ecranul care desparte lumea noastră de cea spirituală se numeşte Barieră - MAHSOM.

Cei care trec dincolo de barieră nu mai cad înapoi din lumea spirituală în lumea aceasta. Deasupra barierei este stăpan altruismul, iar dedesubt, domneşte egoismul. Paralel cu treptele spirituale altruiste, aflate deasupra liniei, se găsesc treptele TUMAH-impuritate, care sunt: OLAM HA-ASIYA, Olam HA-YEŢIRAH, Olam HA-BRIYA de tumah, acestea fiind lumile înfăptuirii, a creerii şi a creaţiei, respectiv, cele impure, fiecare din ele fiind compusă din 10 trepte, sefirot, în total 30 de trepte. Deasupra liniei, care cuprinde lumea asiya+jumătate din lumea yeţira, se află mador ha-klipot . Ea există în paralel cu treptele pure şi impure.Fiecare dintre lumi conţine 10 sefirot, trepte, laolaltă 30 de trepte sau sefirot.

Lumea Aţilut,este lumea în care împreunarea cu Creatorul şi perceperea Sa, sunt depline. Omul care urcă gradaţiile spre lumea Atzilut, îşi asimilează treptat însuşirea de altruism. Cand a atins lumea Atzilut, a dobandit toate calităţile celui darnic, hafeţ hesed , începand cu treapta cea mai de jos a lumii - Aţilut, adică a început să primească de dragul Creatorului, pentru a-l bucura. Ajungand la însuşirea de altruist, acum, cu ajutorul ei îşi corectează, dar nu îşi anulează esenţa sa. Nu este anulată dorinţa de a primi, ci se corectează intenţia: ”de dragul cui se delectează”, sursa şi cauza pentru care se delectează el, omul.

Omul corectează treptat egoismul, transformandu-l în altruism. În concordanţă cu procesul de corijare, el progresează, urcand treptele, pană cand ajunge la progresul maximal pentru care fusese destinat, în

concordanţă, pe potriva rădăcinii sufletului său.(aceasta fiind porţiunea de la început a ultimei trepte a lui MALKHUT DE OLAM HA-AŢILUT - regatul din lumea ATZILUT). Rădăcina sufletului s-a extins, crescand în urma procesului de corectare, de 620 de ori, şi s-a reunit pe deplin cu Creatorul.

VASUL Sufletului, kli ha-neşamah, se umple de lumină - Uniunea cu Creatorul

Toată lumina, sau cantitatea de plăceri, Creatorul doreste să ni le ofere nouă, Creatului - noi fiind denumiţi sufletul general al tuturor creaturilor, sau şchinah. Această lumină a fost original destinată sufletului fiecăruia dintre noi şi fiecare suflet-neşamah este o parte din şechinah, „neşamah klalit", sau sufletul total. Fiecare din noi trebuie să ajungă să primească lumina care i se cuvine pe măsura corectării propriei dorinţe.

Omul poate să sesizeze pe Creator numai dinlăuntrul voinţei egoiste care a fost corectată. Aceasta voinţă corijată se numeşte VASUL SUFLETULUI - KLI HA-NEŞAMAH. Sufletul conţine „vasul"+lumina emanata din Creator. După ce omul a îndeplinit corijarea vasului egoist într-un vas altruist, vasul se reuneşte cu lumina în deplinătatea ei, deoarece şi-a însuşit caracteristicile luminii. Umplandu-se cu lumina Creatorului, omul devine egal cu El, şi se contopeşte cu însuşirile Lui. Nu se poate exprima prin cuvinte situaţia aceasta extraordinară. Se spune că suma tuturor voluptăţilor, din toată lumea şi din toate vremurile, reprezintă doar o scanteie din flacăra infinită a plăcerii primite de suflet prin contopirea cu Creatorul.

KAV YEMIN, KAV SMOL, KAV EMŢAYI: LINIE DREAPTĂ, LINIE STANGĂ, LINIE MIJLOCIE - INALTAREA grad cu grad, pe scara spiritualităţii

Legea „liniei mijlocii" dictează progresul pe scara spiritualităţii. Pe fiecare treaptă este posibilă realizarea bucuriei descris în proverbul: "care este cel bogat?" - „Cel fericit cu ceea ce are". Omul se poate bucura de ceea ce posedă de parcă ar fi caştigat toate comorile lumii. Acest sentiment este posibil doar în măsura în care Il consideră pe Creator ca pe Domnitorul Universului, iar pe sine se consideră servul Său plin de recunoştinţă. El

găseşte bucurie în faptul că a fost ales de însuşi Creatorul, dintre miliarde de persoane care se află pe lume, indicandu-i calea prin intermediul instructorilor şi a cărţilor. Acest stadiu se numeşte CORECTAREA „BINELUI”, sau hafeţ hesed, doritor de a dărui. Pe această treaptă, omul nu se foloseşte de raţiunea sa, se şi numeşte sărac în cunoaştere - ani bedaat. Încă nu a ajuns la perfecţiune. Aceasta imperfecţiune îşi are originea în faptul că pe aceasta treaptă omul nu poate încă face legătura dintre faptele sale şi consecinţele lor spirituale. Cu alte cuvinte el acţionează din subconştient, bazandu-se pe „credinţa deasupra raţiunii”, fără a înţelege ceea ce face.

Pentru a trece de la actele spirituale din subconştient, la acţionare spirituală conştientă, e nevoie de o străduinţă deosebită pentru a canaliza ideile, gandurile astfel încat tot ceea ce facem, să facem de dragul Creatorului. Aceste eforturi, care nu dau roade uşor, anulează senzaţia de satisfacţie, şi deja omul este nesatisfăcut de gradul spiritual la care a ajuns. Din contră recunoaşte tot mai clar că nu e de loc uşor să fie în poziţia de a oferi plăcere Creatorului, acţiunile sale chiar îndepărtandu-l de acesta.

În aceasta situaţie omul are nevoie să-şi adauge „cunoaşterea” în măsură nu prea mare, dar suficientă pentru a atinge iarăşi sentimentul de perfecţiune. Această situaţie este numită linia de mijloc, iar adaosul de cunoaştere, linia de stanga, îl va aduce pe om la perfecţiune.

Cu alte cuvinte, după ce devine pregătit de a se despărţi de egoism şi a se urca deasupra liniei mijlocii, de aici începe urcuşul pe linia dreaptă, pe care omul se simte pe deplin mulţumit, dornic să-l servească pe Creator fără răsplată. Se mulţumeşte cu credinţa în providenţa sa proprie şi e convins că urmează calea dorită de Creator. Dar deocamdată lipseşte LINIA STANGĂ, a autoanalizei, darea de seamă sufletească. Munca interioară a liniei de stanga este opusă celei a liniei de dreapta. În LINIA de DREAPTA accentul se pune pe grandoarea Creatorului şi pe spiritualitate, fără definirea persoanei şi a condiţiilor vieţii particulare. Cand omul începe să analizeze situaţia sa în mod critic, de linia stangă în ce priveşte spiritualitatea sa şi starea sa de perfecţiune, el descoperă cat este de fragilă aceasta, cat de imperfectă este despărţirea sa de egoism. Iarăşi vede cat este de neputincios şi invocă ajutorul Creatorului spre a-l elibera de slăbiciunile egoiste, slăbiciuni pe care nu le poate renega fără ajutorul venit de sus.

Astfel sunt create în Adam două linii opuse: linia dreaptă, prin care simte că totul se află sub controlul Creatorului, deci totul este perfect, şi linia stangă, prin care se supune autocriticii, sentimentul perfecţiunii se destramă, şi el devine conştient de capcana egoismului din care se roagă să fie eliberat. De partea autocriticii vin vocile raţiunii care pretind iar şi iar de la Om să-şi întrerupă expediţia sa fără speranţă, de eliminare a egoului. În acelaşi timp acţionează forţele liniei de dreapta care, deşi contradicţia interioară e

prezentă, totuşi omul continuă să trăiască senzaţia de plenitudine şi linişte, care provin din credinţa în Divinitate şi în inteligenţa sa infinită.

Astfel, alegand drumul spiritualităţii, omul continuă să progreseze pe linia de mijloc. Pentru a menţine echilibrul, pentru a rămane cu bucuria conferită de linia mijlocie, el trebuie să aplice din cand în cand o privire critică asupra autocriticii liniei de stanga, pentru ca aceasta să nu dăuneze sentimentului de plenitudine a liniei drepte, care s-ar putea pierde.

Astfel se înalţă Omul pe „cele 2 picioare" ale sale pe treptele spiritualităţii.

„Gradaţia de „vietate", Chay, "şi „Gradaţia de Om - Adam"

Există 2 gradaţii în dezvoltarea omului: cel de „vietate" şi nivelul de OM - ADAM. Această gradaţie se deosebeşte de gradaţiile :obiecte, plante, vietăţi, Vorbitor.

Gradului de vietate îi aparţine animalul, din lumea animală, care îşi trăieşte viaţa, neavand vreo posibilitate de a se dezvolta în plus faţă de cum fusese născut. Gradul de OM este diferit, El se naşte ca egoist, va înţelege însemnătatea acestui fapt şi doreşte CORECTAREA.

„Micime", „Milă", şi „Cunoaşterea Creatorului"

Omul doritor să descopere pe Creator, este comandat să execute o serie de acţiuni sentimentale şi raţionale care necesită multe eforturi. De asemeni trebuie să îndeplinească anumite condiţii: dorinţa sa de a-l descoperi pe cel divin trebuie să fie cea mai tare dorinţă, deasupra tuturor celorlalte dorinţe ale sale. El trebuie să se focalizeze şi direcţioneze permanent doar în această dorinţă. Deoarece Creatorul este etern, şi dorinţele sale sunt constante, fără nici o schimbare, cei ce vor să-i fie apropiaţi trebuie să i se asemene în însuşiri, devenind stabili, oricare ar fi circumstanţele.

Omul trebuie să devină altruist şi să-i ofere Creatorului toate dorinţele sale. O dată reuşind să realizeze acest lucru, el se află pe treapta de HESED, darnic sau micime, sau milă. În acest stadiu el se află pană cand va cîştiga lumina credinţei, care-l va umple cu sentimentul de siguranţă şi perfecţiune.

Pe trepta cea mai înaltă, omul are parte de „cunoaşterea Creatorului".Repercusiunile acţiunilor omului sunt în proporţie directă cu

gradul spiritual la care a ajuns. Dar dacă nu va radia lumina Creatorului, nu se va cunoaşte deosebirea dintre gradaţiile spirituale, pentru că atat vasul sufletului, neşamah, precum şi Lumina sufletului, neşamah, pe ambele le primeşte omul de la Creator.

Creatorul îi dăruie Omului sufletul - forţa pentru înaintarea spirituală

În general omul trăieşte în armonie cu corpul său. Corpul îi dictează omului dorinţele, şi în schimbul satisfacerii cerinţelori sale, corpul il rasplateste pe om, prin senzaţia voluptăţilor trupeşti. Plăcerea în sine este de natură spirituală. În lumea materială însă, plăcerea spirituală este obligată să traverseze mijlocitorul, reprezentat de trup, şi să fie interceptat prin intermediul celor 5 simţuri. Plăcerea e resimţită de corp şi nu avem nici o posibilitate să o separăm de obiectul - sursă a plăcerii. OAMENII SUNT DIVERŞI ÎN CE PRIVEŞTE GENUL DE OBIECTE PREFERATE CA SURSĂ A PLĂCERILOR LOR, dar plăcerea în sine este de natură spirituală!

Omul şi corpul său sunt în relaţii reciproce de ajutor. Corpul e gata să muncească fiindcă primeşte în schimb voluptate. Chiar şi refugiul din situaţii neplăcute conferă plăcere anumită. Şi anume, corpul funcţionează pe principiul de eficienţă, egoist.

Cand corpul se împotriveşte vreunei acţiuni, deci, a ieşi din repaos, înseamnă că plăcerea prevăzută nu e satisfăcătoare pentru efortul ce urmează să fie depus, nu se merită să se mişte din situaţia prezentă.

Omul care vrea să ignore calculele de caştig material, interesat numai de progresul sufletului său, se va simţi imobilizat, corpul său nu se va mişca nici un pic pentru a executa ceva fără foloase pentru el. Iar omul nu poate să-şi oblige trupul să lucreze, astfel nu-i rămane altceva decat să invoce ajutorul Creatorului ca să-l ajute să-şi continue viaţa după ce a decis să renunţe a mai primi vreo plăcere pentru sine.

Creatorul nu-i preschimbă omului corpul, nu vin schimbate legile naturii, EL nu face minuni. Ca răspuns la supliciul sincer, Creatorul îi dăruie omului SUFLETUL - NEŞAMAH, forţa de a acţiona prin decizii adevărate. Omul care îndeplineşte toate cele sfătuite, scrise în cărţile de studiu ale cabaliştilor, fără să se simtă tulburat de corp, se află în poziţia potrivită de a primi, pe merit, NEŞAMAH - sufletul, forţa de înaintare în spiritualitate.

Delectarea infinită - depinde de renunţarea absolută la plăcerile corpului

Pentru că toate plăcerile sunt relative, nu se poate ca toţi să fie fericiţi şi să se delecteze în mod egoist. Omul este mulţumit nu cu ceea ce are în posesia sa în mod absolut, obiectiv, ci cu ceeace posedă în comparaţie cu ceilalţi, care nu au ce are el. Aceasta face imposibilă construirea unei societăţi bazate pe Dreptate absolută, precum a dovedit deja istoria omenirii: ca de exemplu - societăţile socialiste, au dat toate faliment, încercand să bazeze pe egoism ” egalitatea”. Egoismul e bazat pe comparaţie şi concurenţă, deci nu se poate dobandi fericire în mod egal. Astfel Creatorul pune condiţie, pentru dreptul la atingerea plăcerii infinite: Renunţarea totală la pasiuni. Dorinţele, golite de egoism, de dorinţa de a fi satisfăcute pentru sine, sunt definite prin termenul de ALTRUISM.

LIMBA CABALEI ESTE DIRECT LEGATĂ CU OBIECTELE SPIRITUALE - Conceptele de timp, loc, acţiune au semnificaţie diferită de cele cu care suntem familiari .

Cabala este organizată într-o serie de rădăcini spirituale, care se desfăşoară unele din altele, potrivit unor legi constante. În cursul acestui proces, rădăcinile se reunesc pentru a se îndrepta spre un scop unic, suprem - Revelarea Creatorului de către cei creaţi, aici, în lumea aceasta.

Limba cabalei este legată în mod direct de obiectele spirituale, sau acţiunile lor.Astfel e posibil să învăţăm limba, chiar şi sub o formă prescurtată, dacă contemplăm procesul creaţiei.După concepţia cabalei:

1. Nu există timp: în locul concepţiei de timp ne folosim de concepţia de cauză şi efect.

2. Concepţia de LOC reprezintă DORINŢA DE PLĂCERI - LOCUL primirii plăcerii.

3. A face,“maaseh”, înseamnă a primi plăcere, sau a refuza de a o primi.

”La început” - adică înainte de „facerea lumii”, exista singur Creatorul, pe care nu avem cuvinte să-l denumim, pentru că un nume indică faptul realizării obiectului respectiv. Noi realizăm un singur lucru - faptul CREAŢIEI noastre, şi din aceasta cauză ÎL denumim CREATOR.

De la Creator a ieşit LUMINĂ, adică DORINŢA Creatorului de a-l face pe CREAT - NIVRAH, şi să-i dăruie senzaţia de plăcere provenită de la Creator. Numai pe potriva însuşirilor luminii izvorate din Creator, noi putem în vre-un fel să-l definim pe Creator în sine, sau mai precis, numai în funcţie de caractersticile luminii ieşite din Creator, putem discuta asupra senzaţiilor pe care doreşte să ni le ofere. De aceea noi vorbim de un Creator Binefăcător, Bun - Boreh Tov u- Meytiv.

Să nu greşim, aceasta Plăcere oferită de Creator nu se găseşte în lumina în sine, ci se creează în NOI ca urmare a efectului luminii asupra VASULUI nostru SPIRITUAL. De exemplu, plăcerea provenită de la o bucată de carne este rezultatul contactului dintre cerul gurii cu organul de simţ al gustului şi carnea, şi nu se găseşte plăcere în bucata de mancare în sine.

LEHAŞPIAH al menat LEHAŞPIAH, A DĂRUI DE DRAGUL DE A DĂRUI - FAPT SIMPLU şi FAPT COMPLEX.

Toate faptele, atat cele fizice cat şi spirituale, îşi au originea în GAND. FAPTELE doar realizează gandul - „realizarea faptului se află mai întai în gand” - sof maaseh bemahşavah thila. GANDUL CREATORULUI - mahşevet haboreh- este acela de a dărui plăcere creaţiilor, iar potrivit cu acest gand El ne dăruie nouă, în fapt, plăcere. Acest act se numeşte „a dărui pentru a dărui”! Acest act se cheamă SIMPLU, PAŞUT, dat fiind că şi actul şi intenţia sunt identice, şi astfel unificate.

Creatul a fost creat cu însuşiri egoiste. Astfel el nu poate avea alt scop decat acela de a se delecta pentru a caştiga plăcerea. Omul are 2 posibilităţi de a se delecta: una este prin a primi, a doua este aceea de a dărui. Însă motivaţia ambelor este aceea de A PRIMI PLĂCERE.

Actul de primire, cu intenţia doar de a se delecta pe sine, se numeşte de asemenea SIMPLU, paşut. Actul de dăruire cu intenţia de primi plăcere, se numeşte COMPLEX - maaseh murkav - pentru că actul şi scopul diferă unul de celălalt.

CREATORUL - FORŢA spirituală care umple spaţiul

Nu avem posibilitatea să înţelegem dorinţele şi campul de acţionare a fortelor Creatorului. Ele fiind detaşate de loc şi de spaţiu. Astfel nu avem altă cale decat să ni-l imaginăm pe Creator ca pe o forţă spirituală care umple tot spaţiul.

Cu cat progresăm pe treptele spiritualitatii, legile universului devin din ce în ce mai simplificate.Se spune în scrierile originale, cabalice, că Omul a fost creat de Creator pentru a acţiona potrivit unei socoteli simple, iar omul a complicat acest lucru - „L-a făcut Creatorul pe om DREPT, iar „aceştia" au pretins multe dări de seamă". Cu cat înaintăm pe treptele spirituale cu atat devin mai simple legile universale, care cuprind categorii fundamentale. Dar omul necunoscand originea Creaţiei şi văzand doar rezultatele îndepărtate de origine, ale acesteia, percepe legile creaţiei în lumea aceasta ca fiind compuse din nenumărate condiţii şi interdicţii, care i se par foarte complicate.

La Lucru, gandul este îndreptat doar spre lucru. În restul timpului - spre scopul spiritual al vieţii.

În cărţile de Cabala originale se ascunde lumină, şi autorul cărţii are şi el influenţă asupra celor scrise! De aceea este atat de important ca studentul de cabala să-şi concentreze gandul în sesizarea Creatorului. De asemenea, să comunice cu autorul prin îndreptarea pretenţiei sale către înţelepciunea şi înţelegerea autorului.

Cel ce doreşte să ajungă la cunoaştere şi evoluare spirituală, trebuie să se oblige la un anumit program zilnic, să intercaleze lucrul cu studiul, fără a se izola social. El trebuie în continuu să-şi examineze gandurile, să fie concentrat la lucru pe lucrul său, iar timpul liber să-l consacre reflectării asupra scopului vieţii sale spirituale. Atingerea scopului depinde mai mult de calitatea efortului decat de cantitate, de pasiunea omului pentru studiu şi dorinţa sa de a i se dedica cat mai mult, avand speranţe de la studiu şi munca sa interioară, pe care le efectuează în tot timpul său liber.

Creştere spirituală - nu neaparat prin suferinţe

Procesul de progres spiritual nu este totdeauna obligat să treacă prin suferinţă. Un copil care e obligat să mănance va creşte sigur, dar plăcerea sa este distrusă. O astfel de înaintare, fără durere, se cheamă că „e pe contul celui superior". Omul cu „poftă" de a creşte spiritul, care a înţeles necesitatea aceastei dezvoltari spirituale, - ori a trăit delectarea prin lumina superioară, dorind-o şi mai mult -, poate înainta pe treptele spiritualităţii fără suferinţă, ba chiar delectandu-se de acest proces al vieţii şi de cunoaşterea spiritualităţii.

În procesul de YENIKAH -SUGARUL- învaţă mekubalul să discearnă între BINE şi RĂU

În procesul denumit în cabala suptul - yenika, are loc în mod intens şi penetrant pană în adancul inimii omului, sesizarea discernămantului dintre BUN şi RĂU. Aceasta se poate compara cu mama care-şi apropie copilaşul de san pentru a-l alăpta, tot aşa mekubalul primeşte de la Lumina aflată în obiectul spiritual superior şi percepe în profunzime prăpastia întinsă între BUN şi RĂU. Apoi, precum mama se detaşează de bebeluş, cel mekubal pierde contactul cu superiorul. Prin această separaţie un mekubal pierde acuitatea diagnozei diferenţei enorme dintre bun şi rău. Scopul acestui sistem este ca mekubalul să fie în stare de a pretinde de la Creator mijloace care să-i permită să facă diferenţa între bun şi rău, în aceeaşi măsură cu Superiorul - "ha-Elyon".

LUMILE : BRIYAH, YEŢIRAH, ASIYAH,

Şi LUMEA AŢILUT - A PRIMI CU SCOPUL DE A DĂRUI.

Atat egoismul cat şi altruismul sunt însuşiri cu originea de Sus, dar egoismul aparţine omului odată cu naşterea, pe cand altruismul este realizat prin mari eforturi, prin rugăminţi îndreptate cu intensitate spre acest scop. În prima fază omul trebuie să ajungă să dorească doar atat: să dăruiască Creatorului plăcere, în ciuda dorinţelor sale încă egoiste de care mai este legat. Aceasta dorinţă de a-i dărui Creatorului apare ca o dorinţă de a-L răsplăti pentru bucuriile cu care îl răsfaţă. Acest proces se numeşte escaladarea treptelor lumilor BIA, sau, Briah,Yeţirah,Asiyah. Cand omul devine conştient de faptul că produce bucurie Creatorului, numai prin faptul că el, omul, se delectează, atunci el se află pe treapta „ a primi de dragul de a dărui" - treaptă numită „lumea aţilut"

Pe treptele lumilor BIA, omul se află muncind interior asupra unor dorinţe de grade diferite de intensitate, îndreptandu-şi dorinţele cu totul spre a dărui bucurie Creatorului, şi fără nici o răsplată. Pe treapta LUMII AŢILUT, munca omului este îndreptată spre asimilarea forţelor care să-i facă posibilă primirea plăcerilor de la Creator, pentru a produce prin aceasta bucurie Lui.

Interiorizarea Măreţiei Creatorului - motivul muncii spirituale

BEYT MIDRAŞ - COLEGIUL, este locul unde se învaţă cum să-L „pretindem"pe Creator şi perceperea Creatorului. Noi, corpul nostru, egoismul nostru, suntem atraşi în mod natural spre lucruri mai importante şi mai puternice decat noi. De aceea e necesar să-L rugăm să ni se dezvăluie catuşi de puţin, pentru ca să vedem în Lumina Sa cat valorăm de puţin faţă de grandoarea şi înălţimea sa. Astfel se va trezi în noi atracţia spre El, aşa cum în natură, cineva mai slab este atras de cel puternic.

Omul atribuie importanţă deosebită profesiei sale. Cei bogaţi se străduiesc nespus pentru a trezi gelozia semenilor. Dacă ar dispare importanţa dată bogăţiei şi împreună cu ea gelozia, ar fi neutralizată motivaţia de a lucra pentru bogăţie.

Interiorizarea **importanţei** CUNOAŞTERII CREATORULUI este etapa cea mai importantă în munca spirituală şi este motivaţia acestei munci.

HAARI HAKADOŞ, BAAL HASULAM, HABAAL ŞEM TOV - Instituţia care aparţine

de ADMORIM:

Dat fiind că **străduinţa** de a atinge lumina este „vasul” pentru primirea luminii, nu este posibilă situaţia în care spiritualitatea să fie atinsă fără eforturi. În trecut pană la aşa zisele „corectări” ale lui ARI HAKADOŞ - Rav Iţhac Luriya, marele Mekubal, era mult mai simplă „expediţia” - hamasah, spre spiritualitate. Procesul de eliberare de egoismul care între timp a crescut, a devenit mai greu după perioada lui Luryah şi în urma scrierilor sale despre drumurile care conduc la spiritualitate. Pe de altă parte, el, haARI a descoperit originile LUMINII, şi prin această revelare a condus la deschiderea unor drumuri spre EA. În urma activităţii spirituale efectuate de către „HAARI HA-KADOŞ”, s-a trezit şi „Bunăvoinţa Creatorului”, începand să reverse lumina asupra noastră.

În perioada care l-a precedat pe ARI se putea ajunge cu relativ mici eforturi la Divinitate, se spune, „în proporţie de 1 la 100”.

Azi, după corectările lui ARI, eforturile depuse şi rezultatul atins trebuie să fie egale: pentru o „unitate de efort” realizandu-se o unitate de cucerire în lumea spirituală, iar valoarea unei unităţi de efort este mult mai mare azi, decat în trecut.

Rav Yehuda Aşlag, numit şi omul treptelor - BAAL HASULAM, a făcut o corectare prin care omul nu se mai poate minţi pe sine şi este obligat să meargă pe calea denumită „credinţă deasupra cunoaşterii”, deasupra simţurilor noastre.

Deşi prin corectările de mai sus drumul a devenit mai limpede, totuşi generaţia noastră este reticenta în a depune efortul necesar, precum au făcut generaţiile anterioare. Deşi noi suntem conştienţi de lipsurile noatre, nu avem puterea să înălţăm spiritualitatea la nivelul necesar în conştientul nostru, în timp ce materialul e din ce în ce mai stăpan pe noi.

În general, generaţiile precedente erau mult mai înclinate şi pregătite să investească eforturi de dragul spiritualităţii. Azi este greu să găseşti persoane gata din tot sufletul de a face sacrificii pentru a păşi pe calea spiritualităţii.

BAAL ŞEMTOV a efectuat o corectare imensă. Pe timpul lui chiar şi oamenii simpli puteau percepe spiritualitatea din lume, deşi numai în mod temporar. Pe o scurtă perioadă, cei ce voiau sa sesizeze divinitatea, reuşeau în aceasta cu uşurinţă. BAAL ŞEMTOV a fondat instituţia aşa numită a ADMOR-ILOR cu scopul de a-şi alege studenţii pentru cercul său de studiu al kabalei. După perioada acestuia, societatea evreiască a fost separată în mai multe curente, conducătorul fiecăruia fiind MEKUBAL.

Însă astăzi nu mai este valabilă corectarea efectuată de cătrei BAAL ŞEM TOV şi nu toţi conducătorii generaţiei de astăzi se află pe înălţimea spirituală a celor care au ajuns să cunoască Divinitatea.

După ce BAAL HASULAM a părăsit lumea aceasta, ea se găseşte într-o stare de cădere spirituală, care reprezintă etapa care precede următoarea înălţare.

Prin mijlocirea cabalei sau prin suferinţă

Două drumuri îi sunt deschise omului spre evoluarea spirituală: drumul cabalei şi drumul suferinţelor. Natura ne îndeamnă să evităm tot ce ne provoacă durere. Prin această însuşire Creatorul încearcă să ne apropie de ceea ce e bun. El neutralizează plăcerile lumii materiale şi creează plăceri în lumea spirituală, lumea altruismului.

Pe drumul cabalei, în ciuda delectărilor din lumea noastră, se merge prin metoda CREDINŢEI DEASUPRA RAŢIUNII - descrisă în capitolele precedente, spre SCOPUL CREAŢIEI. Prin aceasta metodă omul se poate elibera de egoism - iubire de sine - şi se dăruie cu totul iubirii Creatorului. În contrast cu drumul ce trece prin suferinţă, această cale e presărată cu bucurie şi cu linişte sufletească, de asemenea este plin de încredere în reuşita de a ajunge la scopul vieţii, cat mai curnd şi fără durere.

CABALA ca elixirul vieţii şi CABALA ca otravă - totul depinde de felul în care o studiem .

Calea suferinţelor(dereh iesurim) - “BEITA” - este evoluţia naturală, graduală spre spiritual. Pe acest drum păşeşte, inconştientă de ea, umanitatea. „Lumina înconjurătoare” acţionează asupra acelora care nu au pregătit încă VASUL SPIRITUAL capabil să primească lumina interioară - OR PNIMI.

Pe drumul cabalei - ACHIŞENA - progresarea este rapidă şi fără durere. E scris în TORAH: Israel sare peste timpuri. Aceasta cale se efectuează în mod individual, prin contactul cu Creatorul, şi mergand pe cele 3 linii - GHIMEL

KAVIM. Prescurtarea drumului spre spiritualitate, a timpului CORECTĂRII este destinată acelora care doresc să devină ISRAEL.

Nu este uşor să ajungi la credinţă fără a trece prin focul suferinţelor care să te împingă înspre căutarea ei. Crezand în Guvernarea caracterizată prin „RĂSPLATĂ şi PEDEAPSĂ, SACHAR VE-ONEŞ, descrisă mai sus, omul se convinge că rezultatele muncii sale sunt direct proporţionale cu efortul investit. Creatorul oferă celor dornici de EL, ganduri şi fapte bune, însă omul singur este responsabil pentru edificarea credintei proprii, pe care o va atinge doar cu ajutorul cărţilor şi al prietenilor de studiu.

Cu toate acestea după ce a ajuns la credinţă, omul trebuie să dea creditul pentru succesul realizat, CREATORULUI, care i l-a făcut cadou. Prin modul în care foloseşte omul Cabala, el îi hotăreşte influenţa asupra sa: ori că o transformă în elixirul vieţii, prin care să-şi consolideze voinţa de a muncii şi puterile pentru acest lucru. Ori, DIMPOTRIVĂ, poate să decidă că totul depinde numai de Creator, că nu e nevoie de nici un efort din partea lui, astfel el transformă cabala în otravă contra sa.

Este interzis să renunţăm la străduinţa de a atrage spre noi ceea ce doreşte Creatorul să ne ofere. La început omul primeşte de sus sesizarea spiritualităţii, care îl înalţă. Mai tarziu soseşte etapa efortului pentru fortificarea forţelor sale de spirit şi a încrederii în propriile puteri în a se înălţa şi mai sus.

În măsura în care e recunoscător pentru gradaţia la care a ajuns, omul este pe drumul dorit. Însă dacă inima îi este nelimpezită şi chiar îndrăzneşte să pretindă bunuri pentru el însuşi, locul pe treapta spiritualităţii îi este în pericol!

Lumina creează VASUL de dragul de a o umple cu voluptăţi - astfel a fost creat OMUL.

Cabala explică modul în care a dat naştere Lumina Creatorului, dorinţei de a primi plăcere de la aceasta lumină: prin mijlocirea VASULUI care să cuprindă lumina plină de voluptăţi. Există fabula despre omul care a dobandit deodată, pe neaşteptate o comoară de bani şi de onoruri pe care nu şi le dorise, însă pierzandu-le, începe să le dorească şi se umple de durere. Acest dor după delectări cunoscute odată, se numeşte VAS. Astfel creează lumina VASUL, pentru plăcerea care urmează să o umple, astfel a fost creat OMUL.

AVRAHAM L-a întrebat pe Creator: cum pot să ştiu că TU vei salva generaţiile care urmează? - cum pot afla că urmaşii mei vor preschimba egoismul în

altruism prin studiul cabalei - doar nu au nevoie de lumină dacă nu le este dor de EA? Creatorul a raspuns că li se vor deschide ochii de Lumina trimisă de EL ca să supravegheze asupra lor, iar atunci ei vor descoperi că sunt doar nişte sclavi ai egoului, care este “răul”.

Omul depune eforturi pentru a dobandi legătura cu Creatorul ,

doar pentru a se salva.

Corpul nostru nu concepe timpul, el trăind în prezent. Aceasta este una din greutăţile întampinate de OM în efortul său de a înfrunta dorinţele corpului şi de a le depăşi. Chiar şi 5 minute de muncă i se par trupului o veşnicie, pentru că el nu poate aprecia odihna promisă imediat după efort. Omul este egoistul perfect, de aceea el va alege să-l caute pe Creator doar fiind sigur că acesta este în avantajul său. Deci pe langă recunoaşterea necesităţii ajutorului din partea Creatorului, pentru a scăpa de RĂU, el va învesti în aceasta legătură doar dacă va crede că-i va aduce salvarea.

Din generaţie în generaţie sunt deschise drumurile în faţa mai multor persoane, pentru a crea contactul cu Creatorul. Drumul Cabalei ne deschide o nouă alternativă, contrastand cu drumul suferinţei. Condiţiile studiului ei diferă de la o perioadă istorică la alta. Cu 2 mii de ani în urmă doar unele persoane doreau să atingă Creatorul, iar în ultimele secole au apărut grupuri din ce în ce mai bine organizate, de studenţi dornici să studieze cabala, ca pe vremea lui RAŞBI-rabi: Şimon Bar Yochay, sau în vremea lui ARI şi a lui RAMHAL. Pe timpul lui BAAL ŞEM TOV deja studiau zeci de studenţi, iar în timpurile contemporane, vremea lui BAAL haSULAM, a crescut şi mai mult numărul acestora şi de asemenea au dispărut graniţele care au interzis omului de rand să studieze cabala. Şi reticenţa oamenilor a dispărut aproape cu totul. În viitoarele generaţii mulţimea va primi ca scop al vieţii atingerea percepţiei Creatorului. Dacă înainte doar oameni deosebiţi ajungeau la aceasta, astăzi fiecare om din lume, chiar şi fără vreo pregătire prealabilă, poate reuşi a se contopi cu Creatorul. În următoarele generaţii chiar şi copiii vor putea realiza legătura cu Creatorul, fără o pregătire deosebită, ci doar prin studiul cabalei sub o supraveghere potrivită.

ACHAP - porţiunea din sentimentele unui Mekubal care conţine o parte din treapta spirituală următoare.

Sentimentele spirituale ale unui Mekubal conţin o porţiune denumită AHAP. Ea menţine o parte din treapta spirituală pe care urmează ca el să se înalţe. Această porţiune este golită de Lumină iar Mekubalul îi simte prea bine pustietatea, pentru că ea nu primeşte Lumina de la treapta superioară pe care încă nu a atins-o. Cu toate că CEL SUPERIOR este plin de Lumină, inferiorul poate primi Lumina doar pe măsura însuşirilor imanente. Dat fiind că nu este încă maturizat, în ce priveşte aceste însuşiri pentru a primi Lumina, prezentă pe gradaţia superioară Lui, acel Mekubal nu O poate sesiza.

Recunoaşterea „răului" - împăcarea cu prezenţa egoismului, paralel cu lupta pentru a ne elibera de acesta.

Dată fiind situaţia că CREATORUL se ascunde, realitatea împinge pe omul obişnuit să alerge toată viaţa după bunuri, pentru a-şi egala semenii privind nivelul de viaţă acceptat de societate. Egoismul din care suntem plămădiţi, ne duce de nas, făcandu-ne să-i executăm fiece pretenţie şi capriciu, ca roboţii, altfel suferim, supunandu-ne mereu acestui ego. Noi îl considerăm inseparabil de dorinţele şi de natura noastră, într-atat de adanc este el înfipt înăuntrul nostru.

Egoismul se găseşte în fiecare celulă a organismului nostru, şi el ne constrange să ne interpretăm sentimentele pe potriva cerinţelor sale, pe potriva folosului adus lui prin realizarea în practică a pretenţiilor sale.

Omului îi este greu a crede că se poate elibera de influenţa egoismului în totalitatea ei, pentru a o înlocui cu altruismul. Acest lucru i se pare de natură fantasmagorică, logic nerealizabilă.

Conceperea realităţii din partea noastră nu se poate îndepărta prea mult de la ceeace dictează Egoismul. De aceea ne este greu să vedem avantajul oferit de altruism, şi ne este greu să pătrundem logica gandirii altruiste. Ca rezultat ne este greu să acceptăm potenţialul oferit de altruism întregii societăţi şi Universului în totalitatea ei. Recunoaşterea egoismului ca străin şi ca duşman intern, ar putea să ne ajute în emanarea unor puncte de vedere noi asupra condiţiei umane. Aceasta atitudine trebuie complectată cu existenţa voinţei Creatorului. Acceptarea existenţei egoismului, în acelaşi

timp cu lupta permanentă contra acestui factor care ne îndepărtează de altruismul atat de mult dorit - se numeşte cunoaşterea răului - “hakarat haRA”.

Liberul arbitru - hofeş ha-bhirah

Munca spirituală îşi croieşte tot timpul drum printre concepte contradictorii. De aceea nu se recomandă să dedicăm prea mult timp în căutarea „rău”-lui în adancul nostru. Accentul trebuie pus pe căutarea BINE-lui, căutarea percepţiei Creatorului, pe efortul de a sesiza Lumina Creatorului.

Întreaga emanaţie, cu excepţia omului şi a lumii acestuia, se comportă potrivit cu legile altruismului. Doar omul şi lumea sa înconjurătoare au fost creaţi cu însuşiri opuse, cele ale egoismului.

Dacă ne-ar fi permis să observăm pe Creator şi lumile spirituale, am descoperi cat de mică ne este lumea faţă de toate lumile spirituale, cat de neinsemnată este părticica de lume în care trăim, aceasta e singura care există în mod egoist. Oare de ce stau astfel lucrurile, de ce s-o fi ascunzand Creatorul, şi de ce ne-a aşezat în aceasta lume întunecoasă, chinuitoare, lipsită de siguranţă?! Intenţia originală a Creatorului a fost să ne creeze veşnici, precum este EL. Această intenţie a rămas la locul ei, doar atat că NOI suntem cei care trebuie să o realizăm, prin puterile noastre, pentru a caştiga în mod onorabil dreptul la plăcerile care ne sunt oferite în starea de imortalitate, absolută şi infinită.

Aceasta este cauza pentru care a emanat Creatorul o lume opusă Lui, prin crearea însuşirii inverse lui, egoul, care însoţeşte pe om din momentul naşterii sale, moment în care încetează a-l percepe pe CREATOR.

EL se ascunde de noi în mod intenţionat, cu scopul de a ne permite libera alegere între lumea noastră şi lumea LUI.

Cunoaşterea Lui ne-ar fi atras spre El în mod automat, spre plăcerea fără de probleme a lumii Sale, şi ne-ar fi neutralizat posibilitatea de a alege.

LIBER ARBITRU - A ÎNVĂŢA SAU NU, CABALA

Aşadar liberul arbitru este exercitat doar în absenţa Creatorului - HESTER HABOREH. Dar este oare posibilă alegerea liberă cand omul se află înlănţuit

de EGO, care îi dictează alegerea?! Cum poate face Creatorul posibile condiţiile neutre, în care alegerea este liberă? Şi de fapt despre care alegere este vorba? Unul dintre concurenţi este o viaţă plină de suferinţă, care se va sfarşi fără rost, iar al doilea concurent este viaţa eternă, plină de încantare.

Principiul liberului arbitru se exprimă prin 2 acţiuni principale din partea Creatorului: prima este aceea de a se prezenta uneori în faţa omului, dăruindu-i forţă şi serenitate prin această întalnire cu forţele spirituale. A doua este aceea de a ne fi dăruit ştiinţa cabalei. Omul care doreşte să-şi schimbe situaţia şi să ajungă la Creator, învaţă aceasta ştiinţă, prin care ajunge să atragă asupra sa OR MAKIF - lumina înconjurătoare.

Celelalte modalităţi de studiu ale Torei, Bibliei, nu ating puterea luminii înconjurătoare -OR MAKIF- cea mai mare putere emanand spre noi fiind aceea atinsă prin studiul CABALEI. Aceasta deoarece CABALA ne învaţă edificii spirituale care TREZESC această LUMINĂ asupra omului. Astfel, omul este liber să aleagă să studieze CABALA - iar dacă a decis astfel, libertatea va consta în cantitatea de studiu pe care va fi gata s-o investească în viitor.

Ascunderea Creatorului, revelarea sa, construcţia deosebită a treptelor scării spirituale, conţinute unul în următorul, aidoma unui telescop.

Orice contact intre OM şi CREATOR, începand cu cel mai limitat, ca începători, şi pană la nivelul cel mai evoluat al întalnirii cu „locul” unde este Creatorul, se realizează prin intermediul scării spirituale.

Toate treptele acestei scări se află în sferele spirituale-lumile spirituale. Pe treapta cea mai înaltă se găseşte Creatorul, iar treapta cea mai de jos atinge lumea “aceasta”.

Omul care nu a pornit încă pe drumul spiritualităţii, se află sub gradul spiritual cel mai de jos, pentru că natura egoistă primordială absolută a sa, nu-i permite să fie în vre-un mediu spiritual. Urcarea pe treapta spirituală următoare e posibilă doar prin echivalarea însuşirilor sale cu acelea ale gradului următor. Perceperea gradului acesta e posibil mulţumită edificiului deosebit al treptelor scării spirituale. Scara nu este edificată doar de jos în sus, treaptă peste treaptă, ci treptele se află situate una în interiorul celeilalte, printr-o porţiune a lor, ca telescopul, astfel încat jumătatea inferioară a treptei este îmbrăţişată de jumătatea superioară a treptei aflate inferior faţă de ea. Tot astfel, noi, conţinem partea inferioară a treptei de deasupra noastră, inclusiv în persoanele cele mai indiferente la spiritualitate, dar aceştia nu sunt deocamdată conştienţi de o astfel de prezenţă a

Divinităţii, provenite de la prima treaptă şi pătrunzand în partea superioară a lor: imaginaţi-vă paharele de picnic aşezate una în alta ca într-o coloană!

Treapta aflată deasupra noastră se numeşte CREATOR, pentru că ea ne procreează, ne dă vitalitate şi ne guvernează. Dat fiind că noi nu percepem treapta aflată deasupra noastră, ni se pare că nu există Creator.Omul care a ajuns la etapa în care discerne cu siguranţă existenţa Guvernării supreme a Creatorului Universului, în practică îşi pierde liberul arbitru. El percepe Adevărul şi ştie de acum că numai o singură forţă şi o singura voinţă a creat şi guvernează universul întreg. Din acest motiv se ascunde Creatorul, pentru a permite libertatea de alegere, doar astfel fiind posibilă dorinţa de a-L ajunge, dorinţa de a face orice pentru a-L atinge şi a te contopi cu EL fără vreo răsplată.

Munca interioară este posibilă numai în situaţia în care Creatorul se ascunde. Dacă i-am percepe grandoarea cu uşurinţă, din acel moment am deveni sclavii Lui, fără vreo posibilitate de a alege, de a gandi sau de a dori în mod indepenent, fără exersarea muncii interioare cu adevărat. Astfel, pe de o parte, Creatorul se ascunde pentru a-i permite omului să fie independent, iar pe de altă parte i se dezvăluie pentru a-l ajuta să se despartă de ego, al cărui prizonier îi este. Cele două situaţii alternează după nevoie, şi omul se simte, cand doar pe sine şi forţele egoiste care îl stăpanesc, cand, descoperind pe Creator, îi sunt revelate forţele spirituale.

Ascunderea Creatorului are ca scop binele omului, care încă nu este pregătit să pornească în expediţia spre Spiritualitate

Creatorul adoptă pe langă dorinţa de a dărui, însuşiri egoiste,asemeni omului, pentru a-i fi aproapiat, pentru a-i permite să-L sesizeze . Fiind încă sub stăpanirea egoului, omului îi este mai simplu să creeze legătura cu un Creator mai puţin altruist, avand astfel posibilitatea de a percepe treapta superioară lui. Acestea toate trezesc iarăşi un paradox: Egoismul inspirat, sau indus de cel Divin este menit să-l apropie pe om de cele cunoscute lui, dar prin acest lucru, îl îndepărtează de Creator..Însuşiri egoiste în Creator îl dezamăgesc pe om în ce priveşte partea plăcută şi fermecătoare a studiului cabalei, precum şi siguranţa şi liniştea oferite de aceasta. Dar în acelaşi timp este atras spre alegerea de a descoperi pe Creatorul care se ascunde, pentru că el nu este încă pregătit, vasul nu e gata să primească delectări spirituale, nefiind eliberat din ghiarele egoismului.

De la a „ÎNĂLŢA MAN” şi micşorarea în urma acesteia - pană la „PRODUCE MĂRIREA”, astfel ajungand la cunoaşterea **Ideaţiei ,sau Raţiunii,** Creatorului -“daat haBoreh

Este acceptat ca proces pozitiv,sentimetul de gol şi regresia spirituală, trăite de studentul începător. Aceste sentimente grele călesc pe omul doritor de a se dedica studiului cabalei. El are obligaţia să adune forţele necesare pentru a alege, de asemeni pentru a realiza situaţia în care Creatorul este ascuns, anume, pentru a-i oferi ocazia de a-L depăşi iar, cu puteri reînnoite, anume pentru a-l face să înţeleagă că pierderea vitalităţii studiului se datorează absenţei altruismului. De asemenea va fi nevoit să realizeze că tot acest timp, el fiind cufundat în ego, Creatorul nu are posibilitatea de a i se revela, fiind obligat în continuare să ascundă caracterul său adevărat - altruist! Sentimentul de vid spiritual are ca înţeles faptul că omul începe să perceapă gradul superior al său. El începe să realizeze că senzaţia absenţei Creatorului îşi are originea în lipsa echivalării însuşirilor omului cu cele ale Creatorului. Realizarea acestui fapt îl conduce la pretinderea ajutorului Creatorului spre corectarea EGO-ului care îi înlănţuie personalitatea şi este o piedică pe calea spiritualităţii - această pretindere numindu-se a „înălţa MAN”.

Drept consecinţă a cererii MAN-ului, Creatorul i se dezvăluie în mod parţial omului. Acest act se petrece astfel: superiorul işi „ridică AHAP”-ul, prezentandu-şi însuşirile adevărate, ascunse mai înainte sub mască de ego. Cu aceasta ocazie, el dezvăluie şi plăcerile spirituale potrivite gradului dezvăluit. Aceasta întalnire îi arată Omului ce înseamnă senzaţia de grandoare şi de plăcere provenite din experienta spirituală la care are dreptul doar cel care se ridică la caracteristicile altruismului. Aceste acţiuni care intensifică în ochii omului însuşirile celui superior, îl ridică pe om pană la jumătatea gradaţiei acestuia, din punct de vedere spiritual. Pe limba Cabalei - cel Superior ridică partea superioară, „galgalta ve eynayim” a omului cu partea sa inferioară, ahap-ul Lui însuşi. Astfel omul atinge treapta spirituală denumită KATNUT - micime.

Creatorul deci ridică pe om la gradul său spiritual, prin aceasta permiţand să-i aprecieze Măreţia. Omul devine profund impresionat de spiritualitate ,adică de altruism, de maretia acesteia în comparaţie cu materialitatea meschină şi se simte înălţat deasupra acestei lumi. Perceperea spiritualităţii transformă pe om, cu sau fără voia sa, schimbandu-l din egoist în altruist.

Pentru a-l înălţa în întregime pe Om la prima gradaţie spirituală, Superiorul, Creatorul, i se dezvăluie cu totul, sau produce GADLUT - maturitate, creştere. În urma acestui fapt omul interceptează pe Creator ca fiind unicul conducător şi stăpanitor perfect, care guvernează peste tot. Astfel omul achiziţionează DAAT HAELYION - cunoaşterea divină - în ce priveşte Scopul emanaţiei şi GUVERNAREA SA. Abia acum, ajuns la sesizarea raţiunii Creatorului în mod total, îi devine clară fără nici o îndoială importanţa formei unice de a acţiona, aceea de a urma studiul Cabalei. ACUM cand au dispărut toate îndoielile, chiar şi raţiunea îi indică acest fapt, dincolo de orice scepticism.

PRIMA TREAPTĂ Spirituală atinsă pe deplin, treapta Gadlut - sau Creştere, Maturizare.

Ca urmare a sesizarii raţiunii Emanatorului, se creează în om contradicţia dintre credinţă şi cunoaştere, dintre linia dreaptă şi cea stangă. În situaţia de micime, omul posedă „vase" ale dăruirii, adică însuşiri altruiste. De asemenea, este pătruns de dorinţa de a merge pe calea credinţei în măreţia Creatoruluii, calea credinţei, sau a liniei drepte. Însă acum, cand are „cunoaşterea ideaţiei Creatorului" s-ar parea că nu mai e nevoie de a investi eforturi în a crede. Pregătirea omului pentru a renunţa la „cunoaşterea" „raţiunii Creatorului", pentru a acţiona cu ochii închişi prin „credinţa deasupra raţiunii", determină pe Creator să i se releve în şi mai mare măsură. Cu toate acestea, pentru a-l ajuta să menţină echilibrul între cele două linii, Creatorul micşorează din măsura descoperirii sale, relevare a guvernării supreme, a luminii înţelepciunii, a grandiozităţii Sale. Cunoaşterea Gandirii Creatorului se micşorează, şi linia stangă se echilibrează faţă de linia dreaptă a credinţei naive.

Astfel se naşte balansul între credinţă şi cunoaştere - linia mijlocie. Cu ajutorul acestui echilibru ajunge omul la realizarea Credinţei mai presus de ştiinţă. În acest stadiu omul există ca obiect spiritual.

Caracteristicile spirituale obţinute în starea de junior, "katnut" - trăsăturile altruiste - sunt adăugate acum acestei părţi, cea a raţiunii, a revelaţiei, a liniei de stanga. De acesta omul se poate folosi pe măsura credinţei - linia dreaptă, în timp ce el înaintează pe drumul" credinţei mai presus de raţiune", adică linia de mijloc.

Omul aflat în acest stadiu, a ajuns desigur pe treapta cea dintai a scării spirituale, treapta de „senior", gadlut, majorare. Prin aceasta omul atinge

prima treptă în deplinătatea ei, prima cea mai de jos treaptă a scării spirituale.

Aceasta este calea pe care poate înainta un om pe scara gradaţiilor. Avansarea se efectuează prin descoperirea jumătăţii inferioare a gradaţiei de deasupra lui, superioară lui, care se află înăuntrul său, şi prin echivalarea trăsăturilor sale cu aceasta. Omul care a ales calea înaintării spirituale, avansează de pe o treaptă pe alta, pană la treapta cea mai înalta - scopului emanaţiei - unificarea totală cu Creatorul.

Altruismul conduce la unitatea cu Creatorul

Progresul spiritual continuă pas cu pas cu descoperirea propriului egoism care creşte neîncetat, şi cu pretenţia de a i se adăuga noi forţe pentru a învinge iar şi iar acest ego crescut, acest rău. Într-adevăr soseşte din înălţimi puterea, sub forma luminii superioare, mai mari de fiecare dată. Acest proces este continuat pană la corijarea în întregime a egoismului, adică pană ce omul ajunge la dimensiunea originală a sufletului său, şi atunci este iluminat pe deplin.

Ideaţii străine, obstacole, dorinţe egoiste, nu neapărat împiedică progresarea spirituală ci, dimpotrivă, acestea îi sunt chiar de folos, cu condiţia să nu-şi piardă credinţa în adevărata vitalitate aflată numai în dăruire - „haşpaah”. Prin alegerea de „haşpaah”, cu toate piedicile, omul caştigă transcenderea la lumina superioară care îl înalţă la sferele cele mai înalte, aflate mai presus de situaţia în care fusese. Însă, nu este posibilă învingerea greutăţilor fără ajutorul Creatorului. Egoismul nu-i permite omului - care încă este cuprins în ego - a efectua vreo faptă fără să tragă vreun folos din aceasta. Inima, mintea, corpul, nu au nimic de caştigat din altruism. De aceea, o acţiune altruistă cat de măruntă, nu are parte de sprijinul acestora. Aşadar, nu-i rămane Omului decat să ceară ajutorul Creatorului spre o activitate altruistă. Prin implorarea ajutorului, omul se apropie de Creator, pană ce ajunge la unificarea deplină cu El.

Materializarea însuşirilor pozitive pe drumul care conduce spre gradul de ŢADIK - cel drept

Însuşiri pozitive ca de exemplu inteligenţă, curaj sau putere, nu ajută la îndeplinirea scopului unificării cu Creatorul. Ci trebuie mers pe calea potrivită acestuia. Omul înzestrat cu talente, chiar dacă e un mare om de ştiinţă sau erudit şi cunoscător al Talmudului - colecţie de învăţături a TANAIMILOR -, dacă nu-şi îndeplineşte menirea sa de a se reuni cu Divinitatea, va rămane doar un om obişnuit. Omul talentat, deştept, trebuie să-şi ducă la îndeplinire talentele astfel încat să meargă pe drumul care-l conduce la statutul de Ţadik. Altfel îşi risipeşte degeaba talentele, energia i se va pierde în vid, nefiind utilizate in scopulu cel mai înalt.

Memoria cărării parcurse prin Emunah Lemaalah mi haDaat - ca busolă pentru vremurile cand suntem pierduţi - sau în cădere, „yeridah".

Adam-omul, care se găseşte pe panta căderii spirituale-pierzandu-şi credinţa, este reticent în a asculta sfaturi şi explicaţii. Exemplele altora, descriind calea străbătută şi greutăţile întampinate, nu-l conving. Nu are rost să-i intrăm în suflet, căci el şi-a pierdut credinţa în totul, inclusiv in succesele altora. Leacul care să-i vindece durerea în care se frămantă şi-l va găsi numai şi numai în sine însuşi. Iar acest lucru va fi atins doar prin ridicarea deasupra durerii, cu ajutorul memoriei, a amintirilor care-l poartă spre malul sigur al înălţării spirituale, spre vitalitate, înfiorare, freamăt, admiraţie. Cand este purtat pe aripile amintirilor înspre ambiţiile şi realizările din timpurile bune, ale înălţării spirituale, este în stare să adune puteri pentru a se reculege. Amintirea drumului parcurs prin „Credinţă deasupra raţiunii", îi serveşte ca busolă care îl readuce pe calea VIEŢII, prin abandonarea drumului pierzaniei.

MAZON-hrană, PSOLET - gunoi ŞIKOR - beat, ANI-MARUD, sărac lipit pămantului.

Adam, omul, ajuns pe o treaptă spirituală oarecare, îşi continuă munca spirituală astfel: Orice plăcere trăită este categorisită imediat ca HRANĂ sau ca gunoi. Delectările imposibile de a fi atribuite, echivalate Creatorului, sunt eliminate ca nedemne să fie utlizate, ca si gunoiul. Plăceri trăite de dragul Creatorului, cu scopul de a fortifica credinţa, sunt demne de a fi primite ca HRANĂ. ADAM, omul care nu e capabil a face diferenţa critică între cele două categorii, deci, ÎNGHITE şi pe una şi pe cealaltă, se numeşte în cabalah BEAT, el apare ca beat de atatea voluptăţi, prea multe chiar, şi care-l fac de fapt să

piardă totul, şi să rămană fără nimic, numit, ca cel ce a dat faliment, „sărac lipit pământului”.

Lumina ascunsă a muncii de altruism care a început dintr-un motiv egoist, conduce spre corijarea omului;După principiul „faptă şi răsplată”, sahar ve oneş, un om care încalcă legea este pedepsit. El are interesul de a evita încălcarea legii, în măsura în care doreşte să prevină pedeapsa. Lucrurile se complică în cazul în care delictul nu este imediat pedepsit, dar este însoţit pe loc de plăcere. Pedeapsa, primită mai tarziu, va avea menirea de a-l învăţa minte pentru viitor, de a se feri să repete aceeaşi abatere. De exemplu, ştim cu toţii că a fura este un delict. Un om care fură este conştient de posibilitatea de a fi prins şi pedepsit. Totuşi, hoţul speră şi-si face socoteala că va caştiga mai mult avand banii fata de cat va suferi dacă va fi pedepsit. Doar o pedepsă care să-l facă să sufere mai mult, îl va face să considere în viitor schimbarea comportării, deşi omul este înclinat să uite cele suferite, de exemplu în închisoare.

Sunt multe exemple în viaţa cotidiană care dovedesc faptul că durerile îl împing pe om să aleagă o cale diferită de cea a egoismului: e mai uşor să dormi decat să te scoli să pleci la lucru, e mai plăcut să ai bani fără să lucrezi, furtul e mai uşor decat să munceşti, mai plăcut e să petreci decat să suferi etc.

Tot astfel omul care se hotăreşte să studieze Cabala, trebuie să fie convins că va trage folos din aceasta, în mod egoist, in general nici unul dintre noi nu este în stare să se oblige fără vre-un cîştig. Adam, omul, este în aşteptarea roadelor muncii sale, şi nu va investi puteri fără vreo răsplată. El trebuie să ştie pentru cine şi pentru ce se străduieşte, nu poate fără rost să investească energie, pentru că MINTEA şi EGOul său au fost create cu DORINŢA de a se DELECTA.

O viaţă fără plăceri şi presărată cu suferinţe, il fac pe Om să dispere şi să ia în considerare posibilitatea unui alt fel de a trăi, care ar putea să-l salveze, calea altruismului, opusă cu totul vieţii precedente. În acest moment, el nu atinge altruismul, deocamdată fiind în căutarea salvării proprii, însă pretinzand şi invocand să i se dea dorinţe altruiste, va progresa omul pas cu pas , prin adăugarea micilor înfăptuiri altruiste, una alteia, înspre viaţa prin altruism. Lumina „ascunsă” - haOr haNistar - din acţiunile sale, îl influenţează şi îl sprijină.

Cu toate că munca pentru atingerea altruismului a pornit de fapt din motive ale egoului, omul începe să investească, să dăruie pentru a primi. Dar, HAOR

HANISTAR – LUMINA Ascunsă - îl învăluie, şi prin bogăţia sa îi aduce senzaţia de voluptate regăsită în actul dărniciei altruiste, corectandu-l.

Îndreptarea gandului în timpul studiului cabalei,spre SCOPUL EMANAŢIEI - matarat haBriah, conduce pe om la roade, cu repeziciune.

Omul poate să înveţe zi şi noapte, fără să ajungă la rezultatul dorit, perceperea spirituală a Creatorului. În schimb, studiul Cabalei duce la rezultatul dorit într-un timp mai scurt, cu un efort mult mai mic. Cu alte cuvinte, dacă studiul are ca scop nu de a bine informa, ci de a-l căuta pe Creator, atunci ştiinţa cabalei îşi va dezvălui cu toată generozitatea cuprinsul, aceasta îi este menirea. Şi invers, dacă ea este abordată cu scopul de a lărgi informaţiile cuiva, sau pentru a fi exploatată spre vre-un profit personal, atunci Cabala nu va da roade. Toate eforturile omului sunt aţintite spre scopul studiului, scopul creaţiei. Acest proces de focalizare a gandirii, de conştientizare, are loc neîntrerupt, mai ales în timpul studiului Cabalei, care este mijlocul cel mai bun de a ajunge la descoperirea spiritualităţii.

„Raţiunea supremă, Cunoaşterea absolută, Lumina înţelepciunii, şi unificarea cu Creatorul

Cuvantul EGIPTUL - MIŢRAYIM, reprezintă REGATUL - MALKHUT sub stăpanirea Egoismului. Amalek este denumirea poporului care se luptă contra Israelului. Înţelesul cuvantului ISRA-EL, este: Cei care merg direct-„iaşar”, spre EL,El fiind Creatorul.”Miţrayim” este egoismul nostru care ne ţine în mrejele sale pe deplin. Egoismul se năpusteşte tocmai asupra acelora care doresc să scape de acesta, adică din GALUT MIŢRAYIM. Cel care îşi începe drumul spre spiritual va trebui să-l înfrunte pe “Amalek” care-i va ieşi în cale, cand el este abia la începutul acestui drum.

Cei aleşi de Creator spre a-i face să dorească să-L atingă şi să se reunească cu El, sunt aceia pe care tot Creatorul ii impovareaza cu egoismul, care devine din ce în ce mai grosolan. De asemeni el aţată pe “Amalek” contra aleşilor săi, pentru a crea în ei dorinţa de a-l cunoaşte, pentru a nu le

permite să se mulţumească doar a deveni puţin mai buni ca persoane.Cei aleşi au de înfruntat mari greutăţi în căutarea unui drum mai bun şi unor fapte mai bune. În mod neaşteptat le piere pofta de a mai studia, fiind şi copleşiţi de oboseală, de nu au putere nici pentru obligaţii neînsemnate.

Această etapă de răsculare a corpului şi lupta noastră contra corpului care rezistă schimbării, are loc deoarece omul - carne şi oase - caută caştig în orice ar înfăptui.

Mintea şi corpul, Eului nostru, doresc să cunoască exact cine este Creatorul, spre care acest drum, ce ne reiese din atatea eforturi depuse, spre a parcurge o cale presărată de greutăţi şi renunţări.

Pentru a obţine sprijin din partea corpului şi raţiunii, trebuie să-i asigurăm că vor avea de caştigat şi vor avea chiar parte de plăcere în cursul acestei aventuri spirituale. Prin însăşi esenţa procreerii noastre suntem construiţi astfel, modul nostru de gandire funcţionează astfel. Nu ne putem transfera din lumea noastră în lumea spirituală ca prin farmec, ci este nevoie de a munci din greu pentru realizarea raţiunii şi a trăirilor unei lumi opuse. Aceasta se atinge prin focalizarea ideilor şi conştientizarea intenţiilor noastre, asupra Creatorului clipă de clipă, oră cu oră, neincetat. Şi să nu uităm că în lumea spirituală sunt exercitate o altfel de raţiune , cea interioară, şi dorinţe cu totul opuse acelora cunoscute inimii şi minţii noastre, prizonieri ai egoismului.

Din aceasta cauză, pentru a evada spre lumea spirituală, este necesară revoluţionarea modului egoist de gîndire al umanităţii, pentru a o aduce la forma superioară de gandire şi percepere, ajungand să înlocuim „a primi”, cu „a dărui”.

Iar noi, născuţi cu ego şi cu încăpăţanare, ne este tare greu să scăpăm de aceste trăsături, raţiunea fiind servul devotat al egoului, şi ea fiind încăpăţanată. Schimbarea lor în instrumente opuse ale gandirii şi perceperii spirituale, este tangibilă numai prin intervenţia Creatorului.

Exact aceasta este cauza pentru care primim semne de la Creator care ne dă să înţelegem că suntem neputincioşi singuri de a ne corija, şi El ne împinge să incercam legătura cu el cu sau fără voia noastră prin greutăţile suferite, trimise de El însuşi. Minuni şi farmece nu sunt condiţii. Omul nu poate să pretindă de la Creator să trimită miracole, si să le insufle forţe să meargă împotriva raţiunii, adică prin “Emunah Lemaala MI haDaat” - „Credinţă deasupra raţiunii”, sau să fie inspirat de miracole pentru înălţarea spirituală.

Se povesteşte în “Torah”, că imediat după exodul din Egipt, poporul Israelului primeşte revelarea Creatorului în miracolele pe care le produce, şi

imediat este atacat de către Amalek.Cu cat înaintăm spiritual, cu atat primim mai multă raţiune de la Superior. Paralel cu aceasta suntem obligaţi să ne întărim iar şi iar credinţa, pentru a nu distruge armonia dintre raţiune şi credinţă.

Dacă nu vom reuşi să aprofundăm credinţa paralel cu raţiunea superioară care ni se dăruie, ne va cuceri iar egoismul. Astfel este continuată munca armonizării balanţei delicate, pană ce ajungem a ne reuni cu Creatorul.În situaţia reunirii cu Creatorul, raţiunea superioară primită pe parcurs, ajunge la nivelul la care realizăm “raţionarea absolută”, lumina cea mai intensă - “Or Hochmah”, Lumina înţelepciunii, fără gradaţii. Se povesteşte în kabbalah că la începutul Emanaţiei, “a fost doar o Lumină superioară simplă care umplea toată realitatea” (Eţ Haim – Ha’Ary) (Arborele vieţii – Ha’Ary).

Adică la început, lumina superioară luminase peste toată lumea, fără diferenţă de gradaţii, totul era foarte clar, fără început şi fără sfîrşit, fără de nuanţe, totul era tangibil.

Calea Ştiinţei Cabala, - tunelul care duce spre „Curtea Regală a Creatorului".

Pelerinajul spiritual al omului se împarte în două etape: prima este aceea a drumului Cabalei, iar a doua este însăşi cabala. Omul aflat pe traseul Cabalei trece prin vremuri grele, în care reconsideră de la început toate proiectele vieţii sale, şi îşi analizează propria sa natură.

El recapitulează motivaţiile care-i determină orice mişcare, încercand totodată să-şi învingă pretenţiile trupului şi ale raţiunii. Acest proces continuă pană la recunaşterea totală a cauzei răului. Acesta este un proces îndelungat şi chinuitor, de căutare a dorinţelor adevărate şi de încercări pentru a le realiza. Pe parcurs, omul îşi pierde speranţa de a ajunge vreodată să-şi ducă la bun sfarşit realizarea acestei dorinţe. În acelaşi timp, îi devine din ce în ce mai clar faptul că doar modul de a raţiona altruist reprezintă salvarea de suferinţele cauzate de egoism. Încet-încet este copleşit de sentimentul dulce produs de fiecare gand îndreptat spre Creator. Ori de cîte ori va dori să se întoarcă la acest sentiment dulce, va realiza acest lucru, prin ganduri despre Creator. După segmentul „drumului Cabalei”, în care omul trece prin fazele

de pregătire pentru drumul de dezvoltare spirituală, omul trece la faza cabalei propriu-zise. În acest stadiu el atinge LUMINA CABALEI, care reprezintă însăşi lumina divină, care radiază din ce în ce mai intens, pe potriva înaintării sale pe scara spirituală. Pe treapta cea mai înaltă a scării el realizează unificarea deplină cu Creatorul.

Deci calea spirituală este compusă din două faze: prima este cea a pregătirii ideaţiei şi a dorinţelor, sau calea Cabalei, în timpul căreia omul trece prin încercări chinuitoare. După ce depăşeşte această perioadă, după ce parcurge tunelul conducand înspre HEYCHAL haMELECH - curtea regelui,el intră în spiritualitate - faza numită „TORAH" sau Cabala. Din acest moment omul intră în regatul LUMINII - „malkut haor" - şi el ajunge să realizeze însuşi scopul emanaţiei, MATARAT HABRIAH, care este perceperea absolută a CREATORULUI însuşi, numită TORAH - lumina.

Tot ceea ce se pretinde din partea noastră este de a schimba „păpuşa" într-un bebeluş adevărat.Oamenii diferă între ei prin obiectele plăcerilor, specifice fiecăruia dintre noi. Din momentul naşterii şi pană la ultima suflare, fiecare om se distinge prin sursa plăcerilor care îl satisfac. Senzaţia însăşi a plăcerii este de natură spirituală, şi doar „plicul" în care este introdusă aceasta plăcere ,creează în ochii noştri aparenţa sa materială. În subconştient, noi avem tendinţa de a schimba îmbrăcămintea exterioară a plăcerilor, şi sperăm să realizăm plăcerea prin lumina divină, într-un mod abstract. Oamenii diferă între ei doar prin forma exterioara pe care doresc s-o dea voluptăţii, iar noi îi judecăm conform cu ceea ce vedem pe dinafară, după "plicul" ales pentru a se exprima". Există costume ale plăcerilor spirituale, mai mult sau mai puţin acceptate de societate. Omul ascunde înclinările sale spre plăcerile mai puţin acceptate de societate. Egoismul este apreciat de întreaga lume, care se foloseşte de ea în mod cinic, în cadrul limitelor acceptate în genere, şi care diferă de la o societate la alta şi în perioade diferite ale istoriei. Egoismul se transformă chiar şi într-o anumită persoană, potrivit cu varsta şi cu circumstanţele vieţii. Diferenţa dintre „costume" este uneori proeminentă: O fetiţă are plăcere de a se juca cu păpuşa, dar nu este de loc atrasă de un bebeluş adevărat. Iar mama nu înţelege faptul că zambetul fericit al bebeluşului lasă indiferentă fetiţa care în schimb e fericită cu jucăria rece de plastic. În ochii fetiţei, mama lucrează greu de dragul bebeluşului, fără a avea vreo plăcere. Fata poate totuşi să înţeleagă mulţumirea pe care o va primi mama în viitor, dar ea însăşi e preocupată numai de prezent, şi plăcerea resimţită prin joacă întruchipează

acest prezent, în ceea ce o priveşte. Obiectul jocului din copilărie îi va apare în realitatea vieţii adulte ca un surogat, copie falsă a realităţii adevărate!

În esenţa sa,Omul este atras de plăceri care sosesc de la Creator, acestea avand calitatea de a conferi sentimentul plenitudinii, vitalitatea. Această dorinţă profundă este ascunsă în adancul fiinţei noastre, în care loc sufletele nu diferă prin nimic de sufletul pe care-l vom avea la îndeplinirea corijării, după toate reîncarnările, cand cu toţii vom reveni la Creator.

Noi suntem construiţi în aşa fel încat avem plăcere de la lumina emanată de Creator. Nu se poate şi nici nu e nevoie să schimbăm acest lucru! Am fost creaţi anume cu menirea de a schimba „păpuşa" cu obiectul original, şi să ne delectăm prin acesta cu adevărat!

Cele 4 ţeluri spre care tind să ajungă „ucenicii" cabalei.

Omul, precum şi sugarul, cere doar să fie satisfăcut, iar consimţirea de a depune vreun efort depinde de plăcerea anticipată în schimbul acestuia. Cu apariţia intenţiei de a efectua o muncă spirituală prin studiu, corpul se revoltă pretinzand să fie răsplătit : ce profit voi avea din asta ?

La această întrebare există 4 răspunsuri:

1. Scopul este acela de a întrista - scopul cel mai rău, pentru că include în sinea sa dorinţa de a cauza rău altora.

2. Scopul este acela de a deveni cineva important prin studiul spiritualităţii, de a caştiga o poziţie înaltă, respectată: bani, căsnicie reuşită. Acest scop este preferabil primului, pentru că realizarea sa este reflectată şi asupra altora. Adică, omul depune muncă de dragul altora, fiind răsplătit.

3. Scopul este acela de a primi răsplată numai din partea Creatorului, Creatorul este cel care ştie ce muncă interioară este depusă în timpul studiului Cabalei. Omul avand acest scop nu este atras de cinste, ori răsplată din partea semenilor, ci doar de la Creator. Însemnătatea acestui ţel constă în faptul că omul munceşte pentru Creator, de la El aşteptandu-şi „salariul".

4. Scopul este acela de a lucra pentru Creator, cu intenţia de a i se dedica în întregime, fără a se aştepta la nimic în schimb.

Doar în cazul nr 4. egoismul rămane fără nici un răspuns la întrebarea „ce voi caştiga din asta? Acest om nu are răspuns, tot ce îi rămane este de a se

îndrepta spre „credinţa deasupra raţiunii”.

Astfel stand lucrurile, omul lucrează spre a se detaşa de raţiunea şi felul de a simţi pământeşti, spre a se îndepărta de criticismul inteligenţei. El se dăruie viaţă şi destin, cu totul, Divinităţii atotstăpanitoare, avand absolută siguranţă în Guvernarea Creatorului. Din acest moment el are responsabilitatea de a-şi concentra toate puterile, gandurile, simţămintele, spre Creator şi spre măreţia sa. Problemele cotidiene obligatorii le rezolvă ca de obicei, însă ideile şi dorinţele sale sunt îndreptate doar spre Creator. El respinge întru totul vocea interioară care îi critică faptele. În aparenţă, se leagănă în vant, fără terenul solid al raţiunii , însă de fapt el se află în Palatul Luminat al „ credinţei deasupra raţiunii” - haemunah lemaalah mi haDaat.

Lucrul dedicat „zilelor săptămînii” şi înălţarea spirituală în ziua de şabat

Cum oare se poate ajunge la aprecierea „ călătoriei spirituale” şi la dulceţea imensă cuprinsă în ea, fără să o fi trăit mai dinainte?

În situaţii de vid spiritual, cand lipseşte sentimentul importanţei spiritualităţii, cand ne simţim departe de Creator, în acel timp suntem pătrunşi de frica prelungirii acestei perioade, numită lucru obişnuit , cotidian, ”avodat hol”. Acest lucru cotidian este în cele din urmă acela care conduce la înălţarea spirituală a zilei a şaptelea, Şabat.Din momentul în care omul ajunge la înţelegerea profundă a importanţei spiritualităţii, el nu mai are nevoie, ba i se şi interzice, munca interioară. Din acest moment îi rămane doar să „respecte” Şabat-ul, primit cadou de la Creator, avand grijă să nu-l piardă.

NAASEH VE NIŞMAH

În mod natural, omul cufundat pană peste urechi într-un anumit subiect, nu este în stare să critice în mod obiectiv subiectul studiat, fiind ferm convins de adevărul acestuia. În măsura în care se va obiecta contra modului său de gandire, sau de a acţiona, el va fi şi mai înverşunat în a-şi apăra principiile. Acestea fiindu-i convenabile, nu va renunţa la a le apara.

Un om care este gata să renunţe la mersul pe drumul obişnuit, şi se oferă să fie guvernat din înălţime, descoperă treptat că ideile şi acţiunile de pană acum sunt departe de a fi perfecte. Încet-încet ajunge la concluzia că adevărul se află anume în cele ce urmeaza a fi învăţate, pe principiul denumit în cabala: ”vom face şi vom auzi” .

Dacă ne vom focaliza pe ALTRUISM, lumina va sosi de la sine

Scopul Creatorului este acela de a face bine celor creaţi - noi. Toate celelalte lucruri care există , au fost create doar pentru a servi acestui scop principal. Însă pentru a caştiga binele acesta, este obligatorie corectarea dorinţei de a primi - dorinta egoista - şi de a o transforma în modul de a ne delecta dorit de Creator, corectat. Deci conform acestuia omul poate înceta de a mai alerga după voluptăţi, avand doar o singură grijă: să ajungă la corectarea sa.

Putem asemana cu un om care doreşte să cumpere o casă. În loc să viseze la cum o să primească casa, e nevoie de un proiect pentru caştigarea banilor necesari cumpărării ei. Cu banii în mană, casa va fi a lui. Exact aşa se întamplă şi cu realizarea lumii spirituale. Trebuie să îndreptăm toate eforturile spre a ajunge la condiţiile potrivite pentru ca Lumina să ne poată ajunge, ca să o putem primi. Cu alte cuvinte, să fim preocupaţi numai de crearea de idei şi dorinţe altruiste, şi nu de Lumina în sine. Atunci vom simţi plăcerea spirituală imediat.

Mai devreme sau mai tarziu vom ajunge la concluzia că este inevitabilă realizarea corijării sufletului - Neşamah.

Evoluţia umanităţii, care greşeşte necontenit, fără să se înveţe minte, este înmagazinată în Sufletul etern, şi nu în corpul material. Suferinţele trăite de noi nu se pierd, şi nu sunt de prisos. Într-una dintre încarnări, va sosi momentul fermecat în care Adam ajunge la acceptarea necesităţii corectării sufletului. Atunci, drumul presărat cu dureri va elibera locul său dezvoltării spirituale.

De la dorinţa de a înţelege, la dorinţa de a crede

Lumile înalte spirituale, ne apar ca opuse, inversate, şi pe bună dreptate. Asta se datoreşte faptului că în lumea aceasta, legile sunt bazate pe egoism, pe dorinţa de a stăpani şi de a înţelege, pe cand, natura lumii spirituale este „altruismul absolut” - dorinţa de a dărui şi de a crede. Natura materială şi cea spirituală există alaturi, fiind pe deplin opuse, neavand nimic în comun. Vom avea capacitatea de a vedea ceea ce se petrece în sferele spirituale, doar preschimband voinţa de a primi în voinţă de a dărui, dorinţa de a **înţelege** în dorinţa de a **crede**. Altfel, oricat ne-am strădui, nu putem avea nici cea mai mică idee ce înseamnă lumea spirituală.

Senzaţia de nemurire, eternitate, îşi are originea în despărţirea definitivă de Ego

Nu este de ajuns a crede în Creator. Credinţa trebuie să şi fie înreptată înspre binele Lui, în aşa fel încat să fie dezinteresată, adică fără să aşteptăm de la El îndeplinirea vreunei dorinţe. Rugăciunea înseamnă a ne adresa Creatorului, ea avand ca scop, a trezi într-însul dorinţa de a ne ajuta să-i intuim importanţa şi măreţia. Numai cei care simt cu adevărat o astfel de dorinţă, primesc răspuns de la Creator, prin înălţarea lor în lumea spirituală, unde Creatorul se releva în toată splendoarea şi măreţia sa. Prin aceasta i se conferă celui care doreşte acest lucru, puterea de a-şi transcende propria natură.

Atingerea eternităţii depinde de obţinerea Luminii Creatorului, care oferă puterile colosale necesare pentru a ne împotrivi naturii noastre şi să o neutralizăm, eliberandu-ne de egoism. După aceasta, omul simte că nu se va mai putea niciodată reîntoarce la egoism, şi din acel moment va trăi întotdeauna în lumea spirituală, cunoscand sentimentul nemuririi, al infinitului, în care prezentul şi viitorul se suprapun, nediferind între ele.

Suferinţa - este forţa care presează, împinge iar plăcerea - forţa care atrage.

Creatorul se află în repaos absolut. Tot astfel suntem şi noi, creaţiile Lui, atraşi spre starea de odihnă. Ne zbatem să ne realizăm dorinţele, iar apoi ne relaxăm în urma efortului depus. Creatorul a emanat 2 forţe, menite să contribuie la înălţarea noastră spirituală: o forţă care împinge, presează - sub forma suferinţei, şi o forţă de atractie - sub forma plăcerii. Numai împreună, aceste două forţe reuşesc să ne mişte , să ne oblige să progresăm. Omul să nu i se plangă Creatorului pentru faptul că a fost creat leneş! Lenevia işi are meritul ei, nepermiţand cheltuirea de energii, degeaba, pentru mulţumirea oricărei dorinţe nevaloroase. Lenea face pe om să cantărească bine la fiecare pas, în ce măsură are de caştigat - plăcerea raportată la cantitatea de efort depus.

Nici din faţa suferinţelor nu evadează omul în mod automat, ci mai întai le cercetează înţelesul, încercand să tragă concluziile şi învăţămintele lor la maximum. Ele îl fac să acţioneze, efectuand mişcările atat de gru de executat pentru el.

Prin felul său, omul ar dori să obtina pe deplin realizarea egoismului său, în orice situaţie pe care o trăieşte. Societatea cu legile şi regulile ei, îl împiedică sa-şi exprime cu totul egoul său, reducand la minimum potenţialul său destructiv.

Măsura în care omul suferă de nerealizarea unor dorinţe este o funcţie a intensităţii dorinţelor respective.

AVODAH zarah - lucrul străin, în contrast cu AVODAT KODEŞ - lucru sacru. Trăsăturile caracteristice Creatorului, faţă de cele ale Omului, în drum spre echivalare a însuşirilor

Lucrul străin, este alergarea după împlinirea pasiunilor egoiste materiale, contrastand cu dorinţa de a realiza scopuri caracterizate de altruism, aceasta din urmă reprezentand munca sacră, sau spirituală, sau a lucra pentru Creator. Uniunea spirituală se realizează cand două obiecte spirituale ajung să se echivaleze prin caracteristicile lor. Bucuria Creatorului aflandu-se în starea de a dărui faţă de NIVRAIM - cei creaţi, plus cei creaţi, care doresc să se bucure numai de dragul Creatorului, formează împreună ceea ce se numeşte „HaShvaat haTzurah”, sau echivalarea formei, echivalarea însuşirilor.

Senzaţia unificării perfecte dă naştere iubirii spirituale, şi viceversa, iubirea divină dă naştere la unificare. Omul aflat în această stare nu este deloc doritor să se desprindă din ea, şi nu doreşte să se întoarcă sub stăpanirea dorinţelor anterioare. Dragostea este aceea care unifică cele două existenţe, opuse prin caracterul lor, ha- ADAM şi haBOREH, Creatorul.

Locul golit de inteligenţa individului, este ocupat de inteligenţa Divină

Prin două mijloace este mobilizat omul: mintea şi inima. Dacă reuşeşte să-şi învingă tanjirea după voluptăţile terestre, el de fapt trece peste imperativul inimii sale. Locul eliberat de ego din inima sa poate fi ocupat de-acum de voluptăţi spirituale, genuine, îndreptate spre el din înălţime. Cand omul rezistă celor văzute şi înţelese prin raţiune, el este gata de fapt a se debarasa de dorul de a se delecta, prin realizarea raţională a realităţii sale. Acest deliciu o dată refuzat - a fi gata să meargă împotriva propriei păreri - duce şi la neutralizarea egoului, din instrumentul acesta de a acţiona, din gandire - ha-sechel. Acest drum se numeşte „ credinţă deasupra raţiunii” - emunah lemaalah me haDaat, ea umple mintea golită de ego, cu inteligenţa Creatorului, în concordanţă cu care va acţiona de acum înainte.

Lumina - haor, care dă viaţă Emanaţiei - briyah, şi prima emanaţie - egoismul, fiind chiar catalizatorul eliberării - gheulah.

Deşi noi nu simţim acest lucru, Lumina-haOr-Creatorului, pătrunde şi reumple, inundă întreaga Emanaţie, inclusiv lumea noastră. Aceasta este lumina care dă viaţă Creaţiei,Emanaţiei,-„haOr haMechayeh et haBriyah”, fără de care viaţa nu ar fi posibilă şi fără de care ar dispare materia din care a fost făurită întreaga realitate, toate fiinţele. Această LUMINĂ A VIEŢII, o putem regăsi în toate obiectele materiale din jurul nostru, din lumea noastră, în care Ea este „învelită”, înfăşurată, ascunsă.

Majoritatea oamenilor nu au posibilitatea să perceapă Lumina Creatorului, ci doar expresia sa exterioară.Puţine persoane o sesizează prin studiul ştiinţei cabala, şi rareori unii, deosebit de dotaţi au capacitatea de a simţi în totul

Lumina Creatorului. Aceştia din urmă percep tot ce există şi se întamplă ca fiind emanat de către Creator şi inunda totul.

Scopul Creatorului prin crearea Omului-Adam, a fost acela de a-l înălţa spiritual pană la nivelul Său, pană ce va deveni exact ca şi El. Iar aceasta se va realiza prin aducerea omului în situaţiile cele mai umilitoare, de unde să strige după ajutor, pentru a fi eliberat de durere. Egoismul i-a fost conferit omului pentru a-l conduce la decădere, de unde nu va mai avea încotro, ci doar să caute drumul spre gheulah,eliberare, salvare, mantuire. Egoismul reprezintă primul creat, emanat - „nivrah rişon", sau „briyah".

De la „bucuria luminiţei" şi pană la „credinţa deasupra raţiunii".

Deoarece Creatorul este Lumina, emanatul a fost creat ca fiind umplut de „lumina plăcerii". La început, lumina plăcerii a umplut întreaga existenţă a primului emanat - egoismul. Mai tarziu, Creatorul a limitat difuzarea Luminii şi a ascuns-o. Ca rezultat, haNivrah a inceput să simtă , în locul luminii, sentimente ca durerea, vidul, întuneric, tanjire, şi în genere suferinţă cauzată de nesatisfacerea dorinţelor de a atinge plăcere şi pace. Pentru a menţine pe om într-o oarecare bucurie de a trăi, i-a fost lăsată posibilitatea unei mici cantităţi de plăcere, numită „ner dakik" - luminiţă, scăpărare, reprezentată de micile plăceri lumeşti. Purtaţi de subconştient, noi toţi alergăm după Lumina Emanatorului - OR haBoreh. Noi suntem sclavii acestei pasiuni naturale, rezultată prin ascunderea Creatorului. Această ascundere, inaparenţă a Emanatorului, nu este întamplătoare. Dacă Lumina sa ne-ar fi umplut, în mod automat am fi fost sclavii acestor plăceri, şi în mod inevitabil ne-am fi pierdut independenţa. Cu toate acestea chiar şi independenţa primită nu este perfectă, pană ce nu vom ajunge la dorinţa de a ne reuni cu El. Această independenţă faţă de Lumină, este umbrită de stăpanirea absolută a egoismului asupra vieţii noastre, asupra sentimentelor şi a ideilor noastre. Astfel , liberul arbitru poate functiona doar în 2 situaţii: 1- cand omul nu este conştient de prezenţa divinităţii, deci nu simte că totul este sub puterea Creatorului." 2- Omul i s-a împotrivit cu succes propriului ego, el este pe deplin conştient de guvernarea providenţei divine, şi el este armonios reunit cu aceasta. Liberul arbitru lucreaza evident prin refuzul său de a renunţa la această stare, dorinţa sa este de a permanentiza acest grad .

Şi noi, în lumea noastră, avem iluzia liberului arbitru, pe cand Creatorul nu este aparent. La fiecare pas pe drumul spiritualităţii, este necesară interiorizarea sentimentului unicităţii guvernării divine, „nu este nimeni în

afară de El! - „Eyn od milvado!”. Sentimentul independenţei şi a existenţei separate a fiecăruia dintre noi, provine de la egoismul nostru. Desprinderea din cătuşele egoului este condiţia atingerii Divinului şi a reunirii cu acesta, devenind o parte integrală a Creatorului.

Primul pas înspre spiritual, este în timpul „absenţei” Creatorului care se ascunde şi constă în a crede că toată situaţia este doar o iluzie subiectivă a simţurilor, care sunt instrumentele omului, dar aceasta este perioada destinată lui în mod special, pentru a aduce progres. Un om la începutul călătoriei spirituale, trebuie să accepte macar faptul că adevărul este dincolo de aparenţe. Adevărul aşteaptă să fie cuprins de el, în „VASELE” sale-„kelim”, pas cu pas, centimetru cu centimetru, spre corijarea spirituală a însuşirilor.

Plăcerea care urmează să fie trăită în timpul studiului, este ascunsă inca petnru cel care îşi cultivă propria corectare, precum şi Creatorul îi este ascuns. Acest lucru are scopul să-l călească pe om pentru Credinţa deasupra raţiunii. Prin acceptarea faptului că neplăcerea resimţită acum este datorită voinţei Creatorului, omul face primul pas spre înălţarea spirituală.

Cu toată suferinţa în care se află inima sa golită şi chinuită, contra bunului simţ al raţiunii, omul ţinteşte prin toată fiinţa sa la realizarea percepţiei Creatorului, la a ajunge aproape de El. El transcende spre Emunah lemaalah mehadaat - Credinţa deasupra raţiunii, se asociază cu doriţa sa genuină de a-L percepe. Şi într-adevăr, Creatorul i se dezvăluie în toată splendoarea Sa! Astfel se realizează legătura cu Creatorul, aceasta fiind destinaţia fiecărui om, chiar dacă este inconştient de acest dor.

În mod paradoxal, însăşi neplăcerea din studiul spiritualităţii, aduce cu sine naşterea speranţei conştiente şi senzaţia urgenţei atingerii acestui scop, acela de a ajunge la Creator - Boreh! Dorinţă adevărată care îl duce irezistibil, cu o mare forţă, atat de necesară spre descoperirea Lui.

Forţa credinţei este de fapt capacitatea unei persoane de a-L percepe pe Creator.

Ea este direct proporţională cu potenţialul de a crede, în ciuda celor mai grele suferinţe, cand omul găseşte puterea de a-L invoca din străfundul inimii, unde credinţa sa rămane neclintită. Omul acesta, cand se roagă nu cere altceva decat să poată să-şi menţină credinţa deasupra raţiunii, avand unica plăcere în viaţă - spiritualitatea. El cere să-i fie permis acest mod de a crede, deasupra raţiunii, chiar după ce i se va revela Creatorul şi îL va cunoaşte.

Acapararea şi sugerea din partea „cojilor” - forţele care încearcă să-l devieze pe om de pe traiectoria spirituală

Aşa numitele coji îndeplinesc 2 roluri de a deranja: acapararea şi „suptul” de către coji: omul care pierde interesul în exersarea sa interioară, în studiu, şi totuşi se forţează să rămană pe traiectorie, să înainteze, se împiedică de „acapararea” cojilor. HaKlipa îl copleşeşte cu ganduri despre lipsurile lumii spirituale, pană ce ajunge să simtă că aceasta e golită de înţeles, ca deşertul. Uneori, haKlipot reuşesc să coboare importanţa Creatorului în ochii săi, îndepărtandu-l de la studiu şi de la credinţa sa. Omul astfel învins de klipot, ajunge la starea denumită: „şhintah beafrah” - „divinitatea în pulbere”. Dar lucrurile nu iau sfarşit aici. Omul se ridică din praf singur şi continuă să caute şi să regăsească înţelesul în spiritual, deşi haKlipot nu se lasă uşor învinse. Ele au puterea să „sugă” succesele realizate, prin sugerarea ideii că ar fi mai favorizat dacă ar lucra pentru propriul interes şi nu de dragul Creatorului.

În măsura în care abdică in fata suptului haKlipot, plăcerea din spiritual va trece la egoism. Omul poate rezista şi în cazul sugerii cojii , prin rugămintea îndreptată spre Creator de a-l ajuta, dandu-i puteri să înfrunte ideile care îl provoacă, îndepărtandu-l de spiritualitate. De asemenea, se roaga să-i dea puteri pentru a-şi îndrepta dorinţele, a fi intenţionat, înspre Creator şi nu spre propria sa persoană.

Ha-KLIPOT se împotrivesc, tot trupul - barfeşte

Corpul se împotriveşte cu vehemenţă muncii spirituale, care nu-i asigură şi lui vreun avantaj. Această împotrivire se numeşte Laşon Rah - calomnie - limbă rea. Vom reuşi să învingem atracţia exercitată de aceasta, doar ignorand-o, a face pe surzii, pur şi simplu .

Pe de altă parte, „să faci pe orbul”, ca şi cum am fi conştienţi de Lumina Creatorului, dar nu o putem vedea, deocamdată. Cand ne vom apropia de lumina Superioară, şi vom fi gata să intuim pe Creator şi tot ceea ce-l aparţine, ne va deschide Creatorul urechile şi ochii ca să-i vedem Lumina.

Atunci vom putea auzi şi pricepe tot ce ne spune, fără să fim distraşi din partea corpului şi a „cojilor”. Însă până atunci, metoda de a ne menţine pe calea dorită este aceea de a nu ne lăsa derutaţi de vocile potrivnice.

Pe calea suferinţelor şi pe calea „primirii” este realizat „vasul” în care se va revarsa Lumina Creatorului

Momentele de efort spiritual sunt acumulate şi în aceeaşi măsură egoismul se împrăştie, evaporează, până ce dispare cu totul. Astfel se creează loc în suflet, şi este gata vasul pentru acceptarea Luminii Creatorului. Nu există nimic afară de om şi de Lumină - Lumina Creatorului; omul care a fost creat din aceasta lumină, lumina care umple omul, şi capacitatea sa de a o percepe, acestea reprezintă scopul creaţiei. Nu există nimic altceva!

Egoismul - lumea aceasta - reprezintă prima formă de existenţă a omului, în care el nu sesizează existenţa luminii, a Creatorului, căci nu există echivalenţă între aceştia, între însuşirile luminii şi ale omului, care nu a atins corectarea. Efortul de a se corecta conduce la concluzia că pentru realizarea corijării este neapărat necesară intervenţia Creatorului. Este un proces care decurge încet, avand loc în decurs de luni şi chiar ani, prin care se studiază sub bagheta unui instructor, MEKUBAL - sau CEL DREPT, pe drumul cabalei.

Procesul evoluţiei spre corijare, poate avea loc şi în mod independent, atat doar, că el este un proces cu mult mai îndelungat şi mai dureros de parcus singur, de-a lungul atator încarnări, şi presărat cu grele suferinţe. Purificarea sufletului omului are loc pe ambele căi, pe cea a cabalei - derech haKabbala -şi pe cea a suferinţei - derech haYisurim -determinandu-l să dorească unificarea cu Creatorul, formand „vasul” pentru Lumina Creatorului, astfel reuşind să o perceapă.

Nu trageţi concluzia de aici că ar fi de ajuns ori să suferim, ori să studiem, pentru a atinge această percepţie a luminii Creatorului: numai efortul îndreptat corect creează VASUL - SUFLETUL, în care singur se poate capta şi revela Omului, Lumina Creatorului, Or haBoreh.

Fără voia ta te naşti, trăieşti şi mori

Motivaţia şi cauzele care determină acţiunile Omului sunt numite în Cabala „Avot -străbunii, sau patriarhii. Rezultatele unor fapte corecte în ce priveşte cabala, sunt denumite banim - fiii.

Fraza care spune că te naşti fără voie, se referă la faptul că suntem obligaţi să ne naştem din punct de vedere spiritual, să primim suflet, să primim Lumina Creatorului. Creatorul te obligă să porneşti pe acest drum, prin suferinţe, dereh yisurim , dar şi tu poţi efectua acest drum prin propria ta voinţă, prin calea Cabalei.

Fără voia ta trăieşti - dacă vei trăi eliberat din cătuşele egoului, vei avea parte de viaţa spirituală genuină, demnă de a fi numită Viaţă.

Fără voia ta, sau fără permisiunea ta, vei muri - dacă nu vrei să rămai fără, lumină, eşti nevoit să te comporţi în discordanţă cu voinţa ta înnăscută..

Exersarea prin lumina albă şi lumina roşie conduce la ceea ce se cheamă în cabala: îndulcirea Binelui -înţelegerea.

Exersarea sufletului - neşamah - prin linia mijlocie de fapt începe de pe linia dreaptă. Lumina albă sau „loven de abah” - albuşul tatălui - ,reprezintă lumina înţelepciunii, şi ea intră prin 320 de scantei, - niţuţim, iar atunci, „malkhut”, sau regatul, se retrage şi coboară la locul ei, fiindcă are loc Ţimţum alef - restrangerea nr. 1, astfel este exprimarea prin limba cabalei. Cu alte cuvinte, ca urmare a faptului că lumina Înţelepciunii determină retragerea şi coborarea ego-ului, omul devine conştient de josnicia muncii menite doar autosatisfacerii. Însă, în acest stadiu, el nu este încă în stare să se dedice altora, adică să-şi schimbe egoismul prin altruism. Pentru această transformare este necesar ”lucrul prin „linia stangă” - lumina roşie - roşul de "imah”, mama, care atribuie omului puteri şi dorinţe altruistice. Organele de simt spirituale, se potrivesc cu cele din corpul material -vederea, auzul, simtul olfactiv, gustul, graiul şi în fine pipăitul. Organele de simţ acţionează împreună, în paralel, pentru atingerea unor scopuri, care depind de alegerea noastră.

Cand lumina albă, cea a înţelepciunii, acţionează asupra omului, ea oferă omului recunoaşterea lipsei de sens şi a vanităţii egoismului şi a efortului egoist depus prin munca celor 5 simţuri. Nu are nici un rost străduinţa pentru împlinirea pasiunilor egoului. Fără dorinţa de a se delecta , care îmboldeşte cele 5 organe de simţ spre a acţiona, corpul rămane fără mişcare, ca în acel stadiu care precede înţelegerea spiritualului - egal cu altruismul,

egal cu sublimul. Pentru ca însuşirea altruismului să sporească şi să îndemne pe om să acţioneze, e nevoie de un adaos de spiritualitate. Aceasta însuşire se numeşte Lumina roşie, sau linia stangă, sau malkhut-regatul îndulcit prin binah-mama, pe scurt, binah, care contribuie la intarirea dorinţei de a actiona în favoarea altruismului.

Omul care primeşte putere de a înainta pe drumul altruismului spiritual, începe să contopească cele două linii, linia dreaptă cu linia stangă, şi primeşte, cu ajutorul noilor dorinţe , Lumina Creatorului - linia mijlocie. Prin linia mjlocie omul se reuneşte cu Creatorul, şi trăieşte deliciul sublim, voluptatea perceperii perfecţiunii.Omul care se lasă purtat spre acceptarea forţei credinţei, sau precum se numeşte în cabala, altruism, îndulcire prin binah, sau dăruire ascunsă - chasadim mechusim, sau katnut - micşorare, sau credinţă deasupra raţiunii, acest om este gata pentru a primi raţiunea celui superior, sau dăruire expusă, dezvăluită - chasadim megulim.

A acţiona pe linia mijlocie, de dragul plăcerii de a se reuni cu CREATORUL.

Makom şehinah ve neşamah - Prezenţa Divină şi sufletul

Pe limba Cabalei, voinţa se numeşte ”loc”, lipsa de voinţă - „Fără loc”: precum un om sătul nu mai are loc pentru încă o porţie de mancare, şi nu mai are nici apetit. „Locul spiritual” este dorinţa spirituală de a se reuni cu Creatorul, se mai numeşte vasul sufletului, sau Prezenţa Divină, care primeşte Lumina, revelarea Creatorului, şi se numeşte sufletul omului. Iar Creatorul însuşi se cheamă „cel care locuieşte” în vas, ha-şochen.

Precum am mai amintit, toate voinţele noastre sunt prin esenţa lor, egoiste, dorinţe de a primi, sau raţon lekabel. Din acest motiv, lumina Creatorului, aflat în ascunzătoare, se numeşte EXILUL Divinităţii. Eliberarea din mrejele egoului face loc liber. Dorinţele necorijate se numesc ”umot haolam” - naţiunile lumii. În urma corijării dorinţei, lumina creatorului ia locul eliberat, revelandu-se. Dorinţa corijată se numeşte isra - direct - el - creator, Israel. Procesul de revelare a Creatorului, avand loc în concordanţă cu procesul corijării dorinţelor, este resimţit de noi, sub forma iluminării. Adevărul este că nu Lumina este aceea care se mişcă, ci noi descoperim treptat lumina, aşa cum sunt revelate fotografiile, în cursul developării.

De fapt noi nu sesizăm lumina în sine, ci schimbarea indusă de ea în vasul nostru. Astfel, chiar şi pe Creator - Locatarul - ,noi îl denumim în funcţie de gradul în care îl descoperim noi , şehina, şi despre El însuşi, putem discuta doar în ceea ce priveşte influenţa Sa asupra noastră, conform cu sentimentele trezite în noi.

Dacă un om are parte de revelarea Creatorului, noi spunem că are parte de TŞUVAH me GALUT, întoarcerea din exil.

Revelarea Creatorului în om se numeşte NEŞAMAH - suflet.

Omul simte momentan pe Creator, cand reuşeşte să transforme o dorinţă din egoistă în altruistă - proces denumit corectare.

Se spune de altfel, că sufletul omului este o parte din Creator.

Toate dorinţele noatre au fost create deja la GENEZĂ, cu scopul de a le saţia prin revelarea Creatorului. La sfarşitul corijării - gmar haTikun, Creatorul satisface toate dorinţele.Şehina - nimbul, Prezenţa Divină - este suma tuturor sufletelor, neşamot.Fiecare suflet este o parte individuală din revelarea Creatorului în deplinătatea sa. Creatorul ne este revelat ca „Dorinţa de a ne delecta” pe noi, cei creaţi.

Nu ne este dat să percepem cauza care a determinat însăşi Procrearea ?

Aceasta întrebare se referă la procesul care precede Geneza, proces imposibil de înţeles pentru noi, fiind precedent Ideaţiei Genezei - sau Machşevet habriyah.Senzaţia de plăcere venită de la Creator, reprezintă treapta cea dintai spre descoperirea întregii creaţii. Scopul creaţiei este Dorinţa Creatorului de a delecta pe cei creaţi de el, anume pentru asta, şi pentru care cei creaţi au ajuns la perceperea Creatorului.

Toate semnele de întrebare îndreptate dincolo de această treaptă, sunt intangibile de catre noi. De asemenea, tot ceea ce înţelegem, ştim, provine prin percepere individuală a fiecăruia din noi.

600.000 de părţi ale sufletului, fiecare este corectat la timpul său.

Unica noastră voinţă este acea de a primi. Toate posibilităţile deschise în faţa noastră, inclusiv talentele, inteligenţa, însuşirile fizice, toate sunt destinate doar pentru satisfacerea acestei dorinţe. Cantitatea de obiecte produse de această dorinţă unică, este limitată. Ea ne dă posibilitatea de a ne simţi independenţi, activitatea noastră fiind pusă în mişcare de instinctul fundamental, acela al goanei după satisfacţie maximală posibilă. Pentru atingerea acestui scop, noi ne concentrăm toate sursele de energie, conştiente sau din subconştient, şi multe altele. De exemplu, un om care toată viaţa a dorit bani, va fi gata să dea tot ce are pentru a-şi salva viaţa, care-i este şi mai scumpă decat averea. În fiece clipă omul face socoteli, decide ce-i produce maximum de plăcere în momentul respectiv. Acesta este felul de acţiune unic omului.

Oare care să fie deosebirea dintre a fi satisfăcut prin actul de a primi, şi acela invers, de a fi delectat prin dăruire, altruism! Răspunsul se află în valorile ştiinţei Cabala. Cel care primeşte se ruşinează dacă o face pentru sine numai, însă va fi bucuros a primi de dragul de a-l bucura pe Creator. A primi pentru a bucura pe Creator, îl apropie de acesta, îi aduce plăcere deplină.

Creatul cel dintîi, „Neşamah Klalit", însemnand „sufletul general", sau Primul Om, Adam haRişon, nu a fost capabil de a primi atata lumină, în mod altruist, de dragul Creatorului său, de aceea el a fost împărţit în 600 000 de părţi, sufletele. Fiecare suflet primeşte în plus , egoismul, pe care el va fi obligat să îl corecteze - letaken, tikun. Cand fiece parte va fi corijată, ele se vor reuni în „Sufletul General",Corectat. Această situaţie reprezintă „Gmar haTikun", sau „îndeplinirea corectării" (finalizarea corectării).

Aceasta se aseamănă cu un om în lumea materială, care este capabil să-şi învingă pornirea de a fura o sumă mai mică, pentru că plăcerea produsă ar fi mai mică decat suferinţa prevăzută în cazul în care ar fi prins şi făcut de ruşine, plus pedepsit. În schimb, dacă ar avea ocazia să fure o sumă uriaşă, cantarul ar fi înclinat, preferand furtul; în acest caz satisfacţia anticipată depăşind frica de pedeapsă.

Condiţiile pentru liberul arbitru - a alege altruismul şi pentru a reuşi realizarea acestei alegeri - au fost create o dată cu împărţirea sufletului comun în multitudinea de părţi. Fiecare fragment se divide la randul său în etape multe de lucru, exprimate prin reîncarnările nenumărate în corpul uman, în decursul acestora devenind posibilă progresarea spre corijarea sufletului - tikun.

Dragostea pentru Creator este însoţită mereu de frica - yirah - de a nu fi amestecată cu dragostea de sine, şi reuneşte în ea perfecţiunea voinţei Creatorului.

Omul este umbra Creatorului.

Omul care este pătruns de dorinţa de a progresa spre spiritualitate, dar încă nu a ajuns a-l percepe pe Creator, se află într-o situaţie imposibilă din punct de vedere spiritual. Numai cand va începe să identifice în tot aluziile Lui şi apelurile Lui spre a-L căuta, abia atunci se va simţi îndemnat să-şi continue drumul. Altfel nu e în stare să înainteze, cu toate că este plin de dorinţa de a-L întalni pe Creator.

Semnalizările Creatorului sunt îndreptate în mod individual către fiecare persoană, şi determină în mod conştient sau inconştient un tablou diferit al lumii sesizat de fiecare om. Cel care este vigilent, sensibil la cele ce percepe, are posibilitatea să conducă un dialog cu Creatorul, pentru că "omul este umbra Creatorului". Precum umbra se deplasează în perfectă sincronizare cu mişcările omului, tot aşa mişcările interioare ale omului, sentimente, senzaţii, dorinţe, concepţia sa de viaţă, toate repetă mişcările Creatorului, dorinţele Creatorului, care sunt îndreptate spre el.

Astfel, nici dorinţa de a-l percepe pe Creator nu-i aparţine lui însuşi, ci este datorită Creatorului, care trage sforile, determinand în om dorinţa de a pleca în căutarea lui. La început, Creatorul apelează la om cu fiecare ocazie, cauzandu-i suferinţă prin necesitatea de a-L cunoaşte. Dar mai tarziu, El îi dă omului posibilitatea să reacţioneze de la sine, creindu-se astfel relaţii reciproce de apropiere. Omul care îşi cultivă dorinţa, se apropie din ce în ce mai mult pană ce se confundă cu El, prin caracter şi prin dorinţe. Omul care face primii paşi, neînţelegand şi neavand deocamdată evoluată percepţia Creatorului, este expus pericolului de a-L abandona, neincrezator în puterile sale de a-L ajunge, imaginandu-şi că este respins. Uită că de fapt este dorit de Creator chiar mai mult decat îL doreşte el, omul. Omul trebuie să-şi amintească mereu că drumul spre întampinarea Creatorului îi este deschis întotdeauna, pană ce se va fi reunit cu EL. Pentru acest scop i-a fost dată de sus dorinţa de a-L cunoaşte!

Omul care nu crede întru totul în reunirea cu Creatorul, repetă mereu aceeaşi greşeală. Dar după multe eforturi depuse pentru a rămane pe drum, pentru a continua să creadă că a fost adus pe acest drum de Creator, i se va revela Creatorul în toată splendoarea lumilor sale.

A trudi pentru Creator, din toată inima, cu voie bună.

Reducerea egoismului, şi concentrarea voinţelor noastre potrivit cu dorinţa Creatorului, pregătesc fundamentul pentru primirea luminii Creatorului, însă nu este îndestulătoare. Bucuria şi voia bună sant condiţii esenţiale. Omul se dăruie din toată inima - „be chol libo”, iar acest lucru permite reunirea cu El, pe cand omul nu a devenit intru totul asemănător Creatorului, dar nici nu i se pretinde acest lucru.

Bucuria provine din dăruirea de sine Creatorului. Această voie bună are mare însemnătate în munca interioară, constituind chiar partea cea mai importantă, deoarece dăruirea plăcerii însuşi Creatorului duce la apropierea dintre cei doi. Omul devine conştient la fiecare adresare a sa catre Creator, că acest lucru poartă cu sine o delectare dulce, cu fiece gand sau sentiment legat de El.

Perioadele de slăbiciune şi vid sunt foarte propice cercetării grandorii Creatorului, cand Creatul poate să se roage pentru ajutor, spre a fi înaintat spiritual. În schimb, Creatorul îi va dezvălui măreţia Sa cu scopul de a-i furniza puterile necesare pelerinajului spre El.

Cand raţiunea micşorează din valoarea grandorii Creatorului, El se grăbeşte să-i vină în ajutor omului, care i se adresează pentru ajutor, revelandu-i măreţia.

Sentimentul de vid i se aduce anume omului, ca să persiste în a cere ajutor prin adresări repetate înspre Creator, care va umple golul, prin perceperea LUI şi a măreţiei Lui, pană cand omul va ajunge la starea denumită în cabala,credinţă - emunah.

Cel care îl justifică pe Creator, îndreptăţindu-l,”maţdik”,devine el însuşi unul din cei DREPŢI “ţadik”.

Ţadik se numeşte cel care îndreptăţeşte pe Creator şi guvernarea sa, de care depinde destinul său, fie că se simte bine sau nu. Adică, independent de inimă, trup şi raţiune. Cel care justifică orice sentiment care-i este trimis de către Creator, devine CEL DREPT - ţadik, şi progresează spre treapta următoare, spirituală. Astfel, face pasul numit pas de dreapta, apropiindu-se şi mai mult de Creator. Omul care înfruntă propria situaţie, fără să clipească, acceptand ceea ce simte, oricum ar fi, şi chiar fără a înţelege rostul celor ce i se întamplă, acela face pasul următor denumit pasul de stanga. Progresul

spiritual depinde de amandoi, necesitand pasajul dintre cele două feluri de linii, de dreapta şi de stanga, care se repetă neîncetat.

Omul care îndreptăţeşte fiecare acţiune a Creatorului, atat faţă de el cat şi faţă de toată lumea, poate fi numit ŢADIK GAMUR - Cel DREPT în perfecţiune. Acest fel de om este detaşat de dorinţele egoiste, rămanandu-i doar voinţa de a aduce bucurie. Perceperea realităţii încetează de a mai fi legată de interesul personal, de aceea nu mai este posibilă repetarea prăbuşirii spirituale, ca mai înainte. El primeşte de acum totul în mod pozitiv, totul petrecandu-se în ceea ce-l priveşte , numai spre bine.

Gradul de Ţadik nu este culmea apiraţiilor omului aflat pe drumul spiritualităţii, ci reunirea cu Creatorul. Pentru aceasta, omul părăseşte egoismul, după o reevaluare critică. Pe parcursul acestei reevaluări, egoul este readus şi ataşat dorinţei de a-L bucura pe Creator. Prin Egoul reapărut sub o nouă formă, Ţadikul are posibilitatea să extragă delectarea necesară atat pentru a oferi bucurie Creatorului, cat şi pentru a se bucura pe el prin această dăruire..

Acest fapt se aseamănă altruistului din aceasta lume, cu deosebirea că acesta este delectat prin egoul care trage folos din a dărui altora, dar totuşi cu intenţia de se bucura pe el însuşi,nu pe Boreh, Creatorul.Tot aşa, un om care este invitat la masa prietenului său, va da satisfacţie acestuia doar dacă va gusta cu poftă din cat mai multe din felurile anumit pregătite pentru el, totuşi oaspetele se ruşinează să dea frau liber întregii pofte, de faţă cu stăpanul casei. Doar cand se convinge de faptul că prin delectarea sa dface o plăcere imensă prietenului său, doar atunci se lasă şi el în voia plăcerii, fără a se mai ruşina, resimţind de acum o plăcere deplină.

Astfel,ha-ţadik, cel drept, se foloseşte de dorinţa sa de a primi, invers, şi cu ajutorul intenţiei de a-i oferi bucurie Creatorului, o transformă în dorinţa pură de a dărui. Cel Drept este conştient de plăcerea resimţită de Creator, şi care provine de la plăcerea-lumina revărsată de Creator asupra celor creaţi de el. Ha-ţadik este conştient de faptul că trebuie să folosească egoismul invers, adică să soarbă plăcere din a-i dărui Creatorului plăcerea resimţită de el. În acest fel, plăcerea nu-i va fi umbrită de ruşine, iar plăcerea este totală, perfectă, deplină.

Ca rezultat, Creatorul şi Omul devin egali şi prin faptă şi prin rezultat. Fiecare vrea să-l delecteze pe celălalt; prin aceasta au parte amandoi de bucurie. Plăcerea de acest fel este de dorit şi e acceptată în cabala, fără nici o limită, restricţie. Cu cat este mai intensă plăcerea trăită de om, cu atat este mai elevată treapta spirituală la care a fost ridicat. Iar la această delectare este adăugată şi plăcerea sublimă a reunirii cu Creatorul, care duce la atingerea forţei infinite, la controlul, măreţia şi sentimentul eliberării de grijile

cotidiene.

Gradul de Ţadik, cel Drept, este doar o etapă obligatorie în drum spre corectarea intenţiilor noastre: pentru ce şi pentru cine suntem obligaţi să ne delectăm.

După atingerea treptei de Ţadik trebuie să depunem un efort suplimentar pentru a ne elibera de sentimentul de ruşine prezent în timpul acceptării plăcerilor de la Creator.

„Multe sunt gandurile din inimă, şi vor trezi sprijinul Creatorului”

În lumea noastră, egoismul stăpaneşte în viaţa materială, ca o lege a naturii, fiind obligatorie, iar altruismul este considerat utopie. Pe treptele spiritualităţii relaţia se inversează, altruismul guvernează, ea fiind legea, iar egoismul trebuie corectat, pentru ca omul să se poată delecta prin lumina Creatorului, conferindu-I plăcere Lui prin aceasta.

Lucrurile se complică din cauză că ne este ascuns Creatorul. Totuşi, plăcerea este intangibilă numai prin satisfacerea dorinţelor Creatorului, care sunt greu de realizat de către om. Cabala explică dorinţele Creatorului, dar omul nu poate concepe ceva împotriva propriilor sale voinţe şi dorinţe. În prima etapă, omul este pur si simplu nevoit să creadă în binele oferit lui prin studiul ştiinţei cabala.

Omul care încearcă să înainteze pe drumul spiritualităţii, trebuie să analizeze fiece gand şi faptă, să facă mii de socoteli, în cercetarea privind voinţele Creatorului. Lumea devine pentru el din ce în ce mai complexă, şi un singur adevăr i se clarifică din ce în ce mai concret, şi anume: „multe sunt gîndurile omului, iar ajutorul Creatorului îl va ridica”.

A munci pentru Creator - conform cu legea” sachar ve oneş” - răsplată şi pedeapsă - se aseamănă cu serviciul omului la un patron.

Cei care au o educaţie bazată pe „legea sachar ve oneş” - adică după faptă şi răsplată, execută voia divinităţii pentru a obţine în schimb o răsplată. Şi este considerat ca muncind în serviciul Creatorului. El este răsplătit prin plăcerile acestei lumi, sau va fi pedepsit prin suferinţă în lumea aceasta precum şi în lumea care va urma.

Muncitorului îi este important salariul dar nu persoana pentru care munceşte. Invers, Omul care vrea să se dezvolte spiritual, să devină asemănător Creatorului, să-L servească fără nici un interes personal, se întreabă neîncetat pentru cine acţionează. Întrebare dificilă, doar Creatorul, pare-se nu are nevoie de nimic !El e integral, perfect. Iar dacă aşa stau lucrurile, tot ceea ce înfăptuim noi, e doar de dragul nostru ? Şi atunci,pentru ce? În mod treptat, cei interesaţi în a evolua spiritual, vor ajunge la concluzia că răsplata lor constă în procesul însuşi al corectării. Proces care va avea loc până ce Creatorul îi va dărui Sufletul, Lumina Creatorului.

Egoismul pare neînsemnat, ca un fir de păr, celor „nedrepţi", iar pentru cei „drepţi" - ŢADIKIM, el pare ca un munte înalt.

În cărţile de studiu al cabalei, se spune despre egoişti că ei văd egoismul ca pe o piedică mititică, subţire ca un fir de păr; invers, cei drepţi văd în acesta un munte înalt. Aici e locul să accentuăm faptul că este vorba de **trăsăturile** de Ţadik şi „păcătos" sau egoist, aflate amandouă **în aceeaşi persoană**, şi nu despre două persoane diferite!!

În textele de cabala este vorba întotdeauna despre un singur om, ale cărui însuşiri, dorinţe, ganduri, primesc denumiri diferite, prin termeni folosiţi în lumea noastră. Astfel, cei drepţi, precum şi cei" păcătoşi", reprezintă de fapt diverse posibilităţi de a exista, deschise fiecăruia din noi. Cand discutăm despre „ascunderea" Creatorului, este vorba pe langă aceasta, şi de ascunderea omului de sine însuşi.

De fapt noi nu ne cunoaştem cu adevărat trăsăturile de caracter. Acestea ne sunt relevate doar în măsura în care suntem capabili a le corija. De aceea, celor care abia şi-au început drumul, Creatorul le dă a înţelege că nu sunt chiar aşa de răi, că egoismul lor nu e atat de grav, pentru ca să nu-şi piardă forţele necesare muncii spirituale. În schimb, celor mai înaintaţi, Creatorul le pune în faţă adevărul-adevărat, în privinţa egoului lor, pe măsura percepţiei importanţei corectării, proporţională cu puterea de împotrivire contra egoului. Celor drepţi, ŢADIKIM, Creatorul le dezvăluie tot răul din egoismul lor, iar acesta le apare cat un munte înalt:"HAR GAVOAH".

Pe măsura progresării, omului îi sunt descoperite trăsăturile rele, în funcţie de potenţialul său de a le corija. Cînd omul işi descoperă şi e surprins de vreo nouă trăsătură urată de care înainte nu fusese conştient, nu trebuie să se deprime, ci dimpotrivă să-şi amintească faptul, că este deja capabil să o

corecteze, în mod exact. Tot ce are de făcut este **doar să ceară ajutorul Creatorului, rugandu-l să-l corijeze. Omul care de abia** a plonjat în această muncă spirituală, de exemplu poate să primească o plăcere echivalentă cu 10 grame de satisfacţii în lumea materială. În această etapă, este capabil să se împotrivească şi să renunţe la plăcerea egoistă. Dar, după un timp Creatorul îi măreşte pofta care este egală acum cu 15 grame de plăceri lumeşti. Omul se simte vinovat şi plin de remuşcări, mic, înfruntand plăcerile crescute din lumea aceasta, şi aici începe adevărata muncă spirituală. Acum nu mai are puterea de a rezista plăcerilor egoiste, care au crescut inundandu-l înainte să fi apucat să se întărească îndestul pentru a li se împotrivi.

Acentuez iar, nu este nevoie de a dispera, ci de a înţelege necesitatea de a pretinde ajutor de la Creator, pentru care ajutor trebuie să ne rugăm. Din moment ce omul obţine iar forţe , de sus, pentru a-şi înfrunta pasiunea de 15 grame, imediat îi sunt adăugate încă 5 grame de greutate de atracţii şi pasiuni. Astfel se repetă ciclul: de a se simţi neputincios, apoi urmat de cerinţa de a fi ajutat, prin rugăminţi la Creator, proces care se repetă pană la desăvîrşirea corectării: „GMAR HATIKUN”.

Perceperea Creatorului evoluează de la un ”punct negru” pană la ceea ce se numeşte - TAGHIN

Termenul de TEAMIM,în cabala, sau gusturi, se referă la gustul vieţii, ”taam haChayim”.Cabala recomandă celor care doresc să guste viaţa adevărată, să-şi aprofundeze „punctul din inimă”, al spiritualităţii. Acest punct, de obicei nu dă semne de prezenta, nu sclipeşte, de aceea omul nu îl percepe. În acest caz, el se numeşte „punct negru”. Acest punct este o parte din suflet, denumit „embrionul sufletului lui ADAM” - OMUL. Sau, suflet al Divinităţii. Acest punct negru, denumit şi EXIL, nefiind luminat, este de fapt punctul de altruism din inimă, şi este destinat să cuprindă Lumina în viitor. În situaţia incipientă a „exilului”, care se referă la exilul Creatorului, acest punct, aparţinand în esenţă Creatorului, este ascuns. Omul nu e capabil să-i perceapă existenţa. Stadiul în care sufletul este inconştient de acest punct, se numeşte „NEKUDOT” - „Puncte”.

„TAGHIN” este numit stadiul în care se iveşte în inima omului conştiinţa şi aprecierea punctului de altruism, şi el îi măreşte importanţa în mod nemaipomenit, deasupra propriului eu, precum stau semnele numite „taghin”, insigne, deasupra literelor sau „OTIOT”. În urma acţiunii „taghin”,

punctul revarsă lumină în corp-„guf”, şi aduce sufletul mai departe, la etapa de „**litere**”-„otiot”. În stadiul de litere-otiot, punctul a devenit un **izvor nesfarşit** de forţe ale sufletului, şi sprijin spre evoluarea spirituală.

Urmează de aici , că rugămintea spre Creator trebuie să conţină un singur lucru - a cere ajutor pentru a înţelege importanţa perceperii Creatorului. Aceasta din urmă reprezintă mijlocul principal prin care se realizează procesul corectării.

De la exodul din Egipt, prin despicarea mării Suf, şi pană la etapa munţii Sinai, şi primirea Luminii

Efectuarea unor fapte de dărnicie nu reprezintă un mijloc pentru progres spiritual, ci este un premiu pentru cel care aspiră a-I fi asemenea Creatorului. Procesul de trecere de la lumea egoistă la cea spirituală este un proces al ieşirii din sclavagism la libertate, care se numeşte exodul din Egipt - Miţrayim. În decursul acestui proces îi sunt descoperite omului dorinţele altruiste, vase ale dăruirii,” kelim de haşpaah”, dar numai după despicarea mării, kriyat yam Suf,şi răzbaterea prin bariera care separă lumea materială de lumea spirituală. Acest pasaj este posibil datorită numai acţionării luminii înţelepciunii - OR HOCHMAH, adică prin transformarea vederii în „vederea spirituală”. Vederea spirituală este dăruită de Creator care face un miracol - NES, şi oferă omului OR HOCHMAH - lumina înţelepciunii.

Miracolul primirii luminii - „or hochmah” are loc, deşi omul încă nu este echipat cu „vasul” potrivit pentru a o primi, care este - kli gadlut sau vasul senior (gadol - mare, senior; katan - mic, junior).Or hochma il trece pe om prin barieră sau „mahsom”, de la lumea noastră materială în lumea spirituală, sau de la „olam gaşmi”, la „olam ruhani”. **După aceea miracolul acesta expiră**. Însă cine a gustat o dată lumea spirituală, nu mai are cale de întors la nivelul din lumea aceasta. În etapa care urmează, omul trebuie să-şi construiască prin propriile forţe VASUL potrivit pentru a primi Lumina. Acest „vas” - „kli”, se numeşte DAAT - cunoaşterea. La „Kli ha-daat”, vasul cunoaşterii, potrivit pentru a primi lumina, se ajunge prin drumul spinos al muncii şi prin progresul în lumea spirituală, pană la atingerea gradaţiei numite „MUNTELE SINAI”, „har Sinai”, etapa primirii Luminii.

Etapa spirituala de„Junior”, pe cand MALKHUT - “Regatul” este Coroana - “KETER”.

Etapa KATNUT, micime, este aceea in care Omul nu este încă echipat cu puterea de a se lupta cu Egoismul. Iar Malkhut nu este decat un PUNCT, numit KETER sau COROANĂ. Această etapă se descrie prin expresia „malkhut se înalţă la keter” = malkhut olah le keter. În această etapă,omul nu este capabil încă de a primi Lumina.

Acest lucru se poate exemplifica prin situaţia omului care nu are forţa de a rezista unei porţii de mancare, de aceea renunţă la întreaga masă.

Legătura cu Creatorul, adică legătura cu Lumina, poate avea loc doar dacă omul e capabil să primească lumina în **interiorul** său. Deci numai dacă are capacitatea de a lucra cu egoismul corijat, în mod altruist. Kelim-vasele, fiind corijate de egoism, pe care le-a transformat în altruiste, fac posibilă acceptarea Luminii în ele. Omul avand în posesia sa kelim ruhaniim metukanim, „vase spirituale corecate”, se numeşte GADOL = MARE, Senior

Primirea Luminii Înţelepciunii în totalitatea ei, perceperea Creatorului întru totul, şi reunirea perfectă cu El, sunt posibile numai dacă ne folosim de tot egoismul nostru în mod altruist. Această stare se numeşte “Gmar Tikun” “îndeplinirea corecării”, şi acesta este scopul Creerii Lumii.

O Viaţă de minciuni, pană la edificiul „Vasului Spiritual”.

Sistemul de percepţii al omului este pe deplin subiectiv. Percepţia realităţii depinde total de situaţia sentimentală, fiziologică şi spirituală a sa. În lumea spirituală, prezentul omului este determinat de poziţia sa pe scara spirituală, şi ceea ce percepe, reprezintă însăşi realitatea. Chiar şi în lumea aceasta, sesizarea prezentului reprezintă lumea noastră. Lumea viitoare este cea pe care o vom sesiza în clipa următoare. Timpul nu există cu adevărat ci este o succesiune a snzaţiilor, a sentimentelor. Omul care acceptă realitatea „deasupra raţiunii”, trăieşte de fapt în viitor, deci pe o gradaţie superioară lui.

De exemplu, un om de afaceri, este mereu preocupat de viitorul caştig, calculand din timp modul în care trebuie să acţioneze pentru a nu fi în pierdere sau pentru a-şi mări caştigul care poate consta în bani, putere, cinste sau odihnă şi linişte.

Cei care sunt pe drumul dezvoltării spirituale, se opresc din vreme în vreme să-şi supravegheze realizările, să-şi analizeze sensul existenţei. Cu cat este mai profund spiritualmente, cu atat mai frecvent se opreşte, chiar şi în fiecare moment, pentru a-şi face darea de seamă, în aceste probleme

esenţiale. Oamenii care sunt departe de această expediţie spirituală, aleargă mereu înainte fără oprire, după bagatelele acestei lumi. În lumea noastră, care ne orbeşte, corpul are tendinţa de a ignora aceste chestiuni, care l-ar putea tulbura, oprindu-l din maraton, şi lăsandu-l fără răspunsuri. Chiar şi în rarele momente de sinceritate, cand omul se intreaba pentru cine oare trudeşte, răspunsul ar putea să-l cutremure, lăsandu-l fără teren sub picioare. Oare să fi muncit atat numai pentru corp!?

Acest răspuns nu poate fi acceptat de corp, de aceea nu corpul pune această întrebare, ea rămanand de obicei fără răspuns.

Însă OBIECTUL spiritual , adevărul intim, continuă să cerceteze care ar fi caştigul realizat de suflet? Aceste întrebări au scopul de a stimula pe om să-şi continue drumul pe ruta corijării sale cu răsplata Eternităţii care este inclusă automat.

Dar atunci cu ce scop oare ne lasă Creatorul să trăim în minciună, să credem în meschinăria acestei vieţi, orbeşte? Pur şi simplu pentru că vasul spiritual este edificat printr-un proces îndelungat, fiind foarte complicat şi complex.

Nevoia de a experimenta pană la capăt şi în toate nuanţele posibile, toate plăcerile care există, pană la ultima picătură, este un proces inseparabil de cel al creerii Vasului Spiritual. Acesta este procesul achiziţionării experienţei care decurge de-a lungul tuturor reîncarnărilor omului în lumea aceasta. Informţiile sunt acumulate în suflet printr-un proces misterios, dar este revelat la momentul potrivit.

Întrucat omul a fost creat esenţial ca „dorinţa de a se delecta” sau „raţon lehenot”, Creatorul l-a înzestrat cu o viaţă neadevărată, efemeră, doar pană la regăsirea ei, prin maturizarea spirituală, cand va fi pregătit să edifice vasul spiritual.

LUMINA CREATORULUI

Lumina Creatorului aduce cu sine corijarea dorinţelor, raţiune şi plăcere

DE LA NOAPTE LA ZIUA

Este scris:”fugi de rău şi fă bine”. Prima etapă în metodica sau munca spirituală constă în a recunoaşte RĂUL - haKarat haRah. ASTFEL, omul care recunoaste egoismul ca fiind sursa tuturor relelor, duşmanul, va deveni doritor sa se debaraseze de acesta, urandu-l. În această etapă, a identificării răului, omul suferă teribil, că nu e încă eliberat de acesta. Nu are rost să-ti impui în mod artificial să elimini răul. Cand îl vei recunoaşte, vei dori automat şi în mod firesc să te eliberezi!

Prin efectul unor fapte bune, ca studiul kabbalei, devine clar relevată natura răului. Dat fiind că în decursul acţionării faptelor bune omul devine din ce în ce mai dornic să progreseze spre perfecţiune spirituală, el descoperă obstacolul care-i stă în cale, care-l impiedica să-şi realizeze dorinţa. Situaţia în care Creatorul este ascuns, este sesizată de om ca suferinţă. Ea se exprimă prin îndoieli în ce priveşte Providenţa - haşgahah, şi în ceea ce priveşte posibilitatea de a se reuni cu Creatorul, de a-L percepe. Aceasta este Noaptea.

Situaţia în care îi este revelat Omului Creatorul, este trăită de om ca o plăcere supremă, şi ea se exprimă printr-o profundă credinţă în Providenţa Divină, cand omul i se dăruie cu totul Creatorului, se simte reunit cu El şi cu Eternitatea, şi atinge, înţelegandu-le pe deplin, Legile Naturii. Această stare se numeşte Ziuă.

Deoarece toate situaţiile au fost date de Sus, pentru folosul Omului, trebuie acceptată şi starea în care se ascunde Creatorul, ca atare. Omul este obligat să creadă din toată inima că în acel moment în care va fi gata maturizat spre a primi lumina Creatorului fără a-i dăuna, în chiar acel moment îi va apare în faţă Creatorul în toată splendoarea .

Niciodată nu i se vor adăuga omului voluptăţi mai mari decat ar putea suporta, pentru a nu-i sabota motivaţia de a se elibera de ego. Un surplus de plăcere spirituală nelalocul său, va întarzia eliberarea omului din egoism, îndepărtandu-l de scopul reunirii cu Creatorul, în loc să îl apropie.

Spiritualitatea nu este la modă - Şhintah beafrah sau „la pământ”.

În fiecare generaţie sunt reexaminate şi reevaluate o multitudine de probleme şi teme, şi se repetă iar şi iar şablonul negării valorilor generaţiei precedente. Majoritatea are rolul de a hotărî scara de valori, iar toţi ceilalţi încearcă să meargă pe urmele lor, imitandu-i. Şi astfel veşti noi şi noi sosesc în fiecare dimineaţă, asemenea succesiunii rapide a stilurilor, şi cu masele urmandu-i orbeşte. Cei care reuşesc să concureze cu standardul modei

învingătoare, au parte de respect şi prestigiu, răsplată demnă de multe sacrificii din partea majorităţii oamenilor. Ceea ce este onorat de către societate, devine scopul vieţii.

Realizările spirituale nu au prestigiu în ochii maselor, care sunt cei ce decid linia modei, aceste realizari fiind prea puţin onorate. Pe cat este de usor sa ne exaltam in prezenta exteriorului stralucitor, pe atat este de greu să distingem realizări spirituale. Dificultatea îşi are originea în principiul „ascunderii", care este menită să protejeze spiritualitatea. Din cauza acesteia, doar cei care îşi asumă încrederea în importanţa spiritualităţii, au puterea să vadă măreţia spiritualului, şi sa i se adreseze. Dat fiind că scopul reunirii cu creatorul nu a avut parte de onoarea meritată, tot astfel nici spiritualitatea nu are prestigiu în ochii majorităţii. Această stare este denumită Divinitatea în praf - „şhintah beafraah".

Convenţiile sociale, inclusiv valorile estetice, norme de comportare şi legi, sunt expuse unei permanente dinamici, ele sunt dictate de oameni de nivel spiritual neînsemnat, iar instabilitatea lor este martor al naturii lor nereale, deci al minciunii care se află la fundamentul lor.

Malkhut, regatul - de la starea Lumea "infinitului", Olam eynsof - la starea de "Restrangere", restricţie, Ţimţum. De la Ţimţum la starea denumită Maşiah, Mesia şi la „Îndeplinirea corijării" sau Gmar Tikun.

Existenţa, prezenţa exclusivă şi absolută a Creatorului în toate cele existente, este un fapt fără dubiu. Pentru a înţelege acest lucru trebuie să ajungem la gradul cel mai înalt atins de cabalisti. Pană atunci, omul se va putea sesiza numai pe el însuşi.

Cabala divide Creaţia - haBriyah, în 4 diviziuni, unde, în prima parte ,deasupra tuturora se află Creatorul-haBoreh. A doua ,este Primul Creat " ha-Nivrah ha-Rişon", mai apoi urmează locul Creaturilor - haBriyot. În ultima parte este situată plăcerea supremă pe care doreşte Creatorul să o ofere Creaturilor sale. Tot ce se petrece şi se realizează se desfăşoară într-o ordine care ţine de CAUZĂ şi EFECT, şi nu este îngrădit de limitele vremii, precum suntem obişnuiţi să reflectăm.

Creatorul doreşte să procreeze pe nivrah - creatul, pentru a-i închina toate plăcerile de care dispune. Pentru acest scop, creatorul - haboreh, îl înzestrează cu dorinţa de se delecta: raţon lehenot. Acest raţon, precum este de aşteptat, doreşte exact aceleaşi plăceri pe care haBoreh este doritor să i le ofere. Creatul este deci capabil să trăiască plăceri supreme, absolut

satisfăcătoare pentru că el primeşte exact ceea ce doreşte, fiind echipat cu mijloacele potrivite pentru a cuprinde aceste voluptăţi.

Primul Creat se numeşte „MALKHUT”, REGATUL. Starea în care malkhut are parte de plăcere infinită, se numeşte „olam eyn sof” - lumea infinutului, deoarece malkhut primeşte plăceri fără limită din partea Luminii Creatorului, care o umple pe deplin. Dar cu plăcerea împreună, ajunge la malkhut percepţia Creatorului şi a dorinţei acestuia de a o delecta, iar atunci malkut va dori şi ea să fie ca şi Creatorul. În urma acestei dorinţe, de a-i fi asemănător Creatorului, Malkhut hotărăşte să respingă lumina - Plăcerea. Acest fenomen se numeşte Ţimţum, restrangere. În faza următoare, Malkhut va accepta să primească lumina de dragul Creatorului care doreşte acest lucru. Astfel, malkhut devine asemenea Creatorului, primind plăcere doar de dragul Lui, pentru a-i **dărui** Lui, în loc de a **primi** plăcerea pentru sine însuşi.

Malkhut cea corijată (feminin in ivrit), se împarte în elemente denumite Neşamot - suflete. Fiecare suflet işi execută propria corijare în mod individual. Doze mici din malkhut, golite de Lumina Creatorului se găsesc în condiţiile denumite „lumea noastră” - haolam şelanu. Aceste suflete părăsesc „dorinţa de a se delecta”, treaptă cu treaptă, şi obţin dorinţa de a dărui plăcere. Această nouă dorinţă constituie forţa care ajută sufletului să iasă din dorinţele egoiste. Iar aceasta forţă se numeşte mesia,**maşiah,** sau cel care trage de noi înafară - **moşech.**

Etapele corijării spirituale graduale, se numesc lumile spirituale. „Sferele” sunt subgradaţiile interioare ale acestor etape. „Gmar hatikun” sau îndeplinirea corijării, este reîntoarcerea la situaţia originară, faza dinainte de restrangere - ţimţum, în care noi nu ne mai delectăm de dragul nostru, ci de dragul Creatorului.

Ganduri tulburătoare, linie de dreapta şi linie de stanga, şi emunah lemaalah me haDaat - **credinţă,** care este **deasupra raţiunii.**

Din cand în cand omul pune întrebări privind existenţa sa, sensul vieţii, sensul şi scopul creerii lumii, înţelesul eforturilor proprii.

El se întreabă de asemenea, pentru ce toate acestea, dacă oricum toate se aranjează pană la urmă după cum vrea Creatorul. El reflectează asupra posibilităţii, speranţelor din partea Creatorului la anumite înfăptuiri din partea omului. Toate aceste întrebări şi reflectari îi sunt trimise omului de catre Creator. Ele îl derutează pe om, care se îndepărtează de drumul spiritualităţii. Par a nu-i fi de nici un ajutor, dar de fapt ele au rolul de a-l căli în pregătirea

pentru expediţia spre Reunirea cu Creatorul, pentru că aceste probleme, înfipte anume în gandurile lui, îl învaţă să lupte şi să învingă forţele care îi stau în cale, pe traseul spiritual. Creatorul, care este forţa unică şi voinţa unică , a creat totul pentru ca să descoperim noi înşine Scopul Emanaţiei.

Piedicile pe drumul nostru spiritual au rolul să ne producă sentimentul fricii - Yirah, frică de posibilitatea că nu vom reuşi să ne atingem scopul, rămanand pe vecie jos, frică de posibilitatea că nu vom ajunge să apreciem adevărata **măreţie** a Creatorului, singura în stare să ne convingă inima şi să ne conducă spre ieşirea din Ego.

Doar Creatorul ne poate deschide ochii şi inima să înţelegem cat este de uriaşă măreţia sa. Întrebările care ne-au derutat au menirea să ne producă frică şi sentimentul importanţei acesteia.

Una din întrebările mai neliniştitoare, caracteristică începătorilor, este disputa în jurul „ascunderii" Creatorului - „hester haBoreh". Omul presupune că prin descoperirea Divinităţii va avea puterea să-şi transforme natura din egoistă în altruista, astfel intrand sub domnia Creatorului. Adică - "eu, neavand putere singur să mă schimb, trebuie să vină Creatorul să efectueze aceasta schimbare în locul meu, căci el m-a creat astfel şi ca atare, doar El poate corecta ceea ce a creat".

Aşadar, bineînţeles că El poate să ne ofere şi să ne influenţeze de sus, dandu-ne voinţa pentru spiritualitate: deşteptarea din ceruri - „hitorerut mi lemaalah", doar că, trezit astfel, omul va dori să se delecteze pe el însuşi prin studiu, fiind sub controlul egoismului, fără să aplice liberul arbitru, şi fără să se elibereze de nevoia de „a se delecta pe sine" - „lehenot leaţmo".

Creatorul vrea şi ţinteşte spre realizarea, prin liber arbitru şi numai prin el, a reunirii dintre cei doi, fapt care este chiar sensul Emanaţiei.

Numai eliberandu-se de Ego omul are şansa de a înţelege şi a alege în mod deliberat drumul spre spiritualitate.

Se disting 2 feluri de exerciţiu - Avodah, în categoria „emunah lemalah mi haDaat," sau ,"credinţa deasupra raţiunii" : prima categorie reprezintă lipsa de alegere, iar a doua categorie are loc prin liber arbitru, pentru că omul atinge cunoaşterea - daat, El înţelege toate cauzele pentru care trebuie să parcurgă drumul spre aşa zisa credinţă. Cu toate acestea el preferă să înainteze prin alegere, şi se străduieşte să-şi ducă la bun sfarşit munca prin „credinţa deasupra raţiunii".(nu fără raţiune, ci deasupra raţiunii care există deja!).

Munca spirituală care este efectuată în cadrul egoului, prezent deocamdată, duce la rezultate care-l delectează doar pe om. Munca efectuată după ce e

descătuşat din lanţul egoului, prin iubirea faţă de Creator, conduce la roade care dau plăcere şi altora.

Omul care se plange de trecut îşi periclitează viitorul. Numai trăirea printr-o permanentă recunoştinţă şi reverenţă îndreptate spre Creator, fac posibilă recunoaşterea dărniciei Lui. Doar o profundă apreciere a sprijinului oferit de sus, permite păstrarea acestuia, fără să fie pierdută.

Înaintarea prin „linia dreaptă”-kav yemin - reprezintă partea principală a muncii Omului. Acesta este reprezentat de sentimentul perfecţiunii, de recunoştinţă şi bucurie de a fi dotat de Creator cu forţa şi dorinţa de a merge pe calea divinităţii şi a investi eforturi de dragul scopului, esenţei Emanaţiei.

Nu trebuie să concludem prin aceasta că drumul pe linia stangă nu este obligatorie. Dar sunt de ajuns 30 de minute zilnic de cantărire a dragostei de sine în contrast cu dragostea faţă de Creator. În funcţie de cantitatea de ego descoperită, omul este obligat să se roage de Creator să-l menţină pe calea adevărului, în care se integrează ambele linii.

Munca Omului are ca obiect cateva subiecte: una dintre ele este împrejurul studiului misterelor şi cunoaşterea căilor Creatorului cu scopul de a îndeplini voinţa Divină. Un alt subiect este cel al corijării sufletului nostru prin debarasarea de egoism, pentru a-l restitui rădăcinii ei, Creatorului. Un alt subiect este acela de a pregăti şi construi pasiunea de a-l realiza şi cunoaşte pe Creator şi de a se reuni cu El, recunoscandu-I perfecţiunea.

Urcarea pe scara spiritualităţii prin echilibrarea dintre linia dreaptă şi linia stangă, creind astfel linia mijlocie

Creatorul se află în absolut repaos. Omul care atinge cunoaşterea scopului Emanaţiei, devine să fie şi el în repaos absolut. Repaosul poate fi definit doar dacă a fost precedat de mişcare, efort, muncă. Discutand despre odihna spirituală, de fapt se discută despre munca spirituală.

Înapoia fiecărui efort al muncii spirituale se află dorinţa de a-i dărui Creatorului plăcere. Cat timp corpul refuză să lucreze, NU pentru plăcerea sa proprie, va fi nevoie de eforturi intense şi muncă grea, pană ce va realiza sensul adevărat al altruismului şi răsplata care ajunge paralel cu acesta.

Este nevoie de un efort imens, pentru a confrunta argumentarea corpului, care pare a avea dreptate: „ tu mă pui să depun atatea eforturi, în decursul atator ani, pentru atingerea unor scopuri spirituale, şi cu ce te-ai ales în schimb?”, „ oare cunoşti multe pesoane care au reuşit pe acest drum?”,”oare

Creatorul doreşte ca tu să suferi chiar atat de mult?”,”ce ai realizat tu într-adevăr, pană azi?”,” oare merită să munceşti atata în starea ta de sănătate?”,” gandeşte-te la tine, la familie, la copiii tăi!”,”oare nu crezi că însuşi Creatorul te va conduce prin voia sa, spre progresul spiritual, fără să te osteneşti atat, aşa cum te-a adus la studiul cabalei, pur şi simplu pentru că El este atotputernic?!”

Este vorba de propoziţii adevărate pe planul acestei vieţi, şi de aceea nu are nici un rost a intra în controversă cu ele! Omul care se luptă pentru a se debarasa de dorinţele proprii materiale, e bine să le ignore şi atat. Pe traseul spiritualităţii el vrea să se îndepărteze de trup, vrea să-şi ignore pasiunile, de aceea va acţiona prin inteligenţa credinţei şi nu prin raţiunea obişnuită a minţii.

În lumea cunoscută nouă, logica este cea care dictează, însă în sferele divinului, chiar dacă nu le concepem, toate se petrec conform unei legi unice, o lege cu totul diferită şi ciudată, nepotrivită cu realitatea noastră. Lege care defineşte pe Creator ca atotputernic, care domneşte peste tot, în al cărui ajutor putem să ne încredem pe deplin, cu toată împotrivirea din partea corpului.

Străduinţa depusă conform cu acest principiu, se numeşte „ a dărui de dragul de a dărui „ - lehaşpiah al menat lehaşpiah, adică, înfăptuirea unui act de altruism, de dăruire totală, care provine din dorinţa de a dărui. Acest stadiu se numeşte „katnut” - micime, sau „kav yemin”, linia dreaptă. Delectarea provenită din această situaţie, se datorează procesului asemănării cu Creatorul, prin asumarea însuşirilor identice cu însuşirile Lui. În acest status, creatul dăruieşte şi atat, exact ca şi Creatorul. Această plăcere este numită Lumina dăruirii, sau ”OR CHASADIM” , sau „lumina credinţei”.

Omul care face totul pentru a atinge această treaptă are parte de revelarea Creatorului, prin care recunoaşte infinita măreţie a Sa. În loc de credinţă işi face loc cunoaşterea - daat, corpul începe a recunoaşte şi el grandoarea Creatorului, consimţind să lucreze de dragul LUI, din ce în ce mai mult, cu gratitudine pentru faptul că cel Atotputernic e gata să-i primească ofranda, de la el, cel mic. Această bucurie de a dărui are calitatea unei imense fericiri.

Însă chiar şi această fericire este încă legată de material, adică de dorinţa egoistă a omului de a se delecta pe sine. Este plăcerea de a lucra în serviciul cuiva mai mare decat noi, placere care nu izvorăşte din cunoaşterea pe deplin a calităţii şi importanţei Creatorului. Chiar în perioada în care încă nu avusese contact cu El, munca menită pentru Creator era mai genuin altruista, pentru că nu era gratificată. Deci, revelarea Creatorului se numeşte „linia stangă”, şi CUNOAŞTEREA Creatorului, realizarea modului său de acţionare, se numeşte „Lumina înţelepciunii”,” OR HOCHMAH”.

Revelarea Creatorului trezeşte nevoia imensă de a obţine raţiunea Creatorului, şi de a-i înţelege măreţia. Acest lucru are menirea de a crea un echilbru între credinţă şi cunoaştere, armonia dintre acestea prevenind în continuare recidivarea în egoism. În acest proces, omul adaugă puţin ego la starea de „micime” - KATNUT - , reechilibrand linia dreaptă cu puţin din linia stangă, şi astfel se crează linia de mijloc. Nivelul la care se află linia stangă în cadrul liniei milocii este cel care determină gradul de spiritualitate la care a ajuns omul. Aceasta este starea de „gadlut” sau măreţie, sau maturitate, Senior. Înaintarea spre gradul cel mai înalt, ultimul, unde Om şi Creator se reunesc pe deplin prin toate caracteristicile lor, se efectueaază treaptă cu treaptă, în mod **alternat** : linie dreaptă, linie stangă, şi echilibrarea dintre ele, pe absolut fiecare treaptă a scării spirituale.

În situaţie de „linia dreaptă” - sau Junior, mic , sau iubitor de dărnicie, „chafeţ chesed”, omul se bucură de ceea ce are.

În situaţia denumită „linie dreaptă”, omul este fericit fără vre-un motiv deosebit, doar prin faptul existenţei Creatorului, spre care îşi concentrează gandurile toate, este fericit. Acest om este „sameah behelko”, bucuros de partea sa. El este într-atat de satisfăcut, încat nimic nu-i poate afecta fericirea, de aceea se cheamă perfect-„muşlam”. Omul care îşi face darea de seamă spirituală şi descoperă că este încă departe de Creator, şi realizează faptul că nu este capabil să se corecteze singur, trebuie să se adreseze Creatorului, implorandu-l să efectueze corectarea pentru el. La momentul potrivit, El răspunde acestei rugăminţi şi îi trimite Lumina Divină, denumită „neşamah”, suflet .Acesta îl va ajuta să iasă din Ego, învingandu-l.

Ce înseamnă forţa opoziţiei, „yeţer harah”, „satana” şi „îngerul morţii” - „malach hamavet

Diferenţa dintre egoism şi altruism este echivalentă cu măsura în care omul este gata să renunţe la gratificarea în urma efortului. Salariul, e normal să fie dorit, dar cu cat suntem mai dispuşi să nu o primim, cu atat creşte altruismul. Omul care renunţă la dreptul de a se delecta de roadele muncii depuse, se poate defini ca acţionand de dragul divinului, şi nu de dragul lui însuşi. Acest

mod de a primi se numeşte în cabala „a primi pentru a dărui” - lekabel al menat lehaşpiah.

De fapt, intreg procesul înălţării spirituale, se face în mod treptat, fiind un proces de renunţare treptată, gradată, la plăceri. În prima etapă, renunţăm la plăcerile acestei vieţi, iar mai tarziu învăţăm să renunţăm şi la delectarea spirituală genuină, care e reprezentată de perceperea Creatorului. Creatorul **se ascunde**, pentru a-i permite omului să intre în acest proces în mod treptat. De aceea e nevoie să privim ascunderea Creatorului ca şi o parte integrală a procesului de corectare, intenţionat spre binele nostru. La rugăminţile noastre, implorandu-l să ni se dezvăluie, El va răspunde atunci cand noi vom fi pregătiţi pentru asta din punct de vedere spiritual, astfel ca să nu ne dăuneze. În stadiul de începător şi egoist , omul nu este în stare să simtă plăcere prin revelarea Creatorului. Dacă El i s-ar arăta, omul nu ar putea să evolueze, să-şi dezvolte puterea de a-şi arunca egoismul, nici nu ar striga spre Boreh pentru ajutor, pentru a-i da putere să renunţe la delectarea de sine. Ca fluturii de noapte care sunt atraşi inevitabil spre focul luminii care-i arde, tot aşa omul ar fi distrus în lumina arzătoare a plăcerilor spre care ar fi atras, ca hipnotizat.

Şi nu e om să nu fi simţit măcar o dată că este atras irezistibil de o plăcere senzaţională, chiar dacă mai tarziu ar fi regretat profund că nu a rezistat tentatiei. Fapt este că a eşuat la momentul respectiv de încercare, în care plăcerea l-a învins prin imensitatea sa, depăşind puterea sa de voinţă. De aceea, în situaţia de ascundere, hester, a Creatorului, putem acţiona de dragul său, fără să fim orbiţi de plăcere. Aici putem acţiona prin puterea credinţei, fapt dorit de Creator spre binele nostru. Pe de altă parte, în timp ce Creatorul se ascunde, noi continuăm să fim prizonierii corpului, care este mereu gata a face calcule, dacă are vreun rost, să facă pasul următor, dacă va primi răsplata meritată pentru efortul investit. Împotrivirea corpului la intenţiile altruiste se numeşte „yeţer rah”, instinctul rău, răul. Cand ne împiedică să realizăm ceea ce ne-am propus, se cheamă satan - în ebraică sata = a deviat. Cand conduce pe om la moarte spirituală, se numeşte ”Înger al morţii” - malach hamavet. El încearcă să facă acest lucru prin anihilarea percepţiei spirituale din timpul studiului cabalei, şi în acelaşi timp atrăgandu-l spre alte ocupaţii din lumea aceasta.

Unicul răspuns posibil în situaţiile de mai sus, este propoziţia: eu merg tot înainte doar prin puterea credinţei pentru că acest lucru doreşte de la mine Creatorul, haBoreh !

„Haavodah şe-balev” - Munca din inimă, contrazice împotrivirea trupului.

Nu este posibilă evitarea delectării cand suntem dominaţi de EGO, decat dacă ne vom convinge că el ne dăunează, prin conflictul dintre inimă şi raţiune. Este vorba de o aritmetică simplă în ce priveşte avantajul: Să ne delectăm acum şi să suferim mai tîrziu?, sau să renunţăm la voluptate acum, pentru a evita durerile care sunt consecinţa lor ? Evitarea egoismului trage după sine întotdeauna conflictul furtunos cu trupul, care pretinde darea de seamă minuţioasă a cauzei pentru care el trebuie să renunţe la plăcere?!

Corpul care vorbeşte pe limbajul voluptăţilor, înţelege doar simpla socoteală a caştigului. Renunţarea în prezent pentru un caştig în viitor, pare să fie un argument convingător. Dat fiind că trupul înţelege şi limbajul suferinţelor, argumentul că nu merită să suferi mai tarziu în urma plăcerii din prezent, are şi el şansa de a convinge corpul. Astfel se poate constitui un sistem de apărare contra corpului, pe cand dorinţa de a se delecta stă mereu la pandă. Deci trebuie să fim vigilenţi la încercările sale de a ne deruta convingandu-ne prin comparaţii false între plăcere şi durere.

Modul de a se „înţelege” cu calculele false ale corpului, este acela de a-i răspunde ferm, exprimand hotărîrea de a munci de dragul spiritualităţii, fără nici un profit personal. Acest fel de a lucra se numeşte „munca din inimă”, AVODAH ŞE BA-LEV, pentru că inima caută "taanughim” - plăceri. Un alt răspuns posibil adresabil raţiunii este : „eu cred cu fermitate că Boreh aude toate rugăminţile mele de a-mi veni în ajutor”. Rezistenţa încăpăţanată în confruntarea cu raţiunea şi corpul, duce la revelarea Creatorului, haBoreh, la a-L percepe pe deplin, şi la reunirea cu El.

De la” Klipat Yişmael” - „Coaja lui Yişmael”, şi „Klipat Esav”, la: „Vom acţiona şi apoi vom auzi ” - „Naaseh venişmah”, şi la „Israel”

Omul conţine în sufletul său 70 de dorinţe de bază, numite 70 de naţiuni ale lumii - şivim umot haOlam. Obiectul spiritual, identic cu rădăcina spirituală a omului, se numeşte zeir-ampin = faţă mică - Tanărul, - aflat în lumea AŢILUT, compus şi el din 70 de sfere sau sfirot. Din momentul în care omul începe să se apropie de Creator, el începe să simtă dorinţe despre care nu a avut vreo idee că ar fi existat în el.

Fiecare din aceste 70 de dorinţe are cate 2 rădăcini. Omul avansează prin

mijlocirea a două linii: linia dreaptă şi linia stangă. Muncii prin linia dreaptă, a altruismului - munca din inimă - i se împotriveşte o forţă sau klipa, egoistă, numită Işmael. Împotriva muncii prin raţiune, linia stangă, se opune o a doua forţă, numită klipat Esav. Înaintarea pe drumul spiritualităţii necesită detaşarea omului de ambele klipot, pentru că ambele se împotrivesc primirii Luminii în modul altruist, de dragul Creatorului. Este ştiut că înainte să fi propus Lumina - Torah, poporului Israel, Creatorul a vrut să o ofere lui Esav şi lui Işmael, dar aceştia au refuzat să o primească.

În momentul în care omul înţelege că nici una din aceste 2 klipot nu va accepta Lumina - Torah, el începe să păşească pe linia de mijloc, care este ISRAEL, potrivit cu legea „naaseh venişmah", care înseamnă A PRIMI DE DRAGUL CREATORULUI.

De la stadiul de „goy, sau POPOR, la stadiul de „UMOT haOLAM" sau „NAŢIUNILE LUMII":

Procesul de supraveghere a propriului EGO este problematic, omul nefiind capabil a gandi în mod obiectiv ci, dimpotrivă din cap pană în picioare este preocupat doar de sine însuşi. De aceea este incapabil de autocritică, fără compromis. De fapt omul nici nu are nevoie să se autocritice, pentru că e conştient aprioric că este dominat de dorinţe, inclusiv aceea de a-şi da darea de seamă asupra propriei comportări.

Cu toate acestea el face efort pentru a-şi dezvolta dorinţe spirituale pe parcursul muncii interioare, supraveghindu-se. Acest proces este menit omului, doar Creatorul ne cunoaşte fiecare moment, cum s-ar spune „ vede şi rinichi şi inimă".

Experienţa acumulată permite examinarea metodică a situaţiei spirituale genuine a omului. Sentimentul de bucurie resimţit în timpul cat suntem ocupaţi cu spiritualitatea, de dragul Creatorului, este însuşi barometrul stării noastre interioare, de aceea este necesar să-i măsurăm intensitatea. Pentru a simţi aceasta fericire, atat de esenţială dezvoltării spirituale, nu e nevoie de vre-un efort, în afara deciziei interioare de a accepta ca bine venită fiecare situaţie a realităţii. În Cabala, omul este conceput a reprezenta o lume întreagă, conţinand într-însul tot ce percepem împrejurul nostru: cosmos, naţiuni, popoare, dorinţe, „cei generoşi din toată lumea, „chasidey umot ha-olam", Israel, şi chiar şi Creatorul însuşi, reprezentat fiind în noi prin punctul spiritual," punctul din inimă, sau ha-Nekuda şe ba-Lev".

La început Cabala studiază aceste obiecte ca însuşiri interioare, iar după aceea, ele fiind doar o reflectare a acestora, trece la studiul aceloraşi obiecte aşa cum apar în exterior, fiind cunoscute sub aceleaşi denumiri. Starea în care se află calităţile spirituale, interioare în om, sunt reflectate în starea spirituală a obiectelor exterioare şi în efectele lor asupra omului.Starea spirituală incipientă a omului se numeşte GOY sau POPOR. Cand el începe să simtă dorinţa de a cunoaşte pe Creator, devine „ chasid umot haOlam”. Cum putem aprecia la ce treaptă spirituală am ajuns? În stadiul de goy omul simte dorinţe egoiste, fiind preocupat tot timpul cu satisfacerea lor, de dragul lui însuşi.

Senzaţia de insatisfacţie care se află neîncetat înăuntrul nostru, este consecinţa trecutului nostru spiritual, stare în care s-a aflat sufletul pe treapta cea mai înaltă. Pe această treaptă, „rădăcina sufletelor”, sufletele noastre se găseau în stare de perfecţiune, în care aveau totul, nelipsindu-le nimic. Spre această treaptă tanjeşte sufletul nostru să se întoarcă. Cand ne prăbuşim spiritualmente în aceasta lume, pierdem totul. De aceea cand noi avem o dorinţă pentru ceva anume, dar nu putem obţine acest lucru, suntem porniţi împotriva Creatorului, care ne-a luat ceea ce ne-a aparţinut odinioară nouă. Cel care reuşeşte să se autoconvingă că tot ceea ce face Creatorul este menit a fi spre binele nostru, cel care dă dreptate Creatorului în orice caz, în orice situaţie, şi chiar simte bucurie şi dragoste pentru Creator, acest om a trecut cu succes examenul „intenţiei” şi al „gandirii”, şi este demn de a fi numit „chasid umot haolam” - „Generoşii proveniţi din toată lumea”.

Chasid umot haolam care continuă să lucreze pentru corectarea egoismului său, fiind ajutat de Creator, este considerat prin faptele lui, dar nu pentru felul de a raţiona, precum era în trecut. Din acest stadiu, Creatorul îi dăruie totul, dar el trebuie să fie pregătit a-i restitui totul Creatorului. De asemenea, el trebuie să primească de la Creator numai în proporţia în care este sigur că va putea primi doar de dragul Creatorului.

De multe ori examenul liberului arbitru - a primi de dragul Creatorului - conduce pe om la renunţare. Lupta care se desfăşoară în inima sa are loc între cele două puteri, una e cea rea, care îl atrage spre propria satisfacţie, iar pe de altă parte se află forţele pozitive, care-l îndeamnă să primească de dragul Creatorului. Cand calculele în ce priveşte alegerea dintre cele două forţe, ia în considerare doar profitul personal, înseamnă că omul este condus numai de forţa egoismului. De fapt omul nu este capabil să aleagă altruismul în prezenţa egoului decat cu condiţia că apelează la Creator ca acesta să-l ajute, prin rugăminţi, să îl atragă spre direcţia forţelor pozitive.

Omul care priveşte fiecare eveniment întampinat în cale ca pe un examen trimis lui anume, făcandu-şi cu multă atenţie alegerile, cerand mereu să fie condus de către Creator, se urcă rapid pe scara care conduce spre scopul

Creaţiei.

Toată Creaţia, în afară de dorinţa de a se delecta, este Lumina, adică Creatorul.

Scopul Creaţiei, în general, şi tot ce ni se întamplă nouă, în particular, se poate înţelege doar deslusind scopul final al Emanaţiei.

Realizarea acestui scop duce la înţelegerea faptelor Creatorului, deoarece ele provin şi sunt definite prin acest scop. Întreaga Creaţie, cu excepţia dorinţei de a se delecta, reprezintă Creatorul - Lumina. Tot ceea ce a fost creat în afară de om, a fost creat doar pentru a-l ajuta pe om să progreseze pană la finalul Creaţiei.

Noi ne aflăm în Creatorul însuşi, ne aflăm într-un ocean de Lumină care umple tot ce există, dar nu o putem realiza pentru că nu ne-am echivalat însuşirile noastre cu ale Lui. Lumina poate să pătrundă doar acele voinţe ale noastre care sunt echivalate cu însuşirile Creatorului. În însuşirile şi dorinţele noastre care nu se aseamănă cu Creatorul, nu putem să-l sesizăm, pentru că lumina Creatorului nu pătrunde în acestea, deci nu pătrunde în interiorul nostru. Deoarece toate însuşirile noastre sunt opuse în esenţa lor celei a Creatorului, noi nu-L percepem deloc. Drept consecinţă, noi percepem un sentiment de alienare într-un univers străin şi ni se pare că suntem singuri pe lume.

Creatorul doreşte să ne ofere plăcere. Însuşirea fundamentală a sa este dorinţa sa de a dărui, acesta fiind motivul exact pentru care a emanat tot ceea ce există în toate sferele cu însuşirea inversă - dorinţa de a primi. Creatorul a emanat şi creat toate caracteristicile egoiste ale noastre. De aceea răspunderea pentru caracterul nostru nevolnic nu este a noastră.

Dar Creatorul nu vrea ca noi să rămanem astfel, ci aşteaptă de la noi să ne străduim să ne corectăm prin propriile forţe, pană cand ne va umple de Lumina şi pană cand ne vom reuni cu el, devenind egali.

Înălţarea pe treptele spiritualităţii

Creatorul menţine viaţa în tot ceea ce există: obiecte, plante, vietăţi şi vorbitor-om. În lumea noastră nu simţim această lumină. Pe noi ne pătrunde doar o anumită parte din această lumină, şi ea se numeşte „neşamah” sau suflet. Cei denumiţi „mekubalim”, puţini la număr în toată lumea, au o metodă specială prin care primesc Lumina. Fiecare om trebuie să parcurgă drumul începand cu stadiul în care nu simte de loc prezenţa luminii, şi pană la etapa în care este total umplut de lumină, etapă denumită „gmar tikun” sau „matarat habriyah” adică scopul emanării, finalul corectării. Omul este obligat să atingă această treaptă în decursul vieţii sale materiale, în lumea aceasta, într-una din reîncarnări.

Etapele înaintării spirituale, urcarea gradaţiilor şi „reumplerea” cu lumina Creatorului, reprezintă „treptele spirituale”.

Suferinţele sunt factorul care îl îndeamnă pe om spre descoperirea „scopului Emanaţiei”. Ele îl împing spre dorinţa de a se elibera din stransoarea egoului, pentru a scăpa de suferinţă. Şi cum anume are loc acest lucru? Noi ne spunem: dacă suferinţa îşi are originea în Dorinţa de a Primi - Raţon lekabel, pe care este imposibil să o satisfacem, hai să renunţăm la această dorinţă şi prin asta să scăpăm de chinuri. Astfel, treptat se face loc din ce în ce mai mult pentru Lumina Creatorului, in om, in locul de unde dispare egoismul.

Oamenii diferă între ei doar printr-un singur lucru: modul în care exprimă dorinţa de a primi, plăcerea specifică spre care aspiră fiecare dintre noi pentru a-şi astampăra setea de plăceri. Voluptăţile materiale sunt legate mai mult cu cerinţele imediate ale corpului, pentru hrană, adăpost, şi se aseamănă cu cele ale vietăţilor. Plăcerile de categorie umană, sunt cele influenţate de societate, sunt dorinţa de cinste , de putere, de a controla, de a aduna comori, de a se satisface intelectual, ştiinţific etc. Toate aceste dorinţe corporale şi umane, există unele alături de celelalte, în fiecare om în proporţiile şi o ordine a preferinţelor, care sunt unice fiecărei persoane.

Răspunsul la cerinţele specifice este atins prin mijlocirea a ceeace reprezinta Raţiunea umană - Sechel enoşi. Dorinţele şi pasiunile omului sunt schimbătoare, dar mintea, fidelă omului, îl ajută să-şi găsească drumul spre îndeplinirea lor.

Sub influenţa durerilor, egoismul îşi schimbă felul de a fi, de a primi doar pentru el însuşi. El este neutralizat, locul său fiind preluat de voinţa de a dărui - altruismul - raţon lehaşpiah. Perioada necesară pentru a se elibera cu totul de egoism, se numeşte 6000 de ani - şeşet alafim şanah. Acest număr nu reprezintă o perioadă de timp concretă, materială.

Egoismul se numeşte corp - guf, iar timpul în care omul nu se mai foloseşte de ego, se numeşte moartea trupului - mot haguf. La această situaţie se ajunge prin 5 etape, în decursul cărora omul renunţă în mod treptat la

egoism, pe principiul „de la uşor spre greu”. Adică, de la partea mai puţin egoistă spre cea mai egoistă. Omul primeşte Lumina Creatorului în dorinţele sale, care se opun egoismului. Astfel se umple treptat cu lumina denumită în funcţie de gradaţia ei: „nefeş”, ”ruah”, ”neşamah”, „chayah”, ”yechidah”. - gradaţii ale sufletului - sau, „neşamah” ca termen general pentru suflet.

De la goana după delectare, pană la GMAR TIKUN, îndeplinirea corectării

Înălţarea spirituală a Omului trece prin 4 etape principale:

1. Urmărirea plăcerilor acestei lumi - egoismul.

2. Identificarea Egoului ca dăunător, şi renunţarea la folosirea lui.

În fiecare om există în centrul dorinţelor egoiste, o voinţă adormită spirituală, chemată „embrion”. La un moment dat în viaţa omului, se trezeşte embrionul, iar omul începe să-l simtă ca dorinţa spre cunoaşterea, înţelegerea şi studierea celor spirituale. Dacă omul, în loc să ignore, începe să dezvolte şi să hranească acest mugurel, el începe să crească cu intenţia corectă, potrivită. Sub îndrumarea instructorului spiritual, lumina spirituală ascunsă îi devine din ce în ce mai perceptibilă. Cerinţe spirituale ascunse în profunzimea sa îşi fac apariţia şi prin prezenţa lor si îl ajută pe om să simtă siguranţă în existenţă şi în drumul urmat. Prin ele absoarbe puteri pentru a corecta următoarea reapariţie a egoismului.

3. Etapa în care omul nu are decat o dorinţă, aceea de a-l bucura pe Creator prin fapte lipsite de profit propriu, fapte pe care le realizează de dragul Lui.

4. Omul îşi corectează dorinţa de a dărui obţinută, care devine dorinţa de a primi pentru a-i dărui Creatorului: „lekabel almenat lehaşpiah”. Începutul acestui fel de a munci se numeşte „ învierea morţilor”. Ea constă în readucerea dorinţelor egoiste care au fost „reprimate, omorate”, mai înainte şi corectarea lor, folosirea lor de dragul Creatorului. Asta duce la dubla delectare - şi prin plăcerea dăruită Creatorului şi prin faptul de a se fi echivalat cu El. Corectarea tuturor dorinţelor prin transformarea lor din egoiste în altruiste, se numeşte Gmar Tikun - corectarea deplină, finală. Corectarea pe deplin a egoului, transformarea sa în altruism, constituie ultima fază a drumului către Lumina Creatorului şi spre deplina reunire cu Creatorul, iar atunci omul are parte de oceanul nesfarşit de lumină care îl înconjoară şi îl pătrunde, dandu-i o magnifică fericire.

Concepţia ştiinţifică, teologică şi filozofică a noţiunii „corp-suflet”: ”guf ve-nefeş”

Capacitatea noastră de a cunoaşte lumea şi de a ne cunoaşte pe noi este foarte limitată. Înţelegerea ne este limitată de percepţia subiectivă prin intermediul celor 5 simţuri, limitate şi ele doar la o parte a tot ce ne înconjoară. DECI INFORMAŢIA CARE AJUNGE LA NOI, DEPINDE DE CAPACITATEA NOASTRĂ DE A O PERCEPE .

Creatorul trimite informaţia potrivită exact gradului nostru de evoluare, şi posibilităţii noastre de a reacţiona la această informaţie.

Astfel noi nu avem nici o cunoştinţă concretă în ce priveşte existenţele superioare, conformaţia lor, sau felul lor de a acţiona. De aceea noi discutăm doar ipotetic asupra lor, ca şi copiii, care vor să dovedească dreptatea lor deşi nu au habar despre ce este vorba. Filozofii au încercat în toate timpurile să dea explicaţie a ceea ce reprezintă corpul şi sufletul - „guf ve neşamah”. Aceste teorii se pot clasifica în patru categorii:

Teoria teologică - susţine că însăşi existenţa obiectului este sufletul său. Sufletele se deosebesc între ele prin însuşirile lor ,care sunt de fapt însuşirile spirituale ale omului. Sufletele există independent de prezenţa corpului. Deci sufletul există înainte de apariţia sa în corp şi continuă să existe după moartea corpului. Teologia susţine că moartea nu e decat descompunerea materiei organice şi atat. Astfel moartea corpului nu are nici o influenţă asupra sufletului, doar atat că ea separă sufletul de corp. Sufletul este etern, nefiind compus din materie organică sau de alt fel, care va fi desfăcut în componenţi. Corpul e doar un înveliş pentru suflet, îmbrăcandu-l. Omul acţionează prin intermediul corpului, descoperindu-şi caracteristicile sufleteşti şi spirituale. Sufletul atribuie corpului viaţă şi mişcare, şi are grijă să-l păstreze. Corpul în sine este materie inertă. În momentul morţii, iese sufletul din trup.

Teoria dualã - a evoluat odată cu dezvoltarea ştiinţei. Ea presupune că existenţa corpului depinde de o existenţă de ordin spiritual, care i-a dat viaţă. Corpul poate exista independent de prezenţa spiritului, de aceea fiind posibilă reanimarea biologică a organelor corpului. Sufletul e cel care atribuie corpului caracterul, raţiunea şi însuşirile spirituale. Totuşi corpul se poate menţine în viaţă fără ajutorul sufletului, a forţelor spirituale superioare.

Teoria ateistă - Nu crede în existenţa vreunei forţe superioare, nici în prezenţa sufletului în corp. Sufletul primeşte materia concretă şi însuşirile ei.

Din negarea sufletului rezultă că raţiunea şi toate caracteristicile omului sunt roadele propriului său corp care reprezintă un mecanism de transmitere a semnalelor electrice prin terminaţiile nervilor. Toate senzaţiile percepute de corp nu sunt decat efectul contactului reciproc dintre nervi şi stimulii exteriori, care sunt transmise creierului. Aici ele sunt interpretate ca aparţinand categoriilor, fie a plăcerii, fie a durerii, organismul reacţionand ca atare. Reglarea acestor reacţii ar fi datorită procesului de bio-feedback. Activitatea creierului se bazează pe principiul plăcerii, atracţia spre plăceri şi îndepărtare de la durere. Toată atitudinea omului faţă de viaţă este dictată de acest principiu al voluptăţii, în funcţie de care îşi potriveşte reacţiile faţă de semnalele sosite din mediul înconjurător.

Ideile noastre conştiente sunt de fapt reflectarea proceselor care au loc în corpul nostru. Omul este superior vietăţilor prin gradul înalt de dezvoltare a raţiunii, pană la sinteza a tot ceea ce se petrece în biologia corpului într-un tablou clar de inteligenţă şi de raţiune. Omul are capacitatea de a traduce procesele biologice la înţelegerea sintetizată sub formă de idei.

Fără îndoială , această teorie este cea mai ştiinţifică şi uşoară de înţeles, şi se bazează numai pe experimente concrete în cadrul cercetării ştiinţifice, ignorand realitatea sufletului, care nu permite cercetarea prin această metodă. Această metodică este cu totul potrivită cunoaşterii corpului biologic. Problematica acestei metodici constă în prezentarea omului ca robot, pus în acţiune de o natură oarbă. Chiar şi unui simplu ateist îi este greu să se mulţumească doar cu aceasta teorie mecanică, prin care, caracteristicile i-ar fi conferite omului în mod absolut de materialul genetic, şi cerinţele materiale, bazate pe principiul plăcerii. Atunci omul, ca fiinţă inteligentă nu-si gaseste locul acţionand sub influenţa legilor societăţii în care trăieşte, şi prin însuşirile moştenite, ireversibile. El se regăseşte fără drept la liber arbitru, fără libertate de a reacţiona în mod individual, fără posibilitatea de raţionare independentă şi obiectivă.

Omul, deşi originea sa este Natura, simte că înţelepciunea sa depăşeşte limitele existenţei materiale, fiindu-i inacceptabilă teoria cum că omul e supus orbeşte, mecanic, legilor inexorabile ale naturii, şi avand o existenţă fără scop şi înţeles.

Punctul de vedere ştiinţific, negand sufletul, nu are capacitatea să răspundă la întrebările existenţiale. Teoria modernă, care se află în progres, încearcă să corecteze această concepţie a omului, şi adaugă acest component, al existenţei sufletului, din ce în ce mai larg acceptată. Acest component, spiritual şi nemuritor este acceptat de toţi. Sufletul, haneşamah, care se îmbracă în corp, este esenţa adevărată a omului, iar corpul nu este decat învelişul său. Cu toate că aceasta teorie a fost adoptată de marea parte a umanităţii, totuşi ea nu are răspunsuri la întrebările : cum se îmbracă sufletul

în trup, care este esenţa relaţiilor dintre corp şi suflet, ce este de fapt spiritul, sufletul - haneşamah, şi de unde îi este originea. Majoritatea populaţiei pământului nu se interesează de loc de ea, fiind ocupată cu lupta pentru a supravieţui.

Cine poate să priceapă ce înseamnă corpul şi ce este sufletul, şi care sunt relaţiile lor reciproce? De ce credem noi că suntem compuşi din 2 părţi - material şi spiritual? Unde se găseşte elementul Eu-lui nostru etern? Ce se întamplă cu Eu-l înainte de naştere şi după moarte? Este acesta oare acelaşi Eu pe care îl percep acum ?

Aceste întrebări şi altele ca ele se ivesc din cand în cand şi noi reflectăm asupra lor. Nu ştim dacă acestea sunt genuine, existenţialiste, sau îşi au originea în fantezii, pe care le-am creat noi bazandu-ne pe realitatea cunoscută nouă. Cat timp nu avem în posesia noastră informaţii care transcend realitatea acestei lumi, nu avem decat posibilitatea de a naviga în imaginaţie, în marea de personaje cunoscute de noi, şi fapt este că nu suntem în stare să descriem o fiinţă extraterestră care să nu fie asemănătoare cu noi măcar cu ceva.

Fundamentul solid al tuturor teoriilor noastre va fi totdeauna legat de lumea aceasta, chiar şi dacă ne-am permite unele fantezii extravagante. Nu avem mijloacele pentru compoziţia unui tablou autentic în lipsa faptelor deja cunoscute de noi. Iar atunci cum o să răspundem la întrebarea: ce este corpul, ce este sufletul-neşamah, bazandu-ne pe existenţa materiala din lumea noastră?

Eyn od milvadoh-Nu există nimeni în afară de El

Limitaţiile concepţiilor noastre duc la o cunoaştere parţială a corpului şi a sufletului nostru, precum şi a obiectelor care ne înconjoară. Noi percepem mediul înconjurător prin cele 5 simţuri ale noastre şi prelucrăm infomaţiile primite, pe cateva straturi de înţelegere. Noi percepem materia din care este alcătuit obiectul, plus forma ei exterioară. Interpretarea informaţiei şi descrierea obiectului depind de experienţa noastră precedentă. Expresia lor abstractă sau natura internă, esenţa obiectului, nu ne este posibil să o percepem şi să o înţelegem.

Cabala se mai numeşte „Torat ha-nistar” sau „ştiinţa misterului”, pentru că prin ea omul descoperă cele ce erau mai înainte ascunse de el. Cei care ating prin mijlocirea ei cunoaşterea supremă, sau hasagah, ajung la descoperirea

realităţii autentice, care li se desfăşoară înaintea vederii în toată splendoarea ei. Astfel a descris acest fapt rav Yehuda Aşlag: „şi vă va bucura faptul adevărului, să vorbiţi despre el fără a-i fi străini, şi tot ceea ce veţi vedea, va fi deschis doar ochilor voştri iar nu unor străini!”.

Dezvăluirea adevărului ascuns deocamdată, misterios, depinde de împlinirea anumitor condiţii . Studentul va ajunge să le descopere doar după o perioadă de timp, după ce va fi atins înţelegerea a ceea ce înseamnă „intenţii”- kavanot .

Doar cei care au ajuns să pătrundă dincolo de misterele TOREI, **văd** şi **realizează** care este construcţia lumii. Ce este neşamah , suflet, şi ce înseamnă trupul,guf. Dar acestor oameni le este interzis şi nu au posibilitatea de a preda altora „Intenţia Creaţiei” - „kavanat habriyah”, precum le-a fost lor revelată. Doar un singur mesaj este obligat înţeleptul să transmită, - despre Adevărul UNIC, care i-a fost revelat, despre Emanaţie, prin studiul spiritualităţii - a ştiinţei cabala, şi anume: „ NU ESTE NIMENI ÎN AFARA LUI, „EYN OD MILVADOH”.

Progresul şi perfecţionarea, pe drumul spiritual, prin crearea egalităţii între însuşirile obiectelor , prin limitarea distanţei dintre ele.

Organele noastre de simţ nu ne permit decat percepţia unui mic procent din cosmos, părticica denumită „lumea noastră”. Aparatura sofisticată modernă, descoperită de om, nu face decat să accentueze limitarea organelor de simţ. De fapt, ne lipsesc organe în plus prin care să percepem sferele spirituale, dar nu le simţim lipsa, precum nu ne lipseşte un al şaselea deget. În jur se află o lume plină de comori de mii de ori mai uriaşe, cu nuanţe infinite, pe care noi nu le putem sesiza cu simţurile noastre materiale limitate. Chiar şi amănuntele cele mai neînsemnate pe care le percepem din mediul înconjurător, le interpretăm într-un mod deformat, iar această interpretare o proiectăm asupra cosmosului infinit.

Tabloul fals al cosmosului, oferit de simţurile noastre se aseamănă cu razele Rentgen, care ne prezintă numai scheletul osos. Aşa cum silueta oaselor oferită de razele RX nu reflectă adevărata complexitate a corpului în totalitatea ei, tot aşa nici noi nu putem să concepem complexitatea universului doar prin informaţia receptată prin cele 5 simţuri. Imaginaţia nu ne poate oferi ajutor în descrierea unei realităţi pe care nu o atingem, căci imaginaţia este bazată pe impresiile aparţinand trecutului.

Cu toate acestea hai să ne imaginăm tentativ, lumea spirituală aflată

dincolo de imaginaţie, şi să încercăm să o înţelegem prin mijloacele care ne stau la dispoziţie. Imaginaţi-vă că vă aflaţi în mijlocul unui deşert, pe marginea unui drum care duce spre orizont. De-a lungul drumului, la anumite intervale, se află nişte semne, începand cu punctul 0, unde vă aflaţi, şi pană la punctul final. Toată distanţa este împărţită în 4 părţi.

Progresarea pe acest drum, care reprezintă calea spirituală, are loc prin sublimarea şi transformarea dorinţelor şi pasiunilor, iar nu prin mişcarea picioarelor. Timpul, spaţiul şi mişcarea sunt de natură diferită în lumea spirituală. Lumea spirituala este o lume a sentimentelor , simţămintelor, fără corpuri biologice. Obiectele sunt sentimentele, mişcarea este o schimbare a sentimentelor, iar locul este o anumită însuşire.

Locul este definit în lumea spirituală printr-o anumită însuşire, caracteristica lui. Deci deplasarea, mişcarea , este de fapt schimbarea în caracteristicile unui obiect. Acest lucru se aseamănă cu mişcarea psihologică, la care ne referim ca o schimbare a sentimentelor, iar nu fiziologică. Calea pe care încercăm să o descriem , este o metamorfoză a însuşirilor noastre interioare, care sunt de fapt dorinţele noastre, iar în dorinţe - însuşiri de o calitate cu totul diferită, proces care are loc în mod treptat. Distanţa - distanţa dintre obiectele spirituale - se măsoară prin diferenţa dintre dorinţe, inechitatea dintre ele. Cu cat caracterul lor se aseamănă mai mult, cu atat ele sunt mai apropiate.

Proximitatea sau depărtarea dintre obiecte (spirituale)se defineste prin calităţile lor. Identitatea absolută între două obiecte duce la contopirea, reunirea celor două obiecte. Cand într-una dintre ele apare o însuşire nouă, aceasta vine separată de la obiectul în care a apărut, şi astfel este emanată o nouă „faţă spirituală” , un nou avatar sau parţuf. În punctul final se află Creatorul însuşi. Locul Lui este definit prin însuşirile Lui, care sunt absolut altruiste.

Ne naştem în lumea noastră avand în posesie numai însuşiri egoiste. În această poziţie noi suntem cu totul îndepărtaţi de Creator. Scopul existenţei noastre este acela de a ajunge la însuşirile Creatorului în decursul acestei vieţi, în lumea aceasta, adică de a ne reuni cu El din punct de vedere spiritual, adică a ne transforma însuşirile pană la identificarea absolută cu însuşirile Creatorului.

Caracteristica unică şi exclusivă a Creatorului este altruismul. Adică lipsă totală de egoism, lipsa preocupării de sine, despre situaţia sa, despre influenţa şi puterea sa. Preocuparea de sine, ne este caracteristică nouă, oamenilor, care ne naştem pur şi simplu egoişti. Totuşi este important să accentuăm că, aflandu-ne pe lume sub formă materială, preocuparea pentru cerinţele de bază este necesară şi nu se consideră egoism. Ele nu sunt un

factor care separă omul de Creator.

Perfecţionarea spirituală - dinamica sentimentelor. Între „calea cabalei” şi „calea suferinţelor”

Creatorul îl avansează pe om spre scopul său astfel: El îi conferă omului dorinţe rele sau suferinţă, sau împinge piciorul stang înainte, ca un prim pas. Dacă omul găseşte forţa să ceară ajutorul Creatorului, El îi va veni în ajutor oferindu-i o voinţă bună, sau plăcere, aceasta reprezintă avansarea piciorului drept, pasul cel de-al doilea. Atunci, iarăşi îi dă Creatorul dorinţă rea, de astă dată mai puternică, sau omul primeşte de sus îndoiala în însăşi existenţa Creatorului. Şi iarăşi omul îi cere ajutor Creatorului, cu un efort şi mai mare, şi iar, Creatorul îi oferă ajutorul prin dăruirea unei dorinţe şi mai puternice, şi aşa mai departe.

În acest fel omul înaintează. Cu cat îi sunt mai pure dorinţele, cu atat se îndepărtează mai mult de egoismul său de la început, care era total.

Progresul spiritual poate fi descris în multe feluri. Dar în esenţă este compus dintr-o secvenţă de sentimente care se înlocuiesc una pe alta. Totul începe printr-o senzaţie spirituală oarecare, adică prin perceperea în subconştient a existenţei Creatorului. Aceasta dă naştere la un sentiment de siguranţă, care la randul ei conduce la sentimentul de fericire. În faza care urmează, acest sentiment de fericire dispare; acest fapt indică urcarea pe un grad spiritual superior. Aici, omul încă nu este conştient de progresul său, nefiind înzestrat cu mijloace pentru a sesiza caracterul gradului superior unde a acces în mod parţial. Numai efortul şi munca îndreptate spre schimbarea însuşirilor sale vor duce la construirea instrumentelor potrivite, „vase”, prin care va putea simţi caracteristicile etapei spirituale următoare.

Aceste „vase” sau „vasul” cunoaşterii, care vor fi însuşite după corectarea dorinţei de a se delecta, potrivite acestui grad spiritual, sunt atinse prin două mijloace : prima este calea „cabalei”, - omul trăieşte percepţia Creatorului, care în continuare va dispare. După dispariţia perceperii Creatorului, vine randul suferinţelor în urma unor dorinţe care nu sunt împlinite. Suferinţele au rolul de a-i sublima însuşirile pentru a crea un nou „vas” în care să perceapa pe Creator, cu voluptatea inclusă în însăşi această percepere. Acest proces se repetă ciclic pe fiecare dintre trepte. Şi în lumea aceasta, condiţia de a primi plăcere este întai şi-ntai a avea dorinţe. Diferenţa dintre om şi alte vietăţi constă în calitatea plăcerilor dorite. Şi pentru progresul spiritual, care

caracterizează pe Om, întotdeauna necesitatea precedă plăcerea studiului, sau cu alte cuvinte, suferinţa, provenită din lipsă, sau din dispariţia obiectului dorit - spiritualitatea.

A doua cale este „calea suferinţei, drumul parcurs de Omul care nu a reuşit să înainteze prin efort şi studiu, prin rugăminţi spre Creator, prin ajutorul reprezentat de influenţa colegilor şi a învăţătorilor. Aşadar, acesta este drumul omului care nu a reuşit pe prima cale, „drumul Cabalei". Prima cale nu l-a servit ca să se înalţe spre dorinţe de o nouă calitate, aceea de iubire a Creatorului - „AHAVAT haBOREH", şi aceea de „teamă" plină de respect pt El - „YIRAT haBOREH".

Omul aflat în această etapă, este în mod caracteristic uşuratic, nedand importanţă spiritualităţii, aleargă după plăceri ieftine, materiale, pană la decăderea la gradul forţelor necurate, sau tumah - care sunt echivalente treptei spirituale pe care se află. Acest om a căzut la „linia stangă" a treptei respective, care este egală cu sferele egoiste, necurate, ale lumilor „ABIA" - Aţilut, Briyah, Ieţirah, Asiyah, însemnand în ebraică: Nobleţe, Procreaţie (Emanaţie), Creaţia, Acţionarea. După ce va fi trecut prin toate suferinţele, se va trezi în el dorinţa de a se debarasa de ele. Suferinţele în sine reprezintă „VASUL" , instrumentul, în care va putea accepta sentimentul percepţiei reînnoite a Creatorului, acelaşi sentiment pe care l-ar fi atins, dacă ar fi progresat pe calea Cabalei.

Omul care înaintează cu succes pe drumul Cabalei primeşte de Sus Lumina Superioară, adică perceperea prezenţei Creatorului. Cand urmează faza dispariţiei acestui sentiment, el deja tanjeşte după această Lumină şi este chinuit de lipsa ei. De aici îşi are originea atracţia spre lumina Creatorului, atracţie care reprezintă vasul sau organul de simţ adăugat pentru a intercepta Creatorul. Cu alte cuvinte noile dorinţe sunt cele care trag omul înainte.

Din contră, cel care merge înainte pe calea durerilor, este împins din spate de suferinţe, spre deosebire de prima cale, cea a Cabalei, în care omul este motivat de dorinţele care îl atrag.

Totul este condus de Sus - Creatorul este cauza a tot ceea ce este.

Creatorul ne conduce potrivit cu planul său. Conform acestui program toţi oamenii, fără excepţie vor trebui să ajungă, în viaţa prezentă sau viitoare, la scopul final al emanaţiei, - Matarat haBriya. Pe drumul spre desăvarşirea acestui scop, oamenii ating prin însuşirile lor pe cele ale

Creatorului, în mod treptat. Numai prin asemănarea totală cu Creatorul şi prin reunirea cu El, i se deschid omului ochii, astfel încat să vadă tabloul universului, în mod Genuin. Acest tablou conţine doar pe Creator singur, prezent în toate, în om şi în tot ce îl înconjoară.

Înapoia a tot ce face şi gandeşte omul, se află întotdeauna dorinţele care le-au dat origine. Mintea nu este decat un instrument pentru a-l ajuta să-şi realizeze dorinţele. Sursa acestor dorinţe este Creatorul, şi numai El are puterea de a i le schimba.

Dependenţa noastră de Creator, în toate situaţiile, este un fapt. Ca şi faptul că numai el ne poate ameliora situaţia, el singur este cauza a tot ce ni se întamplă, a tot ce ni s-a întamplat, şi a tot ce ni se va întampla. Din clipa în care vom realiza acest lucru, vom avea nevoie de a fi în legătură cu El, şi vom porni în expediţie pe calea spirituală. Procesul acesta porneşte de la neacceptarea Creatorului, şi se conclude prin perfecta reuniune cu El. Cand omul simte nevoia bruscă de a se apropia de Creator, aceasta înseamnă că este atras de Creator pentru că acesta i-a conferit această dorinţă.

Pe o altă cale, omul îşi dezvoltă el însuşi dorinţa de a se apropie de Creator. Acest lucru are loc cand, în urma unei decăderi a dorinţelor, sau pierdere din punct de vedere economic sau social, omul îşi revine acceptand că în spatele său se află Creatorul. În acceptarea Providenţei Divine ca fapt, el resimte dependenţa de „sursă”. În aceste momente omul îşi dă seama că numai El îi poate veni în ajutor, altfel este pierdut.

Toate capriciile destinului, sunt trimise special de Creator, pentru a trezi în om o dorinţă ardentă înspre „Creatorul său”,care să-l ridice.

Toate au scopul de a-l convinge pe om cat de multă nevoie are de Creator şi de legătura cu El. Prin această înţelegere, se intensifică dorinţa omului pentru această legătură, şi pe măsura în care doreşte acest lucru, este apropiat de Creator. Schimbările soartei sale sunt menite spre scuturarea omului din adormirea sa spirituală, provenită din satisfacerea necesităţilor materiale, pentru a-l promova, înspre scopul Creaţiei - „matarat haBriyah”. Creatorul scutură pe om trezindu-l din somn prin intermediul suferinţelor materiale şi spirituale, care îl ating în domeniile diverse ale vieţii sale, familie, prieteni, locul de muncă, etc.

Prin esenţa creerii noastre, noi ne simţim bine prin experienţe care îşi au originea în apropierea de Creator, pe cand experienţe negative, care ne provoacă suferinţă, provin din îndepărtarea de El. Din acest motiv omul a fost creat dependent de sănătate, familie şi societate. Buna sa dispoziţie depinde cu totul de dragostea semenilor şi de respectul pe care i-l poartă. Omul a fost creat atat de fragil, pentru a i se oferi posibilitatea de a-şi atinge prin greutăţi cele necesare. Ca să iasă în căutarea căilor de a evada din

situaţii dificile... Pană ce va înţelege că totul depinde numai de Creator.

Iar atunci, dacă va găsi forţele şi răbdarea necesară, va caştiga dreptul de a începe să asocieze tot ce i se întamplă, voinţei Creatorului. De aici înainte, va înceta să mai atribuie aceste situaţii unor cauze de tot felul, neavand legătură cu El, ci, ca de ex. cu fapte şi idei din trecutul său. Deci, Omul va înţelege că doar Creatorul este cauza a tot ce se întamplă în lumea întreagă, nu el însuşi, şi nimeni altul, ci doar singur Creatorul!

Cele 4 etape de progresare pe calea spirituală

Drumul descris mai sus aparţine nu numai indivizilor, ci şi întregii omeniri. Drumul nostru începe într-un punct în care noi suntem fixaţi pe dorinţele actuale, în lumea aceasta, şi continuă pană la atingerea scopului pe care suntem obligaţi să-l desăvarşim. Acest final se numeşte punctul lumii viitoare “ ha-olam ha-bah”. Drumul acesta se divide în 4 etape. În prima etapă Creatorul se ascunde cu totul, ceea ce duce la o neîncredere totală în existenţa sa, în Divina Providenţă, sau haşgaha elyonah. Omul se agaţă de puţinele puteri ale sale, crezand în forţele naturii, în destinul orb care îl stăpaneşte, şi acţionează întamplător. Omenirea în totalitatea ei se află astăzi în acest grad spiritual.

Pe această treaptă, sufletul - neşamah, trece printr-un proces de acumulare de experienţe, prin intermediul suferinţelor, pe care le întampină. Un om al cărui suflet a adunat experienţe destule, primeşte sentimentul primului grad în spiritualitate. Viaţa în acest grad, are rolul de a acumula şi mai multă experienţă sufletului prin suferinţele care îi sunt trimise.

În a doua etapă, Creatorul încă este ascuns. Omul crede în principiul SAHAR VE ONEŞ - plată şi pedeapsă. Omul înţelege că toate suferinţele provin din lipsa de apropiere cu Creatorul, pe cand plăcerile rezultă din legătura cu El.

Cu toate că omul se poate întoarce pentru un anumit timp la început, prin suferinţe, procesul primelor 2 etape va continua pană la înţelegerea faptului că doar convingerea absolută în Guvernarea Divină îi poate da putere spre a-şi continua drumul.

În primele 2 etape, omul are drept la liber arbitru, poate alege între a crede sau a nu crede în guvernarea superioară. Cel care alege în a crede şi depune efort pentru a se fortifica în aceasta, în ciuda piedicilor aduse în calea lui de

Sus, va avea parte, după un anumit număr de eforturi, la revelarea Creatorului şi la spectacolul întregului univers.

În cea de-a treia etapă, este revelat tabloul parţial al Divinei Providenţe, astfel omul îşi dă seama de cele caştigate prin faptele sale bune, şi de pedeapsa suferită în urma faptelor sale rele.

În consecinţă, îi vine greu să nu facă bine şi să nu se îndepărteze de rău. Tot astfel precum nu putem renunţa la plăceri dinadins sau nu putem să ne dăunăm în mod conştient.

Aceasta încă nu este etapa finală de evoluţie spirituală; în acest stadiu faptele noastre sunt obligatorii, nu avem aici nici o alegere, sunt determinate de dorinţa pentru răsplată şi de frica de pedeapsă. Deci urmează încă o etapă în dezvoltarea spirituală, în care Omul realizează acţiunile Creatorului ca BUN şi BINEFĂCĂTOR - TOV UMEYTIV, în mod absolut, în orice situaţie.

În a 4-a etapă, este relevat tabloul integral al Guvernării Lumii. În consecinţă, este atinsă înţelegerea totală şi perfectă privind guvernarea, care este bazată cu totul pe dragostea infinită a Creatorului faţă de Creaţia Sa, eliberată de principiul „sachar ve oneş” - plată şi pedeapsă.

Omul se înalţă pană la aceasta treaptă spirituală sublimă, prin capacitatea sa de a vedea dragostea infinită şi stabilă a Creatorului faţă de Creaţii lui, necondiţionată de faptele lor, esenţa lor şi situaţia în care se află.

Virtuţile omului care a ajuns la treapta supremă:

Omul care a ajuns să realizeze întrutotul treapta voluptăţii supreme, este dotat cu capacitatea de a observa interiorul sufletului - neşamah - a acelora care încă nu au evoluat pană la înălţimea acestei trepte. El poate să întrevadă următoarea treaptă a celui aflat pe un grad sub gradul său. Aceasta capacitate se referă atat la persoane individuale cat şi la societate în totalitatea ei. Această putere se datoreşte faptului că Creatorul îi dezvăluie omului ajuns la treapta superioară, scopul Emanaţiei. De asemenea îi arată comportarea Sa faţă de fiecare creatură în toate timpurile, şi faptul că toate sferele au fost create doar de dragul şi pentru satisfacţia omului. Omul aflat pe treapta cea mai înaltă descoperă in totalitate intenţiile şi faptele Creatorului faţă de Creaţii Lui, ceeace îl determină să simtă dragoste infinită faţă de Creator. Iar pentru că sentimentele amandurora sunt identice, ei se reunesc şi devin o unitate integră, prin aceasta îndeplinind Scopul Creaţiei. Cele 3 faze precedente ale cunoaşterii guvernării spirituale supreme, sunt doar o pregătire pentru aceasta a patra etapă.

Punctul din inimă.

Toate dorinţele omului se află în inima sa, care reacţionează la ele şi biologic. Inima este reprezentantul dorinţelor şi al esenţei omului. Schimbarea dorinţelor înseamnă transformarea personalităţii. Din clipa naşterii şi a materializării omului în această lume, el este preocupat doar de cerinţele corpului care îi domină viaţa. DAR în adancul inimii, al dorinţelor, se ascunde „punctul din inimă” - „ha-nekudah şe baLev”, atat de adanc încat nu este sesizat. Acesta reprezintă dorul după spiritualitate şi el aparţine Creatorului.

Pe măsura în care omul caută prin Cabala drumul spre Creator, depunand pentru aceasta mari eforturi, acest Punct se umple de dorinţe bune şi pure. Ca urmare el va cunoaşte pe Creator pe prima treaptă a realizării spirituale, care este lumea „Asiyah”, lumea „Înfăptuirii”. După ce trece prin toate fazele acestei trepte, lumea asiyah, el începe să-l sesizeze pe Creator in lumea”Yeţirah”, cea a „Creaţiei”. Astfel trece de pe o gradaţie pe alta, pană ce atinge gradul suprem al cunoaşterii Creatorului pe treapta LUMII AŢILUT.

Toate sentimentele spiritualităţii, care evoluează din treaptă în treaptă, omul le percepe prin Punctul din inimă. Cand omul era sub puterea dorinţelor materiale, punctul din inimă era vidat de percepţia Creatorului, căci aceste dorinţe ocupau totul, nelăsand loc pentru nici o altă dorinţă. Tot astfel, cînd Punctul din inimă este plin de lumina Creatorului, nu mai este loc în inima omului pentru alte dorinţe.

Cand omul este plin de „intenţii” pure, lipsite de orice egoism, prin intermediul rugăciunii spre Creator, el se umple treptat de lumina sau percepţia Creatorului.

Pe această treaptă, unde Lumina Creatorului umple Inima, in om nu mai este loc pentru nici o altă dorinţă, care să nu-şi aibă originea de aici. Aceasta treaptă conţine numai idei şi dorinţe legate de Creator.

Dorinţele Omului aflat pe această treaptă sunt cu conţinut unic, acela al dăruirii spirituale în creştere, omul primind această dorinţă de la Treapta pe care se află. De aici decurge că ar fi inutil să încercăm noi înşine a ne schimba dorinţele. Este necesar ca omul să i se adreseze Creatorului, pe care să-l determine prin rugăciune să-l transforme, ştiind că toate dorinţele şi gandurile sunt rezultatul gradaţiei pe care se află, de la care primeşte. Cu alte cuvinte, dorinţele şi ideile omului sunt direct determinate de gradul în care îl percepe pe Creator.

Obiectele neînsufleţite sau DOMEM. Plantele, sau ŢOMEACH. Vietăţile, sau CHAY. Vorbitorul sau MEDABER.

Creatorul ne-a zămislit cu o anumită putere de a alege prin liberul arbitru. Dar adevărata putere de a ne conduce şi stăpani dorinţele, o ajungem doar o dată cu atingerea treptei „DAAT" - sau CUNOAŞTEREA. Cu cat ne urcăm mai sus pe scara spiritualităţii, cu atat avem mai multă libertate de a alege. Natura şi tot Universul sunt de fapt compuse doar din DORINŢA de a PRIMI. Ea este diferită de la obiect la obiect. Cu cat dorinţa de a primi este mai mare, cu atat obiectul dorinţei este mai evoluat, deoarece pentru a o aduce la îndeplinire este nevoie de o minte mai dezvoltată, mai sofisticată.

Ideile, raţionalizarea, sunt întotdeauna rezulatul dorinţelor omului, ele conduc la realizarea lor, şi nimic mai mult. Totuşi, gandirea are un rol deosebit, prin ea omul îşi poate lărgi spectrul dorinţelor. Cu cat omul se gandeşte mai mult la o anumită dorinţă, cu atat dorinţa aceea creşte, relativ la celelalte. Astfel, este în puterea omului să schimbe raportul dintre dorinţele sale. O permanentă preocupare fata de o mică dorinţă, poate să aducă la creşterea acesteia pană ce va deveni o mare pasiune, care le va înlocui pe toate celelalte, devenind însăşi esenţa omului.

Gradaţia cea mai joasă în evoluţia spirituală este cea a obiectului neînsufleţit - domem. Aceasta este comparabilă cu lucrurile neviabile din natură, inclusiv stelele, planeta noastră Pământul, cu tot ceea ce cuprinde. Gradul de Obiect-domem, referitor la spiritualitate, asemenea celui din natură, nu este capabil de a acţiona în mod independent şi nu are caracteristici individuale. De aceea mica dorinţă de a primi pe care o posedă, se aseamănă cu dorinţa obiectului din natură, aceea de a-şi păstra însuşirile esenţiale de bază. Domem-Obiectul, nu are nimic independent în el, şi singuru-i rol este acela de a executa în mod automat voinţa Creatorului, fără vreo intenţie în plus. Toate obiectele au primit de la Creator gradul cel mai inferior de dorinţă, în care nu există necesitatea de a se dezvolta, iar obiectele din aceasta categorie posedă doar însuşirile fundamentale cu care au fost create. Ele au grijă numai de propriile necesităţi şi nu au percepţia lumii care-i înconjoară.

Exemplu constituie persoanele care nu duc o viaţă spirituală. Acestia nu au dorinţe individualizate, ci dorinţele lor sunt cele ale Creatorului, care îi conduc şi îi manipulează fără a fi conştienţi, conform programului imprimat în ei de Creator.

De aceea, cei aflaţi pe această gradaţie primordială a creşterii spirituale -

denumiţi DOMEM, sau „încremenit” - se percep numai pe ei înşişi, nu au capabilitatea de a servi pe altcineva, de a acţiona în favoarea altcuiva. Ei pot munci doar pentru ei înşişi.

Treapta următoare a dezvoltării se numeşte în natură VEGETAŢIE, PLANTĂ, SAU , ţomeah, ADICĂ ÎN CREŞTERE.

Obiectele spirituale din aceasta treaptă au fost zamislite de Creator cu o poftă de a se delecta, mai mare decat cele din treapta Domem. Aceasta dorinţă de a primi, a „vegetaţiei”, trezeşte nevoia de a se dezvolta, de a creşte, pe langă satisfacerea cerinţelor de bază. Dorinţa de a Creşte, ţomeah, nu este a individului, ci aparţine grupului, comunităţii. Pe aceasta treaptă există o certă libertate spirituală faţă de Creator, aspirand spre o înălţare deasupra lumii materiale, iar acestia au o certă capacitate de a acţiona în favoarea altora, adică chiar contra naturii proprii.

Precum plantele cresc în grupuri şi se întind în toate direcţiile, tot astfel, persoanele aflate pe această gradaţie se pot dezvolta ca societate, dar nu ca indivizi. „Planta” nu se poate dezvolta ca persoană, neavand o dorinţă de a primi îndeajuns de mare pentru aceasta. Dorinţa sa spre spiritualitate este aceea a comunităţii, în general. Ea nu poate vasli contra curentului, şi nu va alege progresul personal dacă aceasta nu va fi în conformitate cu societatea, cu educaţia sa. Dorinţa sa este doar aceea de a conserva activităţile şi însuşirile „plantelor” din grupul său. Viaţa persoanei pe treapta Ţomeah, se roteşte în jurul societăţii sale, alături de mulţi alţii, într-un fel uniform. Libertatea de a se opune naturii egoiste este minusculă, aceste persoane fiind supuse părerii majorităţii, care impune regulile, neavand dorinţe specifice, individuale.

Următoarea treptă pe scara spiritualităţii este aceea a vietăţilor-CHAY; aceştia au primit dorinţe din partea Creatorului mult mai mari. Aceste dorinţe pretind o libertate de deplasare mult mai mare decat a "plantelor". De asemenea, vietatea este nevoită a gandi în mod independent pentru a plănui modul în care să-şi satisfacă dorinţele. Fiecare vietate are o certă personalitate şi posedă un sistem de simţăminte independente de mediul înconjurător.

Omul pe această gradaţie are mai multă libertate de a acţiona contrar egoismului său înnăscut, fiind în stare şi de acţiuni în favoarea celor aflaţi în afara lui - ZULAT, însemnand ceilalţi, tot ce nu e dansul. Cu toate că depinde de societate, el duce o viaţă privată, viaţa sa interioară nedepinzand în totul de părerea celorlalţi. Totuşi, încă nu este în stare a simţi empatie,„a intra în pielea altuia”, ci se simte numai pe el însuşi.

Treapta de „VORBITOR” - MEDABER, este unica în care omul poate acţiona împotriva naturii sale egoiste. Cei aflaţi pe aceasta treaptă nu mai depind de

cei din jurul lor, ei simt fiece creatură, de aceea avand posibilitatea de a le purta de grijă şi de a veni în ajutorul lor, spre efectuarea corectării . Spre deosebire de „vietăţi”, vorbitorul are percepţia timpului, trecutului, şi viitorului, are astfel posibilitatea de a acţiona spre atingerea scopului în final, în viitor.

„Ecranele” dintre sfere, care ascund LUMINA Creatorului

Toate sferele, lumile, şi toate treptele care le divid, sunt de fapt un „continuum” de ecrane-masachim, sau perdele, care sunt situate una în urma celeilalte şi ascund de noi Lumina Creatorului. Cand suntem plini de forţă spirituală, dispare acel ecran-masach, care aparţine unei anumite forţe.

Succesiunea ecranelor acoperă Lumina Creatorului.

Aceasta se află în interiorul nostru, în suflet - neşamah. Tot ceea ce se află în afara sufletului, a ecranelor, este însuşi CREATORUL. Noi putem simţi doar ceea ce pătrunde prin ecrane-masachim - în interiorul nostru. Noi nu putem percepe nimic ce nu a pătruns în noi, din afara noastră, la fel cum, nu putem vedea decat ceeace ajunge prin ochi la retina ochiului care percepe ceea ce vedem.

Informaţiile noastre în ceea ce priveşte „lumile spirituale” - olamot ruhaniim - provin de la „cei înţelepţi” sau MEKUBALIM, ale căror suflete au ajuns la perceperea şi profunda cunoaştere a lor, şi ne-au transmis nouă cunoştinţele lor. Conform cu acestea , Universul conţine 3 componente:

Creatorul - despre El nu putem discuta, aflandu-se în afara tăramului de percepţie spiritual al nostru, dincolo de ecrane.

„Scopul Creaţiei” - scopul Creatorului este acela de a ne produce delectare, nouă creaţiilor Lui. Acesta reprezintă legătura dintre El şi noi, şi în afară de aceasta informaţie nu ştim nimic în plus despre această legătură. Deci, Creatorul a dorit să ne ofere bogăţiile Sale, sub formă de plăceri pe care le percepem prin organele de simţ . Aceste simţuri traduc influenţa sa asupra noastră, ca plăcere. Deoarece numai sufletul este cel care simte toate senzaţiile, noi putem să analizăm lumile spirituale doar împreună cu subiectul care le percepe. Fără sufletul care le percepe, cum putem afirma că există acele lumi? Ecranele care acoperă Creatorul, ascunzandu-L de noi, sunt de

fapt LUMILE-OLAMOT. În ebraică, Alama înseamnă a dispare, ascunde, deci Lume - ascunziş. Lumea are rolul de a permite transmiterea unei anumite porţiuni de „plăcere”, sau lumină, de la Creator la Suflete - Neşamot.

Sufletele - sunt elementele create de Creator, iar ele - adică noi oamenii, simţim ca posedam viaţă individualizată, subiectivă - EU, EGO, însă în ceeace priveşte pe Creator, El ne consideră şi ne percepe ca parte inseparabilă de dansul.

Cei care se află pe aceeaşi treaptă spirituală, au capacitatea de a comunica între ei

Calea spirituală a omului, începand cu etapa iniţială şi pană la reuniunea cu Creatorul, prin echivalarea însuşirilor, cuprinde cinci etape - Treptele. Fiecare treaptă se împarte la randul ei în 5 gradaţii.

În total, 125 de trepte. Fiecare gradaţie din cele 125, conferă omului, care se află la nivelul ei o anumită capacitate de „a influenţa” - haşpaah, însemnand capacitatea de a dărui. Toţi cei aflaţi pe aceeaşi treaptă, au aceeaşi capacitate de a dărui - lehaşpiah. Adică sensorii spirituali ai tuturor celor aflaţi pe o anumită treaptă spirituală, sunt identici.

Exact din aceasta cauză, cei care studiază cărţile de cabala, vor înţelege cele citite doar în măsura în care vor fi atins treapta despre care scrie autorul cărţii. (Mekubal). Numai egalarea dintre sentimentele şi capacitatea de a dărui - haşpaah - a celor doi, permite a intelege cele citite. Din lumile şi sferele spirituale, provine sentimentul prezenţei Creatorului. De asemenea şi plăcerea spirituală, şi iluminarea provin din reunirea cu Creatorul şi din înţelegerea dorinţelor Sale şi a legilor guvernării Sale. Obţinem sentimentul apropierii de Creator pe măsura creşterii spirituale. Astfel pe fiecare nouă treaptă realizăm şi înţelegem cabala într-o nouă lumină.

Pentru cei care pătrund numai nivelul lumii acesteia - haolam hazeh, cartea Torei reprezintă numai o carte de legislaţii şi descrieri istorice, descriind comportarea oamenilor în lumea noastră “ha-olam şelanu”. Cu cat înaintează mai mult pe calea spirituală, cu atat li se dezvăluie mai complex tabloul acţionării Creatorului. Aceste acţiuni se află înapoia fiecărui obiect, a numelor obiectelor şi a acţiunilor obiectelor din lumea aceasta. Astfel devine Cartea Torei în totalitate o Carte de Cabala.

De fapt, există doi camarazi în Crearea Lumii: Creatorul şi Omul. Toate

scenele care i se deschid omului sub chipul acestei lumi sau a lumilor spirituale, nu sunt decat proporţiile diferite de revelare a Creatorului care se ivesc în calea omului în căutarea Divinităţii.

Lumea poate fi descrisă prin trei parametri, care sunt sub controlul Creatorului: LUME, AN, SUFLET - olam, şanah, nefeş. „Lumea”,olam - tot universul neînsufleţit, reprezentat de dorinţele pe treapta „DOMEM”, neînsufleţit, imobil.

Sufletul - nefeş, fiind totalitatea vietăţilor, inclus fiind şi omul.

Anul - şanah, este timpul, fiind secvenţa în care se succed evenimentele pe principiul „cauză şi efect” - sibah umesuvav. Acestea i se întamplă Omului ca individ, şi Lumii în general, cuprinzand chiar evenimentele petrecute de-a lungul istoriei omenirii.

„Izvorul vieţii”, este programul care determină succesiunea de evenimente din viaţa fiecăruia dintre noi, precum şi a omenirii. Este programarea Guvernării întregii Creaţii, purtand-o spre un Final hotărat de la bun început.

Patru „SFERE” - olamot. Patru „Gradaţii” - madregot. Patru ”COJI” - klipot.

Atunci cand Creatorul a decis să Creeze universul, iar în centrul său pe OM, El a avut ca scop să Şi-l apropie pe om în mod treptat. Creatorul a îndepărtat Lumea prin ascunderea Luminii Sale şi a propriei Prezenţe. Proporţia ascunderii sau a prezenţei Creatorului hastarah-nochăhut, se schimbă în mod gradat, de la un nivel la altul, de la o lume la alta. Astfel devine aproape imperceptibilă în lumea noastră. Următoarele sunt LUMILE, care diferă între ele prin gradul de îndepărtare a Creatorului, gradul de revelare a Sa, sau măsura în care se află în legătură cu El:

Olam haAţilut - Lumea AŢILUT(tradus -” a fi la El”): Obiectele aflate aici, sunt total reunite cu Creatorul.

Olam haBriyah - lumea procreerii, unde obiectele sunt în legătură cu Creatorul.

Olam ha Yeţirah - lumea Creaţiei, unde obiectele simt pe CREATOR.

Olam haAsiyah - în care depărtarea de Creator este cea mai mare, obiectele pe această treaptă nu simt aproape de loc pe Creator.

Toate lumile provin una din cealaltă. Fiecare lume reprezintă un fel de copie a lumii care o precedă, deasupra ei. Lumea cea mai îndepărtată reprezintă copia cea mai grosolană. Asemănarea dintre sfere este asigurată prin 4 factori, care sunt OLAM, ŞANAH, NEFEŞ, MAKOR KIYUM, adică , lumea, anul, sufletul, izvorul vieţii,

descrise mai sus.

Absolut tot ce se petrece în lumea noastră este rezultatul precis al evenimentelor care au avut loc deja îm lumea superioară ei, şi aşa mai departe - pană la lumea cea mai înaltă, unde cei 4 factori se reunesc a fi unul singur, în Creator - haBoreh. Acest LOC se numeşte Olam haAŢILUT. Draparea Creatorului în hainele de AŢILUT, BRIYAH, YEŢIRAH, reprezintă lumina cabalei, adică revelarea Sa în aceste lumi, lumina sa strapungand Ecranele care micşorează Lumina. Iar draparea Sa în haina **acestei lumi,** lumea ASIYAH, este reprezentată de cartea scrisă a Torei, Torah şe bechtav.(Torah , orah însemnand Lumină).

Înălţarea pe treptele spirituale fac posibilă o perspectivă diferită asupra lucrurilor. Cortina - lumii noastre - cade şi rămân doar lumile Creaţiei - yeţirah, şi Procreaţiei - Briyah. Din acest observator, realitatea apare diferită. Realitatea se prezintă de acum într-o anumită lumină, care este asemănătoare în ochii tuturor celor aflaţi în lumea Yeţirah - Creaţia, şi deasupra ei. Cartea Torei care păruse cititorilor aflaţi pe nivelul acestei lumi ca o povestire istorică, devine în lumea „yeţirah" o carte de studiu a cabalei, care descrie lumea spirituală pe treapta lumii creaţiei. Fiece progres pe scara sferelor, fie la lumea Yeţirah sau mai sus la lumea Briyah, sau şi mai sus, spre lumea Aţilut, schimbă în ochii omului Tabloul lumii şi al Guvernării sale, acestea aparandu-i de fiecare dată diferite, în funcţie de înălţimea treptelor spirituale atinse.

Cartea Torei apare diferită în ochii a două persoane diverse care o citesc. Unuia îi apare ca o carte de legi şi evenimente istorice, pe cand celuilalt - ca sistemul desfăşurării sferelor spirituale, pe care le percepe în mod clar şi precis, ca şi Creatorul. Cine trăieşte în situaţia în care Creatorul îi este absolut necesar, se află în lumea Asiyah, şi din această poziţie, el realizează lumea ca pe un loc neplăcut, plin de suferinţe. Dacă omul se delectează prin ceva, plăcerea este resimţită doar prin faptul de a fi suferit mai întai. Numai o dată cu atingerea Lumii Yeţirah, a Creaţiei, Creatorul este revelat în parte, şi omul începe să descopere Guvernarea pe gradaţia de SACHAR VE ONEŞ - faptă şi răsplată. Astfel apar în om dragostea - AHAVAH, condiţionată de răsplată, şi frica - YIRAH - de suferinţe.

Următoarea treaptă este a „iubirii necondiţionate", ahava şelotluyah badavar", la care omul ajunge prin realizarea faptului că Creatorul nu i-a dorit

decat binele, întotdeauna, şi nu i-a făcut niciodată nici un rău. Această treaptă este cea a LUMII BRIYAH - CREATIA.

Din momentul în care omul descoperă tot tabloul creaţiei şi a guvernării, se trezeste în el dragostea absolută faţă de Creator. Această iubire izvoraşte din întalnirea sa cu atitudinea de dragoste absolută a Creatorului faţă de toate creaţiile sale. Această înţelegere înalţă pe om - Adam, la treapta Lumea Aţilut.

Raportul nostru faţă de Creator îşi are originea în cunoaşterea faptelor, acţiunilor sale, înţelegere care decurge din măsura în care El ni se relevă nouă. Construcţia specială a omului face ca orice faptă a Creatorului să ne influenţeze în mod automat faptele şi ideile şi însuşirile noastre; noi avem o singura posibilitate, aceea de a-L ruga pe El să ne transforme pe noi.

Deşi toate acţionările Creatorului sunt BUNE, s-ar părea că există anumite forţe care i se împotrivesc. Aceste forţe, venite tot de la Creator, ne determină să-i criticăm faptele, de aceea ele se numesc forţe impure, kohot tmeim.

Pe fiecare treaptă, de la început şi pană la sfarşitul ei, acţionează două forţe opuse, create de Creator, prima fiind cea „tmeah”, impură - „COAJA” - haKLIPA, care ne îndepărtează de Creator şi micşorează forţa opusă ei, forţa CREDINŢEI - EMUNAH. Pe măsură ce avansam, învingem această forţă negativă, şi ne întoarcem spre Creator prin rugăminţi sincere de ne veni în ajutor, noi ne consolidăm legătura cu Creatorul, în ciuda a tot ce ne stă împotrivă. Şi atunci, forţele impure fac loc forţelor sublime trimise din înălţimi, şi ne ridică la o treptă superioară. Cu aceasta, forţa „tmeah” şi-a îndeplinit rolul si încetează să mai acţioneze. Acţiunea „cojii”(ha-klipa) din lumea Asiyah, a Faptelor, treapta cea dintai, se exprimă prin conceperea vieţii noastre pe cand negăm existenţa Creatorului. „ha-klipa” din lumea Yeţirah-Creaţia - a doua treaptă - vine să-i demonstreze omului că lumea se conduce în mod întamplător, iar nu după principiul după plată-răsplată - sachar ve oneş. „ha-klipa” din lumea Briyah - a treia treaptă - incearcă să neutralizeze sesizarea dragostei Creatorului faţă de om, deoarece această inţelegerea a iubirii, conduce pe om la a iubi, la randul său, pe Creator. „ha-klipa” din lumea Aţilut, încearcă să demostreze omului că nu întotdeauna şi nu faţă de fiecare creatură, s-a comportat Creatorul cu dragoste infinită. Ea încearcă să neutralizeze dragostea absolută a omului faţă de Creator.

Deci, fiecărei gradaţii spirituale, fiecărei înălţări şi revelaţii a Divinităţii, cu toată voluptatea care le însoţeşte, stă din contră, opunandu-i-se, forţa numită Klipah, paralelă, potrivită ca potenţial şi caracter, forţei spirituale de pe treapta respectivă. Trebuie învinsă această forţă, care este de fapt un gand sau o dorinţă. Doar după ce a învins-o, poate urca omul pe treapta care

urmează, păşind înainte, încă un pas pe calea spirituală.

Din cele spuse mai sus, se poate rezuma faptul că pentru fiecare sistem constand din cele 4 lumi, „A B Y A”, adică Aţilut, Briyah,Yeţirah, Asiyah, există un sistem opus , paralel, al forţelor spirituale care li se opun, şi care se numesc cele patru lumi „ABYA” impure, sau „de tumah”. Progresul are loc în mod sacadat. Alternat. De fiecare dată omul învige prin puterea de voinţă a sa forţele de „klipah”, iar şi iar, forţe trimise special de către Creator. El implora pe Creator să i se dezvăluie, ca să primească noi puteri de a se lupta cu forţele de „tumah”, adică forţele negative, ideile străine - machşava zarah. Apoi - şi pe potriva sincerităţii intenţiilor sale şi a eforturilor - omul atinge treapta mai înaltă şi mai cristalină, pură, rafinată - **zacha.**

Dorinţele sunt singura forţă care împiedică pe om pe calea sa

Din clipa naşterii, suntem într-o stare în care nu sesizăm pe Creator deloc. Pentru a ne începe calea progresului spiritual descris mai sus, este necesar :

- A percepe situaţia prezentă ca insuportabilă

- A sesiza existenţa Creatorului măcar cat de cat

- A simţi că suntem dependenţi de Creator , numai de EL

- Să înţelegem faptul că singur Creatorul poate veni în ajutorul nostru.

O dată cu apariţia, revelarea Creatorului, pe loc ni se schimbă dorinţele şi se crează în interiorul nostru o raţiune cu totul nouă, cu calităţi mai sublime. Apar dorinţe din ce în ce mai puternice iar paralel cu acestea, apar şi forţele necesare pentru a le aduce la realizare.

Dorinţele reprezintă piedica unică în drumul Omului. Combinaţia, asocierea de dorinţe - unică omului - reprezintă esenţa sa de Om. Raţiunea nu este altceva decat un instrument în serviciul atingerii pasiunilor noastre, atingerea a tot ceea ce ne dorim.

Dorinţa de a avea ceva, orice, se numeşte în cabala - „VAS”

Calea Omului este alcătuită din înaintarea treptată, pas cu pas. Omul se

simte cand sub stăpanirea forţelor de tumah, egoiste, de stanga, cand este stăpanit de forţa cristalină, sublimă a altruismului, forţă de dreapta, pe care a dobandit-o după ce a învins forţa de tumah. Calea Omului se aseamănă cu două trasee: dreapta şi stanga; asupra lor acţionează 2 forţe:forţa care respinge şi îndepărtează de Creator şi forţa care atrage spre El. Aceste 2 forţe sunt comparate cu 2 dorinţe, altruistă şi egoistă. Cu cat înaintăm pe calea aceasta, cu atat sunt mai accentuate aceste două forţe ce se opun una alteia.

Scopul Creatorului este acela de a ne determina să devenim ASEMENEA LUI. Acest fapt este obligatoriu, pentru fiecare persoană şi pentru omenirea întreagă, fără a se ţine cont dacă dorim sau nu, acest lucru. Nu avem posibilitatea de a ajunge la realizarea acestui scop, fără a fi conduşi de un instructor. De asmenea, nu avem cum să prevedem frumuseţile şi delectarea infinită care ne aşteaptă din momentul reunirii cu Creatorul. Atunci vom fi eliberaţi de orice suferinţă.

Suferinţele ne sunt trimise de Creator, dearece aceasta este singura posibilitate de a ne împinge înainte, spre dorinţa de a ne schimba, obiceiurile, acţiunile, raţionarea. Suferinţa ne constrange să dorim să ne schimbăm, dat fiind că omul acţionează întotdeauna spre a scăpa de suferinţă, fie în mod conştient, fie subconştient.

Nu există plăcere fără să fie mai înainte o lipsă. Nu este răspuns fără întrebare, nu te poţi sătura dacă n-ai fost înainte înfometat, adică pentru a trăi un sentiment, este necesar să trecem prin sentimentul cu totul opus acestuia. Pentru a simţi dragoste faţă de Creator, trebuie întai să trecem prin sentimentul de îndepărtare de El. Nici un sentiment nu apare din VID - ieş mi ayin. Este obligatorie dorinţa de a simţi acel sentiment: omul trebuie să înveţe pentru a inţelege muzica, pentru a ajunge să o iubească. Omul de ştiinţă care a cercetat un anumit lucru, este cel mai fericit cand ajunge la descoperirea obiectului cercetat.

Dorinţa spre un obiect, orice, se numeşte, în cabala, VAS- KLI. Tocmai senzaţia lipsei, este condiţia pentru a obţine voluptate, în timpul satisfacerii acestei lipse. Mărimea plăcerii depinde de mărimea „vasului”. Chiar şi în lumea noastră, plăcerea de a manca depinde de dorinţa de a manca, de senzaţia de foame, nu de mărimea stomacului. Deci chiar măsura în care suferim de lipsa obiectului dorit, determină dimensiunea „VASULUI”, KLI; **suferinţa** determină intensitatea plăcerii care urmează.

Plăcerea care satisface dorinţa respectivă, se numeşte Lumină, ea conferă vasului senzaţia de saturaţie, de împlinire. Senzaţia de suferinţă din cauza lipsei, este precedată de DORINŢĂ, RAŢON. Astfel vasul este gata pregătit pentru a primi plăcerea care să-l satisfacă, atat de aşteptată.

Cojile - Klipot, îl presează pe om să caute noi plăceri, care conduc spre dezvoltarea spirituală

Scopul acestor coji, klipot este acela de a dezvolta în Om dorinţe nemărginite. Dacă aceste dorinţe - klipot nu erau, omul ar fi stat pe loc, doar cu cerinţele trupeşti, ca un copil. Noi plăceri crează în om dorinţe reînnoite pentru noi plăceri, care pretind a fi satisfăcute, iar prin goana pentru a le satisface, omul înaintează, se dezvoltă.

„Învierea morţilor”

Atingerea gradului Lumii Aţilut se numeşte „învierea morţilor” - thiat ha-metim. Acest nume provine din faptul că pe acest grad omul sublimează şi reanimează, „înviind”,DORINTELE anterioare, grosolane, impure, egoiste, care au fost „îngropate” adică puse la o parte, nefolosite. Înainte de a ajunge la lumea Aţilut, omul trece prin două traiectorii, el schimbă iar şi iar dorinţele sale, din impure,sau „tmeim”, în sublime, el le preschimbă, dar nu le corectează încă.

O dată cu intrarea în Aţilut, el poate să preia aceste dorinţe părăsite deja, pentru a le corecta, astfel înălţandu-se tot mai mult. Deci acest proces denumit Thiat ha-metim, înviere, se referă doar la dorinţe care sunt din nou folosite, spre a fi corectate, si nicidecum nu este vorba de corpurile materiale, organice. Fără suflete, corpurile, gufim, nu au nimic. Ele sunt descompuse după ce sunt părăsite de suflete, şi atat.

Şabat şi nerespectarea acestuia.

„Şabat” reprezintă o stare în care, în urma eforturilor depuse, a muncii interioare, omul nu mai este dominat de ideile care-l deranjau. Aceste ganduri nu mai au puterea să-i tulbure legătura cu Creatorul, deşi ele mai trăiesc în el. Dar , în măsura în care el permite acestor idei să se intensifice

şi să-i pună stăpanire pe inimă, omul decade la starea care se numeşte „Hilul Şabat” sau nerespectarea şabatului. Aceasta are loc, dacă primeşte aceste idei deranjante, străine - „machşavot zarot” - , ca reprezentand adevărul.

CABALA - înseamnă A PRIMI, şi ea se referă la a primi delectare de la Creator.

Problema identităţii de evreu - yehudi - este complexă. Evreii şi neevreii - „yehudim ve lo yehudim” - se ocupă cu această întrebare care a rămas fără un răspuns clar. Care este oare în Cabala însemnătatea acestor termeni: evreu, yehudi, Israel, fiu al lui Avraham, termeni care descriu popor, naţionalitate, grup etnic ?

Cabala împarte universul Creaţia, în 2 părţi: prima parte fiind Creatorul, iar a doua parte este **dorinţa de se delecta prin a fi aproape, în legătură, cu Creatorul, dorinţă care şi ea a fost creată de Creator.**

Această dorinţă este la fel ca toate celelalte dorinţe ale noastre, însă nu are „îmbrăcămintea” materială. Această dorinţă este cea de a se delecta prin a fi aproape de Creator, care este originea plăcerii infinite şi absolute. Această dorinţă deosebită se numeşte „NEŞAMAH” - SUFLET.

Cauza şi scopul Creaţiei a fost dorinţa Creatorului de a ne delecta pe noi, sufletele, neşamot. În suflet există doar dorinţa de a avea plăcere prin Creator. Dorinţa Creatorului şi a Creatului - sufletele - sunt realizate în momentul reunirii celor doi. Apropierea şi reunirea celor două dorinţe sunt atinse prin crearea identităţii dintre calităţile Omului şi ale Creatorului, sau „echivalarea dorinţelor” lor. Acest lucru nu este realizat prin apropierea fizică, ca in lumea aceasta. Cu cat mai mare a fost distanţa dintre ele, cu cat mai multe au fost greutăţile întampinate pe drum, cu atat mai mare este satisfacţia şi plăcerea obţinute prin reunirea celor Doi.

Creatorul poziţionează sufletul pe locul cel mai îndepărtat de El. Adică ascunde pe deplin faptul esenţei sale ca izvor al tuturor plăcerilor şi „introduce” sufletul în trup cu voinţa de a se delecta de tot ce se află la îndemană. Dacă omul dezvoltă întrînsul dorinţa de se reuni cu Creatorul , în ciuda ascunderii Creatorului, hester, şi în ciuda dorinţelor sale, el va avea posibilitatea de a folosi tot ce îi stă împotrivă, ca motiv pentru mărirea dorinţei de reunire.

Acest lucru se referă la a primi delectare de la Creator. Cabala descrie acţionări în lumea spirituală, prin mijlocirea cuvintelor şi a noţiunilor preluate din lumea aceasta.

În „Hagada" despre „Pesah" se povesteşte despre strămoşii noştri care adorau mulţi zei. La un moment dat Creatorul a ales pe unul dintre ei, Avraham, şi i-a poruncit să se despartă de familia lui şi să locuiască în alt loc. Locuitorii acestei regiuni l-au denumit Avram Ha"ivri" - cel care" trece" - pentru că a venit de dincolo de fluviu, de aici, cuvantul ivri. In conformitate cu Cabala, tot ce e scris în cartea Torei, are menirea de a conduce pe Om spre scopul Creaţiei. Originea cuvantului Torah este: a „învăţa" (a se lumina); Cabala atribuie cuvintelor din Torah înţelesuri deosebite, simbolice. De exemplu, „Bereshit", „La început", Geneza, are înţelesul de început al muncii interioare, începutul drumului care poartă spre Creator.

Ceea ce se scrie în Torah ca „avot şelanu" - strămoşii, taţii noştri - în cabala înseamnă începutul, starea primordială a dorinţelor. A adora mulţi zei înseamnă a dori să extragem plăcere din viaţa materială, zeii fiind dorinţele, prezente la începutul drumului. După aceea Creatorul l-a ales pe Avraham - simbol al dorinţei de spiritualitate, căutarea Creatorului. Avraam părăseşte familia după porunca lui Dumnezeu, ca să plece să stea în alt loc. Adică, pentru a percepe pe CREATOR, Omul trebuie să aleagă din totalitatea dorinţelor sale pe aceea care îl conduce spre CREATOR, in timp ce se îndepărtează de celelalte dorinţe. Omul care este capabil să separe una din dorinţe, pentru a o urma cu fidelitate, şi prin ea să ajungă a se reuni cu Creatorul, trece, de fapt, prin aceasta la o **viaţă** care aparţine sferei **dorinţelor spirituale**, denumită IVRI, şi care îl sublimează, purifică.

Omul care are ca scop să ajungă să se contopească cu Creatorul, se numeşte Yehudi, YEHUD însemnand UNIFICARE. Unificare, chiar si cand omul nu a ajuns la menirea sa finală. ISRAEL vine de la cuvintele IASHAR-DIRECT + EL-CREATORUL si reprezintă pe cei ce vor să meargă pe un drum care conduce direct spre Divinitate,Creator. Acestea sunt interpretările, explicarea spirituală, a acestor termeni. O aprofundare a acestor semnificaţii necesită trecerea prin etapele înălţării spirituale, **fiecare nume reprezentand o gradaţie pe treapta spirituală**.

Cum va putea recunoaşte omul în ce situaţie se găseşte, în creştere

spirituală, dacă progresează, sau dacă stagnează?

Briyat ha-olam - „Facerea lumii”, GENEZA, conţine atat Creaţia, cat şi Guvernarea ei, care determină existenţa lumii şi progresarea ei, în conformitate cu programul pregătit dinainte, înspre scopul fixat.

Au fost create două sisteme de guvernare, pentru păstrarea liberului arbitru in tot ceea ce priveşte sferele de acţiune a omului. Conform cu acest edificiu, orice forţă are o forţă opusă, paralelă. Astfel sunt create Lumile A B I A sublime, în paralel cu Lumile ABIA tmeim - impure. Cu toate acestea, în lumea noastră, Lumea ASIYAH, nu se pot distinge forţele pozitive de cele negative. De asemeni nu există o distincţie clară între o persoană aflată în culmea dezvoltării spirituale şi cea care nu se interesează de loc de spiritualitate. Nici omului care studiază nu-i este posibil să distingă poziţia la care s-a înălţat sau dacă stă pe un loc. El nu poate să descrie forţa care acţionează asupra sa clipă de clipă. Oare să fie aceasta o forţă pozitivă sau una negativă ? El nu se caracterizează nici prin prea mare siguranţă de sine nici prin extaz, ci dimpotrivă.

Dar atunci, la începutul căii sale spirituale, cum poate afla omul, dacă înaintează corect sau nu, înspre scopul Creaţiei? Cum să se orienteze corect în lumea aceasta, dacă nu are un discernământ clar între bine şi rău, în ce priveşte acest drum? Cum poate afla dacă acţionează spre propria satisfacţie sau spre scopul Creaţiei?.

Tendinţa umanităţii întregi spre fericire, conduce la alegerea unor scopuri false - afirmatie valabila chiar şi celor aflaţi la începutul unui drum corect pentru dezvoltarea spirituală. Nu există o reţeta pentru executarea acestui drum. Oare Creatorul ne-a zamislit fără sensul orientării şi fără un ghid interior? Raţiunea noastră ne spune că nu se poate să fi fost creaţi cu un scop clar dar să fim părăsiţi, slabi şi orbi. Adevarat: - Creatorul nu ne-a lăsat fără direcţionare. Există o metodă de a cerceta tot timpul corectitudinea drumului nostru: metoda întoarcerii spre ajutorul Creatorului! Cei care nu vor să ceară ajutorul divinităţii şi numai mintea egoistă a lor este busola care îi conduce, nu ating realizarea scopului spiritual şi le vor slăbi puterile. Pană la urmă „se izbesc de zid”, pentru că nu cer ajutorul Creatorului, ajutor care conduce la descoperirea tabloului universului.

Dimpotrivă, cei care păşesc pe drumul „lumilor A B I A” sublime, au parte de „binecuvantarea” (brachah) Creatorului şi ating percepţia Universului şi înţelegerea ei, prin aceasta atingand scopul spiritual suprem. Acest examen este singurul posibil în lumea noastră, adică el ne arată direcţia corectă pe care să o alegem spre atingerea finalului. Aceasta este verificarea unică care ne ajută să examinăm gandul şi dorinţa - cele mai potrivite, din noianul de

idei şi dorinţe care ajung la noi din lumea „Asiah” - cea sublimă şi din lumea „Asiah” - impură.

Întrebuinţarea sau nu, a acestui test, conţine marea diferenţă dintre a merge corect sau a ne pierde de pe drum. Primul care merge corect primeşte binecuvantarea Creatorului prin faptul că Creatorul se descoperă şi se apropie de om.

Cand omul îşi dă seama că misterele Cabalei nu i se descoperă, el trebuie să accepte faptul că se află pe un drum incorect; acest lucru se poate întampla chiar dacă este un entuziast. Dar el greşeşte prin convingerea falsa, că ar fi deja în lumea spirituală. Acesta este destinul acelora care se ocupă de Cabala ca nişte amatori, ca şi destinul altora care se îndreaptă spre diverse filosofii.

„Koah Birkato Şel Ha’Boreh”

Puterea binecuvantării - bracha, a Creatorului

Pe măsura înaintării noastre pe drumul spiritual, pe treptele A B I A, noi trecem prin schimbări succesive, sub influenţa forţelor care alternează, în funcţie de lumea, gradaţia în care ne aflăm. Fiecare din aceste forţe este exprimat şi simbolizat printr-o anumită literă din alfabet. Adică fiecare literă simbolizează o forţă spirituală care guvernează o anumită treaptă din lumile A B I A .

Există doar o singură forţă căruia îi stă în putere să salveze pe Om - Adam, adică să-l scoată de sub stăpanirea dorinţelor egoiste. Această forţă este forţa „BRACHAT HA-BOREH” = „BINECUVANTAREA CREATORULUI”, exprimată de litera beit, B , „ב”. Nu există o forţă opusă acesteia, în lumile „A B I A” impure. Din acest motiv , doar cu ajutorul ei este posibilă diferenţierea dintre bun şi rău, în ce priveşte omul. Numai prin ea este posibilă diagnoza forţelor pure, zachim, faţă de cele impure, tmeim, cu victoria forţelor bune asupra celor tmeim, de-a lungul călătoriei spirituale, pană la atigerea Divinităţii, care este Scopul Creaţiei. Numai cu ajutorul forţei Brachat Haboreh, este posibil să aflăm dacă ne minţim, sau daca într-adevăr am intrat în lumile spirituale.

Fiecare forţă din sistemul forţelor impure, tmeim, este susţinută şi se menţine, datorită forţei opuse ei din sistemul forţelor pure, zachim. Excepţie

fiind forţa „Binecuvantarea Creatorului”, care este neopusă nici unei alte forte. Aceasta este cauza faptului că ar fi fost posibilă Crearea Lumii doar prin această forţă, brachat ha-boreh. Această forţă provine din Creator, nu se micşorează deloc, chiar daca ajunge la punctul cel mai de jos al Lumilor - Punctul Lumii Noastre. Astfel ea are puterea de a oferi creaţiilor sale forţa de a se **corecta**, de a-şi începe înălţarea spirituală. Aceasta este o forţă al cărei ajutor este de îndeajuns pentru a deveni capabili să distingem forţele zachim - îndreptate spre unificarea cu Creatorul, de forţele egoiste - tmeim. Din clipa în care gandurile Omului încetează a mai fi îndreptate spre Divinitate, această forţă, Brachat ha-Boreh - dispare .

De la disperare la speranţă, de pe o treaptă pe alta.

Cate o dată, mersul spre spiritualitate este întrerupt, omul pierzandu-şi forţele şi speranţa. El disperă din cauză că nu a reuşit pană acum să atingă înţelepciunea sublimă, ori să acţioneze măcar o dată fără intenţie egoistă. El regretă faptul că nu are nici un control asupra gandurilor care aleargă fără încetare, urmarind succese în Această lume. Devine deprimat şi începe să creadă că apropierea de Creator le este dată doar unor anumite persoane dotate, adică născute cu puteri şi însuşiri deosebite, cu idei şi dorinţe deosebite, potrivite pentru acest scop, care au o inimă anume atrasă spre o astfel de muncă interioară.

Dar, odata cu trecerea „furtunii”, omul descoperă spre uşurarea sa , că fiecare om are loc langă Creator. Primeşte din nou sentimentul că fiecare om are dreptul la delectările spirituale prin reunirea cu Creatorul, că fiecare om va intelege - mai devreme sau mai tarziu - ca are acest drept. Omul este eliberat din starea de disperare şi din nou devine sigur de măreţia şi atotputernicia Creatorului avand certitudinea guvernării superioare, a ajutorului oferit din înalturi fiecărui om, doar cu condiţia să ceară îndrumare. Şi iarăşi are "destinatar" - căruia să-i trimită rugămintea de a-i fi apropiat.

Dar după acestea, iarăşi cade în disperare, aducandu-şi aminte de lipsa de succes din ocaziile precedente cand, deşi a făcut tot ce credea necesar, totuşi nu a atins Divinitatea.

Adevărata schimbare are loc numai atunci cand înţelege faptul, că totul i-a fost trimis de Creator, în mod special, spre binele lui, pentru a-l motiva să crească, să se maturizeze si va începe adevărata muncă interioară. Atunci ii revin forţele, şi începe să primească forţe de pe gradaţia spirituală

următoare, altruistă, spre care aspiră. Cu alte cuvinte, este însufleţit de lumina provenită de la gradaţia viitoare, care îl luminează din depărtări, răsfăţandu-l cu plăcere spirituală, dar care nu-i poate pătrunde interiorul deocamdată, omul fiind încă în posesia dorinţelor egoiste.

De la cădere, la înălţare, pană la reîntoarcere - tşuvah şi finalul corectării - gmar tikun.

Creaţia este reprezentată de colecţia de dorinţe egoiste, denumită „ADAM”- OM. Creatorul este total altruist, de aceea reîntoarcerea la El şi unificarea cu El, devine posibilă numai prin crearea identităţii dintre însuşirile Lui - altruiste, şi cele egoiste ale omului, care au trecut printr-o metamorfoză. Reîntoarcerea omului la calitatea Creatorului, se numeşte „TŞUVAH”- reîntoarcere, sau răspuns.

Omul poate considera că a efectuat „tşuvah”, cand se află permanent în percepţia Creatorului, cand gandul îi este mereu la El, cand s-a detaşat de pretenţiile corpului.

Numai omul însuşi, şi nimeni altul, poate decide asupra atingerii acestei ”tşuvah”. Cu ajutorul forţelor primite prin perceperea Creatorului, el devine capabil să revină încetul cu încetul la Creator, cu toată fiinţa sa, transformand dorinţele sale egoiste în dorinte altruiste. Cu cat mai multe dorinţe „rele” a avut de la start, cu atat mai mari vor fi eforturile pe care le va depune în munca spirituală, iar munca pentru unificarea cu Creatorul va fi mai intensă. Din acest motiv, nu trebuie să ne pară prea rău dacă avem însuşiri deosebit de rele, tot ce avem de făcut este doar să cerem ca ele să fie corectate.

Impresia omului de a fi inferior şi fără valoare provine din îndepărtarea sa de Creator. Nu toţi au parte de a gandi astfel. Creatorul trimite astfel de idei doar celor pe care doreşte să şi-i apropie. Toţi ceilalţi sunt în pace cu ei înşişi, nu se gandesc de loc că ar fi imperfecţi, ei nu simt cat sunt de egoişti, ci din contră, se cred **drepţi, şi chiar perfect de drepţi** - **Ţadikim, ţadikim gmurim.**

Este scris că omul trebuie să fie drept, de aceea aceştia se declară deja ca atare.

Gandurile de autodevalorizare şi chinuire, nu au scopul de a-l face pe om să dispere, sau să ridice mainile a renunţare. Dimpotrivă, ele sunt menite să-l întărate pe om, ca să se întoarcă spre Creator, cerandu-i salvarea, adică metamorfoza propriei naturi. Procesul acesta se repetă mereu: omul simte că este slab, invocă pe Creator, se fortifică, apoi din nou se descoperă ca slab, si

asa mai departe. Omul nu trebuie să abdice în momentul căderii, ci trebuie totdeauna să ţină cont de faptul că la fiecare ciclu de cădere şi revenire cu noi puteri, sunt multiplicate corectările sufletului, **hatikunim şel haneşamah**. În final, toate corectările sunt socotite de Creator ca o sumă, o singură unitate, Gmar Tikun, sau Finalul Corectării.(împlinirea, desăvarşirea corectării).

Toate senzaţiile negative, cauzate de îndepărtarea de Creator, nemulţumirea in legatura cu unele căi spirituale, nesiguranţa în ce priveşte rezultatele muncii spirituale proprii, toate aceste sentimente omul le simte pentru a avea parte de evaziunea din lumea noastră spre percepţia lumilor spirituale, a forţelor Creatorului, a plăcerilor care provin de la El.

Mediul înconjurător potrivit, susţine şi ajută înfiriparea şi consolidarea însuşirilor „bune”- thunot zachot.

Adevărat, puterea şi rezistenţa egoismului sunt uriaşe. Dar acest lucru nu îndreptăţeşte renunţarea la lupta contra lui. Creatorul a înzestrat pe fiecare dintre noi cu puterea de a învinge egoismul, şi a oferit oricui posibilitatea, oricat de mică, de a se corecta. Să nu credeţi că suferinţele omului provin de la vre-o faptă din trecut, sau vre-o trecută reîncarnare, sau că destinul său este ireparabil.

În regiunea corectării egoismului toţi au loc, oricat de mică ar fi voinţa, reuşita este asigurată. Toate însuşirile, chiar şi cele mai josnice, servesc de-a lungul căii întortocheate, spre atingerea ţelului - corectarea sufletului, care este unic celui care păşeşte pe drumul dezvoltării spirituale.

Acest proces se aseamănă cu viata samanţei, care dacă va primi pământ bun şi i se va purta de grijă, va încolţi ducand la rodire.

Ca tanăra plantă, şi omul are nevoie de instructor şi de mediul potrivit care să-l sprijine pentru a reuşi să-şi dezvolte caracteristicile şi a le stabiliza. Toate însuşirile laolaltă, şi fiecare în parte, contribuie maximal la atingerea scopului său principal.

Fără altruism şi ecran, Creatorul poate fi sesizat prin intermediul „Luminii Înconjurătoare”

În interiorul tuturor frazelor din cartea Torei, se ascunde descrierea minuţioasă a drumului apropierii de Creator şi a reunirii cu El. Deoarece sentimentul imperfecţiunii noastre provine din lipsa recunoaşterii măreţiei Creatorului, povestirile Torei, care descriu grandoarea sa, trezesc în noi atracţie faţă de El - atracţie care trezeşte dorinţa de a-l percepe, şi de a ne contopi cu El.

Cu toată dorinţa noastră de a-L simţi pe Creator, deocamdată nu suntem echipaţi cu mijloacele necesare pentru asta, neavand în noi sentimente altruiste, şi nu avem „ECRAN", de genul care respinge Lumina Creatorului.

Atata timp cat nu ne-am asimilat aceste însuşiri, vom avea parte de Lumina Creatorului numai de la distanţă. Acest mod de percepere a luminii se numeşte OR MAKIF - LUMINA ÎNCONJURĂTOARE.

„Or makif" poate lumina omul in timp ce el este încă departe prin însuşirile sale, de Creator. „Or makif", este întotdeauna mai mare decat lumina interioară care se primeşte prin intermediul" Ecranului". Aceasta, deoarece or makif reprezintă pe însuşi CREATORUL, pe cand „or pnimi", „lumina interioară" , neşamah, sufletul, luminează pe om cu condiţia să aibă forţe altruiste, această lumină fiind numai o fracţiune a Luminii Creatorului, pe care omul a dobandit-o prin corectarea, într-o oarecare măsură, a însuşirilor sale.

Cum poate să primească lumina Creatorului un om care încă nu a fost corectat? Răspunsul este simplu: doar prin Lumina Înconjurătoare, luminand din depărtări, acţiune care are loc prin înălţarea Creatorului în ochii Omului, care ii atribuie LUI tot ceea ce i se întamplă. În orice situaţie omul trebuie să înţeleagă că totul provine de la Creator şi că „nu este nimeni în afară de El" - eyn od mi levadoh.

Toate faptele omului trebuie să fie directionate astfel încat să nu gandească niciodată că ele ar fi rezultatul întamplării, sau mana destinului. Trebuie mereu să-L aibă în gand pe Creator, şi faptul că El este atotputernic, şi El determină cele ce i se întamplă - El şi nu oamenii sau situaţiile, şi nici propriile sale fapte.

Creatorul îi vine omului în ajutor omului, doar cand acesta strigă după ajutor din adancul inimii

Nu ne este permis să atribuim scrierilor Torei interpretări personale, şi nicidecum să identificăm în cele descrise, evenimente petrecute în lumea noastră. De exemplu, se povesteşteşte despre Pathia, care a sosit într-un oraş şi a adunat în jurul său un grup de persoane "vide", pe care i-a condus în deşert. Pathia, însemnand cel care deschide, are rolul de a deschide ochii oamenilor, spre a-şi vedea vidul din viaţă, deşertăciunea existenţei lor, spre a căuta să-şi readucă sufletele, înţelesul vieţii, pe drumul studiului spiritualităţii.

În cartea lui Yermiyahu, Creatorul spune Omului, „mergi după mine în deşert”, deşertul reprezintă viaţa uscată, deşartă, fiind lipsită de spiritualitate. Cand omul recunoaşte că viaţa sa este fără valoare în acest fel, el caută uşurare şi salvare chiar şi într-o picătură de apă. Revelarea spirituală, oricat de mică, are aparenţa „apei vieţii pentru un suflet obosit”.

Povestea principală a noastră constă în Legenda Exodului din Egypt: Povestea robiei spirituale faţă de Faraon-Paroh, adică Egoismul nostru. Cand Paroh a murit,” ve aya met melech Miţrayim”, omul a înţeles că egoismul nu-i este favorabil, el înţelege că este ucis, sacrificandu-şi viaţa pe altarul său, şi astfel a murit egoismul, simbolizat de către Faraon în ochii Omului.

Înainte de a-şi identifica inamicul în ego, omul consideră viaţa sa ca pe ceva bun. Chiar şi după eliberarea din robia egoismului, din cand în cand, în momente de cădere spirituală, el plangea după castronul de mancare, carnea şi painea de care avusese parte în Egipt, adică pe vremea cand a fost în serviciul egoismului. Cat timp era Paroh , Egoismul, viu în inimă - tot timpul în care stăpanea - ideile şi principiile, faptele şi gandurile omului erau hotărate de către Paroh. Aceasta este interpretarea vieţii de sclavie în MIŢRAYIM - (EGYPT = Miţrayim, cuvant provenit de la MIŢ=esenţă, iar RA=rău).

Omul nu este capabil să înţeleagă de la sine că înrobirea sa de către natura egoistă nu este în favoarea sa, numai după ce este salvat de Creator, prin „moartea lui Paroh”. Creatorul îi aduce omului în cale situaţii prin care i se clarifică în ce măsură egoul său îi sabotează viaţa. Aceasta cunoaştere conduce la faptul că în momentul dispariţiei acestui simbol, el simte că nu are forţa să continue în existenţa aceasta de muncă grea, lipsită de sens.

Fiii Israelului, după moartea lui Paroh, nu mai puteau lucra din greu, nici măcar o singură zi. „Şi au oftat, gemut, fiii Israelului din cauza muncii”, deoarece au descoperit că nu mai pot face nici măcar o mişcare fără ca egoul lor să se bucure de aceasta. Creatorul sare omului în ajutor, numai cand Adam - Omul, cere, invocă ajutorul Său din profunzimea inimii, acest lucru fiind posibil numai în măsura în care a atins extrema limită a puterii de suferinţă.

Acest ajutor soseşte în mod surprinzător, dintr-odată. Omul nu are nici o

posibilitate de a afla cand îşi va vărsa lacrima din urmă, căci „ ajutorul Divin este ca o clipire a pleoapelor”.(ezrat haBoreh ke heref ayin).

Cartea Zohar - cartea splendorii - descrie arhitectura Lumilor şi modul lor de acţionare

Persoanele care au scris aceasta carte au avut ca scop numai descrierea lumilor şi modul cum funcţionează. Limba în care este scrisă e deosebită, în aşa fel încat cititorii să nu se îndoiască nici un moment de esenţa ei, şi anume, necesitatea apropierii de Creator, prin caracteristicile omului, aceasta fiind valoarea supremă, scopul vieţii.

Piedicile - semn al apropierii; senzaţia de înstrăinare este trimisă de sus pentru a trezi pe om spre a se

apropia de Creator

Toate piedicile din calea omului spre Creator, pentru intrarea în lumile spirituale, reprezintă semne de apropiere şi vestesc intrarea în lumea spirituală. Cea mai mare îndepărtare de Creator este aceea de a nici nu ştii că există lumea spirituală, sau cand omul este lipsit de vre-o dorinţă de a cunoaşte lumea superioară. În momentul în care omul simte distanţa la care se află de Lumea Spirituală, este vorba de un sentiment trimis de sus. Creatorul îl face să simtă adevărata sa situaţie, pentru a-l trezi, astfel să se apropie. Dacă nu ne-am fi simţit distanţaţi faţă de Creator, nu ar fi fost posibilă acţiunea de apropiere de El. Senzaţia de îndepărtare este semnalizarea şi semnul vestitor al apropierii.

De-a lungul drumului omul se opinteste mereu in piedici şi deranjări, pe care i le aduce în cale Creatorul pentru a trezi nemulţumire şi insatisfacţie fata de situaţia prezentă. Acest sentiment constituie motivaţia pentru o schimbare şi creştere, presandu-ne să cerem de la Creator o schimbare.

Cabala - ca mijloc de apropiere de Creator

Obstacolele întampinate de om pe calea spirituală, au rolul să-l obişnuiască să meargă pe o linie a distanţării. Pe măsură ce omul înfruntă iar şi iar îndepărtarea de Creator, o dată cu recunoaşterea treptată a naturii sale egoiste, nu este pericol ca acţiunile sale să fie influenţate spre rău. Cunoaşterea dobandită îl linişteşte. Ştie că la urma urmei, nu este o situaţie nouă de cădere, ci e vorba de o situaţie permanent prezentă, dar el nu fost conştient de ea. El ştie, că însăşi înţelegerea situaţiei, asigură schimbarea.

Astfel omul trebuie să muncească fără întrerupere pană ce grija pentru situaţia sa personală nu-l va mai obseda, şi toate gandurile şi dorinţele sale vor avea o singura intenţie, concentrandu-se pe raporturile cu Creatorul. El trebuie să muncească pană cand întrebarea „cum arăt în ochii Creatorului?" va influenta atat comportamentul său cat şi modul său de a gandi. Omul simte în sinea sa ceea ce doreşte Creatorul atunci cand, toate recomandările Ştiinţei Cabala, el le îndeplineşte cu un singur scop înălţător, acela de a-L bucura pe Creator. Aceste acţiuni conduc la transformarea Cabalei într-un mijloc, instrument, de apropiere de Creator.

Înainte de a ajunge la convingerea clară că el doreşte să îndeplinească dorinţa Creatorului, să ajungă la realizarea dorinţelor şi acţiunilor paralele cu cele ale Creatorului, omul - asemeni celorlalti semeni, în dorinţe şi fapte - nu are posibilitatea de a fi independent. Tot astfel este, insa si in situaţia în care decide să adopte cele ce i se par gandurile şi faptele Creatorului. În ambele cazuri, omul nu-şi exercită liberul arbitru.

Ascunderea Creatorului are rolul de a-l atrage pe om spre El

Creatorul este ascuns spre binele nostru. Aceasta, pentru că **în lumea noastră** un obiect puţin cunoscut ne atrage mai mult decat un lucru deja bine-ştiut. Acesta este unul din factorii care stau la baza misterului ce invaluie lumea spirituală. Lumea spirituală nu este cu uşurinţă atinsă, este nevoie de multă hărnicie şi răbdare pentru a fi patrunsa. Tocmai ascunderea şi depărtarea cea mare de Creator, trezesc dorinţa de a ajunge să-L

percepem, şi entuziasmează pe om să facă eforturi nemaipomenite pentru a-L descoperi. Totuşi, măsura în care lumea spirituala este un mister, omul o decide în funcţie de necesitatea sa de a dezvălui misterul. Cu cat este mai mare importanţa acestei realizări, cu atat mai puţin este nevoit Creatorul să se ascundă.

Creatorul trimite oponenţi contra aleşilor săi, pentru a-i apăra de căderea spirituală.

Cand omul caştigă cinste şi onoare, egoismul său creşte, iar spiritualitatea sa este subminată. Mari înţelepţi, deveniţi de faimă şi adoraţi de popor, de fapt au fost prin aceasta pedepsiţi de Creator. Astfel reiese că tocmai oamenii cei mai preţuiţi, cand Creatorul vrea să le apere spiritualitatea, trimite împotriva lor forţe care să li se împotrivească. Omul care încă nu a pătruns în lumea spirituală, şi nu simte forţe şi dorinţe spirituale, depune mari eforturi pentru a se menţine şi a-şi îndrepta gandurile şi faptele spre scopul său. Dar din moment ce a primit forţe spirituale şi natura superioară, devine pentru el de la sine înţeles să acţioneze în concordanţă cu sferele spirituale.

Încă ceva despre căderea pentru a se înălţa

Din momentul în care omul decade spiritual, dispare tot ce a realizat pană atunci, inclusiv voinţa de a servi pe Creator şi de a se reuni cu El. Tot aşa, şi dorinţa de lupta cu sine, pentru a păstra situaţia în care se află, înălţat. Adam-omul, în cădere spirituală, uită cu totul pasiunea pentru atingerea spiritualităţii. Adam, decăzut pană la gradul de om simplu, se poate agăţa de idei spirituale. Doar gandurile înalte au puterea să-l salveze din pericolul complacerii în delectări ale acestei lumi, care stau la pandă în astfel de momente. Însă cum să aibă idei sublime, cand e în situaţia de om simplu? Cum poate omul să aibă în aceasta situaţie legătură cu Creatorul, sau vreo posibilitate de a se contopi cu El? Gandul acesta i se pare ciudat şi îndepărtat. Despre aceste clipe e scris: ”în locul unde se află măreţie Divină, acolo se află şi modestia sa”. Creatorul a dat ocazie fiecărei creaţii ale sale să se reunească cu El şi de aceea, omul care se reîntoarce spre spiritualitate, înălţandu-se dintr-o cădere, trebuie să-şi regăsească în memorie toate acele momente în care s-a prăbuşit spiritual. Asta, pentru a preţui situaţiile de înălţare spirituală ca pe un cadou personal, primit de la Creator. Cu cat îşi va

ascuţi mai mult memoria, cu atat va fi mai mică nevoia de a trece din nou prin situaţii de coborare spirituală.

Cu ajutorul muncii interioare perseverente, îndreptate spre” emunah lemaalah me ha-Daat”, ”credinţa mai presus de raţiune”, prin respectarea şi studierea într-o anumită secvenţă, prin acţiuni şi idei intenţionate, omul creează în interiorul său, un „VAS” spiritual pentru înălţarea spirituală treptată.

„Calea Cabalei” şi “calea suferinţelor”

Drumul recomandat şi deschis larg în faţa omului pentru atingerea înălţării spirituale, este „calea cabalei”. Omul va merge pe cealaltă cale, cea „a suferinţei”, doar în cazul că nu a putut fi urnit în nici un fel spre a-l face să păşească pe calea cabalei, pentru îndeplinirea menirii sale, cea a scopului creaţiei - matarat haBriyah.

Omul merge pe calea cabalei pe măsura în care îi sunt trimise de sus dorinţe potrivite pentru creşterea spirituală. Aceasta are loc printr-o succesiune a înălţărilor şi căderilor spirituale. I se dă omului şi posibilitatea de a experimenta şi de a se convinge de existenţa luminii spirituale plină de tandreţe, dulceaţă, iar pe de altă parte, i se trimit evenimente dureroase, de negare a luminii ! Aceste două experienţe, opuse, trezesc în om nevoia de lumina superioară, de înălţare catre percepţia Creatorului.

Fără a experimenta succesiunea apariţiei şi dispariţiei Luminii, care alternează între ele, nu se va crea dorinţa puternică de a O dobandi.

Cu cat va creşte Lumina care umple omul, cu atat va fi mai adanc întunericul şi cu atat se va intensifica dorinţa omului spre a atinge Lumina. Aceasta esta calea Cabalei, sau a Luminii. Dar la acelaşi rezultat conduce calea suferinţelor. Omul care evadează din suferinţele insuportabile care îl urmăresc fără încetare, caută mereu mijloace noi de a atinge satisfacţia primordială, dreptul său dintotdeauna. Cu cat se umple mai mult sacul său de suferinţe, cu atat se apropie de înţelegerea faptului că numai Lumina spirituală îl va salva.

El înţelege că cele două drumuri, cea a Cabalei şi a cea a suferinţei, conduc la acelaşi final. Diferenţa dintre ele constă în faptul că drumul cabalei farmecă pe om atrăgandu-l spre lumina promiţătoare de voluptăţi, pe cand drumul suferinţelor, împinge din spate pe om, care încearcă doar să scape de

ele, îndreptandu-se către lumina salvatoare.

„Vasul Inimii”, „Vasul raţiunii”, şi recomandarea Înţelepţilor - “eţat ha-Hahamim.

Omul este echipat cu 2 „vase” - kelim, prin care examinează şi controlează sentimentele sale, care apar ca reacţii la influenţele exterioare: ”vasul„ inimii, care percepe lucrurile calitativ, ca dulce şi amar(matok ve mar) şi „vasul” raţiunii, care discerne, împarte lucrurile în funcţie de calităţile de adevăr şi minciună(emet ve şeker).

Plăcerea este resimţită ca DULCE de către „vasul” inimii. Suferinţa - este amară. Cand egoismul este la putere, realizările spirituale sunt percepute ca amare, pe cand delectările pentru sine, sunt dulci. Astfel, munca spirituală de schimbare a intenţiei, sau a direcţiei dorinţelor, se numeşte MUNCA INIMII. Munca prin raţiune este cu totul diferită, pentru că omul nu se poate baza pe raţiune în totul, cand analizează cele ce i se întamplă, deoarece mintea este egoistă prin însăşi esenţa ei, prin crearea ei. Mintea egoistă îl conduce prin minciună. Şi cand mintea se joacă cu el, omul se întoarce spre sfatul Înţelepţilor. Aceştia sunt liberi de ego, nemaifiind influenţaţi de mintea lor înşelătoare. Sfatul lor este scris în cărţile de Cabala si sunt interpretate şi transmise altora de către înţelepţii care au atins gradul lumii spirituale.

Ştiinţa Cabalei şi guvernarea Lumii

Din moment in care omul reuşeşte, cu ajutorul Creatorului, să ajungă la o cat de mică proporţie a ”Credinţei deasupra raţiunii”, şi totodată să simtă în inimă amărăciunea prin persistenţa egoismului, în acel moment primeşte de sus percepţia şi realizarea lumii spirituale. După aceasta,Creatorul îi dezvăluie încă „un pic” din egoismul omului, „tefach”. Această măsură adăugată din egoul său este foarte grosolană, şi este greu de confruntat. Astfel în mod treptat, îi este descoperit omului egoismul său, încat să nu se dea înapoi de la a intelege dimensiunea uriaşa a egoismului său pe care trebuie să-l prelucreze. Tot egoismul întregului univers pulsează înăuntrul lui, de la bun început, dar omul este confruntat cu el pas după pas, potrivit cu forţele primite de la Creator, forţe care permit corectarea. De aici, înaintarea pe treptele spiritualităţii este realizată prin învingerea raţiunii, treaptă cu

treaptă.Omul în creştere spirituală, reuşeşte, prin învingerea orgoliului, să micşoreze importanţa logicii; se consideră ca fiind prost, fără înţelegere, se dăruie cu toată fiinţa şi acceptă cu modestie toate sfaturile Înţelepţilor. Aceste instrucţii se află atat în cărţile de cabala, cat şi în cele spuse de perceptorul său, Înţeleptul, Mekubal.

Inteligenţa superioară, care se revarsă asupra lui este cu atat mai abundentă, cu cat s-a abandonat cu mai multă dăruire, renunţand la felul de a gandi dinainte, stereotipic, şi de fapt raţionand cat mai puţin. Astfel, deşi a renunţat la modul de gandire general acceptat, în loc să fie mai naiv, devine cel mai mare cunoscător!

Omul care nu a atins încă „mintea superioară", încă nu şi-a schimbat felul de a raţiona bazat pe egoism şi nu se poate bucura de dulceaţa conţinută în modul altruist de a gandi, nu simte adevărul credinţei, dar el poate să atingă aceste realizări, adoptand concepţia „corectată" a superiorului său; atenţia şi urmarea instrucţiilor acestuia in totalitate, îl vor apropia de final.

Aceasta este intenţia ştiinţei Cabala, care recomandă urmarea Înţelepţilor. Este suficient un singur Mekubal Adevărat, spre a conduce întreaga omenire spre Scopul Creaţiei, pe drumul cabalei - în locul drumului suferinţelor - printr-o cale uşoară şi plăcută. Însă, cand la conducerea poporului, ales spre a trece primul, acest drum, se află persoane care nu cunosc programul universal şi nici guvernarea supremă, nu este de mirare dacă vom trece printr-o cale plină de dureri şi dezamăgiri fără sfarşit.

Pe timp de război şi tragedii, cand nu se vede în zare nici o rază de lumină, apare dintr-odată cu mare claritate, Creatorul, cu sprijinul său indiscutabil.

Necazurile neîntrerupte par eterne, deoarece nu suntem conştienţi de comoara conţinută în ştiinţa cabalei care ne relevă totul despre legile universului şi despre modul în care trebuie să le folosim, corect!

Fiecare creatură are loc în univers, cu toţii avem nevoie unii de alţii

De ce oare fiecare om este diferit, prin talente şi capacităţi deosebite, De ce nu s-au născut toţi oamenii genii, cu calităţi sufleteşti puternice, pline de sentimente, şi descoperitori de noi ştiinţe. De ce ni s-au împărţit din partea Creatorului talente şi dorinţe spirituale şi mentale atat de diferite? Fiecare suflet are menirea sa individuală, pentru care s-a „rostogolit" în lumea aceasta. Nu trebuie deloc, aşadar, să ne ruşinăm de caracteristicile noastre

înnăscute. Astfel ne-a creat Creatorul. Tot astfel nu trebuie să ne fie ruşine de gandurile noastre, pe care ni le trimite tot Creatorul.

Totuşi, Omul trebuie să-şi ia răspunderea pentru REACŢIILE lui la diferitele ganduri, negative. Dacă le primeşte precum sunt, fără să li se împotrivească, atunci să-i fie da, ruşine. Dacă vrea să le corecteze, el este răspunzător pentru modul în care le va corecta, răspunzător de acţiunile iniţiate de el pentru a le putea corecta. Acest singur lucru - a căuta corectarea, a se critica - aşteaptă de la om Creatorul. Oare cum este posibil ca cineva slab de minte să fie capabil de a atinge gradaţii spirituale? „Am procreat pe cei înţelepţi, şi am procreat pe cei simpli, am aşezat pe înţelepţi în fiecare generaţie spre a-i corecta pe cei simpli, să se contopească din toată inima cu cei care se înalţă, şi astfel vor putea şi ei să atingă uniune deplină cu Mine”.

Dar atunci este de întrebat, pentru ce este nevoie de toţi cei proşti în lume? Această întrebare rămane suspendată, cerand explicaţie, pentru că după cum ni se pare, cei proşti reprezintă marea majoritate, în comparaţie cu numarul mic de înţelepţi din lume!

Fiecare calitate spirituală are UN reprezentant, un suflet. Cei cu însuşiri limitate sunt cei egoişti. Înţelepţii, care doresc înălţarea spirituală spre Creator, după atingerea corectării proprii, individuale au nevoie de a corecta egoismul tuturor celorlalţi, prin preluarea asupra lor a egoului fiecăruia din restul omenirii, astfel corectandu-l şi ca urmare înălţandu-se mai departe.

Fiecare creatură îşi are locul său, fiecare are nevoie de ceilalţi. Un înţelept , ca să-şi dezvolte egoul, trebuie să preia egoismul mic din fiecare om , din miliarde de suflete, ca apoi să-l corecteze. Tot astfel, fiecare om poate atinge sferele spirituale, cu condiţia să respecte în mod voluntar, conştient, îndrumările celor dotaţi, mekubalim, realizand prin aceasta scopul Creaţiei, uniunea totală cu Creatorul.

Dorinţa primordială de a se delecta - raţon lehenot

Munca spirituală, aceea de a ridica altruismul deasupra egoismului - se realizează prin raţiune. Iar lucrul prin „credinţă mai presus de raţiune”, se efectuează prin inimă. Cu toate acestea, cele două forme de muncă spirituală

au loc prin exercitarea dorinţei primordiale de se delecta şi a raţiunii naturale originare. Chiar şi omul care munceşte spiritual, deja cu scop altruist, are nevoie să ştie clar cui îi dăruie, cine are parte de roadele acestui efort. În această etapă nu are altă cale decat să creadă în faptul existenţei Creatorului, El fiind cel care primeşte rezultatul muncii sale.

Concepţia unicităţii Creatorului, rezumat în principiul „nu există nimeni în afară de El" şi raportarea la Creator ca fiind singura sursă a tuturor ideilor, deciziilor, sentimentelor, senzaţiilor ,îl ajută pe om să-şi cristalizeze punctul de vedere în ce priveşte absolut tot ce i se întamplă în viaţă. Această concepţie îl ajută şi în corectarea gandurilor şi dorinţelor sale, conform cu programarea Creatorului.

Corpul egoist - Cel creat; Sufletul - Fracţiunea din Divinitate, desprins din Creator

Ştiinţa Cabalei, în totalitate, se ocupă numai de Creator şi de acţiunile Lui. Astfel, cărţile cabalei conţin numai denumirile Creatorului-haKadoş Baruch Hu. Precum denumirea - om, face aluzie la persoana în discuţie, tot astfel trebuie să ne referim la fiece cuvant din cartea Torah, ca la un anumit nume al Creatorului. Fiecare cuvant descrie o anumită acţiune a Sa, şi descrie situaţia care ne este trimisă nouă în momentul respectiv. În cartea Torah se povesteşte despre oameni, ca făcand parte din Creator. Această fracţiune a fost desprinsă din El şi îndepărtată prin imprimarea în acesta a însuşirii egoismului; de aceea sufletul omului este compus din două fracţiuni opuse: prima, este fracţiunea Divină, unică, specifică persoanei. Aceasta pretinde a percepe Creatorul, şi împinge pe om să pornească pe calea căutării realizării spirituale, care să-l satisfacă, după ce nu mai găseşte împlinire în ocupaţiile obişnuite.

Fracţiunea cealaltă a sufletului, este reprezentată de natura noastră egoistă, care a fost dinadins creată în noi. Natura egoistă ne conduce spre dorinţa de a şti totul, a controla totul, a vedea rezultate pe urma eforturilor noastre, deci a vedea în totul , o fracţiune din Eu-l nostru. Partea egoistă a sufletului , este de fapt CREATUL "**ha-nivrah".** Acesta este unicul lucru procreat, iar partea altruistă a sufletului aparţine Creatorului. Creatorul a luat dorinţa sa, şi i-a adăugat egoismul, separandu-l astfel de Sine. Această parte separată de el a primit numele de suflet - neşamah, sau **cel creat** ca să existe în mod independent (hanivrah=creatul). Această fracţiune, este denumită cel creat - nivrah, pentru că ea conţine ceva nou, care nu a fost mai înainte, egoismul. Egoismul nu face parte din Creator.

Cabala vorbeşte numai despre suflete, a căror construcţie include partea divină, provenită de la Creator, şi egoismul, nou creat. Deci nu este vorba de corpuri materiale, a căror soartă este aceea de a dispare, descompunandu-se.

Noi ne percepem sub formă de corpuri pentru că nu suntem conştienţi de suflet, nesimţindu-l. Însă pe măsură ce începem să ne percepem sufletul, se reduce treptat intensitatea sesizării corpului fizic, a dorinţelor şi a durerilor acestuia. Acest fapt se datoreşte intensificării prezenţei sufletului - neşamah. Cei ce cresc spiritual şi mai departe, ajung să nu simtă aproape de loc dorinţe fizice, fiind atenţi numai la ceea ce le „spune" sufletul, „neşamah", scăpărarea divinităţii. Corpul reprezintă, acestor persoane, totalitatea dorinţelor sufletului lor, noua esenţă. De acum, omul este din ce în ce mai puţin conştient de trup, ale cărui dorinţe se poate spune, nu le mai sesizează.

Ştiinţa cabalei nu discută corpul fizic, carne şi oase, ci se ocupă de afinităţile spirituale. Sufletul aspiră pe de o parte la reunirea cu Creatorul, rădăcina sa, iar pe de altă parte la îndeplinirea dorinţei de a se delecta el însuşi prin cunoaşterea Lumilor spirituale. Fiecare dintre cele două dorinţe sunt denumite corp - „guf". Primul, corpul spiritual, constituit de dorinţele altruiste, doriţele caracteristice lumii spirituale, Creatorului; al doilea - corpul biologic, egoist, al lumii acesteia, egoismul fiind caracteristic doar acestei lumi.

Ştiinţa cabalei tratează numai şi numai natura sufletului, pe care îl analizează din toate punctele de vedere, în diversele situaţii ale sale; ea descrie modalitatea prin care dorinţele noastre sunt transformate de Creator, şi calea prin care noi avem acces la metamorfoza dorinţelor, sau mai precis, cum să apelăm la Creator pentru ca El să le transforme, deoarece noi singuri nu avem puterea să realizăm acest lucru.

Cand Lumina pătrunde în „VAS" - KLI

Pentru începători, cel mai important lucru este acela de a-şi repeta iar şi iar, că orice i s-ar întampla, absolut totul, provine de la Creator. Este obligatoriu să-şi amintească încontinuu că orice gand şi dorinţă , chiar şi cele mai josnice, îi sunt trimise de Creator pentru a se confrunta cu ele, a le învinge şi a se menţine în legătură cu Creatorul, cu toate greutăţile întampinate.

Aceste idei îl întăresc pe om în credinţa sa, atat în guvernarea Creatorului,

cat şi în forţele trimise de El, inclusiv gandurile, cărora trebuie să li se împotrivească. Astfel îşi consolidează siguranţa în existenţa Providenţei Divine, credinţa devenindu-i permanentă, stabilă. Cu cat creşte în sinea sa credinţa nestrămutată că în totul se află Creatorul, cu atat devine mai convins de prezenţa Creatorului în Om, că El se „îmbracă" în Om, astfel hotărand ce va gandi şi ce va dori omul; astfel îi va creşte convingerea că Omul însuşi este o parte din Creator. Omul trebuie să-şi dea seama că este necesară chiar senzaţia de înstrăinare de Creator; prin ea şi cu ajutorul acestei senzaţii va avea capacitatea de a-l percepe pe Creator. Aceste 2 sentimente se numesc OR ve KLI, adică LUMINĂ şi VAS. Vas se numeşte dorinţa de a-L percepe pe Creator. Lumina este înveşmantarea Creatorului în dorinţa omului de a-L cunoaşte, pătrunderea Luminii în VAS.

Dorinţa se naşte etapă după etapă, prin efectul gandului şi a dorinţelor care îi distrag atenţia, deranjandu-l; prin distragerea atenţiei de la gandul asupra Creatorului şi a unicităţii Sale, este nevoit să-şi consolideze forţele credinţei, pentru păstrarea ideilor focalizate asupra Creatorului, în ciuda întreruperilor. Lumina reprezintă răspunsul la dorinţa Omului de a-L sesiza pe CREATOR. Creatorul însuşi se îmbracă în această pasiune a Omului, Lumina pătrunde în Vas.

Ganduri banale, triviale, ale acestei lumi, presează înspre înălţarea spirituală, şi viceversa, pană la GMAR TIKUN, adică Finalul Corecţiei.

Procesul creşterii spirituale are loc într-o anumită secvenţialitate. Dorinţele spre spiritual, spre percepţia Creatorului sunt trezite de Lumină. Întalnirea cu Lumina provoacă, trezeşte reacţii şi vibraţii care dau senzaţia de perfecţiune, veşnicie.

Creşterea spirituală nu este continuă şi liniară, ci este construită prin secvenţe de înaintare şi regres care se succed în mod alternat, pană la „gmar tikun" - corecţia finală. Astfel, după contactul cu Lumina şi trezirea dorinţelor spirituale, din nou este atras omul spre alte tăramuri, ţinuturi, „ganduri străine". Sub stăpanirea „altor ganduri", omul cade iasasi în gradaţia precedentă, fiind preocupat de probleme triviale, dorinţele obişnuite, „holin". După un timp, se satură de aceste ocupaţii banale, meschine, este supărat pe sine , sau chiar pe Creator care i-a trimis astfel de ocupaţii, care l-au deturnat

de pe aleea spiritualităţii.

Regretul sincer, genuin, din străfundul inimii, de a se fi îndepărtat spiritual, i-L readuce pe Creator ,răsfrangand asupra lui lumină şi apropiindu-l. Omul trăieşte din nou sentimentul înălţării spirituale, cu senzaţia perfecţiunii, eternităţii, plenitudinii absolute. De astă dată, este gata să renunţe la tot ce are, numai pentru a rămane permanent în acest moment minunat, pentru a evita o nouă pierdere.

În aceasta nouă etapă a creşterii spirituale, omul se simte sigur, apărat, îşi simte sufletul făcand parte din Creatorul etern, ştiind că nu poate fi ameninţat de nimeni şi de nimic, nici chiar de propriul egoism. El acceptă Guvernarea Divină cu absolută dăruire de sine şi îndreptăţeşte toate acţiunile Creatorului faţă de toate sufletele. Renunţă la tot ce-i spune Raţiunea terestră, pentru a-L urma pe Creator, prin „ credinţa deasupra raţiunii”, „emunah lemaalah me ha-daat”. Toate aceste sentimente rezultă din revărsarea Luminii Creatorului asupra omului,(în om,în vas), Lumina cucerindu-l cu totul. Omul, gata de a-L „servi” , este fericit să aibă ocazia de a i se dărui Creatorului cu totul. Dar, după un timp, reapar în om „ganduri străine”... şi reîncepe succesiunea de etape: cădere - înălţare, care alternează, iar şi iar, repetandu-se pană la „Gmar Tikun” - Corectarea deplină, sau primirea permanentă a Luminii din partea Creatorului.

Dragostea îndreptată spre Creator,dragostea pentru popor, dragostea pentru viaţă

Înţeleptul mekubal Baruch Aşlag sau RABAŞ, l-a întrebat o dată pe tatăl său, înţelept uriaş, rav Yehuda Aşlag: ”este ştiut că pe vremuri oamenii se torturau pentru a-şi ajunge scopul atat dorit, acela de a-L atinge pe Creator, iar Tu(în ebraică nu există termeni ca mata, dumneata, dumneavoastră, ci se vorbeşta ca între egali, Tu, aproape fără excepţie), ai anulat aceste obiceiuri, chiar declarandu-le contrare legilor vieţii, denunţandu-le ca demne de a fi pedepsite! Iar atunci, care este lucrul cel mai important de înfăptuit în decursul muncii interioare, spirituale?”. I-a răspuns tatăl: ”Am venit pe lumea aceasta cu scopul de a deschide un drum nou - Omul trebuie să aspire la realizarea a trei lucruri: DRAGOSTEA pentru CREATOR, DRAGOSTEA pentru „POPOR” şi DRAGOSTEA pentru VIAŢĂ. Deci nu este nevoie ca omul să se constrangă a trăi în lipsuri”.

Recunoştinţă, iubire şi înfiorare (frică plină de respect - YIRAH)

Chiar şi dreptul de a mulţumi Creatorului, depinde de El. El ne permite să-L iubim, prin bunătatea lui, iar puterea sa se exprimă prin capacitatea noastră de a ne înfiora în prezenţa sa, de a simţi respect plin **de reverenţă** faţă de El.(YIR-AH).

Apropierea de Creator - de nepreţuită valoare.

BAAL ŞEM TOV - mekubal vestit, uriaş - explică succesiunea de evenimente, de apropiere şi îndepărtare de Creator, prin următorul exemplu: „ acest proces se aseamănă cu felul în care este învăţat un prunc să umble. La început este sprijinit, face caţiva paşi, se apropie de mama, dar mama se dă înapoi, făcand loc pruncului să înainteze înspre ea, să fie independent. Astfel, pană ce copilul va învăţa să meargă singur”. Munca spirituală a omului constituie o luptă permanentă contra egoismului, şi pentru intrarea Creatorului din ce în ce mai mult, în locul eliberat de egoism.

Creatorul se aseamănă cu un mare împărat care stă în mijlocul palatului său, înconjurandu-se cu ziduri, printre care a presărat mărgăritare şi aur. Cei care trec prin toate obstacolele, au parte de bogăţii şi de cinste. Însă numai cel care a renunţat la toate splendorile de dragul apropierii de Creator, va avea acest privilegiu, acela de a intra la EL, acela de a fi împreună cu El.

Necesitatea profundă de a ajunge la Creator

Înainte ca o sămanţă să devină plantă, ea trebuie să treacă printr-un proces de descompunere deplină, pană la dispariţia ei. Printr-un proces asemănător trece omul care creşte pe calea spirituală.

Înainte ca EU-l cel vechi să dispară, nu este posibilă dezvoltarea unei naturi

reînnoite - natura spirituală. Creatorul a creat EUL omului din NIMIC, ”ieş mi ayin" sau „ este din nimic”. De aceea, pentru reîntoarcerea la Creator este necesară reîntoarcerea din Eu, la situaţia de „nu este”, NIMIC - EYIN. De aceea se spune că Mesia s-a născut în ziua distrugerii Templului. De fiecare dată cand omul cade în deznădejdea cea mai adancă, el ajunge la concluzia că nimic nu are valoare, dar chiar din această situaţie are loc înălţarea spre următoarea gradaţie spirituală. Acest lucru este posibil prin renunţarea, în urma disperării, la vanităţile lumii.

Sunt zece reguli în munca spirituală. Trei dintre ele se pot învăţa de la un prunc: pruncul este fericit fără legătură cu vre-un eveniment; el nu este liniştit nici o clipă; pruncul pretinde cu toate forţele ceea ce doreşte. Şapte din reguli se pot învăţa de la un hoţ: hoţul lucrează noaptea; el încearcă să atingă din nou ceea ce nu a reuşit în noaptea precedentă; hoţul este solidar cu prietenii lui; hoţul se pune în primejdie pentru a atinge ceva chiar foarte neînsemnat; hoţul nu apreciază cele furate şi le vinde pentru mărunţiş; hoţul primeşte bătaie, dar tot nu se linişteşte; hoţul vede numai avantajele afacerii lui, nefiind gata să se schimbe. Şi încă ceva: fiecare lacăt are o cheie, dar dacă lacătul nu se deschide, hoţul cel grozav îl sparge. Creatorului îi plac vitejii care sunt gata să-şi zdrobească inima pentru a ajunge la El!(le heichal hamelech). Doar omul care este deja înălţat pană la gradaţiile cele mai de sus, are posibilitatea să se aplece, dăruindu-se pe deplin Creatorului său. În procesul creşterii sale spirituale, a înţeles cat de puţină valoare are şi el şi lumea aceasta. Omul presimte şi neînsemnătatea înaintării sale spirituale ca individ, şi a atingerii personale a Infinitului. Înţelege că numai de Creator are nevoie!

Creatorul - un ocean de Lumină, conţine pe Om, îl înconjoară, de jur împrejur, - de aici denumirea Sa de” LOC” - „MAKOM”

Omului aflat în extremă cădere spirituală, i se pare ca, Creatorul s-ar ascunde de el, şi credinţa sa în Guvernarea Divină e spre disparitie. Insa, omul acesta trebuie să înţeleagă că nu este vorba de „ascundere” propriu zisă din partea Creatorului, ci el insusi, omul, este aşteptat să-şi adune toate puterile spre a-şi reînnoi apropierea de Creator. Creatorul se numeşte LOC pentru că Omul trebuie să pătrundă într-Insul cu toată fiinţa, pentru ca El să-l conţină pe om, încercuindu-l cu totul, fiindu-i reşedinţă.

NOI ne aflăm în continu în oceanul de Lumină al Creatorului, dar avem datoria să o sesizam, devenind conştienţi de existenţa ei.

Cei care doresc să-L realizeze pe Creator," ha-BOREH " reuşesc să-L atingă.

Cand omul se adresează Creatorului, trebuie să fie atent cum îşi investeşte atenţia şi eforturile. Cel mai important lucru este intenţia de a percepe Creatorul! Acţiunea spirituală „ iubeşte-ţi seamănul..." este constituită din tendinţa de a realiza pe însuşi Creatorul, deoarece „nu există altcineva în afară de El", şi cand omul atinge pe Creator, toată CREAŢIA, inclusiv Lumea Aceasta, toate acestea, se reunesc în percepţia omului într-un unic Creator.

Nu există nimic rău în tot universul, în toată lumea

Ca urmare a progresului spiritual, omul descoperă în sinea sa dragoste faţă de duşmanii cei mai răi, pană la ultimul. Cea mai mare muncă spirituală ar fi să se roage pentru duşmani.

Lupta cu egoismul se poate împărţi în 2 fronturi. În primul, omul aleargă după dorinţe încercand a le satisface, iar în al doilea, omul fuge de dorinţe, acestea urmărindu-l fără întrerupere.

Cei care neagă unicitatea Creatorului, sunt cei care nu realizează că tot ce ce se petrece în jurul lor şi cu ei, este de fapt, absolut identic cu Creatorul, reprezintă una şi aceeaşi entitate.

Nu este nimic mai rău pentru afirmarea guvernării Creatorului, decat sentimentul deprimării, frustrării, care poate cade peste orice om din diverse motive: suferinţă, slăbiciune, sărăcie, lipsuri...Dar dacă omul înţelege că în lovitura primită se află şi doctoria dorită , el ar putea să accepte gustul său amar, la fel ca bolnavul, care acceptă medicamentul amar. „ Nu există nici un rău în Lume". „De aceea nu trebuie să privim suferinţele ca pe ceva rău, ci ca pe nişte leacuri amare, amarul fiind adevăratul gust al medicamentelor!". Nu este nevoie să fii preocupat de însăşi suferinţa, ci să te întrebi: „de ce sunt preocupat?".

Omul trebuie să facă totul pentru a-şi vindeca tristeţea prin credinţa, care aduce fericirea. Dar la credinţă se ajunge prin muncă spirituală aprofundată. Omul poate să-şi asimileze numai cele resimţite de el prin răscolirea emoţiilor sale. Cele rămase în afara lui, nu dau nici o reacţie, nefiind atinse. Acest lucru este valabil si în ce priveşte influenţa Creatorului asupra noastră:

noi putem să-L realizăm doar dacă acţionează ”prin intermediul nostru”, îl percepem nu precum este în afara noastră, ca Absolut, ci precum e „prelucrat” de simţurile noastre, trecand prin filtrul acestora. Deşi simţurile noastre nu percep unitatea - celor aflate în jur, şi originea lor - la sfarşitul drumului, în”Finalul Corectării” , ni se va revela şi vom percepe Unicitatea Creatorului. Se spune că după „despicarea mării Suf” - „aharey kriyat yam Suf”, „oamenii au crezut în Creator şi au cantat”. Doar omul care crede, are posibilitatea să cante.

Omul care crede că se poate corecta prin munca spirituală, trebuie să-şi revizuiasca raportul faţă de credinţă, fata de unicitatea Lui, faţă de Atotputernicia Sa. Să nu uităm, că numai prin intermediul apelării la Creator, implorandu-l să ne transforme, şi numai cu ajutorul Lui, se poate realiza adevărata schimbare.

Egoismul şi suferinţele care îl însoţesc, reprezintă „Ajutorul conferit de opoziţie”:” ezer kenegdo”

„Am creat Universul pentru a-i produce bucurie, pentru a-l face fericit. Universul, Lumea = Olam, înseamnă a ascunde, a face să dispară. Cele două antinomuri fac posibilă perceperea plăcerii (ca de exemplu: foame- saţiere). Acesta este sensul expresiei „am creat ajutorul ca opoziţie”.

Egoismul are rolul să-l ajute pe Om. Prin intermediul luptei contra egoului, omul îşi construieşte VASELE , instrumentele spirituale necesare. De aceea trebuie să acceptăm eşecurile şi suferinţa, cu înţelegere totală, ştiind că scopul lor este să ne accelereze traseul care duce la comunicarea cu Creatorul, pe care îl vom ruga să ne elibereze de tortură. În acest fel, suferinţa şi egoismul devin ajutorul în lupta împotriva egoismului.

Egoismul stă împotriva noastră, despărţindu-ne de Creator, pe care îl acoperă. Eu-l nostru este cel care ne separă de Creator, stă între amandoi, Egoismul este dual, pe de o parte îndepărtandu-ne, iar pe de alta apropiindu-ne de Creator. Nu este nevoie să ne adaam zis sa nu te mai deranjez, dar am dat peste uncim în ideile care ne distrag; din clipa în care ne trezim, este recomandat să ne concentrăm orice gand cat de neînsemnat, asupra Creatorului, iar gandurile distractive trebuie contrabalansate prin idei asupra Creatorului, iar şi iar. **A uita cu totul de Creator, se consideră singurul păcat**. Egoismul înşelător poate conduce pe Om la iluzia că ar fi ajuns deja printre cei DREPŢI, ŢADIKIM, pe cand el este foarte departe de această

gradaţie. Egoismul său, în căutare după noi evenimente entuziasmante, dupa emoţii necunoscute, colorează cu fantezia sa munca banală, constantă şi grea, îndepărtandu-ne astfel de ADEVĂR, în loc de a merge pe calea care duce spre El. Uneori, omul crede în aşa măsură în cele imaginate de el, încat convinge şi pe cei apropiaţi de el să i se încreadă. Astfel, cand deja aceştia sunt convinşi că a devenit ŢADIK, cel DREPT, îi va fi şi mai greu să se debaraseze de minciună.

Înţeleptul Yakov din Lublin a spus o dată: mie-mi plac mai mult păcătoşii care ştiu că sunt păcătoşi, decat cei Drepţi care se stiu (se cred) Drepţi. Dar păcătosul care se crede drept nu are nici o şansă a găsi drumul spre Adevăr, căci chiar şi în „Infern” - „Ghehenom”, vor pretinde că au fost trimişi spre a salva alte suflete.

Modestia celor Înţelepţi - Mekubalim

Scopul unui mekubal adevărat, este acela de a-şi convinge ucenicul de grandoarea Creatorului, de a-l face să creadă în El şi de a-L respecta pe Creator, mai mult decat pe Înţelept. Astfel, cei Drepţi într-adevăr, sunt simpli, se îndepărtează de locuri gălăgioase, fiind concentraţi pe interiorul lor.

Jocul de DAMKA

Se pare că legile acestui joc se aseamănă cu legile spirituale: nu este voie a face doi paşi deodată; este permis doar mersul înainte, dar nu înapoi; cei care ajung la final, au voie să facă orice.

De la studiul misterului, la studiul revelat

Oamenii care cred că sunt vorbiţi pe la spate, sunt curioşi să afle cele discutate despre ei. Un fapt dorit dar ascunsc, se numeşte „secret”.

Oamenii care citesc lucrări în domeniul Cabalei şi simt că este vorba despre ei, sunt atraşi de mister, de faptul că acesta i se adresează sentimentelor lui. Pană la această etapă, cele studiate sunt secrete , dar cu cat înaintează, ei descoperă tot mai multe pasaje în care i se pare că este vorba despre ei însişi; astfel, treptat, textul misterios, devine text revelat. (torat ha-nistar - torat ha-niglah).

Salvarea din EGO - doar printr-un miracol

Din punctul de vedere al egoismului, nu există ceva mai bizar şi nenatural decat să te dărui cu totul Creatorului. Negarea dorinţelor şi a ideilor sale, apar din punct de vedere al egoului, ca lucrul cel mai stupid posibil. Desigur, acelaş lucru este valabil şi în privinţa dăruirii, Creatorului, fără a-L cunoaşte. Cand Omul este departe de Creator, a-L servi pare ceva exagerat. Această concepţie se răstoarnă cu totul, atunci cand omul se apropie de El. Trezirea spirituală îl face pe om să privească toate misiunile pe care le are de îndeplinit ca foarte simple. Atunci nu-i mai este ruşine de a fi subordonat Creatorului, ci dimpotrivă, este mandru a i se dărui pe deplin. Situaţiile în care i se par exagerate datoriile spirituale, precum şi situaţia opusă, a perceperii a tot ce este în legatura cu Creatorul ca foarte plăcut şi uşor de îndeplinit, toate acestea îi sunt insuflate anume de Creator, astfel omul va ajunge la înţelegerea dependenţei totale de bunăvoinţa Creatorului, în procesul de dezvoltare spirituală, pană la final, salvarea sa din egoism, care este un adevărat miracol.

A înălţa ŞeHINA - Prezenţa Divină (sau totalitatea sufletelor), din cenuşă, din praf, de la pămant

Senzaţia de nemulţumire resimţită de om în ziua de astăzi, derivă din pasiunea omului pentru starea de satisfacţie avuta de el în trecut, sau din speranţa de a o avea în viitor. Conştiinţa marilor voluptăţi, trimise de Sus, neavute în momentul de faţă, l-ar face si mai nefericit pe om. Cat timp nu este conştient de plăcerile conferite de spiritualitate, el nu-i simte lipsa. Din aceasta cauză, la începutul drumului, se recomandă accentuarea importanţei şi măreţiei Creatorului, a perceperii Creatorului.

Aceasta percepere, după ce va fi atinsă, va rămane imprimată în memorie, pe veşnicie, şi va trezi în om atracţia spre a o resimţi iar şi iar.” „Precum căprioara însetată este dornică de a sorbi din izvoare, tot astfel sunt eu setos de Tine, ELOKIM”.

Dorinţa de a percepe pe Creator - Boreh, se cheamă „a ridica Şehinah din praf”. Ea se află în praf cand nu-L mai considerăm pe Creator ca Grandios, cand importanţa Lui scade în ochii noştri, cand ne aflăm în cădere spirituală. Şehinah, se numeşte perceperea de catre noi a Creatorului. Praful este acea materie , aflată sub picioarele noastre,la baza lumii. Ceea ce nu este important, este egal cu praful, cenuşa.

Cand perceperea Creatorului se găseşte pe treapta cea mai de jos a preferinţelor noastre, Şehina este la pământ.

Omul educat astfel încat să dea importanţă lumii noastre, nu poate pretui valorile lumii spirituale. Ştiinţa kabbala nu neagă de loc importanţa voluptăţilor din această lume, ci dimpotrivă, atestă că prin spiritualitate sunt atinse plăceri infinit mai mari decat cele cunoscute în lumea materială. Dar, spiritualitatea nu este un răspuns pur şi simplu la nefericirea, la vidul resimţit de omenire. EA este mult mai presus de această lume, iar de ea sunt legate experienţe plăcute, de mii de ori mai intense, care ne răsplătesc pentru atingerea lumii de percepere a Creatorului, lumea spiritualităţii.

Astfel, pentru a deveni o entitate independentă, omul trebuie să cerceteze şi să discearnă cat mai exact, care sunt motivele fiecărei dintre acţiunile sale. Trebuie să reflecteze asupra factorilor care l-au influenţat prin educaţie, sau din partea anturajului, a societăţii, şi mai ales, ce dorinţe provin din esenţa sa proprie, unică şi independentă.

Omul nu se poate obliga să dorească a-L delecta pe Creator, precum Creatorul îi conferă plăcere, deoarece omul nu are în posesia sa nici urmă de RAŢON LEHAŞPIAH - dorinţa de a dărui.

Dar ALEGEREA de a se lăsa atras în mrejele acestei aspiraţii spre unificarea cu El, se află în mana omului. Cand omul aspiră cu adevărat spre Creator, toate celelalte dorinţe îşi pierd importanţa - aceasta fiind şi unitatea de măsură a maturităţii şi valabilităţii acestei aspiraţii.

Înainte ca omul să-L descopere pe Creator, el se simte singur pe lume! Dar numai Creatorul este unic, YEHID. Noi suntem departe de El în ce priveşte dorinţa de a dărui, de a căuta să satisfacem pe toată lumea. Totuşi, altruismul acesta, aparţinand în mod exclusiv Creatorului, începe să picure in inima omului, din primul moment în care a trăit perceperea Creatorului.

Cauza a tot ce ni se întamplă, este întotdeauna Creatorul , niciodată o persoană anumită.

Totul în Univers se rezumă la Creator şi Creaţie - Boreh ve Nivrah. Cel creat, ha-nivrah, se numeşte omul care nu simte Creatorul, dar are capacitatea să se identifice cu credinţa în existenţa Sa şi în unicitatea Lui - Adică a accepta ideea că numai Creatorul există şi controlează absolut tot. Cabala defineşte „credinţa" ca percepţia Creatorului. Cat timp nu este realizată cu totul perceperea Creatorului, credinţa este „cu garanţie limitată".

Omul, trăind în lumea aceasta prin respectarea legilor spirituale, a ajuns la îndeplinirea scopului său suprem. Permanent unificat cu Creatorul, realizează că orice - de la bun, la răul aparent - îşi are originea în creator. Omul are doar un scop spre care tinde neîncetat, cu toate dorinţele: acela de a se delecta. Astfel a fost creat omul, acesta este scopul Creaţiei, aceasta este voinţa Creatorului. Totuşi, Creatorul are un anumit proiect, nu prea uşor de înţeles şi de urmat, conform căruia omul este obligat sa se comporte, pentru a se delecta. Toate peripeţiile vieţii, din prezent, trecut şi viitor, toate sunt roadele acestui program, toate au fost programate de Creator, trimise de SUS. Doar la sfarşit, „gmar ha-tikun", sau îndeplinirea corectării, vom înţelege însemnătatea acestor întamplări, rolul lor în perfecţionarea noastră, a fiecărui individ. Înainte de „gmar ha-tikun", pe drumul îndelungat înspre acesta, durerile prin care am trecut ni se par inutile, fără rost. Orice „palmă" primită ne face să uităm că suntem cu totul dependenţi de Creator, ca argila în

mainile sculptorului. Imediat sărim să ne luptăm cu cei care par sursa suferinţelor noastre. Mereu, mereu uităm cauza tuturor întamplărilor prin care trecem - Creatorul. Nicidecum vreo persoană !

Este necesar să ne aducem aminte, iar şi iar, că originea absolută, a absolut tot ceeace se petrece, este Creatorul! Şi în acestea sunt incluse bine înţeles, faptele omului. Este chiar interzis să vedem în cele întamplate vreo sursă exterioară, sau pe noi înşine, nici măcar cat un fir de păr! Deci, totul rezultă din programarea divină a Creatorului. A uita acest lucru, duce la pierderea perceperii Creatorului, iar după aceasta, la ascunderea Sa totală - „hester maleh şeloh”.

De aceea învăţarea şi interiorizarea acestui fapt este posibilă doar prin exersarea individuală neîntreruptă. Chiar şi cel care deja înţelege şi acceptă faptul că totul este condus şi programat de sus, are cateodată momente de uitare. Iată succederea evenimentelor: la început Creatorul dăruieşte omului cunoaşterea-daat şi sentimentul-hargaşa ,în ce priveşte Guvernarea sa Supremă. După aceasta îi trimite evenimente neplăcute, problematice, care îl fac să sufere mai mult sau mai puţin. În culmea acestor trăiri, omul tinde să uite de unde provin aceste suferinţe, şi pentru ce. Pe moment, îi apare cate o scăpărare în ce priveşte sursa şi înţelesul celor petrecute, însă acestea se evaporă repede din cauza durerii.

OMULUI ÎI ESTE FOARTE GREU, chiar în momentele de luciditate în care este conştient de sursa suferinţei, să abdice şi să ceară singurul ajutor posibil, acela provenit de la Creator, renunţand a încerca să se autosalveze. Deci, recapituland: sentimentele se succed în următoarea ordine: Pe calea Omului înspre Creator, opune rezistenţă o forţă impură, sau o idee, care-l derutează, trăgandu-l departe de drum. În ciuda acestor forţe care îi sunt obstacol pe drum, omul trebuie să înainteze cu incapatanare pe calea care conduce la Creator, pentru a se reuni cu EL. OMUL, HA-ADAM, este unit cu Creatorul precum un prunc în poalele mamei sale. Dar forţe şi idei străine încearcă să-l îndepărteze de Creator, ca să înceteze a-L mai simţi pe El şi Guvernarea sa!

Creatorul ordonă omului să apere uniunea lor, dar inamicul este mereu în ofensivă, dandu-i ocazie omului să-l cofrunte, curajos şi viteaz. La sfarşit, omul îşi dă seama că toate situaţiile care i–au stat împotrivă, şi contra cărora s-a luptat, i-au fost trimise de Creator, anume pentru a-l căli, pentru a-l face să progreseze în studiul său, pentru a-l înălţa. Ca rezultat al acestor lupte interioare, omul realizează şi cunoaşte guvernarea Sa, cunoaşte iubirea Creatorului. În urma reunirii cu Creatorul, omul înţelege sensul luptelor prin care a trecut, înţelege că nu a suferit fără rost.

Educaţia obişnuită faţă de cea democratică

Educaţia obişnuită îl învaţă pe om să acţioneze potrivit cu ordini primite de sus, în mod automat, chiar dacă sunt aplicate prin presiune, coercitiv. Dimpotrivă, prin educaţia democratică se învaţă doar metodele necesare, prin care studentul va putea în mod independent să-şi analizeze şi critice ideile, dorinţele şi celelalte procese interioare prin care trece. Scopul ei este acela de a înzestra pe elev cu mijloacele necesare pentru a lucra independent, fără influenţa factorilor din exterior asupra modului propriu de gandire.

Pasiunea pentru plăceri şi urmărirea onorurilor sunt catalizatori ai procesului de creştere spirituală

Tendinţa de a atinge Adevărul se poticneşte de zidul surd al suferinţelor şi al amărăciunii - roadele egoismului. Aceste sentimente sunt greu de suportat, şi greu de acceptat. De aceea drumul spre adevăr “EMET” este lung şi întortocheat!

Omul se reumple de fericire şi energie cand are parte de plăceri, de onoruri, de GELOZIE.

De exemplu, un om în zdrenţe se ruşinează printre cei eleganţi, dar se simte comod cu cei asemenea lui, şi este mai puţin îndurerat: nenorocul celorlalţi - jumătate de consolare. Pasiunea pentru plăceri, necesitatea de a fi onorat, şi gelozia ajută la înaintarea spirituală. Dorinţa de plăceri este strans legată de cea pentru respect, altfel oamenii ar ieşi goi pe stradă cand este tare cald.

Dorinţa de respect este diferită de la o civilizaţie la alta, de la o epocă la următoarea, dar dorinţa de a atinge plăcere şi frica de a suferi persistă întotdeauna. De exemplu - durerea de dinţi nu se micşorează chiar dacă împrejur toată lumea suferă de aceeaşi durere. Dacă efortul de a ajunge la Creator ar fi legat de respect, omul ar privi cele realizate de vecin, iar dacă ar vedea că acesta a progresat în aceeaşi măsură cu el, ar înceta să se mai străduiască, oprindu-se pentru un popas. În schimb, dacă omul este motivat de plăcere şi nesuferinţă, omul poate continua munca sa pană la atingerea scopului.

Cu toate acestea, urmărirea onorurilor sau mai precis, dorinţa de a fi egal între egali, este factorul catalizator care îl împinge înspre ţel.

„Invidia scriitorilor măreşte ştiinţa”, stă scris, sau „kin-at sofrim tarbeh hochmah”. Chiar dacă un anumit om nu prea este atras de a fi cinstit, totuşi, văzand cat de respectat este cineva din vecinătatea sa, şi el se va întreba cu ce a meritat vecinul atata onoare, de ce nu e oare şi el respectat? Omul trebuie să fie motivat ca să pornească la drum pentru a acţiona spre bine, să studieze şi să cerceteze. Astfel, dorinţa de a fi recunoscut, conduce la creşterea ştiinţei. Chiar şi începătorilor în studiul Cabalei, atmosfera de competiţie le vine în ajutor spre a-i scula de cu noapte, ca să plece la lecţii, asemenea camarazilor harnici, deşi ar fi preferat să doarmă mai departe.

Influenţa anturajului, mediului - „din gura scriitorilor”=”mi-peh sofrim”

O conştiinţă mai înaltă a influenţei extraordinare pe care o exercită mediul înconjurător asupra gandirii şi concepţiilor de viaţă, ar fi uşurat lupta noastră împotriva influenţei străine. Dar noi suntem foarte uşor influentabili şi împărtăşim felul de a gandi al celor din jur, fiind chiar convinşi că suntem noi autorii acestor idei. Atat de mare este importanţa influenţei celor din jur, încat ea determină idealurile, legile comportării care ne caracterizează, noi fiind o reflectare a societăţii, întru-totul.

Un om interesat de a-şi însuşi valorile unei anumite societăţi, trebuie să trăiască în sanul acelora cu care doreşte să se identifice. Trăind cu cei al căror drum doreşte să-l urmeze, i se vor deschide canalele prin care să absoarbă influenţa lor; deasemenea, dorind să-i ajute în tot ce e posibil, i se va mări capacitatea de a absorbi de la aceştia şi cunoştinţe şi percepţie. Cand studiem cu un grup de prieteni, este recomandat să-i vedem în lumina cea mai favorabilă, şi ca fiind foarte importanţi, şi chiar mai presus de noi, spiritual, mai corectaţi: astfel vom primi maximum influenţă de la ei: ”doar cel mic poate accepta de la cel mare”.

Acest fel de influenţă se numeşte în cabala „mi-pih sofrim” - „din gura scriitorilor”, fiind transmise de oameni prezenţi în viaţă. După orele de studiu, în contactul cu persoanele de la servici, cu familia, e bine de menţinut legătura interioară cu camarazii de studiu, pentru a neutraliza ideile străine. În acest fel gandurile şi influenţele dinafară, nu se pot înrădăcina în inima studentului de cabala, dornic să înainteze spiritual.

Un student începător nu are cum să distingă între un cabalist adevărat - „un mekubal”, şi un impostor. Oricine poate ţine conferinţe despre

spiritualitate. Cei ce nu înţeleg conţinutul interior al celor declarate, cel care nu posedă „VASUL” pentru acceptarea Luminii, nu este un Mekubal adevărat.

Din gura scriitorilor - mi peh ha-sofrim - de la „LO LE ŞMAH” spre „LE ŞMAH”, adică de la „Fără credinţă” spre „Credinţă şi cunoaştere”.

Idei şi însuşiri pe care le întalnim în timpul lecturii cărţilor scrise de „mekubalim”, dau naştere la inspiraţie, denumită „din gura scriitorilor”. Acest mod de a studia pretinde să fim plini de încredere în grandoarea „scriitorului”. Prin aprecierea importanţei sale, se ajunge la aprofundarea înţelegerii cărţilor citite.

Printre miile de persoane care au realizat, cunoscut cu adevărat - “hisigu” - pe însuşi Creatorul, numai unii ca Raşbi, Ari, Baal Hasulam, „au primit permisiunea” să descrie Kabbala, într-o limbă care să fie pe înţelesul celor care nu au atins deocamdată gradaţii spirituale. Celelalte cărţi scrise de cabalişti, au fost scrise în mod figurativ, care pot fi înţelese numai persoanelor deja aflate în Lumea spirituală, din acest motiv, nefiind potrivite începătorului. Alegerea unui anturaj potrivit şi a cărţilor potrivite conduc treptat la un mod de gandire independent.

Se spune că „gelozia, pasiunea şi onoarea, scot pe om din lume”. Acestea reprezintă 3 forme ale dorinţei de a primi sau delecta, care determină pe om să acţioneze împotriva intenţiilor sale bune. Ele împing spre goana după venituri materiale, cărora, dacă le rămane sclav, va pierde înţelegerea faptului că adevăratele averi, sunt cele spirituale. Dorinţa de a se elibera de această sclavie, îl vor ajuta să atingă lumea spirituală. Ieşind din această lume, a materialului, intră în lumea viitoare, spirituală, astfel, din aceste 3 dorinţe reuşeşte să fie scos în „lume”.

Acesta este procesul prin care trece omul de la dorinţa de primire pentru sine însuşi, de care este săturat, la dorinţa de dragul Creatorului. Deci, de la „fără credinţă”, la, „cu credinţă” - me-ha lo lişmah, leşmah”.

Cojile “ha-klipot” apără forţele spirituale

Întreaga Creaţie este „dorinţă de a se delecta”. Adică, toată Creaţia trece prin suferinţe, ca rezultat al absenţei plăcerii provenite de la Creator. O experienţă plăcută trebuie să aibă 2 componenţi: plăcerea a existat în prealabil şi apoi a dispărut; după dispariţia sa, plăcerea a lăsat urme, „reşimoh”, sau memoria celor trăite în prealabil.

Precum am mai explicat înainte, există mai multe forţe perturbante, denumite KLIPOT. Denumirile acestea provin din modul lor de a acţiona. Ele apără forţele spirituale de intruşi, forţe străine, dăunătoare, la fel cum coaja apără fructul. Coaja reprezintă un zid care desparte pe cel ce nu doreşte adevărata spiritualitate, de lumea spirituală. Ha-klipa îl apără şi pe acesta, şi anturajul său, de a pătrunde în lumea spirituală, înainte de a fi pregătit pentru aceasta. Rolul “klipoturilor” este şi acela de a provoca, pe cei ce doresc să guste din fruct, să se lupte cu ele. Prin însăşi această luptă, sunt atinse CUNOAŞTEREA metodei de a penetra cojile. Cei ce reuşesc a pătrunde prin klipa, au dreptul, sunt demni, să guste din roadele spirituale. Să nu uităm nici un moment, că toate ideile, inclusiv cele epicuriene, toate, provin de la Creator. Creatorul este forţa unică, acţionand în toate straturile existenţei. Omul are rolul de a supraveghea în mod activ, măsurandu-se cu toată gama de forţe, rolul de a se lupta iar şi iar cu scepticismul, în ce priveşte unicitatea Creatorului, ca izvor al tuturor forţelor din univers. Rolul omului este de a se lupta contra klipoturilor pană la victoria decisivă. Omul trebuie să accepte faptul că dacă nu ar fi existat forţele oponente ale cojilor - ”klipot”, el nu ar avea cum să progreseze în munca spirituală, şi ar rămane pe loc, şi mic...

Klipat Miţrayim şi Klipat Nogah - Acţiune revelată, şi Intenţie ascunsă.

Printre diferitele categorii de Klipot, există două, proeminente: Klipat Miţrayim, care întarzie progresarea pe drumul spiritual, al dorinţei; şi, Klipat Nogah, care dă sentimentul plenitudinii, inutilitatii progresului; omul se simte amorţit, dar nu consimte la situaţie(„eu dorm, dar inima imi este trează”).

Tratatele de Cabala adevărate, în mod special cele scrise de R. Yehuda Aşlag, sunt scrise astfel, încat cititorii nu se pot odihni în lumina klipat „Noga”, după ce vor înţelege Scopul Creaţiei.

Celor aleşi de Creator, le sunt date durerile dragostei. Dorinţa lor de a înainta pe drumul spre reunirea cu Creatorul, acest „îndemn interior” îi

îndurerează din ce în ce mai mult. Acţiunea omului, este vizibilă - NIGLAH. Dar intenţia conţinută de faptă este ascunsă, şi nu necesar identică cu intenţia declarată. Uneori, nici omul nu ştie care îi este motivaţia pentru înfăptuirea unor anumite acţiuni, intenţia adevărată fiindu-i ascunsă chiar şi lui.

Cabala este o ştiinţă care se ocupă de cercetarea intenţiilor, oferind metoda pentru transformarea intenţiei de la egoistă - pentru noi înşine - într-o intenţie destinată Creatorului. Această activitate interioară, este ascunsă de cei înconjurători, şi uneori chiar de însuşi persoana care se ocupă cu intenţiile .

Conflictul dintre egoism şi altruism

Trebuie să continuăm să fim convinşi de faptul că orice se întamplă în lume este sub controlul Creatorului, şi este trimis de El. Unii afirmă că pană şi suferinţa este un dar, şi nu o pedeapsă. Această declaraţie este în mod natural afirmată de către Cabalişti - Mekubalim - ei avand capacitatea de a concepe tot ceea ce se întamplă, ca izvorand de la Creator.

Persoanele care reuşesc să păstreze credinţa în justiţia Guvernării Creatorului, în situaţii dificile, vor reuşi să vadă pană şi în blesteme, binecuvantare. Însă, omul, care, trecand prin greutăţi , nu se poate menţine în „credinţă deasupra raţiunii”, decade sufleteşte şi spiritual. Pentru că doar credinţa simplă, „deasupra cunoaşterii” sau „emunah lemaalah mehadaat”, poate susţine pe omul aflat într-o situaţie dramatică. Căderea de la credinţă, în raţiunea, opusă credinţei, aduce pe om la o situaţie fără ieşire, in care este obligat să ceară ajutor, pentru a-şi regăsi credinţa. De fapt, durerea şi încercările prin care trece, întăresc forţa de a crede, şi oricum am examina acest proces, în cele din urmă suferinţele devin o Bracha - Binecuvantare, chiar şi pentru cei care încă nu se numesc ŢADIKIM, adică CEI DREPŢI. O rugaminte sincera trebuie să provină din adancul inimii, deoarece Creatorul aude numai cele petrecute în inima omului. Creatorul îl înţelege pe om chiar mai mult decat se înţelege omul pe sine însuşi. Doar El trimite toate acele situaţii, sentimente, ganduri. În finalul acestui proces, nici unul dintre creaţiile Lui nu poate să evite scopul menit a fi îndeplinit, şi care era prezent de la bun început.

Omul se află în conflict: pe de o parte el doreşte să renunţe la plăcerile lumii noastre, dar această dorinţă este necristalizată. Nu se grăbeşte să părăsească familia, prietenii, şi lumea plăcerilor meschine. Îi este greu să lase în urmă delectările egoiste care-i pictează lumea în roz. Pe de altă parte

el se roagă de Creator să-l elibereze de jugul egoismului. În adîncul inimii, speră să nu fie ascultat de Creator.

Pentru rezolvarea conflictului spiritual, este necesară o pregătire anevoioasă, în urma căreia omul se convinge de necesitatea vitală în a alege Altruismul versus egoismul său. Astfel de dorinţe nu cresc în om dintr-odată. Ele apar şi se dezvoltă treptat, sub influenţa îndepărtării şi a dorului după dulceaţa oferită de plăcerile spirituale, care îl luminează din depărtări, ca o promisiune.

ADAM - OMUL, se roagă pentru a obţine dorinţa de a se ruga

Cel care îşi oferă ospitalitatea, pentru a trezi pofta musafirilor va oferi la începutul ospăţului gustări, aperitive. Abia apoi va pune pe masă toate bucatele. Fără pregătirea necesară, va fi stricată plăcerea oferită de ospăţ, chiar fiind minunat de gustoasă şi bogată. Cu atat mai important este a trezi pofta, cand este vorba de gustări supranaturale, necunoscute, cum este plăcerea provenită din ALTRUISM.

Necesitatea apropierii de Creator se naşte în om încetul cu încetul, prin depunerea unor mari eforturi, şi ea este recunoscută tocmai în momentele de profundă îndepărtare de spiritualitate cand întunericul şi sentimentul de vid pun stăpanire pe om, cand omul nu întrevede nici o soluţie, cand se găseşte iar şi iar în situaţii imposibile, trimise lui anume de Creator.

În mod paradoxal, în aceste momente de disperare apare o rază, răsfrangand asupra omului lumina credinţei. Atunci se iveşte dorinţa de a fi ajutat totodată cu apetitul pentru „delicatesurile” spirituale, pregătite pentru el de Creator. Cu cat a fost mai mare suferinţa, cu atat este mai pregătit pentru a se delecta şi plăcerea, mai intensă. Cazul descris mai sus se potriveşte înaintării spirituale „prin suferinţe” - derech yisurim. Dar atunci, pentru ce să te rogi, ce forţă se află în rugăciunea unui om cand nu este însoţită de calea Cabalei?

Răspunsul este simplu: rugăciunea, chiar dacă nu porneşte din adancul inimii, totuşi ea pregăteşte omul pentru salvare - yeşuah.

Căci în rugăciune se află promisiunea ascunsă a corectării dorinţei, în momentul acceptării forţelor spirituale. Ea învăluie într-însa însăşi salvarea. O

astfel de rugăciune este acceptată de Creator, iar drumul suferinţei devine calea Cabalei. De aceea, Omul nu trebuie să se complacă în suferinţe nici măcar o clipă, Chiar ştiind că ele i-au fost trimise de Creator. Şi chiar crezand că tot ce-i trimite Creatorul este spre binele său, Creatorul nu aşteaptă de la om să accepte durerile îngenunchind, chiar de loc!

Creatorul nu este interesat a face pe Om să sufere, pentru a-l face să crească spiritual. Creatorul este interesat ca Omul să progreseze prin propriile puteri, cu încredere în forţa rugăciunii spre Creator, spre a-l promova pe drumul spre îndeplinirea menirii sale. Dacă omul, rugandu-se, nu are încă o credinţă puternică, genuină, că va înainta spiritual, îi este totuşi deschisă larg calea de a cere de la Creator să-l înzestreze cu dorinţa de a progresa şi cu încrederea în forţele aflate în rugăciune. Omul se roagă să i se confere dorinţa de a se ruga.

Învelişul ,mantia materială, „corpul al doilea”şi „corpul intermediar”

Sufletul nostru, EU-l nostru, se află în stare de perfecţiune, din clipa în care a fost conceput de Creator, care a decis că acesta este felul de a fi obligatoriu al sufletului - NEŞAMAH. Acest fel de a fi se poate defini ca o situaţie de „perfect repaus” - „menuchah muhletet”. Orice mişcare provine din necesitatea de a atinge o poziţie mai avantajoasă. Repaosul absolut se poate defini şi ca o voluptate absolută, cand dorinţele create în noi de Creator sunt îndeplinite cu desăvarşire, în mod absolut.

Pentru a realiza starea de perfect repaos a sufletului, trebuie să construim dorinţa pentru această situaţie. Adică, să dorim să transformăm dorinţele actuale, în dorinţe superioare, altruiste. Nu avem altă alegere. Creatorul ne spune astfel: dacă nu veniţi de bunăvoie, vă veţi întoarce spre mine neavand încotro. În fiecare dintre noi se găsesc două situaţii simultane: situaţia prezentă, şi situaţia viitoare, cea perfectă. Dar noi simţim doar situaţia noastră actuală. Este posibilă tranziţia la următoarea situaţie a noastră, într-o clipită, prin schimbarea naturii noastre egoiste, naturale, într-o natură altruistă, spirituală. Acest miracol poate fi înfăptuit de Creator, în orice moment şi pentru oricare dintre noi. Tranziţia se poate realiza atat de rapid pentru că amandouă situaţiile există simultan, în paralel; situaţia următoare, perfectă o realizăm cu condiţia de a ne transforma natura şi dorinţele. Noi suntem opuşi Creatorului în dorinţe, de aceea „nu este posibil traiul amîndurora în acelaşi loc”. „Eyn ani ve atem yecholim lagur be macom echad”. Fiecare persoană există în două faze, sau din punct de vedere al Cabalei, în două trupuri. Prima fază, cea a corpului fiziologic, în care ne găsim

în momentul de faţă, este numită de kabbalah, „învelitoarea fizică”, materială. În aceasta fază se află corpul - guf - care conţine dorinţele şi însuşirile noastre. Înăuntrul acestor dorinţe se află sufletul nostru, care face parte din Creator, nu din corpul material. Chiar fiind constituit doar din egoism, corpul resimte această scanteie a sufletului scaparand, , susţinand vitalitatea noastră. Licarul este atat de minuscul, încat se numeşte „firicel de lumanare”, scanteie provenită din Lumina uriaşă, care ne dă viaţă.

A doua fază, cea spirituală, nu este percepută de cei care păstrează dorinţele lor egoiste. Ea conţine întregul suflet al nostru, adică dorinţele şi însuşirile altruiste. Această parte, aparţinand Creatorului, se va face simţită doar la Finalul Corectării - Gmar Hatikun.

Forţa vitală care caracterizează cele două faze, egoistă şi altruistă, se divide în 2 categorii: sentimentele şi raţiunea, aparţinand inimii şi respectiv - mintii. În faza corpului egoist, inima este cea care conţine dorinţa de a primi, a acapara pentru sine, iar creierul, mintea - doreşte să înţeleagă, să ştie.

În faza corpului altruist, inima conţine dorinţa de a dărui, iar mintea doreşte să creadă. Nu avem nici o posibilitate de a evita aceste două faze, care nu se pot schimba. Corpul spiritual, altruist este perfect, Iar corpul material, egoist, este ireparabil, astfel a fost zamislit de Creator. Dar, pe langă aceste două faze, există o a treia fază, „corpul intermediar”, care se poate corecta, schimba. Acesta este reprezentat de idei şi dorinţe care sunt în permanentă transformare, dirijate de Sus. Pe acestea avem datoria să le corectăm, prin intermediul rugăminţilor, implorarilor, îndreptate spre Creator, ca să le corecteze pentru noi. Astfel noi ataşăm acest corp intermediar, „KLIPAT NOGAH” - COAJA LUI NOGA, de corpul nostru altruist. Cand vom finaliza cu desăvarşire această asociere a Corpului Altruist şi a Cojii Nogah, faza egoistă a corpului va dispare, şi noi ne vom regăsi integral în faza altruistă, corpul nostru spiritual.

În următoarea etapă, Creatorul va transforma toate însuşirile „Corpului egoist”, preschimbandu-le în caracteristici cu totul opuse; în acest fel, egoismul cu care am fost creaţi, va deveni altruism absolut.

Totul provine de la Creator. În toate situaţiile prin care trecem, trebuie să facem tot ce este posibil să le analizăm prin Creator. Atunci vom înţelege că este Creatorul între noi şi lumea din prejur, că prin El privim lumea, pe noi înşine, şi tot ce ni se întamplă. Totul provine de la El, şi tot ce provine de la noi, ajunge direct la El. Astfel, tot ce se găseşte în jur, reprezintă Creatorul. Omul trebuie să-şi repete următoarele: „tot ceea ce există în mine, tot ceea

ce gandesc şi simt, sunt de la Tine, Creatorul, dialogul are loc cu Tine”.

Sentimentul cel mai „întunecat” care poate inunda pe Om -

„Iluminarea Malkhut” - „Hearat Malkhut”.

Sentimentul cel mai greu pe care poate omul să-l trăiască, este „hearat malkhut” - sentimentul prăpastiei întunecate a sufletului nostru. Întalnirea aceasta dificilă cu prăpastia din propriul nostru suflet, ne surprinde. Deodată, omul simte că pierde terenul de sub picioare, senzaţia de neputinţă pune stăpanire pe el, caută un punct de sprijin, de care să se poată agăţa, şi stăpanit de frică, descoperă că a rămas fără sprijin. El descoperă spre groaza sa, că Lumina înconjurătoare, atat de caldă şi încurajatoare pană acum şi care l-a umplut de speranţă pentru viitor, a dispărut cu totul.

Toate sentimentele negative provin din aceeaşi origine şi împreună, dau naştere la senzaţia unei prăpastii înfricoşătoare. Originea aceasta este însăşi Malkhut, sufletul vid generat de Creator, fiecare părticică din acesta aşteptand doar să fie umplut de Lumină. Toate sentimentele întunecate şi tenebrele care apar în om, provin de la Malkhut. A surmonta aceste senzaţii teribile, de nesiguranţă, este posibil numai prin credinţă în Creator, prin perceperea Creatorului.

Profeţia , Prevestirea viitorului, neagă Providenţa Divină, Guvernarea Creatorului.

Regele DAVID, în fiecare frază din cartea Psalmilor, „TEHILIM”, descrie situaţia sufletului său, şi sentimentele care-l stăpanesc pe fiece gradaţie a înaintării pe treptele spirituale. Este extraordinar, cat de lung este drumul pe care trebuie să-l parcurgem înainte de a ne găsi traiectoria adevărată, pană să înţelegem.... Extraordinar de singur este omul în această călătorie, expediţie în care nimeni nu este prezent ca să-i soptească pasul următor. Doar după ce a eşuat şi a greşit, este posibil să tragă concluzii şi învăţăminte în continuare, spre paşii care vor urma. Cu cat este mai presat de necazuri, cu atat are mai mult loc pentru a creşte spiritual. Pasul care urmează a fi efectuat, nu-l cunoaştem şi nu este nevoie să-l anticipăm. Interzicerea prevestirii viitorului a fost emisă şi declarată, de cabala, nu, fără motivatie

serioasa. Creşterea spirituală are loc din convingerea că totul, în prezent şi în viitor, totul, provine de la Creator; din încrederea în faptul că omul învinge orice prin apropierea de Creator. Condiţiile, situaţiile sale, dictează ritmul şi viteza apropierii omului de Creator. Încăpăţanarea şi orgoliul inerente naturii noastre, ne fac să ne împotrivim cu toate puterile la a primi Suveranitatea şi Guvernarea Creatorului. A prevesti viitorul, înseamnă a porni contra Creatorului, a ne pune singuri piedică, anuland ocazia reunirii cu Creatorul, prin credinţă. Profeţia nu permite omului să accepte cu dăruire de sine cele ce i se întamplă, ca pe o revelare, cu fiecare ocazie, a Guvernării Supreme, Justă întotdeauna.

TORAH - limba cotidiană; CABALA - limba sentimentelor, limba de „sefirot”

Tot drumul progresului nostru spiritual, este descris în TORAH în „PROOROCI” şi multe alte scrieri, într-o limbă cotidiană, banală, a lumii noastre. În contrast, cabala descrie acest proces pe o limbă a sentimentelor, ca în cartea prezentă, sau o limbă denumită cea de „SEFIROT”, în alte cărţi. „Sfirot” este limba care descrie în mod practic procesele care au loc în lumea spirituală, între obiecte spirituale. Calea spre spiritualitate descrisă în diferitele stiluri, are ca subiect transformarea caracterului celor creaţi, spre a se reuni cu Creatorul. Există numai 2 categorii în toată Creaţia: altruismul şi egoismul, al Creatorului şi Creatului, respectiv.

Limba „ sfirot” este o limbă universală, mai precisă, mai concisă. Începătorii se regăsesc în acest mod de exprimare cu uşurinţă, reuşind a crea legătura între ei în mod rapid. Ea descrie acţionarea obiectelor abstracte, la modul abstract. Acestea sunt uşor de înţeles, cel puţin la nivelul stratului exterior. O dată cu atingerea primei gradaţii spirituale, această limbă ştiinţifică oferă mijlocul de exprimare a sentimentelor şi faptelor. Lumina realizată îi conferă omului cunoştinţele necesare despre acţiune şi numele acţiunii. Se înţelege că doar persoanele care ating gradaţia spirituală identică gradaţiei autorului-mekubal-cărţilor studiate, şi doar aceste persoane, vor avea capacitatea de a înţelege cele exprimate de Mekubal.

Chiar şi în lumea noastră, posibilitatea de a ne identifica cu cei dinafara noastră - ZULAT - ,se bazează pe comparaţia unor experienţe asemănătoare.

FOLOSIREA egoismului în mod controlat, prin doze mici, asociate cu

altruism

Există 2 gradaţii principale în procesul corectării egoismului. În prima gradaţie omul are datoria de a renunta la egoism, a nu se folosi de acesta; trebuie să ţintească la folosirea ideilor şi faptelor sale doar pentru a dărui, eliminand gandurile privind avantajului propriu; după ce ajunge la capacitatea de a acţiona în mod altruist, fără vreo urmă de egoism, omul poate trece la următoarea gradaţie: în această a doua gradaţie, omul se poate folosi de ego în mici porţi, controlate, intercalate delicat cu fapte şi idei altruiste, cu scopul de a continua corectarea egoismului. Cu ce se aseamănă acest proces? La prima gradaţie, omul oferă tot ceea ce are, fără vreun profit personal. În etapa a doua el se transformă într-un fel de conductă, a transmiterii opulenţei, bogăţiilor,abundenţei, de la cei care au, înspre cei ce duc lipsă. De exemplu, el se foloseşte în mod temporar şi bine controlat, de egoism: adună comori de la cei care le au în posesiunea lor, transmiţandu-le mai departe celor nevoiaşi; cu cat a acumulat mai multă bogăţie, cu atat are mai multe de dăruit. Cu cat este mai puţin tentat de a-şi opri sieşi, ci doreşte să dea mai departe avutul, cu atat este mai mare măsura corectării sale.

Prima etapă, cea a corectării egoismului - corectarea Creaţiei.

Etapa a doua - scopul Creaţiei.

Prima fază a corectării egoismului este Corectarea Creaţiei - ”Tikun HaBriyah”, sau a egoismului celui Creat. A doua etapă, este Scopul Creaţiei - „Matarat HaBriyah”, şi reprezintă aplicarea egoismului corectat, în - acţiunile altruiste. Tot ce studiază Cabala, se rezumă la aceste două etape, prin care este descrisă evoluarea spirituală a Omului. Rezultatul dezvoltarii spirituale este atingerea delectărilor spirituale descrise de cabala, care sunt superioare de mii de ori plăcerilor lumii noastre: dacă am concentra toate plăcerile materiale din întreaga lume şi din toate timpurile, ele nu se pot compara nici cu o clipită de plăcere spirituală.

Cele două etape de evoluţie, se află în permanentă tensiune, în contradictie. În prima, este negată cu totul utilizarea egoismului şi se investeşte muncă intensă prntru corectarea sa. În cea de-a doua etapă, se foloseşte cate o doză a egoismului, în funcţie de posibilitatea omului de a i se împotrivi, tot spre corectarea ei. Cu toate că amandouă etapele sunt în esenţa lor altruiste, totuşi, acţiunile care au loc în ele, sunt practic opuse.

Acest contrast reprezintă esenţa adevărată a povestirilor dramatice descrise în TORAH: lupta dintre ŞAUL şi DAVID, sau vanzarea lui YOSEF, sau neînţelegerea dintre ŞAMAY şi HILEL, culminand cu conflictul dintre Mesia Ben Yosef şi Mesia Ben David; şi toate evenimentele care descriu luptele dintre popoare, ginţi, familii, persoane, toate descriu de fapt aceste două etape de dezvoltare spirituală, aflate în permanent conflict.

Suferinţele prin care trec cei care studiază ştiinţa Cabala.

După atîtea nopţi de studiu şi muncă spirituală, după nenumărate încercări şi intenţii ţintite spre a percepe Creatorul, şi dorinţa Creatorului, este firesc ca omului să i se umple inima de aşteptări, de a fi răsplătit prin apariţia Creatorului, în toată splendoarea sa, imediat, şi să i se ofere toate voluptăţile lumii spirituale, fără întarziere. Dar iată, pe măsura investiţiei, este şi intensitatea dezamăgirii suferite. Omul descoperă că, de fapt, nu numai că nu înaintează, ba chiar regresează, chiar şi în comparaţie cu persoanele obişnuite, care nu studiază cabala. În loc să aibă parte de revelarea Creatorului, el se luptă contra ascunderii Sale, în loc să-L perceapă pe Creator, el se îndepărtează de El tot mai mult. Toate dorinţele spirituale ale omului se îngustează, în loc să crească, şi el începe să simtă frica de a fi pierdut totul, se teme că-şi pierde timpul degeaba.

Pe de altă parte, omul simte prin inima sa, că aici este locul său adevărat, unde întrebările sale vor găsi răspunsuri. Astfel se zbate între disperare, la vederea rezultatelor efortului depus, şi speranţa că aici va găsi adevărul atat de mult căutat, în ciuda faptului că este stăpanit cu totul de egoism. El se simte părăsit de Creator, fiind sigur că acesta nu reacţionează de loc eforturilor sale. Din adancul sentimentului de renegare, el, jignit şi gelos, crede că alţii ar fi favorizaţi şi apropiaţi de Creator.

Aici este locul să accentuăm că acest mers al lucrurilor este caracteristic muncii spirituale, interioare a persoanei care studiază Cabala. Într-adevăr, el se oboseşte pe drumul său complicat şi plin de serpentine, prin care sunt transformate dorinţele egoiste, într-o dedicare totală altruismului, Creatorului. Pe acest drum, îi este conferită capacitatea de a discerne natura gandurilor şi a faptelor sale, aflate cu totul sub controlul egoismului la primii săi paşi. Neavand nici o alegere, studentul este confruntat cu nimicinicia egoismului său, pe care o descoperă, cu durere. Aceasta este o etapă decisivă în revolta sa împotriva egoului său, necorectat deocamdată. Rezistand acestei încercări grele, fără a pierde cu totul dragostea sa faţă de

Creator, consimte la aceste suferinţe şi renunţarea la delectările materiale, trupeşti, renunţare care îl aduce din ce în ce mai aproape de perceperea lumii spirituale. Sentimentul acesta se revigoreaza cu atat mai mult cu cat scade nevoia de a fi răsplătit pentru munca depusă.

Mişcarea vieţii - contracţie şi expansiune; de la restrangere - „ţimţum”- la împlinire -„milui”.

Dezvoltarea dragostei pentru ceilalţi începe prin senzaţia unei contracţii interioare, acesta fiind modul de trecere de la egoism la altruism. Este vorba de un proces cu totul opus naturii umane, care trezeşte o profundă împotrivire interioară. De aceea, la început apare senzaţia de contractare, restrangere a intereselor private. În faza următoare, locul spiritual rămas liber, poate fi pătruns de Lumina Superioară, care va trezi acţiunea de împlinire şi de expansiune. Astfel ceea ce a început ca o reducere, restrangere, ţimţum, are ca final expansiunea. Aceste două acţiuni, de contractare şi de expansiune, se numesc „mişcarea vieţii” sau SUFLET - NEŞAMAH. Ele pregătesc terenul pentru următoarea secvenţă, cea de restrangere şi împlinire. „Vasul spiritual” astfel pregătit, poate primi Lumina Creatorului şi se înalţă prin mărirea, expansiunea sufletului.

Procesul de restrangere - ţimţum, are loc fie prin acţiuni exterioare, fie prin acţiuni interioare ale „VASULUI”. Cand acesta se efectuează prin forţe exterioare care împing, presează şi produc durere - prin însăşi natura sa, vasul este obligat să găsească forţe în sine pentru a se împotrivi restricţiei, şi atunci se extinde, revenind la situaţia originară, imediat după restricţia care a avut loc în mod pasager. Iar cand reducerea are loc din interior, din bunăvoia „vasului”, atunci vasul nu se poate aduce singur la situaţia precedentă, dilatată, ci doar cu intrarea Luminii în vas, acesta va avea capacitatea de a se dilata la dimensiunea precedentă reducţiei. Lumina aceasta se numeşte VIAŢĂ - CHAYIM. VIAŢA înseamnă a fi „conştient de viaţă”, a recunoaşte viaţa. Această conştienţă poate fi atinsă doar prin intermediul unor „ Restrangeri”, ŢIMŢUMIM, pentru că omul nu se poate extinde dincolo de limitele cu care a fost generat.

Pentru prima restricţie, omul are nevoie de forţa exterioară care să-l preseze, obligandu-l să se restrangă, reduca - lehiţtamţem. O altă posibilitate de a se reduce pentru prima dată, este aceea de a invoca ajutorul Creatorului “tfilah”, rugăciune. Prin “tfilah”, el cere ajutorul forţelor superioare, deoarece el are nevoie de sprijinul Lui pentru a se reduce pentru prima dată, astfel încat să poată primi „viaţă” în sufletul său. După aceasta, va avea viaţa spirituală necesară pentru a executa această acţiune, opusă cu

totul naturii sale.

Pană ce nu a trecut prin această primă retricţie, care are loc numai şi numai prin forţa exterioară, omul este considerat ca şi inexistent din punct de vedere spiritual: viaţa este definită ca fiind „capacitatea de mişcare independentă”.

Întreaga Creaţie se împarte în 2 concepte:” Lumină” şi „Vas „

Emanaţia - creaţia se poate descrie prin concepte specifice cabalei, în mod clar şi amănunţit. Există 2 concepte: Lumina şi Vasul. Lumina - OR, înseamnă plăcere, iar Vasul este dorinţa de a se delecta, de a primi plăcere. Cand Lumina pătrunde în dorinţa de plăceri, în vas, Ea determină în acesta pasiunea pentru o anumită plăcere conţinută în lumină. Fără Lumină, vasul nu ar ştii ce anume plăcere doreşte. Vasul este condus de lumină spre a dori acele plăceri, posedate de Lumină, adică îi dictează ideile, dorinţele, toate însuşirile; deci toate valorile spirituale ale vasului sunt „decupate” cu totul din Lumina care o umple, satisfăcandu-l. Şi cu cat este mai mare dorinţa de a primi, cu atat este vasul mai dependent de lumină. Totuşi, capacitatea de a se umple de Lumină, de plăceri, creşte, şi cu aceasta creşte progresul spiritual care depinde de mărimea dorinţei de a primi. Cele mai mari aspiraţii îndeamnă omul să găsească o cale pentru a le realiza, pe cand o dorinţă mai mică este uşor neglijată. Contrastul dintre însuşirile opuse ale celor două elemente: lumina şi vasul, crează forţe care se opun, luptandu-se între ele. Răsplata pentru efortul spiritual depus, este cunoaşterea Creatorului. Totodată, EGO-ul, eu-l nostru este cel care ascunde pe Creator.

Cu fiecare dorinţă nouă, se naşte un om nou - o reîncarnare nouă.

Dorinţa este cea care defineşte pe om, şi nu trupul. Astfel, cu fiece dorinţă nouă, se naşte un om nou. Aşa se pot concepe reîncarnările, adică, cu fiecare idee şi dorinţă nouă, omul renaşte, ca dorinţă reînnoită. Dacă dorinţa sa este sublimă, omul se numeşte Înţelept. Acesta este înţelesul adevărat al reîncarnărilor. Omul resimte cu claritate schimbarea dorinţelor şi ideilor sale. Diferenţa este atat de intensă, încat se poate sesiza în aceeaşi persoană, prezenţa mai multor personalităţi. Însă, cu apariţia fiecărei dorinţe puternice, omul este convins că aceasta va fi permanentă, imposibil de mutat. Sufletul -

neşamah este etern, este o parte din Creator, aceasta explică senzaţia de veşnicie resimţită de om în fiecare nouă situaţie.

Dar Creatorul îi schimbă SUFLETUL. Astfel se petrece „ghilgul ha-neşamot” - rostogolirea sufletelor, adică reîncarnările: omul precedent, situaţia precedentă, moare; apare o nouă situaţie, cu ea se naşte un nou om.

Omul în creştere spirituală, fiind entuziasmat, sau în cădere şi disperare, nu-şi închipuie că se poate schimba de la un moment la altul, trecand de la o situaţie la alta. În timpul entuziasmului spiritual, nu se poate închipui dorind altceva decat spiritualitate, precum un om viu nu-şi poate închipui moartea sa.

Acestea sunt datorite originii divine şi astfel eterne, a sufletului nostru.

Adevărul altruismului, acoperit sau deghizat ca egoism

Realitatea din jurul nostru a fost organizată în mod special astfel încat să ne deturneze fără încetare de pe calea spre atingerea lumilor spirituale. Mii de ganduri ne distrag tot mereu de la scopul urmărit, şi în acelaşi timp, cu cat ne străduim mai mult să rămanem pe direcţia dorită, cu atat mai mult suntem distraşi. Împotriva tuturor perturbarilor, există o singură doctorie, şi acesta este Creatorul.

Situaţiile neplăcute au rolul de a ne îndrepta spre Creator pentru a-L implora să ne ajute, eliberandu-ne de suferinţele devenite de nesuportat. Se spune că acest demers al Creatorului se aseamănă cu părinţii care spun copilului poveşti pentru a-i distrage atenţia de la mancare - lucru important - pentru a-l face să mănance pe neobservate.

Astfel, Creatorul îmbracă adevărul altruismului în mantia motivaţiilor egoiste. Deci, din interiorul unor cauze egoiste, se naşte în noi dorinţa de a percepe spiritualitatea. Iar o dată ce vom fi gustat prima dată din spiritualitate, vom dori numai această hrană, spirituală.

Gradaţiile în percepţia Creatorului sunt denumite „LUMI” şi „SFIROT”

SINGUR Creatorul se află în afara omului. La baza Creaţiei se află sentimentul EU-lui, perceput ca atare de fiecare persoană. Iluzia percepţiei EU-lui omului, se numeşte CREATUL , „ha-nivrah”, şi este perceput numai de noi. Dar, dincolo de acest simţământ al EU-lui - ANI - se află numai Creatorul. De aceea, raportarea noastră faţă de univers, faţă de oamenii care ne înconjoară, provine de la percepţia noastră în raport cu Creatorul; El este unicul aflat în afara noastră. Acest fel de raport creează legătura directă cu Creatorul.

Este scris: „ nu există nimic în afară de El”: dar atunci cine este „EU”-l ? ”EU” se formează din iluzia existenţei independente a omului. Acest EU nu există cu adevărat, dar este voinţa Creatorului ca o parte din El să se simtă ca entitate independentă, deci să se simtă îndepărtat de El. Sentimentul de independenţă şi îndepărtare au loc deoarece Creatorul se ascunde de om.

Cu cat se intensifică perceperea Creatorului, sentimentul „EU-lui se micşorează, făcand loc sentimentului reunirii cu Creatorul, ca parte integrantă a Lui, paralel cu evaporarea sensului de a fi sub forma unei entităţi separate, ca „nivrah” - creatul.

Gradaţiile perceperii Creatorului, revelate treaptă cu treaptă, se numesc „olamot” - lumile, sau „sfirot”- safire (dar şi cifre).Omul se naşte lipsit cu totul de sentimentul Creatorului. El se raportează la cele ce îl înconjoară la realitatea acestei lumi, lumea noastră. Cand Creatorul va dori să-şi apropie omul, omul va începe să simtă o prezenţă superioară. Deocamdată această prezenţă nu este resimţită printr-o viziune interioară, însă Lumina care-l, inconjoara, îi va conferi sentimentul de siguranţă, senzaţia celebrării spirituale, entuziasm şi admiraţie. În această etapă, Creatorul se va ascunde, îndepărtandu-se iar, insesizabil.

Această alienare are loc prin două modalităţi: în prima omul se reîntoarce la stadiul iniţial spiritual, adică uită cu totul evenimentul perceperii Creatorului, uită credinţa absolută în exitenţa Sa; în a doua modalitate, alienarea Creatorului este percepută ca îndepărtarea prezenţei spirituale, ca o deteriorare a stării de spirit - maţav ruah yarud. Tristeţea datorată pierderii sentimentului spiritualităţii, îi este trimisă de Creator celui pe care Creatorul doreşte să şi-l apropie. Dorul după sentimentul odată avut şi acum pierdut, motivează omul să caute din nou mijloacele pentru a-l regăsi. Cine depune efort, studiind cabala, şi chiar găseşte un mentor genuin, va avea parte de a cunoaşte pe Creator. Această revelare a Creatorului are loc în mod alternativ: din cand în cand creşte, cate puţin. Omul vibrează de fericirea acestei descoperiri, trăind înălţarea spirituală, care-l avansează, pană la următoarea retragere, ascundere, umbrire, dispariţie, a Creatorului. „Dispariţia” sesizarii

Creatorului îl doboară spiritual, determinîndu-l să depună eforturi mult mai mari, pentru a se salva din această situaţie, fiind readus spre progresul spiritual. Cel care depune mari eforturi, reuşind prin propriile forţe să învingă căderea spirituală apărută în urma ascunderii Creatorului, primeşte de Sus sprijinul care este exprimat prin progres spiritual, entuziasm, palpitare. Dacă nu face încercări pentru a evada prin propriile forţe din situaţia de cădere spirituală, Creatorul poate apropia pe om din iniţiativa Lui, sau il poate abandona într-o stare de totală absenţă a perceperii Creatorului.

Numai sufletul este cel care creează diferenţa intre cei creaţi, fiinţele

Tot ce avem nevoie să ştim despre lumea aceasta, se poate defini ca rezultat al Creaţiei şi a guvernării divine. Oamenii de ştiinţă denumesc lumea aceasta - NATURĂ. Prin descoperirile sale omul încearcă să imite amănuntele, obiectele emanaţiei - BRIYAH, omul încearcă să reproducă cele ce a înţeles despre legile Naturii, adică să imite acţiunile Creatorului, doar că prin materiale mai grosolane, şi pe un nivel inferior. Dat fiind limitaţiile cunoaşterii naturii de către om, deşi tot timpul sunt adăugate noi cunoştinţe, totuşi, pană astăzi, corpul omului este explicat ca fiind considerat doar ca un corp material. Această explicaţie nu dă răspunsul la cauza diferenţelor dintre indivizi, ele - deosebirile - decurgand din însuşiri şi forţe spirituale, unice şi specifice fiecăui om, şi nu depind de expresia corpului material.

Corpurile nu se disting din punct de vedere material, în ciuda numărului uriaş de oameni. Creatorul se raportează la acestia ca şi cum ar fi un singur corp, de aceea pentru a înţelege umanitatea întreagă, este de ajuns a înţelege natura unui singur corp şi constituţia sa. Cunoştinţele acumulate în ce priveşte unul dintre oameni, ne vor servi în înţelegerea funcţionării tuturor celorlalţi.

Astfel funcţionăm, precum am fost creaţi, şi de aceea noi percepem tot ce pătrunde în noi din afara noastră, noi reacţionăm la influenţe exterioare, exercitate asupra noastră, din afară.

Omul care nu-şi însuşeşte o unicitate spirituală, care să-l deosebească de restul oamenilor, este ca şi inexistent. Cand doar diferite aspecte ale trupului nostru material ne separă unii de alţii, noi nu suntem demni de a fi numiţi entităţi independente. Întreaga noastră existenţă se rezumă la un singur corp, care reprezintă toate trupurile laolaltă. Cu alte cuvinte,**doar sufletul**

este cel care determină diferenţa dintre oameni. Un om fără de suflet, nu există în natură ca persoană de sine stătătoare. Cu cat este un individ mai deosebit de ceilalţi din puct de vedere spiritual, cu atat creşte importanţa existenţei sale. Dacă nu se deosebeşte de ceilalţi de loc, este ca şi inexistent. Diversitatea spirituală, oricat de minimă, reprezintă naşterea Omului. Momentul naşterii conţine în sine primul moment, în care este salvat noul născut din masa totală a trupurilor, deoarece în acest moment, pentru prima oară, apare diferenţa spirituală dintre el şi toţi ceilalţi, deci naşterea individualităţii are loc prin apariţia diferenţierii spirituale a individului, din generalitate.

Iar ne întoarcem la exemplul seminţei plantate în pământ, care încolţeşte ca o plantă delicată, pe cand ţaşneşte din sămanţa care s-a descompus. Nucleul seminţei descompuse este asemănat cu părinţii. Procesul continuă cu eliberarea din forma primordială; cat timp planta nu s-a eliberat total din forma existenţei fizice precedente, ea nu se poate transforma din corp fizic în corp spiritual, şi nu va putea parcurge procesul care continuă pană la fructificare. Fără eliberarea ei din forma materială, nu se va putea naşte în ea forţa primordială spirituală, pentru a începe creşterea şi atingerea nivelului celui care i-a dat naştere. Procese asemănătoare au loc în Natură, pe toate gradaţiile: de „obiect”, „vegetale” şi „animale”. Prin aceleaşi procese trece şi OMUL, deşi printr-o altă modalitate.

Cabala descrie toate gradaţiile Emanaţiei - Briyah

Cabala defineşte ca „naştere spirituală, prima revelaţie din partea Omului, a lumii spirituale celei mai joase. Cu alte cuvinte, transcenderea omului a graniţei „lumii noastre”, la gradaţia cea mai inferioară a lumii spirituale. Dar spre deosebire de nou-născutul biologic, pruncul spiritual nu va muri niciodată, ci continuă mereu să se dezvolte. Omul se poate cunoaşte pe sine numai din momentul în care are parte de conştiinţă. Nici o clipă înainte de aceasta el nu există ca entitate conştientă. În etapele dinainte de a fi conştient, născut, inclusiv naşterea, omul nu are capacitatea de a percepe şi a cunoaşte cu adevărat. Noi atingem numai cunoaşterea dezvoltării prezente, dar nu formele ei precedente.

Cabala descrie toate gradaţiile precedente ale Emanaţiei. Descrierea începe cu starea în care numai Creatorul există, şi continuă cu crearea „Sufletului

General” - Neşamah Klalit, de către Creator; trece prin „cascada” căderii spirituale a „Sufletului General”, care se rostogoleşte de sus în jos, ajungand la gradaţia spirituală minimă, ultima treaptă a lumii spirituale inferioare. Cabala nu descrie treptele următoare: atingerea de către omul aflat în „lumea noastră”, a treptei spirituale celei mai inferioare a lumii spirituale, iar de aici pană la atingerea stadiului original al emanaţiei. Nu sunt comentate treptele în sensul ascendent pe scara spirituală, deoarece înălţarea are loc conform cu aceleaşi legi care guvernează desfăşurarea şi apariţia sufletului, pe treptele spirituale de sus în jos, dar în sens invers. De asemenea, studiul şi înălţarea spirituală se efectuează din partea fiecărui Om în mod individual, fiecare gradaţie spirituală fiind percepută şi atinsă în mod personal, unic, din momentul naşterii şi pană la îndeplinirea totală a creşterii spirituale.

Astfel, o dată cu terminarea procesului de creştere şi progresare, cand omul atinge perfecţiunea privind corectarea însuşirilor cu care s-a născut, sufletul omului se reîntoarce la Creator şi se contopeşte cu El într-o reunire totală, denumită „ echivalarea formei” - hiştavut ha-ţurah. Reunirea aceasta este atat de totală, încat sufletul pare să dispară, ca şi înaintea emanaţiei sale. Deci, sufletul trebuie să se înalţe de jos în sus, pe aceleaşi gradaţii, pe care a coborat prin emanarea sa: de la naşterea spirituală, pană la împreunarea totală cu Creatorul, trebuie să ne „căţărăm” spre Creator pe acelaşi drum pe care am coborat. Prima gradaţie, începand de jos, se numeşte Naştere , în cabala; iar ultima gradaţie, cea mai înaltă, se numeşte „Gmar Tikun” - „finalul corectării”. Toate gradaţiile intermediare au numele unor locuri şi personaje cunoscute din Torah, TANACH, sau poartă numele specifice sferelor sau lumilor spirituale.

Cel Drept - HaMekubal, pe parcursul corectării, realizează total natura sa adevărată, şi rădăcina sa, sub forma sa primordială - sufletul său.

Din cele de mai sus reiese că omul nu este în stare să cunoască Creaţia în totalitatea ei, inclusiv pe sine însuşi, ca parte din aceasta, fără a ajunge să cunoască mai întai scopul Creaţiei, gradaţiile evoluării ei, de la început şi pană la sfarşit. Deoarece omul cercetează universul doar din, şi prin sine însuşi - existenţa cunoscută lui este singura parte din univers pe care o cercetează. Capacitatea omului de a cerceta Lumea este deci limitată !

Limitarea sa este datorită şi caracteristicii inerente omului din naştere, care îl duc la evitarea confruntării cu părţile lui negative, ignorate de el în mod natural, deoarece întalnirea cu acestea i-ar provoca o durere mai mare decat ar putea suporta. În cercetarea obiectelor, este necesar să descriem şi părţile negative ale lor, iar omul care fuge de acestea, din cauza înclinării

extraordinare de a ignora dezavantajele şi infirmitatea, nu va reuşi să atingă perspectiva adevărată, în ce priveşte obiectul cercetat.

Numai MEKUBALIM, care exersează corectarea însuşirilor lor, pentru a se ameliora şi pentru a atinge caracteristicile Creatorului, doar ei, descoperă în mod treptat limitele proprii, confruntandu-le cu ochii larg deschişi; mărimea descoperirii este direct proporţională cu capacitatea de a se corecta. Însuşirile care au fost corectate, de fapt nu-i mai aparţin persoanei care le-a corectat, astfel pot fi descoperite de acesta. Asta nu înseamnă că omul nu vede lipsurile altora, dimpotrivă simţul critic faţă de ceilalţi este foarte ascuţit chiar, el resimte o mare plăcere în a găsi imperfecţiuni la semenii săi. Totuşi, nu-i este posibil a răsfrange asupra fiinţei sale proprii, defectele semenilor săi, nefiind în stare să suporte recunoaşterea însuşirilor negative în sine însuşi.

Se poate coclude, că nimeni pe lume, decat doar un mekubal, se cunoaşte cu adevărat, el fiind cel care atinge în decursul procesului de corectare natura sa adevărată, originea şi rădăcina sa primordială - sufletul său, neşamah.

Drumul parcurs de sus în jos: „a concepe” - ibur, (zămislire, procreare)

Pentru a realiza cu adevărat cunoaşterea Creaţiei, este necesară cercetarea ei atat de sus în jos, de la Creator spre Această Lume, cat şi de jos în sus. Drumul de sus în jos este definit ca „desfăşurarea sufletelor în lumea aceasta” sau „zămislire”, concepere (IBUR). Sufletul coboară prin toate gradaţiile pană la apariţia Omului pe treapta cea mai de jos, nivel la care se desparte total de Creator; ca şi în lumea noastră, pruncul spiritual rămane cu totul dependent de cel care l-a generat şi va trece prin procesul maturizării în urma căreia devine independent din punct de vedere spiritual.

Drumul de întoarcere, de jos în sus, realizarea proprie şi înălţarea

Odata cu naşterea, omul spiritual, se află pe treapta cea mai îndepărtată de Creator. Din clipa naşterii sale spirituale, omul începe treptat să parcurgă

treptele apropierii de Creator; drumul de jos în sus se numeşte „cunoaşterea de sine” şi „înălţare”. Gradele înălţării spirituale se efectuează conform cu legile spirituale aşa cum bebeluşul se dezvoltă în lumea noastră după legile naturii materiale. Toate gradaţiile evoluţiei de jos în sus sunt echivalente cu treptele parcurse de la Creator, de sus în jos. În urma acestei echivalenţe, omului îi este posibilă înţelegerea căii parcurse de sus în jos, după ce a urcat toate gradaţiile de jos în sus. Astfel el va înţelege şi starea sa dinainte de a se fi născut. Gradaţia cea superioară dă naştere la gradaţia de sub ea şi aşa mai departe, pană în această lume, şi pană la naşterea în lumea noastră, într-un anumit moment, ca o persoană într-una din reîncarnări. Această reîncarnare îl obligă pe om să crescă spiritual, întorcandu-se la gradaţia superioară .

Cu cat înaintează mai mult spiritual, cu atat descoperă în sine mai multe lipsuri , însuşiri negative. Omul care progresează este obligat să depună un anumit efort, în funcţie de treapta spirituală pe care se află. El trebuie să-şi asume relizările proprii pentru a mări importanţa scopului Creaţiei şi atingerii acesteia. Toate aceste acte reprezintă copierea acţiunilor Creatorului. Omul nu poate inventa ceea ce nu se află în el prin natura sa, fie biologică, fie spirituală. Astfel, dezvoltarea noastră spirituală nu este decat dorinţa de a imita în mod perfect cele programate de Creator în fiinţa noastră spirituală. Toate persoanele au fost Create conform unor legi pe care sunt pregătiţi perfect să le respecte.

Cand noul născut creşte, el începe să se împiedice de greutăţi, care îl constrang să depună eforturi pentru a le învinge. Cu cat trece prin mai multe încercări, cu atat devin aparente în el mai multe caracteristici negative. Tot astfel, în lumea spirituală, cu cat înaintăm, cu atat ne sunt relevate din ce în ce mai multe caracteristici negative ale propriei naturi.

Pe parcursul căii spirituale ascendente, de jos în sus, omul învaţă şi cunoaşte caracteristicile sale, precum au evoluat de sus în jos.

Toate cele de mai sus le face Creatorul în mod special pentru a conduce pe NIVRAH - CEL CREAT, la conştiinţa condiţiei sale, plină de suferinţe neîntrerupte; la recunoaşterea faptului că va atinge fericirea numai iubindu-şi semenii în exact aceeaşi măsură în care se iubeşte pe sine însuşi; abia atunci va atinge echivalarea cu legea spirituală - a dărui, „haşpaah” - care este Creatorul, „HaBoreh”.

Imperfecţiunile prin care a creat Creatorul, aparent, Universul, reprezintă

tocmai acel Loc unde omul este invitat să corecteze raportarea sa faţă de întreaga Creaţie. Această corectare presupune atingerea iubirii faţă de toţi şi tot ce ne înconjoară, faţă de tot ce se află, parelnic, în afara noastră. Intensitatea acestei iubiri, îndreptată în afara sa, trebuie să echivaleze cu intensitatea iubirii faţă de sine. Potrivit cu gradaţia sa spirituală, care respectă şi gradaţia de sus în jos, el are datoria să se echivaleze în mod perfect cu Creatorul său gradaţia superioară a sa, de la care i-a fost originea pe calea de sus în jos. Astfel înaintează treaptă cu treaptă spre scopul creaţiei - matarat ha-Briyah - şi spre fericirea infinită.

Acest demers ne-a fost destinat nouă, iar greutăţile întampinate pe drum sunt cu totul pe măsura capacităţilor noastre. Creatorul nu are de gand, în nici un caz, să renunţe la proiectul său, acesta a fost creat de dragul nostru. Acest program este destinat să reverse asupra noastră toate plăcerile pe care le are El, să atingem gradul său. Realizarea întregului sistem, are loc prin studiul desfăşurării spirituale de sus în jos, paralel cu înaintarea treptată a omului de jos în sus.

Ghidul şi camarazii pe drumul spiritualităţii, inspiră pe om

Identificarea cu obiectele spirituale, cu scopul de a absorbi din ele însuşirile spirituale, şi astfel a se reuni cu Creatorul, reprezintă „corectarea”. Spiritualitatea ne conferă caracteristicile ei doar în momentele în care suntem în contact cu ea. De aceea este de foarte mare importanţă participarea instructorului şi a tovarăşilor de drum, în învingerea greutăţilor susţinute de corpul material, pană la asimilarea unor dorinţe noi, spirituale. Persoanele care exaltă scopul spiritualităţii, conferă entuziasm şi dăruire.

Esenţa întregului efort depus, este reprezentată de confruntarea cu dorinţele materiale, şi este mult mai uşor dacă sunt prezenţi camarazii şi ghidul, care prin exemplul personal sunt ajutor de nepretuit în învingerea greutăţilor întampinate.

ECRANUL spiritual al AVATARULUI - PARŢUF sau mutră.

TORAH în scris - Torah be chtav, şi TORAH prin tansmiterea din gură în gură - Torah şe be alpeh, descriu de fapt toate legile spirituale, de sus în jos, prin

limbajul legendei, limbajului istoric, limba profeţilor şi a judecătorilor, şi prin limba specifică CABALEI. Aceste descrieri ne ghidează pe drumul spre scopul descris de ştiinţa cabalei.

Scopul acestei ştiinţe este acela de a ne conduce pe drumul spiritual, înaintand de jos în sus, pană la Creator. Omul care parcurge acest traseu, înaintează pe un drum propriu, individual, potrivit cu însuşirile specifice şi structura sufletului său. Astfel, atingerea gradaţiilor scării spirituale este o trăire personală şi specifica fiecărui om. Aceasta este revelaţia individuală a TOREI de sus în jos, şi se numeşte Torah „din gură", deoarece este imposibil şi chiar interzis a descrie oricui cele aflate în Torah. OMUL trebuie singur să o descopere prin propriile rugăminţi îndreptate spre Creator, din „gura sa" - be al peh.

CABALA explică cum „Ecranul spiritual al Avatarului" - Parţuf - sau „corpul spiritual", prin care omul primeşte OR - LUMINA, denumită TORAH, se află pe gradaţia spirituală, numită GURĂ - PEH. De aici numele pe care-l poartă: Torah şe be alPEH - Lumina „din gură"; cabala explică în ce fel să studiem pentru a obţine această Lumină.

Este obligatoriu a depune eforturi; numai un prost stă degeaba plin de regrete

Efortul investit în studiu şi munca spirituală, sunt menite a ne conduce spre sentimentul neputinţei în urma căreia să ne rugăm pentru ajutor de la Creator. Adresarea spre Creator poate avea loc numai dintr-o nevoie profund sinceră. Fără rugăminţi, nu va sosi ajutor de la El. Deci, cine doreşte să înainteze, trebuie să facă eforturi , în fapte şi acţiuni. Iar despre cel care stă şi aşteaptă, se spune „prostul stă degeaba, mancandu-şi carnea".

MAAMAŢ - EFORT, se cheamă tot ce înfăptuieşte omul împotriva dorinţelor materiale, orice ar fi. De exemplu, dacă omul doarme contra voinţei sale, şi aceasta se consideră efort. În decursul muncii spirituale, este necesar să dorim să lucrăm, să dăruim, fără a primi nici o răsplată. Pentru acest lucru este necesar să cerem, pretindem, ajutorul Creatorului, căci corpul material în mod natural este capabil să muncească numai în schimbul unui salariu.

Precum profesionistul atat de fericit în munca sa, că uită de salariul care i se cuvine, astfel trebuie să fie realizată munca spirituală.

Omul se roagă să primească forţe care să-l ajute să învingă egoismul său,

pentru motivul că Aceasta este voinţa Creatorului, şi nu pentru cadoul mult aşteptat - plăcerea nemărginită...

Tocmai pe cand omul înfăptuieşte munca sa fără răsplată, chiar atunci este cel mai răsplătit, atingand o fericire nesfarşită. De asemenea caştigă o mai mare capacitate de a se îndrepta spre Creator, astfel cresc atat bucuria sa, cat şi cea a CREATORULUI.

Dificultatea şi lipsa bucuriei în timpul muncii interioare, semnalizează faptul că omul nu este deocamdată printre CEI DREPŢI - MEKUBALIM, care trudesc de dragul Creatorului, nu pentru ei înşişi. Confruntarea cu cel mai mic efort , care nu este destinat pentru sine, îl înalţă pe Om pe calea care îl conduce spre cei drepţi - mekubalim.

Plăcerea pentru care suntem destinaţi, trebuie să fie altruistă.

Scopul Creaţiei este de a dărui plăcere infinită celor Creaţi. Această plăcere, căreia îi este destinată Creaţia, trebuie să fie altruistă. Legile Emanaţiei ne dau a înţelege că transformarea expresiei plăcerii, şi numai ea, va aduce cu sine îndulcirea Adevărului în ochii noştri, iar amărăciunea Condiţiei noastre va dispare.

De-a lungul vieţii, forma exterioară a plăcerilor noastre se schimbă tot mereu, potrivit cu varsta şi cu mediul înconjurător. Nu există cuvinte potrivite pentru descrierea exactă a delectărilor noastre. Vorbele descriu doar expresia exterioară a plăcerii, şi obiectele care ne conferă plăcerea: meniu, jucărie, natura etc. Chiar şi dorinţele pentru plăcere sunt descrise prin forma exterioară, prin obiect: doresc un peşte...şi nu prin cum simţim o plăcere.

De la calea suferinţelor spre calea Cabalei

Universul, lumea cabalistului începător, se împarte în două: situaţia de suferinţe şi situaţia perceperii Creatorului. Pană ce nu-şi va corecta egoismul, pană ce nu va fi capabil să-şi ţintească toate dorinţele şi gandurile numai şi numai înspre Creator şi de dragul Creatorului, pană atunci, omul va continua să sufere. Dar după corectarea egoismului său, şi după ce a avut parte să

perceapă Creatorul, omul care studiază cabala, va realiza faptul că toată lumea este plină de însuşi Creatorul. Întregul Univers reprezintă obiectele spirituale deja corectate. Doar un punct de vedere spiritual permite o astfel de percepţie a Lumii. Din această realizare, chiar şi suferinţele trecute sunt resimţite ca dulci, după ce au fost corijate.

Omul trebuie să ţină minte mereu că există O PROVIDENŢĂ DIVINĂ; tot ceea ce se întamplă, este potrivit cu voinţa Sa. Cu toate că TRUPUL, potrivit cu rolul său predestinat de Creator, consideră cu încăpăţanare că orice se întamplă este doar un rezultat al hazardului. Omul trebuie să gandească, în ciuda aparenţelor, că pentru orice faptă a sa există un rezultat necesar, exprimat prin răsplată sau pedeapsă.

Dorinţa de a se ridica spiritual, trebuie interpretată ca o răsplată pentru fapte bune din trecut. Fapte bune sunt rugăminţile şi pretinderea ajutorului din partea Creatorului, de a înfăptui fapte bune. Dat fiind că răsplata nu este oferită imediat, omul este înclinat să uite legătura dintre cele cerute şi cadou.

A ajunge la studiul şi la percepţia Creatorului, este tot o răsplată, şi nu mana întîmplării. Din acest motiv este recomandat să ne îndreptăm dorinţele spre „dorinţa" Creatorului, şi să intensificăm încrederea noastră în Providenţa Divină. Astfel creşte necesitatea omului în Creator, şi se consolidează legătura dintre ei. Aceasta va culmina cu reunirea omului cu Creatorul, în viitor. Trebuie să înţelegem cele 2 forţe opuse, care acţionează asupra omului: Forţa Altruismului, care hotărăşte că totul în lume izvoreşte din voinţa şi acţiunea Creatorului, totul este creat de dragul Său; şi, forţa egoismului, care defineşte totul ca fiind creat de dragul Omului. Deşi. în orice caz va învinge forţa altruistă, superioară, drumul care duce spre ea automat, inconştient, se numeşte „calea suferinţei". Pe cand, calea cabalei este mai scurtă şi plăcută, deci ar face mai bine omul dacă ar păşi pe calea cabalei, de bună voie,scurtandu-şi perioada corectării; dar dacă nu va face astfel, oricum, îl va purta Creatorul pe „calea cabalei", dar prin suferinţă.

Manifestări exagerate ale iubirii, au ca rezultat „paralizarea" dorului celui care iubeşte , faţă de obiectul dragostei sale.

Dragostea de sine este sentimentul cel mai natural omului. Copiii mici şi mari pot foarte bine exprima acest fapt. Şi totuşi, iubirea faţă de semeni este un sentiment tot atat de natural, şi ea porneşte din egoism. Iubirea faţă de o anumită persoană, este subiectul atator opere de artă, poeme, romane care au preamarit-o. Cu toate acestea, nu există explicaţie ştiinţifică pentru sentimentul iubirii şi procesele care dau origine acestui sentiment

„miraculos”.

Nu o dată avem parte de revelaţia sentimentului iubirii faţă de anumite persoane - ne îndrăgostim. Fenomenul îndrăgostirii conţine 2 faze: una de înflorire a iubirii, şi una a stingerii sentimentului dragostei. Dacă iubirea este reciprocă, ea este destinată la o şi mai rapidă dispariţie...Iubirea neîmpărtăşită are şanse mai mari de a supravieţui, şi este mai intensă, dar, ce minune, tocmai cand obiectul iubirii cedează, scade intensitatea iubirii. Acest paradox este observat în diversele genuri de iubire: cea dintre iubiţi, între părinţi şi copii, etc.

Se poate afirma că manifestările prea exagerate ale dragostei îl paralizează pe cel ce iubeşte în atingerea obiectului dragostei sale.

Iubirea reciprocă, permanentă, poate exista doar cu condiţia de a nu depinde de nimic - este dragoste necondiţionată.

În viaţă, avem mai multe ocazii de a iubi, de mari iubiri, totuşi nu ne este cunoscută iubirea altruistă, şi nu o putem realiza. Creatorul ne menţine între limite înguste, nepermiţandu-ne satisfacţia unei iubiri împărtăşite, şi tocmai pentru-că ne iubeşte în mod altruist, ascunde dragostea Sa de noi, pană cand vom putea percepe natura altruistă şi vom fi în stare să răspundem cu dragostea potrivită, totală şi permanentă, celei a Creatorului.

Omul care se simte iubit, înclină să răspundă acestei iubiri. Dar o dată satisfăcut, va cere o iubire şi mai puternică. Aceasta este baza capacităţii omului de a-şi creşte mereu dorinţa şi iubirea spre Creator.

Doar absenţa oricărei condiţii, face posibilă trăirea iubirii reciproce, permenente, stabile în intensitate. Astfel de dragoste nu are loc în prezenţa egoismului, care, dimpotrivă este cauza adevărată a decăderii acestui sentiment în lumea noastră. Astfel dragostea Creatorului se ascunde de noi la început, şi ne este revelată pas cu pas, pe măsura eliberării de egoism. Acest proces al intensificării treptate a dragostei noastre faţă de Creator, nu ar fi avut loc fără prezenţa egoismului, de la care ne eliberăm treptat în mersul spre Creator.

Egoismul reprezintă latura a treia a triunghiului din Creaţie, el este duşmanul comun nouă şi Creatorului: Creator, Creaţi, Egoism.

Acest triunghi face posibilă alegerea Creatorului. Dragostea totală , absolută este baza Emanaţiei şi a tuturor acţiunilor Creatorului. Lumina, emanand de la Creator, şi creind toate sferele spirituale şi pe Noi, este de fapt însăşi

percepţia iubirii Creatorului.

Dorinţa altruismului de a iubi şi a face bine.

Cauza procreerii noastre a fost dorinţa naturală a Binelui de a a iubi şi de a face bine. Aceasta este esenţa altruismului, şi noi nu o putem concepe. Emanaţia are ca scop să ne facă să percepem în mod total dragostea Creatorului faţă de noi. De asemenea, să ne delectăm prin această dragoste dar şi de dragostea noastră faţă de Creator. Căci numai dragostea reciprocă, simultană, a celor doi opuşi, poate conferi o perfectă fericire, care este chiar scopul Creaţiei: a ne dărui nouă, cei creaţi de El - plăcere.

Sentimentul de a fi inferior - cauza celei mai mari dureri.

Cabala defineşte Natura în totalitatea ei ca EGOISM. Una din expresiile egoismului este percepţia EU-lui nostru.Omul poate suporta orice suferinţă în afara aceleia de frustrare, de lipsă a valorii proprii. Pentru a fugi de acest sentiment, omul este capabil de orice, chiar de a-şi lua viaţa. Din acest motiv, el va căuta toate pretextele care să-l îndreptăţească, să-si explice eşecurile, pierderile sau schimbarea stării sufleteşti, care să-l ridice în ochii proprii sau ai celorlalţi. Dacă nu vom reuşi să ne dăm dreptate, ne vom regăsi anulaţi. Eu-l va fi distrus, şters. Astfel, neutralizarea egoismului poate avea loc doar prin ajutorul dat de Creator. Cand Scopul Creaţiei ne va sta înainte, deasupra a orice, avem şansa de a „sparge drumul”, şi de a porni spre eliberarea de egoism.

Ocazia de a cere şi de a ne ruga are rolul de a face posibilă crearea unei legături de dependenţă, cu Creatorul.

Adresarea către Boreh,Creator, numai pentru a cere realizări spirituale, fără a-i cere rezolvarea problemelor cotidiene, demonstrează slăbiciunea credinţei în atotputernicia şi guvernarea Sa absolută, asupra a tot ceea ce există. Să nu uităm nici măcar pentru un moment, că TOATE problemele, chiar şi cele mai banale, ne sunt date cu doar un scop, ca să încercăm singuri să le

rezolvăm, şi tot atunci să cerem de la El să le rezolve pentru noi.

Credinţa totală în Creator, ca Atotputernic, ne fac să pretindem totul de la EL. Acest fapt nu ne absolvă de necesitatea să ne zbatem singuri în confruntarea cu problemele noastre. OCAZIA de a ne îndrepta ruga spre Creator, are rolul de a face posibilă crearea unei legături de dependenţă cu CREATORUL. Deci, modul cel mai potrivit de a trăi cat mai total, este acela de a cere, a te ruga pentru a fi ajutaţi, şi în acelaşi timp, a ne lupta pentru rezolvarea problemelor, ca toată lumea.

Lupta - poruncă, miţvah, contra egoismului şi lupta facultativă,reşut, pentru a adăuga „linia dreaptă”.

Decăderea spirituală este obligatorie, pentru efectuarea înălţării spirituale care urmează. Pentru că ea este dată de sus, ea soseşte ca o surpriză, aterizand la om de pe o clipă pe alta, şi fiind sesizată pe loc. Aproape întotdeauna omul este nepregătit pentru căderea spirituală. Din contră, ridicarea şi fortificarea după cădere, se fac încet şi gradat, ca o convalescenţă. Ritmul încetinit al reabilitării, provine din nevoia de a trăi fiecare amănunt din cauzele căderii şi rezultatul căderii, pentru a te confrunta cu ele şi a le depăşi, învingandu-le în mod independent.

Dacă omul este capabil în timpul ascensiunii de a se analiza şi a-şi critica părţile rele, de a-şi conecta, cupla „LINIA STANGĂ”, el poate evita multe alte căderi în viitor. Această cale nu este deschisă fiecăruia. Sunt puţini cei care pot merge pe „LINIA DREAPTĂ”, îndreptăţind fiecare faptă a Creatorului, chiar acceptandu-L ca origine a suferinţelor din egoism. Asemenea cu „lupta obligatorie”, poruncită, miţvah, şi cu „lupta facultativă”, reşut, descrise toate în Torah, „lupta obligatorie”, sau poruncită, este asemenea luptei contra egoismului, iar cea facultativă, se aseamănă cu efortul depus în plus, pentru a-şi adăuga „linia dreaptă”.

Expresiile egoismului în alţii, ZULAT, nu se pot corecta de cineva aflat în afara omului.

Munca interioară, efectuată pentru a învinge egoismul, are loc pe ascuns, „be-mestarim”, exact ca şi munca spirituală care se ocupă cu dezvoltarea

credinţei în Maiestatea Creatorului şi în Guvernarea sa Totală, supremă...Omul nu poate învăţa pe altul ce este potrivit şi ce este nepotrivit să facă. Manifestările egoului în altcineva nu le putem corecta noi. Ci chiar din contră: cel care observă trăsături egoiste în camaradul său, trebuie să se recunoască pe sine în aceste trăsături. Deoarece nu este nimeni altul în afara sa decat Creatorul şi El a dorit ca omul să descopere exact ceea ce simte şi vede.

Tot Universul, tot ce ne înconjoară, este creat doar pentru a ne produce nevoia de a reflecta asupra Creatorului, şi pentru a cere schimbare, atat fizic, cat si material şi social: precum este scris: „ Nu a fost dată Torah - Lumina, decat celor ce mănancă MANĂ(MAN)". Man ,în Cabala, înseamnă rugăminte - tfilah, deci omul care este capabil să se roage de Creator, este cel care va primi „Torah" - Lumina Superioară".

În concepţia Eticii - Mosar, trebuie corectată fiecare lipsă, defect, în mod separat, individual. cabala, pretinde corectarea egoismului, originea răului. În om se află un număr infinit de necesităţi - hisronot - toate avand originea în egoismul nostru, dorinţa de a nee delecta, dorinţa de a ne aduce în orice moment la poziţia cea mai convenabilă, la comoditate maximă. Cabala oferă metoda de a trata dorinţele aflate în noi. Chiar şi cei începători sunt primiţi sub aripile cabalei, ale forţelor spirituale superioare, cu tot ceea ce acţionează aceste forţe. Astfel omul experimentează pe el însuşi „Cine este şi cine ar trebui să devină", definind diferenţa dintre el şi obiectele spirituale.

Conflictul dintre natura sa egoistă şi natura sa spirituală, împing pe om înspre dorinţa de a-şi transforma natura egoistă în cea spirituală, să-şi schimbe însuşirile în cele asemenea Creatorului. Acest proces are loc fără presiune exterioară, fără să fim obligaţi. Cabala nu are ca scop schimbarea fiecărei însuşiri în mod separat, ci studiază modul de corectare a egoismului, în ansamblu, ca rădăcină a răului.

În Cabala, sentimente diferite ale influenţei Luminii, crează senzaţia de Timp, de momente separate

Omul are percepţia timpului prezent, trecut şi viitor, în timpul prezent. Acesta este felul de a percepe realitatea în lumea noastră, care este interpretată în 3 feluri de simţuri diferite, aranjate de mintea noastră pe vectorul timpului, propriu raţiunii, reflectand o astfel de imagine a realităţii.

Pe limba cabalei, timpul este definit ca Influenţe diferite ale LUMINII, sau PLĂCERII. Plăcerea resimţită de noi în momentul de faţă se numeşte PREZENT. Cand influenţa interioară, directă a Luminii s-a terminat, şi plăcerea a trecut, dispărand, ea ne iluminează de departe, iar noi trăim senzaţia de trecut. Cand lumina delectării trecute încetează de a mai ilumina, noi încetăm să o mai percepem înseamnă că am uitat de trecut cu totul. Dar dacă plăcerea respectivă ne iluminează din depărtări, iar, noi ne referim la ea ca la o plăcere din trecut, de care ne-am adus acum aminte.

Dacă o plăcere, Lumină, pe care nu am experimentat-o încă, ne luminează acum în organele de simţ, de departe, noi o percepem ca o promisiune pentru viitor, ca o „LUMINĂ a Încrederii în sine (OR BITACHON). Prezentul este interceptat de noi ca o „primire” în interior, ca senzaţia de Lumină, ca lumina informaţiei şi a plăcerii. Iar trecutul şi viitorul sunt interpretate ca o iluminare din depărtări. Cu toate acestea, noi nu trăim în trecut sau în viitor, ci simţim diferitele modalităţi ale influenţei Luminii, care creează senzaţia unor momente separate.Omul care nu are plăcere în Prezent, speră şi caută o sursă a plăcerii în viitor. El abia aşteaptă momentul următor, visand că acesta îi va aduce bucuria aşteptată, un nou sentiment.

Munca spirituală nu este bazată pe aşteptarea viitorului, ci pe efortul de a atrage spre sine Lumina din exterior, din depărtare, în interiorul senzaţiei noastre prezente.

Plăcerea - o forţă care atrage; suferinţele - forţa care respinge

Două forţe acţionează asupra noastră în acelaşi timp. Suferinţa ne împinge din spate, iar plăcerile ne atrag în mrejele farmecului lor, făcandu-ne să înaintăm. Dacă singura forţă care acţionează era numai atracţia spre noi plăceri, nu era posibilă înaintarea, de frica pierderii celor deja posedate de noi. Pentru a ne mobiliza, este necesară şi o a doua forţă, aceea a suferinţelor care ne presează să înaintăm, obligandu-ne să fugim de situaţia prezentă.

Păcatul orgoliului este mai mare decat acela de a ceda plăcerilor.

Rădăcina tuturor abaterilor, delictelor, încălcarea legilor, este dorinţa de plăcere. Cand încălcarea legii este rezultatul dorinţei , aceasta este ţinută în

secret, din cauza jenei de a fi fost învins de o slăbiciune. Însă plăcerea de fi supărat este exprimată gălăgios, fără ruşine. Fiind supărat, esti sigur de dreptatea ta, fiind mîndru de această dreptate. Dar orgoliul tău te degradează spiritual, acesta fiind manifestaţia cea mai puternică a egoismului.

Suferinţele nu sunt menite a pedepsi, ci a-l determina pe om să se adreseze Creatorului său

Dacă omul trece prin suferinţe fizice sau sufleteşti, sau are greutăţi economice, dar nu regretă faptul că este pedepsit de Creator, atunci suferinţa sa nu reprezintă o pedeapsă. Aceasta, pentru că pedeapsa trimisă de Creator nu a fost acceptată. Dat fiind că pedeapsa este o „ CORECTARE" a sufletului, omul care nu trăieşte pedeapsa ca atare, pierde ocazia de corectare conţinută în aceasta. Totuşi, nu trebuie să greşim crezand că pedepsele trimise nouă de Creator corespund principiului „după plată şi răsplată" din lumea noastră. Pedepsele nu ne sunt trimise ca urmare a unor greşeli, sau pentru că nu L-am fi ascultat. Ele sunt destinate a ne conduce spre Creator, spre a-L ruga să ne ajute, astfel apropiindu-ne de El. Strigătul către Creator, ca să ne uşureze suferinţa, conţine în sine recunoaşterea suveranităţii Lui, astfel reprezentand o corectare a noastră, mai importantă decat dacă omul îşi accepta suferinţa, pedeapsa fără a se ruga.

De aceea,în rugăciunea expusă în faţa Creatorului, prin care îl implorăm să ne absolve de pedeapsă, omul nu cere să fie eliberat de ocazia de corectare! Prin însăşi producerea legăturii dintre om şi Creator, are loc un proces important de corectare, mai mare decat prin însăşi suferinţa.

„Fără voia ta te naşti, fără voia ta trăieşti, şi fără voia ta mori"

Cu adevărat, aşa stau lucrurile în lumea noastră. Totuşi, tot ce se întamplă îşi are originea în lumea spirituală, fiind rezultatul direct al fenomenelor petrecute în ea, deşi nu este întru-totul exactă corespunderea dintre sferele spirituale. De aceea,"fără voia ta te naşti", fără voia corpului tău te naşti spiritual, primeşti primele percepţii spirituale. Acest lucru este împotriva

voinţei trupului, pentru că aceste percepţii ne conduc spre detaşarea de corp, de EU-l nostru, iar la aceasta nu consimte niciodată corpul nostru.

Omul care a primit din cer simţuri şi organe prin care să acţioneze - spiritual - „vase” - începe a trăi în mod spiritual, şi să simtă noua sa lume. Chiar şi acum el continuă să meargă contra dorinţelor corpului, căruia îi displace să primească plăceri spirituale. De aceea se spune” trăieşti fără voia ta”. „Mori fără voia ta”,înseamnă că participi fără voie în viaţa cotidiană şi te simţi în timpul acesta ca şi cum ai fi murit spiritual.

Din generaţie în generaţie, datorită muncii Cabaliştilor din generaţia precedentă, tot mai multe persoane pot atinge scopul Creaţiei şi să se reunească cu Creatorul

În fiecare generaţie a celor „DREPŢI”-„MEKUBALIM”- se îmbunătăţesc condiţiile necesare realizării Scopului Creaţiei. Prin noile cărţi de studiu al cabalei, scrise de „mekubalim”, devine posibilă apropierea de Creator. Pană la Baal Şem-Tov, erau doar puţini cei care aveau posibilitatea aceasta, în toată lumea. Datorită lucrărilor sale, şi a tradiţiei introduse de el, în scris, a fost deschis drumul spre atingerea scopului suprem, marilor mekubalim din timpul său. Iar începand de la BAAL HASULAM, rav Yehuda Aşlag, şi prin lucrările lui, au fost larg deschise porţile în faţa fiecărei persoane doritoare de aceasta, spre drumul dezvoltării spirituale individuale, spre atingerea Scopului Creaţiei.

Şi încă ceva despre „ calea cabalei” şi „calea suferinţelor”

Cele două drumuri, a suferinţei şi a cabalei, se deosebesc prin hotărarea omului de a trece la drumul cabalei, care este mai uşor şi mai rapid. Omul care trece la această cale, compară în sinea sa suferinţele prin care a trecut deja, cu cele pe care ar trebui să le treacă, dacă nu alegea calea cabalei. Socotind simplu, prin contemplarea viitorului, el decide să se salveze din viitoarele suferinţe. Dat fiind că a suferit destul, decizia sa este accelerată de suferinţele din trecut. Înţelepciunea este aceea de a examina cu MINTEA (sehel) tot ceea ce se întamplă, şi de a înţelege că originea Răului, a tuturor

necazurilor, este EGOISMUL. În urma recunoaşterii acestui fapt, vom acţiona în mod corespunzător, alegand calea cabalei. Paralel cu alegerea drumului propus de cabala, vom renunţa la folosirea egoismului, pentru a evita suferinţa provocată de acesta.

CEL DREPT - HA-MEKUBAL, simte că tot universul a fost creat numai şi numai pentru el, avand rolul de a-l servi , conducandu-l spre scopul creaţiei.

Dorinţele toate, primite de mekubal de la toată realitatea din jurul său, au rolul de a-l ajuta în progresarea sa, deoarece un mekubal refuză imediat folosirea dorinţelor spre a se delecta pe sine, spre folosul propriu.

Lucrurile din jurul său, văzute ca negative, reprezintă însuşirile încă necorectate, proprii ale cabalistului. Aceste lucruri îi arată ce anume mai are de corectat. Astfel toată lumea din jur este menită a-l purta pe Om spre înaintarea spirituală, demonstrandu-i trăsăturile de corectat.

TORAH „din gură”, este gravată din nou, înscrisă în inimă, de fiecare dată

Cand are loc căderea spirituală, omul trăieşte alienarea infinită de obiectul dorinţelor sale, şi devine plin de tristeţe. Dar el are şi posibilitatea de a privi „ jumătatea plină a paharului”, concentrandu-se pe Cadoul imens primit de la Creator, miracolul de a fi fost înălţat din lumea noastră la sferele lumilor spirituale, la El. Situaţia patetică în care se află îl ajută să cuprindă imensitatea cadoului primit de la Creator. Recunoaşterea Răului îl ajută în a reacţiona din nou cu sinceră pasiune şi dragoste adevărată pentru Bine.

Există o parte în Torah care este obligatorie pentru toţi. Şi, este o parte, secretă, care nu este atinsă de toţi. În aceasta din urmă, sunt ascunse scopurile oamenilor, dorinţele lor, gandurile lor. Tora scrisă, nu este pasibilă de nici o schimbare. Însă, Tora din gură este mereu deschisă schimbării intenţiilor în timpul realizării ei. Ea este „rescrisă” de fiecare dată, iar si iar.

Cadoul de a fi calificat pentru spiritualitate.

Nu este posibilă achiziţionarea unei ştiinţe fără o pregătire sufletească corespunzătoare, care duce la înţelegerea necesităţii studiului respectiv. Pe măsura setei de cunoaştere este şi investiţia eforturilor din partea omului, pentru a o realiza. Acestea două sunt condiţiile care mobilizează omul în munca spirituală: setea minţii de a cunoaşte, şi consimţirea inimii de a depune efortul necesar. Este nevoie de mari eforturi pentru a pregăti mintea şi inima spre a înfăptui, şi este necesar un mare efort pentru a le face să acţioneze.

Tot ce se cere de la Om este investiţia acestor eforturi - acesta este singurul lucru care depinde de om. Cunoaşterea , o va primi în cele din urmă din înălţime, de fapt neavand puterea să influenţeze cursul acestui proces. Deşi omul nu are posibilitatea să schimbe mersul lucrurilor, cunoaşterea spirituală, sentimentele spirituale, pe care le va primi din înălţime, le va primi exact în aceeaşi măsură în care le pretinde, şi exact pe măsura pregătirii interioare.

Cand omul se îndreaptă înspre Creator cu vre-o cerere, nu are încotro, trebuie să se folosească de voinţa sa egoistă, el nu are posibilitatea de a cere ceea ce încă nu cunoaşte. Însă, Creatorul nu poate răspunde cererilor egoiste, materiale. Dar, dacă omul cere să fie eliberat de jugul egoismului, cu suferinţele cauzate de el, şi să devină plin de trăsături altruiste, Creatorul îi răspunde imediat printr-un cadou, care era pană atunci necunoscut omului, cadoul de a fi altruist. Chiar şi după ieşirea în lumea spirituală, prin corectarea trăsăturilor sale egoiste,cabalistul are încă nevoie de sprijinul celor din jur. Prin trăirea evenimentelor acestei lumi, el absoarbe dorinţele egoiste ale tuturor celorlalţi, şi le corectează. Astfel ajută omenirii întregi să ajungă în viitor la munca spirituală conştientă. Lui îi dăruieşte dorinţele şi omul simplu , care îi ajută într-un un fel, tehnic. Astfel , cei drepţi preiau voinţele şi dorinţele celorlalţi, spre a le include în corectările pe care le efectuează.

Tot astfel, studentul care îşi ajută mentorul înţelept, este avantajat mai mult decat prin studiul textului, care se caracterizează printr-o motivaţie egoistă, deci neputincioasă în a-l elibera de egoism. Pe cand, serviciul oferit, din încrederea în superioritatea spirituală, nemasurabilă, a instructorului său-mekubal, are mai mult de oferit , fiind mai aproape de asimilarea trăsăturilor altruiste şi a credinţei.

Are mai mari şanse de a se înălţa spiritual, acel student care este mereu în umbra înţeleptului, fiindu-i devotat mai mult, decat ceilalţi, de aceea spiritualitatea nu se poate lăsa moştenire ci este transmisă de la „rav”(cel superior), la „talmid”(elevul).

Pană la „ultima generaţie”, astfel stăteau lucrurile! Dar în generaţia de

astăzi, mulţi transmit ştiinţa şi poziţia lor , lăsand-o moştenire. Ştiinţa lor este numai pe nivel material. Totuşi, cei care trăiesc în spiritualitate, fiind legaţi spiritual de Creator şi de elevi, transmit cele ştiute de ei doar acelora care sunt capabili a primi această moştenire. Deci, celui mai apropiat ucenic.

Cele 2 cereri pe care ar trebui să le pretindă Omul

Cand omul simte că este întrerupt şi deranjat în dorinţa sa de a atinge Creatorul, el trebuie să pretindă 2 lucruri: prima, este cerinţa ca EL, Creatorul să înlăture situaţiile care-l deranjează, în ciuda faptului că El le-a trimis anume; a doua cerinţă este aceea ca Creatorul să-i trimită forţe în plus, sa creasca în el importanţa înălţării spirituale, pentru a depasi deranjul, astfel ca acesta să nu reuşească să-l îndepărteze de spiritualitate, să-l abată de pe drumul spre Creator. Omul trebuie să ceară de la Creator sensul vieţii spirituale, şi atunci, nimic nu-l va mai îndepărta de calea sa.

Lumina spirituală poate pătrunde în vas, doar pe măsura echivalenţei dintre cei doi, - legea echivalării proprietăţilor vasului şi luminii (Hoc hiştavut ha-ţurah).

Spiritualitatea este prin definiţie dorinţa de a dărui, iar dorinţa de a primi este folosită doar în măsura în care poate oferi plăcere celorlaţi, celor din afara lui. Obiectele spirituale nu doresc să se bucure pentru ele însele. Lumea Materială este cu totul opusă Spiritualităţii. Dacă Altruismul, reprezentand spiritualitatea, şi Egoismul, reprezentand materialitatea, sunt deconectate una de cealaltă, fără numitor comun sau vre-o asemănare, cum oare se poate corecta egoismul prin Lumina spirituală, sau altruism? Acesta, doar nu poate intra într-un obiect care nu-i este echivalent în calităţi? Aceasta este cauza pentru care lumea noastră nu poate să perceapă Lumina! Totuşi, numai Lumina Creatorului poate transforma , o dată cu intrarea în vas, egoismul în altruism.

De aceea, omul a fost creat de fapt NEUTRU. La început el se află sub stăpanirea forţelor egoismului, asimiland de la acestea trăsături care îl îndepărtează de spiritualitate. Mai tarziu, va fi influenţat de forţele spirituale, şi prin munca treptată asupra „punctului din Inimă”, prin intermediul Cabalei, el va corecta dorinţele pe care le-a primit de la forţele egoiste.

Lumina Spirituală

Numele Creatorului - יהוה , Y H V H - simbolizează LUMINA CREATORULUI, înainte ca omul să o primească. Deci, lumina propriu zisă, şi de aceea denumită TORA SCRISĂ, ieşită astfel din Creator. Numele Creatorului - A D O N A Y - reprezintă lumina atinsă, realizată de OM. Ea se numeşte TORAH din gură, pentru că ea a trecut prin organele de simţ spirituale: vederea, citirea, auzul, şi înţelegerea.

Egoismul creat ca „există din neexistent” - „yeş mi-ayin”, urmează să dispară din lume.

Ceea ce distinge lumile spirituale de lumea noastră, este faptul că toate obiectele aflate în lumea spirituală aparţin Creatorului, fiind o parte dintr-însul, şi au forma unei „scări” spirituale. Această formă are rolul de a uşura urcuşul spiritual. Dimpotrivă, lumea noastră nu a făcut parte din Creator niciodată ! Ea a fost emanată ca „yeş mi ayin”-„existent din neexistent”, iar după ce ultimul suflet din lumea noastră se va înălţa în lumea spirituală, ea este destinată dispariţiei, precum era înainte de a fi fost procreată. Tot astfel, şi diversele forme de activităţi ale umanităţii, care trec din generaţie în generaţie, precum şi tot ce a fost creat din materie, sunt menite să dispară !!

Lumina interioară - Or Pnimi, care pătrunde în Vas, este posibilă numai după Corectare, iar până atunci - Lumină Înconjurătoare - Or Makif

Sentimentul de încredere în sine, este rezultatul Luminii Periferice, sau al sentimentului Creatorului în prezent. Siguranţa de sine şi Credinţa sunt sentimente asemănătoare. Cat timp încă nu au fost corectate însuşirile, Creatorul este perceput ca „OR MAKIF”, lumină periferică, nu ca Lumină interioară, OR PNIMI.

Nu există ceva care să stea în drumul voinţei, decat lipsa de dorinţă de a depune muncă, cedarea la lene şi oboseală. Cine este plin de siguranţă, răbdare, capacitate de a suferi, se numeşte cel care merită să fie numit puternic; iar în situaţia opusă, este numit slab, nerezistand la suferinţe, din momentul în care au început.

Raţiune şi forţă sunt condiţii obligatorii pentru a ajunge la Creator. Pentru a atinge un lucru preţios, este nevoie de investiţia unor mari eforturi, şi chiar a suferi pentru el. Noi tindem să apreciem un lucru dorit, pe măsura efortului depus spre a-l ajunge. Măsura în care omul poate răbda suferinţa, este chiar măsura forţei sale vitale. În lumea noastră, părerea generală este că pană la vîrsta de 40 de ani, omul se află în culmea vitalităţii sale, iar după aceasta i se micşorează această forţă, şi astfel îşi pierde treptat siguranţa de sine, pană cand, în cele din urmă, se pierde cu totul şi omul moare. Din contră, în contrast cu vitalitatea materială care diminuează în cursul vieţii, cabala reprezintă o achiziţie permanentă, eternă. Ea pretinde mare străduinţă, pentru că ea "cumpără" o lume veşnică şi plină de comori, conţinand originea forţelor, Cunoaşterea şi Ştiinţele în expresia lor adevărată, revelată.

Forţe supranaturale, pentru a ajunge să stăpanească ştiinţa cabalei, îi sunt dăruite omului de Sus ! Prin ele, se căleşte omul destul pentru a suporta suferinţele prin care trebuie să treacă pe drumul spre asimilarea cabalei. Cu ajutorul acestor forţe, omul îşi măreşte vitalitatea, siguranţa de sine, care-l îndeamnă mai departe să realizeze acest scop. Ajutorul Creatorului pentru realizarea călătoriei spirituale, pentru trecerea prin toate piedicile pe acest drum, este un ajutor deschis, iar în învingerea piedicilor de altă natură , tot Creatorul îl sprijină, dar pe ascuns.

Credinţa este egală cu puterea

Credinţa înseamnă forţa care pregăteşte pe om pentru activitate, spre dezvoltarea spirituală. Deşi, la începutul acestei căi nu este încă posibilă percepţia Creatorului, din motivul că omul nu are deocamdată calitatea de altruist, totuşi, posedă credinţă în atotputernicia Providenţei Supreme, şi spre aceasta se îndreaptă omul în clipele de profundă disperare, în mod instinctiv. Această trăsătură deosebită în om, credinţa, este plantată în noi special, ca să putem trece prin fazele de evoluţie spirituală, de la „HESTER KAFUL”, la „HESTER RAGHIL”, şi pană la „GHILUI HA-BOREH”, adică de la „mister dublu”,

la „mister simplu” şi pană la „revelarea Creatorului”. Generaţii succesive de oameni de ştiinţă cercetează şi descoperă secretele naturii, relevandu-ni-le nouă. Dacă se investeau din partea omenirii atatea resurse pentru a descoperi Divinitatea, El ni s-ar fi revelat, în aceeaşi măsură precum ne sunt clare legile Naturii, totuşi nu sunt mulţi acei oameni de ştiinţă care s-ar dedica cercetarii scopului existenţei, al Creaţiei !

În majoritatea lor, aceştia neagă chiar existenţa unei Guvernări Superioare. Motivul acestei împotriviri a oamenilor de ştiinţă este faptul că au fost înzestraţi special cu o raţiune puternică şi o dorinţă interioară irezistibilă spre descoperiri în domeniul Materiei. Iar în noi, cei îndepărtaţi de ştiinţă, a fost înrădăcinată credinţa instinctivă, în totală contradicţie cu raţiunea lor.

Natura şi universul sunt poziţionaţe în faţa noastră astfel încat neagă Guvernarea supremă, astfel omul de ştiinţă, în care nu este înrădăcinată forţa credinţei în Creator, nu are posibilitatea să-şi formeze în mod independent această calitate. O altă cauză care întăreşte această înclinaţie, este faptul că societatea aşteaptă de la omul de ştiinţă la rezultate Materiale ale cercetării sale. Omul de ştiinţă, fiind doritor de a satisface aşteptările şi pentru a mulţumi lumea, cedează pretenţiilor acestora. Descoperirea Creatorului este misiunea cea mai dificilă de realizat pentru omul de ştiinţă. Deoarece lucrurile cele mai preţioase din lume se găsesc în cantităţile cele mai mici, ele se pot descoperi cu mare dificultate, iar omul de ştiinţă caută să evite un eşec sigur. Prin evadarea de opinia publică - „daat harov” - şi aprofundarea credinţei în mod individual, este posibilă apropierea de percepţia Creatorului.

Forţa Credinţei, este identică în intensitate cu restul forţelor dăruite Omului de Lumina Creatorului.

Unicitatea Credintei constă în faptul că este capabilă să aducă pe OM în contact cu Creatorul. Realizarea Creatorului se aseamănă cu atingerea cunoaşterii. La început munca omului constă în a cunoaşte la gradul cel mai înalt, iar apoi el se foloseşte de ceea ce a realizat. Desigur este greu la început. Roadele le culege cel care a atins ţelul său şi a ieşit în lumea spirituală. Omul care progresează spiritual, va realiza cunoaşterea absolută a Emanaţiei tuturor sferelor, cu tot ceea ce cuprind ele. De asemenea,va atinge cunoaşterea tuturor reîncarnărilor sufletelor şi toate situaţiile, în toate timpurile, de la începutul Emanaţiei şi pană la sfarşitul ei, şi are parte de sentimentul de voluptate, infinit, al Creatorului.

Dimensiunea graniţelor puse de OM: Ecranul şi Vasul

Activitatea altruistă se defineşte ca o activitate dezinteresată, detaşată de contabilitatea avantajului şi plăcerii personale, şi este rezultatul recunoaşterii imensităţii Scopului Creaţiei. Aceasta se exprimă prin expunerea „Ecranului” în faţa Plăcerii, care soseşte sub forma Luminii Spirituale, „ecranul” fiind graniţa pusă de om spre a opri şi respinge lumina, plăcerea, respingand-o şi reflectand-o înapoi la originea ei. Astfel omul produce de bună voie o graniţă, care se opune expansiunii Plăcerii - “Taanug”. Prin această respingere, omul se pregăteşte să definească în sinea sa motivul acceptării plăcerii: de dragul Creatorului, care doreşte să-l bucure, de dragul scopului creaţiei, şi nu pentru el însuşi, egoist. Prin faptul că se delectează, omul produce bucurie Creatorului, iar acesta este unicul motiv pentru care omul acceptă plăcerea.

Totuşi, omul pune graniţe cantităţii de plăceri primite, proporţional cu forţa de respingere a plăcerii, provenite direct de la lumina Creatorului, cu scopul de a se delecta numai prin bucuria produsă Creatorului. Astfel, activitatea omului se echivalează Creatorului, amandoi dăruind, şi omul percepe în plus o plăcere imensă prin crearea identităţii însuşirilor sale cu însuşirile Creatorului, „ identitatea trăsăturilor”, sau „identitatea formei” - „hiştavut haţurah”. Omul se bucură de putere, de sentimentul de măreţie, de o existenţă infinită, şi de cunoaşterea absolută.

Gradaţiile spirituale sunt o funcţie a dimensiunii Ecranului produs de om, prin primirea altruistă a plăcerii. Cu cat forţa de rezistenţă interesului personal creşte, în acea măsură Lumina primită, „de dragul” Creatorului, este mai intensă şi este atinsă o gradaţie spirituală mai înaltă.

Organele de simţ acţionează în urma întalnirii cu informaţia, care ajunge sub formă de imagini, sunete, mirosuri, gusturi, etc.

Fără contactul cu semnalul informativ, care se împiedică de obstacolul reprezentat de organele de simţ, nu ar fi posibilă perceperea nici uneia din senzaţiile respective. Astfel acţionează pe acelaşi principiu aparatele de măsură a diferitelor forţe, dat fiind că toate legile acestei lumi provin de la legile spirituale.

Descoperirea unui fenomen nou, descoperirea Creatorului pentru prima oară, şi fiecare percepţie a Creatorului, depind de mărimea graniţelor pe care poate omul să le creeze. Această îngrădire se numeşte „vas” în lumea spirituală. De fapt, ceea ce realizăm în VAS, nu este Lumina propriu zisă, ci raportul reciproc dintre lumină şi obstacolul care stă în calea ei spre propagare. Prin interacţia dintre lumină şi vasul spiritual al omului, se obţine un anumit rezultat. Exact ca în lumea noastră, noi nu atingem însuşi

fenomenul în sine, ci rezultatul interacţiei dintre un fenomen şi simţurile noastre, sau dintre acesta şi aparatele de măsură a fenomenului.

600.000 de franturi ale sufletului, 125 de sfirot, 5 lumi.

Creatorul a imprimat într-un fragment, o parte a sa, dorinţa de a primi, egoistă, emanată de El. Ca urmare, această parte a sa încetează să perceapă pe Creator şi se simte numai pe sine, situaţia sa şi dorinţele sale. Această parte a Sa se numeşte „NIVRAH" - CEL CREAT. Această porţiune egoistă se găseşte în Creator. Numai Creatorul există şi nu există LOC care să nu fie plin cu EL.

Scopul Creaţiei este ca „nivrah"-cel creat, să dorească prin liberă alegere, să se reîntoarcă la Creator, devenind asemenea Lui prin însuşiri. Creatorul stăpaneşte procesul de reunire a părţii egoiste cu sinea sa. Dar acest lucru nu este sesizat în exterior. Creatorul vrea ca dorinţa creatului de a se reuni cu El să se trezească din egoism şi El sprijină acest proces pe ascuns. Pentru a face posibil acest proces, Creatorul a împărţit egoismul, sfăramandu-l, în 600.000 de fragmente. Rolul fiecărui fragment este de a hotărî singur să renunţe la egoismul său. Aceasta se realizează prin recunoaşterea egoismului ca ceva rău, prin primirea de sus a nenumăratelor doze de egoism, şi în consecinţă suferinţele respective aduse cu ele.

Fiecare din cele 600.000 de franturi ale sufletului general, se numeşte „sufletul omului". Perioada conectării cu egoismul se numeşte „viaţa omului" - chayim. Desprinderea trecătoare din legătura cu egoismul se numeşte „ existenţa în sferele spirituale superioare". Momentul pătrunderii trăsăturilor egoiste în suflet reprezintă „naşterea omului în lumea aceasta". În cele din urmă, fiecare din cele 600.000 de fragmente ale sufletului total, general, va trebui să ajungă la a prefera calităţile Creatorului, asupra egoismului. Acest demers are loc prin conectarea sufletului în mod succesiv, cu doze măsurate de egoism şi cu Creatorul, în timp ce sufletul se află în corp, şi este compus din egoism.

Crearea identităţii dintre însuşirile Creatului şi cele ale Creatorului, are loc în mod treptat, apropiind trăsăturile sufletului cu cele ale Creatorului, prin procesul „înălţării spirituale". Urcarea treptelor denumite „sfirot",(sfere, de la cuvantul safir, piatra preţioasă care sclipeşte), este gradată. Scara „sferelor" (sfirah însemnand şi a număra), este în ordine crescanda , de la situaţia primordială, cea mai joasă şi egoistă, pană la ultima gradaţie,

supremă, la care nivel calităţile Creatului devin identice cu cele ale Creatorului, şi se produce unificarea cu El. Cele 25 de „sfere” sunt un „regiment” deplin, denumit LUME. Deci, în afara „lumii noastre” mai există încă 5 Lumi.

Astfel scopul Egoismului este acela de a ne conduce la atingerea calităţilor Creatorului, pe cand se află încă în noi, în lumea noastră. Scopul este, să percepem, în interiorul şi împrejurul nostru, în tot ce ne înconjoară, pe Creator: în ciuda egoismului.

Dorinţa de a ne reuni cu Creatorul este înnăscută, ca toate celelalte dorinţe ale noastre.

Dorinţa de a ne reuni cu Creatorul ne aparţine din naştere, ca toate dorinţele noastre.Ea există fără nici o condiţie prealabilă. Toate calităţile aflate în Creator ca dorinţă liberă, acţionează în cel creat ca lege a naturii, obligatorie: Creatorul a creat natura conform cu dorinţa şi intenţia Sa, şi fiecare lege a naturii reprezintă voinţa Creatorului spre realizarea acestui sistem anume. Deci toate dorinţele şi instinctele noastre „naturale” provin de la Creator, iar toate rezultatele care pretind cunoaştere şi calcule prealabile, sunt o urmare a activităţii noastre. Din acest motiv, în măsura dorinţei de a ne contopi total cu Creatorul, omul este obligat să consolideze în mod independent această dorinţă, pană ce ea va deveni o a doua natură a sa, ca şi cum i-ar fi aparţinut din totdeauna, de cand a fost creat.

Gradaţia spirituală, chiar cea mai minusculă, conferă sentimentul perfecţiunii totale

Principiul care stă la baza legii voinţelor spirituale, este astfel programat, încat nu este loc în aceste dorinţe pentru procente de dorinţe, şi nu este loc pe langă ele şi pentru alt gen de dorinţe, sau pentru vre-o îndoială. De aceea, Creatorul ascultă numai dorinţe care pornesc din adancul inimii omului. Şi chiar şi aceasta, pe măsura echivalenţei dintre dorinţele omului şi gradaţia spirituală pe care se află. Procesul prin care este produsă o astfel de dorinţă, genuină, în inima omului, este lent şi cumulativ,şi are loc în subconştient. Dincolo de conştientul omului, Creatorul adună fiecare frantură de dorinţă, cerere, transformandu-le într-o dorinţă mare, o mare rugăciune, iar cand

cererea ajunge la dimensiunea necesară, Creatorul o îndeplineşte.

Omul care pătrunde în domeniul de acţiune a Luminii Creatorului, imediat are parte de TOT, deoarece El este etern, fără a depinde de vreo condiţie sau de vre-o reîncarnare. Astfel deja la nivelul spiritual cel mai mic, este percepută în mod total perfecţiunea şi veşnicia.

Dar, omul trece şi va trece prin înălţări şi coborari succesive, pe drumul spre reunirea cu Creatorul, şi el se află în condiţii numite „lume, an, suflet" (olam,şanah,nefeş). Sufletul omului încă necorectat, are nevoie de loc şi mişcare, adică de lume, şi suma mişcărilor sufletului se resimte ca timp, denumit „an" - şanah.

Gradaţia spirituală cea mai joasă conferă deja sentimentul de perfecţiune. Această senzaţie este atat de satisfăcătoare, încat, pentru a înainta spre treapta următoare este nevoie de „credinţa deasupra raţiunii", credinţa în prezenţa gradaţiei superioare, în treapta în care se află. Numai prin această credinţă va putea urca la treapta spirituală următoare , în care a crezut şi în a cărei existenţă şi-a hranit credinţa, care i-a crescut treptat, cu toate că era perfect satisfăcut a se afla pe treapta inferioară ei.

Obişnuinţa devine a doua natură

Corpul acţionează în mod automat, potrivit cu legile naturii sale egoiste, şi în funcţie de obişnuinţă. Atat este de enormă forţa obişnuinţei asimilate , încat orice idee pe care omul o va repeta în sinea sa, hotărand că o vrea, până la urmă ajunge să o dorească cu adevărat. Astfel, exersarea dorinţei de a se înălţa spiritual, conduce la crearea unei dorinţe naturale: obişnuinţa devine a doua natură.

Cele Cinci gradaţii secundare ale Lumilor, Avatarele - Ha-Parţufim, Mutre

În starea de decădere spirituală, omul trebuie să creadă în ce s-a scris: "Israel, care au exilat, Aura Creatorului se află cu Ei". Pe cand ei sunt în rătăcire de la drum, în disperare şi neajutoraţi, pierzand atracţia şi farmecul spiritualităţii, sunt obligaţi să nu uite de unde vin aceste sentimente, şi să nu

le atribuie celor din lumea înconjurătoare, sentimente originate din exilul spiritual - galut. El este obligat să creadă că şi Creatorul, fiind în sentimentele omului, şi El se află acum împreună cu omul , în „exil” - galut. Din acest motiv, Creatorul nu este acum sesizat.

Lumina care isi are originea in Creator - rădăcina, trece prin 4 stadii, pană la crearea Egoismului. Numai ultima, numită MALKHUT, sau REGAT, reprezintă Creaţia, deoarece numai ea percepe propriile dorinţe, egoiste, de a se delecta prin Lumina Creatorului. Primele 4 etape reprezintă calităţile Luminii în sine. Prin intermediul acestor etape Lumina ne procreează. Prima etapă, şoreş este calitatea cea mai înaltă, este dorinţa Luminii de a oferi plăcere viitorului Creat, iar noi o sesizăm ca însuşirea proprie Creatorului. **Creatul** - egoist, gradaţia a cincea a dezvoltării, vrea să se împotrivească naturii proprii, egoiste, şi să devină egal cu prima treptă, a Luminii Creatorului. Încearcă să realizeze acest lucru fără succes deplin.

Egoismul, care reuşeşte să reziste într-o porţiune a sa, şi e capabil de se echivala prin activitatea sa cu prima treaptă, este denumit „ Lumea Omului Primordial” - Olam Adam Kadmon. Egoismul, cand devine echivalent cu cea de-a doua treaptă, se numeşte Olam ha-Aţilut. Egoismul, în acea porţiune din Malkhut care nu este capabil să se echilibreze cu prima şi a doua gradaţie, ci doar cu a treia gradaţie, se numeşte „ Olam ha-Briyah”sau Lumea „ Procreaţiei”.

Partea din Egoism, care nu se poate împotrivi si ieşi, pentru a se echivala cu prima, a doua sau a treia gradaţie, dar se poate asemăna cu cea de-a patra gradaţie a dezvoltării Luminii, se numeşte „Lumea Creaţiei” sau „Olam ha-Yeţirah”. Acea porţiune, rămasă, care nu are putere să se ridice la nici una din gradaţiile anterioare, poate rezista în mod pasiv egoismului, prin abţinerea dela primirea Plăcerii. Această acţiune este total opusă esenţei proprii lui Malkhut, şi această parte se numeşte „OLAM ha-ASIYAH” - Lumea Înfăptuirii.(laasot - a face)

În fiecare Lume, se află 5 gradaţii secundare, denumite PARŢUFIM, sau AVATARE: KETER - COROANĂ; HOCHMAH - ÎNŢELEPCIUNE; BINAH - ÎNŢELEGERE; ZEIR AMPIN - TANĂRUL, faţă mică; şi MALKUT - REGATUL. Tanărul, sau zeir-ampin este alcătuit din 6 numere sau sfirot, denumite: chesed - dăruire; gvurah - eroism; tiferet - glorie; neţah - veşnicie; hod - majestate; yesod - fundament.

În urma creerii celor 5 Lumi, a fost creată Lumea Noastră, Haolam Şelanu, Materială, inferioară Lumii Asiyah, şi în lumea noastră a fost procreat ADAM - OMUL. În om a fost introdusă o cantitate nu prea mare de egoism, trăsătura celei de a 5-a gradaţii. În timpul ascensiunii pe treptele spirituale, partea de ego aflată în om, şi de asemenea acele părţi din Lumi, de care omul s-a

folosit pe parcursul urcării , devin toate aceste părţi echivalente cu prima treaptă, şi anume, cu calitatea Creatorului – tchunat haBoreh. Pe cand treapta numarul 5 în totalitatea ei va atinge perfecta asemănare cu treapta numarul 1, toate Sferele vor atinge realizarea Scopului Creaţiei, care este „Îndeplinirea Corectării” - Gmar ha-Tikun.

Interpretarea spirituală a conceptelor de „timp”,şi „loc”

Este următoarea: perceperea timpului îşi are originea în „înălţările” şi „căderile”spirituale, care depind de cantitatea de Lumină primită; „LOCUL”, destinat să fie umplut în viitor cu Lumina Creatorului, determină în Lumea Noastră percepţia distanţei. Lumea ne este influenţată de nenumărate forţe spirituale, care dau senzaţia de TIMP, care depinde de variaţii ale acestor influenţe. Obiectele spirituale separate, nu se pot reuni decat prin echivalarea calităţilor lor. Astfel , ele acţionează una după alta. Mai întai acţionează obiectul spiritual aflat pe gradul superior, şi asa mai departe, în ordine descendentă. Acţiunile lor conferă perceperea timpului în lumea noastră.

Salvarea spirituală soseşte ca perfecţiune, avandu-si originea in însăşi durerea îndulcită

Noi definim plăcerile ca ceva bun, iar suferinţele, ca rău. Suferinţa spirituală este izvorul progresului , al dezvoltării spirituale a omului.

Durerea îndulcită, este originea perfecţiunii care soseşte ca o salvare spirituală. Cand „linia stangă” se reîntoarce la „linia dreaptă”, ea transformă durerea în voluptate, fericire şi Spaţiu Spiritual. Motivul acestuia este faptul că fiecare obiect este compus atat din egoism cat şi din altruism, percepute ca apropierea de Creator, sau ca îndepărtarea de Creator. Sunt multe exemple în Torah, care descriu apropierea de Creator - prin „sacrificiu” - „korban” - apropiere (în limba ebraică), „sacrificarea” Templului, „sacrificarea lui Iţhak”, etc.

Linie dreaptă, Linie stangă

Linia dreaptă este esenţa obiectului spiritual. Iar linia stangă reprezintă o parte din egoism, pe care o putem utiliza doar prin conectarea ei cu intenţii altruiste.

Boreh, sau Creator, înseamnă în ebraică Vino de Vezi: **bo** = haide, **re-h** = vezi, priveşte.

„Panim el Panim" - faţă în faţă: atingerea perfectă a Ceatorului, prin „Vederea Profetului", şi prin „Auzul Profetului"

Multă cerneală au vărsat filozofii încercand să definească pe Creatorul intangibil. Iudaismul autentic, ca ştiinţă, atestă posibilitatea cunoaşterii Creatorului prin intermediul înfăptuirilor Sale. „Mi-maasecha hikarnuchah" - „Din faptele Tale Te-am cunoscut". Această definiţie se referă la o cunoaştere **relativă, prin noi,** şi nu o cunoaştere absolută, independentă de percepţia noastră subiectivă. Dar atunci, cum explicăm conceptul de „ Infinit", sau „Intangibil"?.

Noi pornim de la presupunerea că putem conoaşte obiectul cercetării, care este **„cunoaşterea şi atingerea Creatorului",** numai prin simţurile şi raţiunea noastră. Rezultatele cercetării trebuie să fie accesibile fiecăruia. Deci informaţia trebuie să fie realistă şi palpabila prin simţurile noastre.

Este o diferenţă esenţială între cunoaşterea obiectelor spirituale inclusiv Creatorul, şi a celor materiale din aceasta lume. Graniţa trece de-a lungul limitei percepţiei senzoriale.

Contactul cel mai apropiat dintre simţuri, este pipăitul. Acesta permite contactul direct şi nemijlocit, cu obiectul cercetat. Cu obiectul care emite sunete, contactul nostru este nu direct, ci prin intermediul unui agent - aerul care se mişcă şi care transmite informaţia de la limita exterioară a obiectului cercetat.

Organele de simţ spirituale care ne servesc pentru a percepe Creatorul, acţionează pe un principiu asemănător: Perceperea contactului cu graniţa exterioară a obiectului, asemănătoare pipăitului, se numeşte „Viziunea

Profetului”. Contactul indirect, prin intermediul unui al treilea obiect, care atinge limita exterioară a obiectului cercetat, precum auzul în lumea noastră, se numeşte „Auzul Profetului”. Viziunea Profetului conferă o cunoaştere solidă şi permanentă, aşa ca în lumea noastră un obiect poate fi cunoscut pe deplin - vazandu-l. În Viziunea Profetului, în lumile spirituale, precum la vederea unui obiect în lumea noastră, are loc un contact direct cu Lumina provenită din însuşi Creatorul.

„Auzul Profetului” al vocii Creatorului : acest auz este definit de cabalişti, ca intangibilă, spre deosebire de viziunea profetului. Ca şi în auzul undelor sonore, tot astfel cabaliştii au capacitatea de a auzi semnale de la obiectele spirituale, care sunt intermediari, avand contact cu Creatorul. Aceste semnale sunt interceptate în conştient ca sunete, precum lumina în „viziunea profetului” este interceptată în conştient ca viziune a luminii.

Un Mekubal, care a avut parte de cunoaşterea profetică a Creatorului, a atins aceasta cunoaştere prin vederea şi auzul său biologic, fizic. Recunoaşterea celor ce a văzut, cu ochii săi, îi conferă o înţelegere totală. Conştient de cele auzite prin propriile sale urechi, îi este clar , că cele auzite nu pot fi atinse, obţinute.

Cu toate acestea, chiar numai prin auz, ca la noi, e posibilă întalnirea semnificativă cu însuşirile obiectului de atins. Ca de exemplu un orb din naştere, este capabil de o intensă cunoaştere a celor din jurul său şi a calităţilor acestora, doar prin auz.

De fapt, pentru a ajunge la realizarea spirituală este îndeajuns auzul, pentru că în informaţia astfel atinsă de auzul profetic sunt incluse o gamă de informaţii privind toate celelalte însuşiri ascunse.

Atingerea totală a Creatorului se bazează pe perceperea Lui prin intermediul cunoaşterii profetice totale, compusă atat din viziunea profetică cat şi din auzul profetic. Atingerea perfectă a Creatorului, prin auz şi prin văz, spirituale, fac posibil contactul vizual şi vocal, deplin, sau „PANIM EL PANIM” - „Faţă în faţă”. VIS-A-VIS

Procesul realizării spirituale a Providenţei, sau Supravegherii Divine (haşgahah), are loc prin 2 antagonisme: ascunderea forţelor Creatorului, şi Dezvăluirea Sa treptată, în măsura în care cei creaţi reuşesc să-l perceapă prin calităţile lor corectate.

De aceea, numele de MAAŢIL ,adică cel care Umbreşte, de la cuvantul umbră - ţel, iar numele de BOREH este compus din cuvintele „haide şi vezi”: BO u REEH. Aceste cuvinte, sunt originea numelor Lumilor AŢILUT şi BRIYAH.

Noi suntem fiinţe muritoare, iar ceea ce ne înconjoară este etern.

Să nu greşim cumva, nu avem posibilitatea să realizăm imaginea autentică, obiectivă, a Creaţiei; noi o putem atinge doar prin intermediul simţurilor atat spirituale cat şi materiale. Tot ceeace există se divide în concepţia noastră în „real" sau existent, şi „vid", deşi oamenii de ştiinţă susţin că nu există SPAŢIU VID. Şi cu adevărat, acest concept este deasupra înţelegerii noastre, deoarece pană şi lipsa unui obiect noi o percepem prin simţuri.

Prin încercarea de a ne imagina raportul obiectelor înconjurătoare faţă de noi, schimbat după moartea noastră, s-ar putea să realizăm ce este lipsa şi vidul. Dar noi suntem lipsiţi chiar şi de experienţa realităţii aflate în afara noastră, dat fiind că suntem total sub stăpanirea egoismului - prezenţa EU-lui.

În realitate, opusul este adevărat. Cel aflat în afara noastră, şi numai el este cel în posesia existenţei eterne, pe cand noi, iată-ne, vid şi lipsă, minus.

Noi avem tendinţa să asociem în mod greşit tot ceea ce există, ca fiind legat de noi, ca existent, iar tot ceea ce se află în afara noastră considerăm ca lipsit de valoare, ca gol. Dar iarăşi, realitatea atestă altceva. Noi suntem fiinţe muritoare, trecătoare, iar ceea ce există în jurul nostru este veşnic.

Oamenii de ştiinţă şi Cabaliştii - tendinţa de a cereceta mai departe, neîncetat

Secretele Cabalei sunt interzise de a fi relevate. Scopul este de a păstra preţuirea kabalei. Un obiect intangibil trezeşte atracţie, este privit ca respectabil, preţios, şi invers, este în pericol de a fi dispreţuit. Natura omului este de a preţui ceea ce nu posedă.

Şi în ştiinţă, tot ce încă nu a atins, omul de ştiinţă urmăreşte să descopere, considerat ca preţios şi demn de cercetat. Dar, la scurt timp după descoperire, noutăţile îşi pierd cu totul valoarea, iar savanţii urmăresc să realizeze noi descoperiri.

Revelarea misterelor cabalei, maselor, este supusă pericolului de a-şi pierde din valoare, dar sunt deschise cabaliştilor, care caută noi şi noi revelări. Acest lucru aminteşte de savanţi, într-o anumită măsură, dar cu deosebirea că

aceştia, pierzand respectul pentru ce au descoperit, continuă cu fervoare să caute noi obiecte de cercetare, spre a le revela.

Cojile(ha-klipot) trebuie să fie îndepărtate, căci ele stau în calea primirii plăcerilor spirituale care ne sunt destinate.

În lumea noastră, ajungem să cunoaştem pe oamenii din jurul nostru în funcţie de faptele şi acţiunile lor faţă de noi sau faţă de alţii. După ce am recunoscut felul în care aceştia disting între bine şi rău, măsura în care sunt maleabili sau încăpăţanaţi în raport cu ceilalţi, putem spune că îi cunoaştem. În acelaşi fel ating kabaliştii pe Creator, cunoscandu-i faptele, iar prin faptele sale, pe El însuşi.

Cand gradaţiile sunt pline de lumină, dar nu conţin pe Creator, noi spunem că ele sunt impure-tmeim, sau coji-klipot. Sau latura cealaltă-sitrah-achrah. Iar ceea ce nu percepem de loc, nu ne poate atrage.

Forţele impure-tmeim, cojile, sitra ahrah, sunt forţele care stăpanesc pe om, nepermiţandu-i să aibă plăcere din voluptăţile care ajung la el. Au scopul de a-l menţine mic, mulţumindu-se cu puţinul pe care îl ştie. Cat timp ha-klipot rămân stăpane, omul nu va putea ajunge la înţelegerea muncii spirituale, de dragul Creatorului, mintea sa nu va concepe înţelesul secret al acestei munci interioare.

Cojile(ha-klipot) trebuiesc înlăturate precum sunt fructele decojite spre a ajunge la miezul lor.

Trecut, prezent, viitor

Lumina care umple partea superioară a obiectului spiritual, pană la „tabur”, se numeşte trecut. Lumina care umple partea finală, de jos, se numeşte prezent. Lumina periferică, care ne înconjoară, aşteptand a fi revelată, se numeşte viitor.

Exilul adevărat, este exilul din spiritualitate, neputinţa de a

fi în contact cu Creatorul, de a-L percepe , de a munci de dragul Lui.

Căderea spirituală are loc ca urmare a intensificării dorinţelor egoiste şi slăbirea conceperii importanţei spiritualităţii. Totuşi, căderea spirituală este trimisă de sus, pentru a-i aminti omului că se află încă în exil spiritual, pentru a-l îndemna a cere salvare, spre a-l face să se roage.

Exilul, este un concept spiritual. În lumea materială, omul se simte mai bine în exil, decat în ţară, într-atat încat, de multe ori i se face dor să se întoarcă în exil.

Salvarea fizică, materială, nu poate avea loc fără salvarea spirituală. Astfel chiar şi astăzi, cu toţii ne aflăm în exil. Nu vom găsi linişte şi pace, pană cand întreaga lume nu va ajunge la scopul suprem, spiritualitatea.

Exilul nu este o robie fizică, exilul este înrobirea fiecărui individ în lanţurile egoismului - duşmanul umanităţii ! Tiranul acesta, este atat de viclean, sofisticat, încat îi ia mult timp omului să înţeleagă că munceşte pentru acest domn, această forţă exterioară, care trăieşte **înăuntrul său**, dictandu-i omului poftele sale, în timp ce omul, neştiutor, face totul pentru a satisface pretenţiile acestui egoism. Într-adevăr, situaţia noastră de sclavi ai egoismului se aseamănă cu cea a nebunilor care aud voci dictandu-le acţiunile, despre care cred că le aparţin, şi încearcă să le urmeze cu orice preţ.

Adevăratul exil este despărţirea de spiritualitate, imposibilitatea de a fi în contact cu Creatorul, de a-L percepe, de a lucra spre a-L bucura.

Perceperea acestui exil este chiar condiţia de se putea elibera din el.

La început, corpul consimte la studiul Cabalei şi la munca ce trebuie investită pentru a atinge spiritualitatea, căci găseşte beneficiu în a şti cat mai multe, inclusiv ştiinţa cabalei. Însă cand îi devine clară esenţa muncii spirituale, „ pentru a bucura pe Creator”, şi cand se apropie momentul decisiv, în care este nevoit să-şi implore salvarea de la Creator, dintr-o dată începe a zăbovi, amanand momentul acesta. Omul începe să se autoconvingă că el nu ar fi demn de o astfel de realizare, devenind iar sclavul raţionamentului său, adică al idealurilor vieţii materiale. Salvarea din această situaţie se poate atinge doar acţionand, asumandu-şi „credinţa deasupra raţiunii”.

Căderea spirituală nu înseamnă pierderea credinţei, dar prin aceasta Creatorul ne demonstrează încă un „capitol” din egoismul nostru, oferind ocazia excelentă pentru a investi şi mai mari eforturi spre a ne aprofunda credinţa. Gradul anterior al credinţei noastre, deşi nu dispare, în lumina aspiraţiei de a creşte ne apare deodată ca o decădere.

În lumea spirituală există noţiunile de lume, deşert, localitate, ţară, Israel (olam, midbar, yişuv, ereţ, Israel)

Lumea noastră a fost creată pe baza principiilor lumii spirituale, însă materialul din care este modelată, este egoismul. Din lumea noastră înconjurătoare se pot studia regulile şi legătura reciprocă dintre obiectele spirituale, datorită analogiei dintre lumi. Totuşi, nu există analogie în ce priveşte **calităţile** obiectelor din lumea spirituală şi cea materială.

Lumea spirituală conţine şi ea elemente denumite lume etc, noţiunile de mai sus; aceste concepte reprezintă nivelul spiritual la care a ajuns omul. Majoritatea activităţilor spirituale pot fi îndeplinite pe toate nivelurile, chiar dacă nu am atins gradaţia numită „Israel” (Direct spre EL - Creator).

IUBIREA şi respectul plin de reverenţă, YIR - AH, îi sunt revelate doar acelui om care a atins gradaţia de „ISRAEL”.

În gradaţia Israel este conţinută şi gradaţia „Ierusalim” - Yeruşalayim, de la cuvintele: teamă plină de respect+total - yirah+şalem. Ea reprezintă dorinţa de a simţi respectul - yirah, imens faţă de Creator, care îl ajută pe om să se elibereze de egoism.

Vindecarea sufletului depinde de credinţa omului

Uneori omul este nevoit să acţioneze împotriva voinţei sale, pentru a supravieţui. De exemplu, dacă este bolnav, şi nu are poftă de mancare, el se obligă să mănance pentru a se întrema. În aceasta lume răsplata şi pedeapsa sunt evidente. Astfel cu toţii respectă legile naturii.

Sufletul ne este bolnav şi se poate vindeca doar prin efortul altruist, chiar dacă acesta este împotriva dorinţelor noastre. Însă dat fiind misterul care învăluie raportul „sachar ve-oneş”, răsplată şi pedeapsă, în lumea spirituală,

nefiind evident acest raport, omul nu poate să investească efortul necesar pentru a se vindeca. Rezultă că însănătoşirea spirituală depinde numai de Credinţă.

AHAP DE ELION - partea inferioară a gradului superior, se află în porţiunea superioară a gradaţiei inferioare - Galgata Ve-Eynaiim” de TACHTON

Porţiunea inferioară a obiectului spiritual superior se află în porţiunea superioară a obiectului inferior lui: „AHAP de ELION” se află în „Galgalta Ve-Eynaiim” de TACHTON.

În obiectul de jos, ECRANUL se află la nivelul „ OCHILOR” acestuia (masach-be mikvei einaim). Această situaţie se numeşte „închiderea spirituală a ochilor”. În acest fel, obiectul inferior vede din obiectul superior numai jumătate, adică AHAP. Rezultă că ECRANUL - masach, al obiectului inferior ascunde de acesta obiectul aflat superior lui. Dacă obiectul superior îşi transferă ECRANUL, masach, la obiectul inferior lui, el i se revelă acestuia. În acest fel, cel de jos începe să-l cunoască pe cel superior, precum superiorul se vede pe sine. Ca urmare, cel „de jos” atinge starea de GADLUT - Maturitatea. Acest lucru are loc pentru că inferiorul vede pe superior în starea de MĂREŢIE - GADLUT; de asemenea, înţelege că misterul precedent a fost menţinut anume de „cel superior”, spre binele său, inferiorul. Astfel, cel de jos este in admiraţie pentru imensitatea celui de sus.

Lumina care corectează voinţa, şi Lumina care umple de plăcere

Toate situaţiile spirituale prin care se perindă, prin care trece omul, sunt asemănătoare lumii noastre, în care de exemplu omul se îmbolnăveşte şi este vindecat, amandouă din partea Creatorului. Dacă omul, în loc să privească boala ca pe ceva lipsit de speranţă, ca pe o pierdere, ci dimpotrivă primeşte boala ca pe voinţa Creatorului, supunandu-i-se, iată, aceste dificultăţi vor deveni o etapă în corectare şi în unificarea cu Creatorul.

Din moment ce Lumina Creatorului pătrunde în voinţa egoistă, aceasta se supune imediat, fiind gata a deveni altruist. Se disting doua genuri de Lumina: lumina care aduce cu sine corectarea, şi lumina care umple cu plăceri. În cazul de mai sus, este vorba de lumina care corectează. Din

momentul în care lumina intră înăuntrul dorinţelor, acestea se inversează. Astfel, chiar şi păcatele cele mai grele devin un punct de privilegiu. Aceasta are loc în cazul „reîntoarcerii din dragoste” - „tşuvah mi-ahava”, care face posibilă acceptarea Luminii totale a Creatorului, la mod altruist, nu pentru noi înşine. Doar atunci, toate faptele precedente, toate dorinţele, devin „VASUL” pentru acceptarea Luminii.

Cele de mai sus nu se pot petrece decat la „GMAR TIKUN” - îndeplinirea corectării. Înainte de aceasta este posibilă numai primirea parţială a luminii Creatorului, pe principiul „ liniei mijlocii”.

Primirea unui cadou, primirea milei, şi primirea prin forţă

Există mai multe feluri de a primi: cadou, milă, şi obligand - (pretinde, gandind că i se cuvine). Dacă omul primeşte milă, se ruşinează, dar cere totuşi. Cadoul nu se cere, se dăruieşte celor pe care îi iubim. Pretinde cel care nu crede că îşi primeşte răsplata cuvenită, nu ca milă, şi nici drept cadou. Astfel se simt cei drepţi - ţadikim, pretind de la Creator să-şi îndeplinească datoria faţă de ei, aceasta li se cuvine şi a fost hotărată de la început, prin „IDEAŢIA CREAŢIEI” - mahşevet ha-Briyah.

Credinţa sub raţiune, credinţa în raţiune şi credinţa deasupra raţiunii.

AVRAHAM, linia dreaptă, credinţă deasupra raţiunii, era gata să-şi sacrifice fiul, Iţhak - linia stangă, raţiune, critică a starii spirituale - pentru a păşi mereu pe linia dreaptă. Ca rezultat, el a urcat la linia mijlocie , care conţine atat linia dreaptă cat şi linia stangă.

O credinţă obişnuită este o credinţă fără criticism, se numeşte de obicei credinţă **sub** raţiune. Credinţa care are loc paralel cu analiza raţională, se numeşte credinţa **prin** raţiune. Credinţa **deasupra** raţiunii este posibilă după analiza şi criticarea situaţiei date, chiar împotriva ei.

Omul care vede că nu a ajuns la nimic prin credinţă, totuşi persistă în a crede din tot sufletul, ca şi cum totul i-ar aparţine, are dreptul de a fi numit om cu credinţă deasupra raţiunii, deoarece s-a confruntat cu porunca raţiunii, astfel avand parte de linia mijlocie.

Drumul liniei directe, şi drumul celor trei linii

În credinţă se poate înainta prin „linie directă”: sentimentul perfecţiunii, şlemut. Pe acest drum, al liniei directe, merg masele de credincioşi, care acţionează pe baza legilor învăţate de mici copii. Fiecare om pe acest drum, ştie exat cat şi ce are de făcut, pentru a-şi îndeplini datoria, simţindu-se perfect satisfăcut, ştiind că adună pe zi ce trece noi şi noi drepturi. Pe drumul liniei directe se merge fără devieri, fără critică şi întrebări, se ajunge prin educaţie pe acest drum.

Însă, mai există o cale de a progresa în credinţă, drumul celor trei linii: linia dreaptă, linia stangă şi linia mijlocie-contopirea celor două. Omul care merge pe o singură linie, directă, nu poate devia, nu merge nici pe stanga nici pe dreapta. Doar între două linii aflate la extremele opuse, se poate distinge dreapta şi stanga. Cel ce merge pe linia dreaptă se aseamănă cu cel din linia directă, dar are în plus analiza şi critica situaţiei sale, astfel calea devine dificilă, plină de obstacole, deoarece stanga inteţeşte dorinţa pentru spiritualitate. Astfel cei aflaţi pe drumul acesta nu au satisfacţie din situaţia prezentă, decat la gmar tikun - corectarea finală. Linia stangă este cea a autocriticii, care nu permite nici o clipă de odihnă, nici în momentele de entuziasm, de succes aparent.

„ VASUL” - dorinţa de a se delecta, pe măsura „vasului”, şi mărimea dorinţei.

Dorinţa de plăceri stă la baza senzaţiei plăcerii şi se numeşte VAS. Mărimea vasului se măsoară în funcţie de mărimea plăcerii. Cand plăcerea aparţine la două persoane, 2 vase, numai unul din vase se poate umple. Din acest motiv, unul va simţi plăcere maximă, iar celălalt, vid şi dezamăgire.

Omul trebuie să dorească a trăi în momentul de faţă. El trebuie să fie ataşat de cunoaşterea situaţiilor din trecut, şi să menţină credinţa deasupra raţiunii, în prezent, şi astfel nu este dependent de viitor.

Brit milah - circumcizie spirituală a egoismului

Atingerea gradaţiei spirituale, denumită Ereţ Israel, conduce la revelarea Creatorului, descoperirea Aurei Divine - Şehinah. Pentru aceasta este nevoie să ne despărţim de 3 forţe impure, adică de 3 coji impure. Acest lucru se aseamănă cu circumcizia spirituală a egoismului. Este vorba de un proces de deconectare şi acceptare de bună voie a condiţiilor „restricţiei” - ţimţum, pentru a evita pătrunderea Luminii în Egoism.

Prin „Credinţa deasupra raţiunii”, omul nu se aşteaptă la răsplată

Omul lucrează într-un loc de muncă o oră pe zi, şi nu şi-a întalnit colegii de lucru, care şi-au primit deja salariul. Este rezonabil a presupune că preocuparea sa este pentru a-şi primi plata la timp.

În schimb, un alt om, care munceşte 10 ore pe zi, are mult mai mare grijă să-şi primească răsplata. Dacă nici el nu şi-a întalnit colegii, ca să-i liniştească incertitudinile în ce priveşte salariul şi să-i ridice încrederea în patron, sau dacă a întalnit colegii de lucru, dar nici aceştia nu au fost încă plătiţi, este normală temerea sa de a fi depus tot acest efort, degeaba.

Şi ce să mai spunem despre omul care lucrează fără întrerupere zi şi noapte, pe cand patronul îi este necunoscut, ascuns, iar salariul nu mai soseşte? Este clar că el este cel mai îngrijorat de cele ce i se vor întampla dacă nu i se va plăti salariul atat de aşteptat. Altfel este situaţia celor care merg pe calea „Credinţei deasupra raţiunii”, aceştia nefiind preocupaţi de recompensa pentru munca depusă. Ci, ei au o nevoie enormă de a-şi atinge scopul, de a cunoaşte Creatorul, nevoie care-i face să uite de aceste griji, ba chiar, din contră, ei se opun unei recompense. Aceştia nu caută plăcere, ci sunt în fervoarea căutării de absolut. Acestor oameni Creatorul le va revela în întregime cunoaşterea Creaţiei.

În sferele spirituale, conceptele de spaţiu , distanţă, nu au sensul obişnuit.

„Credinţa deasupra raţiunii” - este singurul mijloc de a pune deoparte dorinţele egoiste, de a nu le folosi. Detaşarea de dorinţa de a înţelege, pentru a continua munca altruistă, are ca rezultat faptul că în cele din urmă omul va primi cunoştinţa şi înţelegerea în măsura potrivită nivelului său spiritual, încat să nu se piardă credinţa sa.

Deconectarea şi îndepărtarea de voluptăţile corpului, pentru scopul înalt de a atinge noi mijloace de a se bucura, dincolo de cele limitate la material, au ca rezultat caştigarea „credinţei deasupra raţiunii”.

Omului ajuns la un nivel spiritual care îi permite munca altruistă, fără recompensă, calităţile îi devin identice cu ale Creatorului - „echivalarea formei” - hiştavut ha-ţurah. El caştigă plăcerile cele mai sublime, iar dăruirea îl apără de „ruşinea” de a primi de la Creator. Deasemenea, el se reuneşte cu Creatorul, în urma creerii identităţii calităţilor lor. Pe baza legilor care stăpanesc lumea spirituală, numai inechitatea dintre însuşiri poate separa obiectele spirituale, în timp ce conceptele de distanţă şi loc nu există. Creatul şi Creatorul devin unul, prin echivalarea şi identitatea caracterului lor.

Perceperea „ cunoaşterii superiorului” , care umple tot univesul, care pătrunde totul, şi stăpaneşte peste tot, conferă omului sentimente autentice, de siguranţă şi sprijin. Credinţa este singurul mijloc de împotrivire contra egoismului, salvandu-ne atat din egoul nostru interior, cat şi din egoismul exterior, al lumii care ne înconjoară şi ne influenţează. Lucrurile exterioare pot dăuna numai în mod superficial, dar nu ating realizarea, cunoaşterea interioară.

Credinţa - o forţă supranaturală

Prin însăşi natura sa, omul are forţa să execute doar ceea ce simte şi înţelege el:” prin cunoaştere” - „daat”.

Prin credinţă - forţa superioară, omul poate realiza şi fapte care sunt mai presus de înţelegerea sa. Credinţa este deasupra naturii, nedepinzand de propriul interes - al egoismului.

RE-Întoarcerea - tşuvah, prin fapte, şi reîntoarcerea prin intenţie, ideaţie

Este scris:” în locul în care se află cei care „se reîntorc”, nu se află cei „drepţi”. Tot timpul cat omul studiază el se numeşte Ţadik Gamur - Drept Absolut. Cand omul nu este în stare să studieze, el se numeşte Raşah - Păcătos. Dar cand învinge greutăţile şi se reîntoarce la studiul kabalei, se

numeşte „cel reîntors - „baal tşuvah”.

Scopul drumului străbătut este de a atinge Scopul Creaţiei - Matarat haBriyah, iar fiecare situaţie nouă de reîntoarcere, este superioară situaţiei precedente în care a fost Ţadik.

Există 2 feluri de reîntoarcere: prin fapte şi prin ganduri. Omul care nu a respectat regulile, iar acum încearcă să le urmeze, se reîntoarce prin fapte; cei care adaugă faptelor şi intenţiile, sunt cei care se reîntorc prin ganduri. Este vorba de intenţiile altruiste, ganduri, care nu sunt vizibile din afară, iar faptele sunt vizibile şi celorlalţi. Aceste două feluri de muncă spirituală reprezintă munca deschisă, vizibilă - „be-galuy”, şi munca ascunsă, nevăzută - „nistar”.

Lumina care corectează, lumina de dăruire, lumina cunoaşterii

Noi concepem Creatorul ca o Lumină a delectării. Lumina Creatorului o percepem în funcţie de măsura în care Vasul este ridicat la calitatea de altruist, vasul altruist fiind organul de simtire al luminii spirituale. Astfel, deşi lumina este unică, noi îi dăm diverse denumiri potrivit cu influenţa sa asupra noastră.

Se disting 2 categorii de Lumină a Creatorului: OR HOCHMA - Lumina Înţelepciunii, şi OR CHASADIM - Lumina Dăruirii. În Lumina Înţelepciunii se distig de asemenea 2 feluri de lumină, în funcţie de influenţa sa asupra omului: la început, cand soseşte Lumina, omul distinge răul din propria persoana şi îl recunoaşte. După ce omul a recunoscut răul propriu, şi a ştiut că nu-i este permis să se folosească de ego, Lumina creează în dorinţele egoiste forţele necesare pentru a „lucra cu ele”, fără a le folosi în propriul interes. In faza următoare, cand omul a caştigat destule forte pentru a-şi corecta egoismul, această lumină permite dorinţelor corectate, de a fi satisfăcute prin altruism, adică prin „a primi de dragul de a dărui”.

Din cele 320 de dorinţe necorectate, se deosebesc 32 de fragmente de „malkhut”, adică ale dorinţei de a primi, care nu se pot corecta. Restul de 288 de dorinţe, sunt neutre, nici bune, nici rele, fără vector. Ele sunt un fel de sensori, ca şi auzul şi văzul, de care ne putem folosi prin liber arbitru, fie de dragul interesului propriu, fie de dragul celor aflaţi în afara noastră - „zulat”.

Lumina Înţelepciunii, OR HOCHMAH, ajută în alegerea altruismului.

Lumina Dăruirii - Chasadim, preschimbă în mod miraculos dorinţele de a primi, în dorinţe de a dărui. Sub influenţa Luminii chasadim, a dăruirii, sunt

transformate cele 32 dorinţe de a primi, egoiste, în 32 dorinţe de a dărui, altruiste. Ca rezultat, se trezeşte în om dorinţa de a folosi şi cele 288 de dorinţe în mod altruist. Astfel intensitatea Luminii Hochma creşte şi mai mult.

Corectarea prin Lumina corectării, are loc fără trăirea vreunei plăceri din lumină. Dar omul distinge între calităţile luminii şi însuşirile egoismului. Acest discernământ îi permite evaziunea din dorinţele lumii materiale.

După corectarea dorinţelor, omul începe să primească Lumina pentru a se delecta „de dragul Creatorului”. Această Lumină se numeşte ”şemot haboreh” - denumirile Creatorului -, deoarece Omul primeşte în adancul sufletului său o parte din Creator, iar plăcerilor primite de la Creator, omul le dă nume.

Putem pătrunde în lumea spirituală - „lumea corectărilor”, doar prin asimilarea calităţii de „ a dărui totul”- „hafeţ chesed”, prin care omul încetează să dorească pentru sine. Aceasta este condiţia sine qua non, pentru a rezista în mod total seductiei dorinţelor egoiste. Fără a apărara altruismul prin intermediul Luminii „chasadim”, după ce ar gusta **voluptatea infinită** a Luminii Creatorului, omul ar fi "vandut", dependent total de aceste plăceri. Acestea conţin în ele pericolul de a nu mai evada niciodată din egoism în altruism, de a rămane mereu focalizat doar pe urmărirea dorinţelor şi plăcerilor egoiste, care sunt imposibil de satisfacut.

Lumina Dăruirii - OR CHASADIM, care dă omului voinţa pentru altruism, nu poate să ilumineze, să pătrundă într-un VAS egoist. Dorinţele egoiste sunt menţinute de „FIRICELUL de LUMINĂ” - NER DAKIK, o scăpărare a luminii superioare, ascunsă în aceste dorinţe. Creatorul a introdus acest "ner dakik" în fiinţa noastră pentru a ne „REANIMA”, ţine în viaţă, căci fără o oarecare plăcere, omului îi este imposibil de a supravieţui. Dacă ar dispare această scăpărare a luminii superioare, omul şi-ar pune imediat capăt vieţii, pentru a se deconecta de voinţa egoistă, dorinţa de plăceri, nesatisfăcută, chinuitoare, pentru a evada din sentimentul de vid, întuneric total !

Lumina „chasadim”, nu poate pătrunde pur şi simplu „în egoism”, ca atare. Precum am amintit mai sus, nu există vre-o deosebire între lumina dăruirii şi lumina înţelepciunii, ci omul singur face distincţia şi decide ce fel de Lumină primeşte. Dorinţa egoistă poate să se delecteze prin Lumină, dacă ea este lumina înţelepciunii, sau lumina chasadim - a dăruirii; adică, dorinţa egoistă se poate delecta pe sine prin „lumina chasadim”. Numai dorinţa gata de fapte altruiste poate primi lumină şi să aibă plăcere prin altruism, adică de a simti lumina ca „ lumina dăruirii” - „or chasadim”.

Omul are plăcere din 3 feluri de percepţii: trecut, prezent şi viitor. Voluptatea maximă provine din viitor, avand plăcere deja în prezent de evenimentul plăcut prevăzut în viitor. Din acest motiv, senzaţiile şi gandurile despre fapte

neplăcute, dezagreabile, sunt mai dureroase decat faptul în sine, ele continuă să preocupe mintea de-a lungul unei perioade de timp. Plăcerea din prezent, de obicei este de scurtă durată: dorinţele sunt mici şi sunt repede „umplute”, satisfăcute.

Plăcerile trecutului pot fi reproduse iar şi iar în imaginaţie, omul delectandu-se prin ele de nenumărate ori.

Astfel, înaintea unei fapte bune, „intenţii de a dărui”,omul este obligat să reflecteze îndelung , adancindu-se în modul de acţionare şi căile realizării acesteia. Mai tarziu va avea posibilitatea de a-şi aduce aminte de ideile şi intenţiile bune , reîmprospătand şi reanimandu-şi atracţia spre spiritualitate.

Uneori Creatorul readuce pe om, împotriva voinţei sale.

Dat fiind că omul este egoist prin natura sa, el vrea să aibă plăcere in viaţă. Dar dacă de sus i se dăruie măcar o fracţiune din sufletul său, care prin esenţa sa găseşte plăcere numai în a dărui, egoismul său pierde din putere. După slăbirea egoismului, plăcerile vieţii par fără gust, şi ceva nou începe să scormone în sufletul şi inima omului, nedandu-i linişte şi nelăsandu-l să aibă plăcere de nimic şi remintindu-i mereu vidul şi neînsemnătatea vieţii aşa precum o trăieşte în prezent.

Ca urmare viaţa devine tot mai insuportabilă, mai dureroasă, pană ce egoismul însuşi decide că nu are încotro, decat să asculte de porunca sufletului său, executand-o, altfel nu va avea pace. Acest demers este denumit „ readucerea omului de către Creator, fără voia sa”.

Trebuie să pretindem sentimentul de nevoie de a primi Lumina superioară

Nu putem avea nici cea mai mică plăcere dacă mai înainte nu am simţit lipsa ei, şi dorul de a o avea. Lipsa plăcerii este resimţită ca durere sau tristeţe. Pentru a primi Lumina superioară, trebuie să o dorim şi să-i simţim lipsa. Din acest motiv, în timpul studiului omul trebuie să pretindă să i se confere sentimentul dorinţei şi necesităţii, sa simta lipsa „luminii superioare”.

Paralelismul dintre dorul celui care „îmbracă” şi dorinţa celui „îmbrăcat” - Echivalarea dorinţelor.

NU EXISTĂ NIMENI ÎN AFARĂ DE EL”: tot ceea ce se întamplă este exact ceea ce doreşte Creatorul - toate creaturile îndeplinesc exact voinţa Sa. Creaţiile se deosebesc între ele prin faptul că unii, cei DOTAŢI execută de voie voinţa Creatorului. Adică prin raţiunea lor proprie - MI-DAATAM. Sentimentul conexiunii celui Creat cu Creatorul este posibil doar prin crearea şi existenţa identităţii dintre aceştia: cel „care îmbracă” şi cel „îmbrăcat”, adică „echivalarea dorinţelor” - „hiştavut ha-reţonot”.

Posibilitatea de a avea Lumina depinde de exploatarea tuturor şanselor oferite de Sus.

Rav Yehuda Aşlag a spus că situaţia noastră se aseamănă cu aceea a prinţului adus de rege într-un castel plin de comori, dar lipsit de lumină, astfel încat prinţul nu vede nimic din bogăţiile aflate în jurul său. Tot ce trebuie să facă prinţul, este doar să aprindă din proprie initiativa lumanarea trimisă de sus.

„Viaţă”, „pierderea cunoştinţei”, şi „moarte”

Perceperea dorinţei de a se delecta, ori prin a primi, ori prin a dărui, se numeşte viaţă. Dacă dorinţa de plăcere dispare, se ajunge la „pierderea cunoştinţei”, sau chiar la „moarte”. Un om care simte că nu mai are posibilitatea de a trăi vre-o plăcere, din diverse motive, a ajuns la sfarsitul Vieţii.

Omul trebuie să aibă intenţia de a primi plăcere prin faptele sale. Creatorul se bucură cand omul este în acţiune spre îndeplinirea voinţei Lui, simţind plăcere prin aceste acţiuni,şi văzand în ele o binecuvîntare - „bracha”.

Plăcerea care ia nastere din dorinta de satisfacere a voinţei Creatorului, neutralizează prin forţa ei uriaşă chiar şi cele mai mari suferinţe. Acesta este motivul pentru care omului, în progres spiritual, i se trimit de sus sentimente grele de disperare, vid existenţial, duşmani, eşecuri, şi greutăţi financiare.

De la „LO LEŞMAH” la ”LEŞMAH” - şi spre „ a primi pentru a dărui”. Vase ale dăruirii - KELIM DE-HAŞPAAH

Omul care este capabil de acţiuni altruiste, dar deocamdată nu are parte de roadele muncii sale, se numeşte „maşpia al menat lehaşpia”. Dacă, de exemplu, acţionează de dragul Creatorului, dar nu primeşte Lumina potrivită fiecărei fapte, adică nu primeşte plăcere, este din cauza că nu a realizat o corectare totală. Daca egoismul nu este corectat, primirea directă a plăcerii de la Lumină poate produce în egoism dorinţa să primească plăcere, iar omul nu rezistă tentaţiei, dat fiind că forţa de atracţie a plăcerii este mai mare decat dorinţa de a satisface pe Creator. Astfel, împotriva voinţei sale, omul va accepta plăcerea pentru sine însuşi.

„Vasele” prin intermediul cărora omul acţionează în mod altruist, deci acţiuni de a „dărui de dragul dăruirii”, se cheamă „vase ale dăruirii” - „kelim de haşpaah”. Obiectele spirituale sunt construite în mod asemănător cu corpul nostru, compus din 613 organe. 248 de organe reprezintă kelim de-haşpaah, definite ca organe aflate sub nivelul toracelui, pieptului, al corpului spiritual, şi ele sunt potrivite cu acţiunile pozitive , poruncite de a fi executate: ASEH !, pe care, după kabala, suntem obligaţi să le executăm. Adam - Omul, care execută aceste fapte primeşte Lumina denumită „OR CHASADIM”, sau „CHASADIM MECHUSIM” - adică dăruire ascunsă, ascunsă de lumina înţelepciunii, „OR HOCHMAH”.

Cand omul are voinţă şi sentimente corectate în aşa măsură încat poate efectua acţiuni altruiste, primind prin ele plăcere de dragul Creatorului, atunci el se numeşte „MEKABEL AL-MENAT LEHAŞPIA” - „primeşte pentru a dărui”. Primitul are loc în „vasele” corectate, dorinţele egoiste care au fost corectate. În acest status, omul poate accepta Lumina, care se găseşte în fiecare acţiune spirituală.

Prima etapă de parcurs pe drumul spre spiritualitate, spre scopul creaţiei, este reprezentată de munca spirituală numită „lo leşmah”, adică „nu pentru numele lui”, adică pentru sine.

Prin interemediul încrederii în imensitatea Creatorului, Guvernator al lumii, Atotputernic, şi de asemenea, conştienţi fiind că numai de El depinde omul, se pot atinge plăcerile cele mai intense şi permanente.

După ce ajunge la etapa pregătirii, omul primeşte sentimente deosebite, potrivite cu treapta superioară. Aceste sentimente îl conduc pe om să piardă interesul în propriul caştig şi are grijă ca toate gandurile şi intenţiile sale să

fie spirituale în mod autentic, să se dăruiască cu totul legilor autentice ale creaţiei, să simtă că tot ce are de făcut este de a realiza voinţa Creatorului, ca rezultat al sesizării măreţiei sale.

Astfel, omul uită de intenţiile precedente, devenind devotat cu toată fiinţa sa măreţiei „raţiunii superiorului” - daat ha-elyon, care pătrunde în tot ce există, şi încetează cu totul să asculte de propria sa raţiune.

Tot ce îl interesează este a dărui plăcere Creatorului. Această stare se numeşte „leşmah” „pentru Numele Lui, sau „nu pentru sine” însuşi, sau „lehaşpiah al menat lehaşpiah” - a dărui pentru a dărui.

Nu există o mai mare voluptate decat aceea de a percepe Creatorul şi de a se reumple cu El! Pe baza acestei perceperi, creşte credinţa. Dar pentru ca omul să se delecteze nu pentru el însuşi, el intră în situaţia de „ ascundere a Creatorului” sau HESTER HABOREH. Această stare permite realizarea unor fapte bune, chiar şi fără recompensă: „Loh al-menat lekabel pras”.

Cand omul a atins o astfel de stare, deodată i se deschid ochii şi are percepţia Creatorului cu toate simţurile, îl vede şi îl aude pe Creator. Tot ceea ce l-a determinat pană atunci să-L dorească pe Creator doar pentru sine, dispare.

Dacă în situaţia corectată, iarăşi va lucra pentru Creator de dragul Creatorului, prin „credinţa deasupra raţiunii”-„emunah lemalah meha-daat”,omul primeşte cadou propriul său suflet, sau Lumina Creatorului.

Obiectele din lumea spirituală sunt dincolo de atingerea noastră.

Numele obiectelor în studiul cabalei, exprimă numele obiectelor şi acţiunilor din lumea materială, dar obiectele spirituale nu se aseamănă de loc cu fenomenele din lumea noastră. Totuşi aceste obiecte din lumea spirituală sunt „rădăcinile” directe ale celor din lumea noastră. Cele două se află în extremele opuse, „rădăcina” şi „ramura” care a evoluat din ea, dandu-ne o apreciere a distanţei mari dintre obiectele spirituale şi conceptele materiale, egoiste. Fiecare denumire din lumea spirituală, reprezintă modul special în care se descoperă Lumina Creatorului faţă de om, prin intermediul unei fapte notate prin acea denumire.

Şi în lumea noastră, un nume sau un cuvant exprimă felul în care noi percepem obiectul respectiv, iar nu esenţa sa obiectivă, absolută. Obiectul

sau fenomenul propriu zis, obiectiv este în afara atingerii noastre, şi reprezintă entitate de sine stătătoare, intangibila.

Obiectul în sine are cu totul alte proprietăţi decat cele percepute prin simţurile care ne stau la dispoziţie. De exemplu, cat de diferite sunt imaginile obiectelor privite prin raze Rentgen, sau infra-roşu, fata de cum ne apar ele la o simpla privire, cu ochiul liber. Există obiectul şi există expresia, forma sub care noi o percepem, potrivit cu însuşirile noastre. Cooperarea dintre cei trei, obiectul în sine, forma percepută, şi observatorul, cu proprietăţile inerente lui, prin care percepe - al treilea element, forţă. În simţurile obsevatorului se creează imaginea acelui obiect , ca rezultat al interacţiunii dintre obiect ca atare şi omul care îl concepe, sesizeaza.

„Lumina Simplă”- sau „Or Paşut” - nu are nume

Aceasta este Lumina care pătrunde în „VAS”, dar „înainte”de a fi atinsă şi perceputa de Noi.

Munca cu Lumina Spirituală are două situaţii diferite: una în care omul doreşte Lumina, şi a doua, cea în care omul primeşte Lumina.

Sunt două situaţii ale luminii care umple „vasul” omului: Etapa care precede pătrunderea şi contactul cu sentimentele şi dorinţele omului; etapa a doua, după crearea contactului cu „vasul”. Înainte de a fi intrat, Lumina se numeşte „OR PAŞUT”, simplă, sau abstractă (cuvantul „mufşat” înseamnă simplu, dar şi abstract). Aceasta, pentru că nu depinde de caracteristicile persoanei care primeşte lumina. Toate obiectele vor să primească Lumina şi să se delecteze prin ea. Nu avem posibilitatea de a cerceta, a simti, sau imagina ce este Lumina autentică, din afara noastră! De exemplu, dacă spunem despre Creator că este Atotputernic, în acel moment, astfel îl percepem, îi percepem forţele. Dar dacă nu realizăm însuşirile Lui, nu putem să-i dăm vre-un nume. Numele de Creator, decurge din intuirea sa ca atare de către om, care L-a perceput astfel, în Lumina pe care a realizat-o. Dacă omul înşiră denumirile Creatorului, adică declară calităţile Lui, fără să le realizeze în simţurile sale, acest lucru se aseamănă cu a da denumiri Luminii Simple, pe cand se află încă în afara noastră, înainte de a o fi interceptat. Aceasta conduce la „minciună”, căci Lumina Simplă nu are Nume.

Influenţa societăţii, a mediului înconjurător, asupra Începătorului.

Omul care vrea să se înalţe spiritual, este obligat să se îndepărteze de influenţe străine şi să nu-si ascundă noile concepţii. Aceasta, doar pană va primi, de sus, sentimentele necesare care îl vor păzi şi susţine în continuare.

Oamenii îndepărtaţi de spiritualitate sunt cel mai puţin dăunători, împotrivirea lor sau indiferenţa lor este lipsită de influenţă.

Dar cei care sunt în vre-un fel ataşaţi de concepţii spirituale sau de cabala, sub diversele prezentări negenuine ale ei, reprezintă o piedică în faţa acelora care vor să se înalţe în mod autentic spiritual. Dat fiind că ştiinţa cabalei „slăbeşte" aparent puterile omului, ca să depindă de creator, cabaliştii autentici tind să impresioneze mai puţin pe începători prin exteriorul lor.Dacă începătorul simte atracţie faţă de acţiunile exterioare ale cabaliştilor neautentici, mincinoşi, ei vor cădea în capcana „robiei lui FARAON - PAROH. Precum se povesteşte în „Exodul din Egipt", oamenii se complăceau în această robie. Aceasta este o povestire care tratează numai subiectul stărilor spirituale prin care trece o persoană; este vorba aici de o înrobire neautentică în spiritual spectaculos, spre care un student începător se simte atras irezistibil, fără să-şi dea seama. Mai tarziu omul regreta de a fi pierdut energie şi timp pe cand trebuia sa fi luptat contra egoismului.

În sfarşit, precum am mai declarat mai sus, omul nu trebuie să se teamă de anturajele cu totul deconectate de spiritualitate, neavand nimic de asimilat de la acestea, nefiind supus la vreo influenţă a acestora.

Frica de a trece peste legile spirituale - avand ca origine frica de pedeapsă;

Frica de Creator - respect plin de reverenţă, nascut din dragoste.

Egoismul nostru ne permite să progresăm numai dacă este pătruns de frică. Teama ne împinge la îndeplinirea tuturor faptelor, menite să o neutralizeze. Astfel, dacă omul se teme de Creator, el are capacitatea să-şi adune forţele şi a munci pentru Creator.

Există 2 feluri de frică: teama de a trece peste legile spirituale, şi teama de Creator. Există teama care nu permite omului să comită un delict, şi fără această teamă, omul ar fi un delicvent, păcătos. Cand omul este sigur că nu va greşi, şi toate faptele lui sunt pentru Creator, el respectă totusi toate legile spirituale, semn că execută toate aceste legi, nu de teamă, ci doar cu

scopul de a îndeplini dorinţa Creatorului.

Frica de a greşi, este o teamă egoistă, deoarece omul care se teme, de fapt are grijă să nu îşi dăuneze. Iar frica de Creator, este o teamă altruistă, căci , de dragul Creatorului, omul începe să fie îngrijorat de a nu satisface voinţa Lui. Dar, cu toată bunăvoinţa omului, de a produce plăcere Creatorului, îi este greu să urmeze legile Creatorului - fapte care sunt iubite de Creator - pentru că îi este greu să le găsească necesare.

Frica izvorata din dragoste trebuie să fie tot atat de puternică precum teama egoistă. De exemplu: cand omul este îngrijorat că va fi prins asupra faptului, în timp ce a greşit, el este profund ruşinat.

Kabalistul îşi dezvoltă singur, treptat, sentimentul de frică de a nu fi îndestul pe placul Creatorului, din respect pentru El. Acest sentiment este tot atat de puternic ca şi frica egoistă de a fi pedepsit pentru un delict grav.

Creatorul schimbă inima de piatră - lev ha-even, într-o inimă vie, şi pe loc, omul doreşte să fie corectat.

Omul nu poate studia decat într-un loc pe care îl doreşte din inimă. Deci, nici nu va învăţa legi şi reguli, pe care nu le doreşte. Omul nu simte nevoia de etică, şi nu se grăbeşte să asculte despre ea, dar atunci cum ajunge să dorească să fie corectat? El a fost creat astfel încat doreşte doar să simtă plăcere. De aceea studiile au menirea să-i satisfacă cele necesare. Prin natura sa, omul este gata să depună efort pentru a studia doar cu acest scop. Astfel,dacă omul doreşte să se apropie de creator, şi să înveţe metode pentru a acţiona de dragul Creatorului, este obligatoriu să-i ceară Creatorului o altă inimă; să apară în el o voinţă nouă, altruistă, în locul celei egoiste. Dacă Creatorul îi va implini dorinţa, el va găsi în tot ce învaţă o cale de a-i face placere Creatorului. Dar omul, niciodată nu poate vedea ceea ce este dincolo de dorinţa inimii sale, chiar dacă inima sa este altruistă. Omul niciodată nu se simte dator, pentru că inima sa nu are satisfacţie din acest lucru. Dar, cand Creatorul preschimbă inima de piatră într-o inimă vie, omul se simte imediat profund îndatorat: De a se corecta prin intermediul darului primit. Ca urmare va descoperi că nu există pe lume o ocupaţie mai importantă decat aceea de a-i produce bucurie Creatorului - nachat-ruah la-boreh.

În decursul corectării, dezavantajele devin avantaje: prin corectarea lor, avem posibilitatea să dăruim plăcere Creatorului. Defectele îi vor fi descoperite omului doar cand va fi capabil de a şi le corecta.

De la truda de „LOH LEŞMAH” pană la munca de „LEŞMAH”

Toată munca investită de om pentru satisfacerea propriilor necesităţi şi toată munca depusă de el „LO LEŞMAH”, adică de dragul lui, se evaporează, se risipeste o dată cu părăsirea acestei lumi. Toate lucrurile pentru care a suferit dispar într-o clipită.

DE aceea, făcand socoteala eficacităţii şi a raţiunii aflate înapoia muncii sale atat de dificile, din lumea aceasta, şi care se pierde cu totul în clipa plecării din lumea aceasta, omul ajunge la concluzia că merită de lucrat de dragul Creatorului - „LEŞMAH”. Aceasta concluzie ar trebui să-l conducă să ceară ajutor de la Creator, mai ales dacă a depus imense eforturi în fapte „cu intenţie” de a profita pentru sine. Pe de altă parte, cine nu a lucrat destul şi doreşte să-şi transforme acţiunile „de dragul Creatorului”, nu îi pare rău de efortul investit, pentru că nu prea are ce să piardă. Astfel, nu dăunează deloc, ba chiar ajută, a lucra greu „lo leşmah”, pe toate căile posibile, pentru că asta îl va conduce în cele din urmă la dorinţa de a lucra pentru Creator, adică ”LEŞMAH”.

ADAM - OMUL este UMBRA CREATORULUI

Omul primeşte sentimentele toate, de SUS. Dacă omul simte atracţie spre Creator, şi îL iubeşte, acesta este un semn al Creatorului avand sentimente asemănătoare - potrivit cu legea ADAM HU ŢEL HA-BOREH, OMUL ESTE UMBRA CREATORULUI. Adică, cele resimţite de om faţă de Creator, Creatorul simte de asemenea faţă de Om.

Fracţiuni ale „Sufletului Primului OM” - „Nişmat ADAM HARIŞON”, sunt îmbrăcate,învelite în corpul oamenilor care se nasc în lumea noastră

După păcatul lui ADAM HARIŞON, adică după rostogolirea sufletului general

- din LUMEA AŢILUT pană la gradaţia numită „ACEASTĂ LUME”, sufletul lui ADAM HARIŞON, a fost împărţită în 600.000 de fragmente. Aceste fragmente se îmbracă în corpul oamenilor care se nasc în lumea noastră. Fiecare fragment al Sufletului GENERAL, se îmbracă în trupuri omeneşti; acest proces are loc de mai multe ori, potrivit cu necesitatea sufletului specific pe calea sa spre corectare. Cand fiecare fragment e corectat, toate fragmentele se vor reîntoarce şi reuni în „sufletul general”, corectat, care se numeşte ADAM - OM.

În perindarea generaţiilor se disting o cauză - AVOT, strămoşii, şi un efect - BANIM, fiii; apariţia fiilor, BANIM, are scopul de a continua procesul de corectare,Tikun, al acelor calităţi care nu au fost corectate de către AVOT - TAŢII, străbunicii, adică sufletele în decursul reîncarnărilor precedente.

Încă ceva despre „căderea pentru a se înălţa”.

Creatorul nu îşi apropie omul prin calităţile sale bune, ci chiar prin cele inferioare, care îi aduc dorinţa de a se elibera de ele. Palpitarea spirituală şi trăirea voluptăţilor spirituale, conduc spre voinţa de se dărui Creatorului. În astfel de cazuri, Creatorul neutralizează plăcerea provenită din trăirea spirituală, ca să pună pe om faţă în faţă cu faptul înrobirii propriei satisfacţii, şi pentru a-i demonstra necesitatea de a-şi fortifica credinţa. Plăcerea se ascunde, dispare, iar omul reacţionează imediat prin cădere spirituală. El îşi pierde imboldul pentru munca spirituală, care deodată îşi pierde rostul. „EMUNAH LEMALAH MEHADAAT” - „Credinţa deasupra raţiunii” îi deschide calea de salvare din această stare, şi de a folosi pozitiv această cădere. Astfel, în urma căderii poate sosi progresul şi apropierea de Creator. Acesta este Creatorul, „ prin mijloacele prin care loveşte, El şi însănătoşeşte”. Căderea a fost oferită cu scopul de a înălţa în urma ei, omul înălţandu-se pe gradaţia spirituală superioară celei dinaintea căderii. Aceasta, prin folosirea căderii pentru aprofundarea credinţei.

Ascunderea Creatorului, a forţei vitalizante, şi căderea spirituală în prăpastia disperării şi a vidului, cutremură pe om profund. Dar, omul determinat să realizeze înălţarea spirituală, îşi adună puterile şi ţaşneşte, sparge drumul către „EMUNAH LEMALAH MEHADAAT”, care îl vor înălţa pe o treaptă superioară.

În cele din urmă, Omul chiar binecuvantează acest eveniment, dovedind astfel cat de puternică îi este voinţa de a se scutura şi elibera de robia pentru plăcerea personală.

Transcenderea de la Ego spre scopul Creaţiei şi Creator.

De obicei omul este preocupat doar de el însuşi, fie în suferinţe sau în plăcere. Dar dacă i se face dor de spiritualitate, este nevoie să-şi transfere propriile interese spre lucrurile aflate în afara lui, deci înspre universul plin de Creator. E nevoie să trăiască pentru Creator şi doinţele Lui, să lege tot ce se întamplă, de Creator şi de Scopul Creaţiei; Trebuie să i se dăruiască cu totul Creatorului, astfel încat numai învelişul corpului să rămană în cadrul materialului, iar sentimentele interioare, esenţa sa de om, , eu-l său, tot ceea ce denumim suflet, să treacă din corp în afara lui. Atunci va simţi forţa binefăcătoare, pătrunzand întregul univers, toată Creaţia.

Acest sentiment se aseamănă cu „Credinţa deasupra raţiunii”, pentru că omul încearcă să transpună tot ceea ce simte intr-însul, spre exteriorul corpului său. Cand omul ajunge să caştige credinţa în Creator, în ciuda deranjamentelor trimise tot de Creator, omului îi creşte credinţa şi începe să primească Lumina Creatorului.

Prin „producerea Umbrei” , se poate efectua munca prin „linia stangă”, fără forţele derutante ale „cojilor de stanga”; A combina linia dreaptă cu linia stangă, prin „linia de mijloc” spre a descoperi pe Creator.

Întreaga Creaţie este bazată pe activitatea reciprocă a două forţe opuse, egoismul sau voinţa de a se delecta - şi altruismul sau dorinţa de a dărui - lehaşpiah. Traiectoria corectării trece prin transformarea forţelor egoiste în forţe altruiste. Aceasta este realizată prin împreunarea celor două forţe iar şi iar, în doze mici, fragmentate: de egoism, asociate cu dorinţe altruiste, astfel CORECTATE.

Metoda aceasta de corectare a naturii noastre se numeşte metoda „celor trei linii”: linia dreaptă, „hesed” sau dăruirea, sau Avraham, sau „linia albă”, deoarece nu are în ea nici o lipsă; după absorbirea liniei drepte, omul absoarbe o mare parte din linia stangă, sau eroismul, - „gvurah” sau bărbăţia. Linia stangă se mai numeşte „linia roşie”, deoarece ea conţine egoismul, interzis de a fi folosit în acţiunile spirituale, pentru a evita căderea sub jugul său. Este periculoasă stăpanirea forţelor - dorinţelor impure, aceste dorinţe se mai numesc şi COJILE(ha-Klipot) de stanga sau ale lui Isaac, sau ale

lui ESAV. Dominatia lor este periculoasa, pentru că ele vor să acapareze pentru ele LUMINA ÎNŢELEPCIUNII - OR HOCHMAH. Ele vor să perceapă pe Creator, şi să se delecteze prin acest sentiment pentru sine. A renunţa la ocazia de a cunoaşte Creatorul prin „ credinţa deasupra raţiunii”, renunţare care este dorinţă de a primi pentru ego, renunţarea la Guvernarea SA, la plăcerea provenită de la LUMINA SA, şi în schimb, alegerea de a păşi pe calea dorinţelor supranaturale de a şti, a percepe şi a primi recompensă pentru orice, această renunţare conduce la încetarea sprijinului din partea forţelor care împiedică cojile de stanga să acţioneze. Cu alte cuvinte, omul care a renunţat la autodelectare, se poate folosi de linia stangă. Această decizie reprezintă „crearea umbrei „ deoarece omul renunţă la Lumină, el se separă de Lumina Creatorului. În această situaţie, omul are posibilitatea de a lua o parte din dorinţele sale de stanga, şi de a le asocia cu dorinţele de dreapta. Această asociere de forţe se numeşte linia de mijloc sau ISRAEL, tocmai în această linie va fi revelat Creatorul.

După acest proces, toate acţiunile descrise mai sus, sunt repetate succesiv pe treptele următoare, superioare, pană la „Gmar Tikun” - „Îndeplinirea Corectării.

YIR-AT ha-Boreh, - frica de a se fi îndepărtat de Creator.

Diferenţa dintre muncitorul salariat şi sclav, constă în faptul că primul se gandeşte în timpul muncii la recompensă, a cărei mărime o ştie, şi la scopul muncii sale, pe care îl înţelege. În schimb, sclavul nu primeşte nici o recompensă, decat elementele fundamentale necesare traiului, nu are nici o posesiune, deoarece el şi tot ce are, aparţin stăpanului său. De aceea, dacă în ciuda acestora, sclavul munceşte cu devotament, acesta este semnul cel mai explicit că îşi iubeşte stăpanul, dorind să-l satisfacă.

Scopul nostru în munca spirituală este să ajungem astfel încat să ne raportăm faţă de Creator, precum sclavul faţă de stăpanul căruia îi este devotat. Asupra muncii noastre spirituale nu trebuie să aiba vreo influenţă nici frica de pedeapsă, nici vreo răsplată. Să nu ne dorim perceperea Sa, ca o răsplata. Nici să nu dorim ca El să ştie despre cele ce am făcut de dragul Lui. Deci, îndepărtarea de goana după favoruri, ajunge atat de departe încat omul nici nu examinează răsplata în urma muncii sale. Încrederea în împlinirea dorinţei Creatorului, credinţa că El este fericit, îi este de ajuns.

În acest fel de a munci nu este loc pentru „sachar ve-oneş”, plată şi pedeapsă”. Plata se cuvine omului pentru munca depusă, ea nu se poate găsi în abundenţă. Omul depune eforturi şi munceşte pentru un anumit salariu, pe

care nu l-ar primi fără efortul respectiv.

Omul nu poate susţine că a muncit din greu pentru a găsi o piatră, dacă în jur se află mii de pietre. În acest caz nu este vorba de un efort depus, şi nu există recompensă. Însă, pentru a găsi o piatră preţioasă, este nevoie de multă muncă. În acest caz, se depune energie, şi se primeşte recompensa respectivă.

LUMINA CREATORULUI se revarsă răsfrangandu-se peste întreaga Creaţie. Noi „înotăm” în oceanul de Lumină, fără să avem capacitatea de a o sesiza. Plăcerile de care avem parte, deşi doar o mică iluminare din infinit, ne ajung datorită bunătăţii Creatorului. Fără plăcere nu am putea trăi, ci ne-am pune pur şi simplu, capăt vieţii. Iluminarea aceasta se revarsă în anumite obiecte, îmbrăcandu-se în ele, şi noi suntem atraşi către acestea ca prin nişte sfori fermecate. Obiectele nu au o valoare proprie, precum ne dăm seama după ce ne-am delectat deja prin ele, încetand să mai fim atraşi, nemaidorindu-le.

Cauza faptului că noi percepem numai un „firicel de Lumină”, şi nu totalitatea Luminii Creatorului,constă în Egoismul nostru, care funcţionează ca un „ECRAN”. După legea „echivalenţei formei”, în locul unde domnesc dorinţele noastre egoiste, nu putem sesiza Lumina. Numai cand calităţile şi dorinţele a două obiecte sunt egale, chiar identice în esenţa lor, ele se pot percepe unul pe celălalt. Şi în lumea noastră vedem că persoanele aflate pe nivele diferite de gandire şi dorinţe, nu se pot înţelege una cu cealalta.Dacă omul ar avea calităţile Creatorului, el ar înota într-un ocean de delectări infinite, şi de cunoaştere absolută.

Dacă însuşi Creatorul umple întreaga realitate, se poate conclude că nu este nevoie să îL căutăm, precum este căutarea unui obiect de preţ. Dacă conceptul de muncă este despărţit de căutarea Creatorului, El fiind peste tot, iată ca şi tema salariului îşi pierde înţelesul său. Creatorul neaflandu-se în percepţia noastră, ci în credinţa noastră, nu se poate spune chiar delectandu-ne prin El şi percepandu-l, că ne-am fi primit prin aceasta şi răsplata. Adică, în măsura în care nu depunem efort, Creatorul fiind peste tot, nici recompensa nu ni se cuvine. Astfel, se ridica întrebarea: care este răsplata pentru lucrul învestit, pentru efortul de a acţiona împotriva naturii egoiste?.

Aşadar, în urma „legii identităţii formei”, creat de El, noi nu avem capacitatea de a-L percepe. Oare care este scopul acestei legi? Rostul ei este să ne scutească de „RUŞINE”, în timp ce ne delectăm, prin Creator, căci sentimentul de înjosire, de ruşine, omul nu-l suporta. Umilirea EGOului, este de nesuportat, eu-l fiind baza esenţei noastre, şi în clipa în care este umilit, este ştearsă, anulată, identitatea noastră, eul nostru ar dispare, şi cu el

împreună ar dispare OMUL. Cand Omul ajunge la gradaţia în care tot ceea ce îl interesează este cum să dăruiască mereu Creatorului, acest gand este singurul care îl preocupă. El nu face decat să caute noi mijloace prin care poate dărui şi mai mult Creatorului. Atunci îi este revelat faptul că a fost creat de Creator cu scopul de a-l delecta, şi Creatorul nu are altă dorinţă şi preocupare decat să aducă bucurie creatului - omul. Cu această revelaţie, omul primeşte şi acceptă toate voluptăţile posibile, doar pentru scopul de a-I produce bucurie Creatorului, de a-I satisface voinţa.

În acest caz nu mai este loc pentru a se ruşina ca primeste plăcerea, căci trăirea voluptăţii are doar un scop, acela de a-i satisface dorinţa Creatorului, dorinţa de a ne bucura. În acest fel omul devine egal în calităţile sale cu Creatorul, şi astfel „ecranul" egoismului dispare.

Acesta este rezultatul atingerii gradaţiei spirituale, în care omul este capabil de a dărui bucurie asemenea Creatorului. Astfel, salariul pe care trebuie să-l pretindă omul în schimbul efortului depus, este în mod necesar calitatea de ALTRUISM - dorinţa de a dărui fericire, ca şi dorinţa Creatorului în ce ne priveşte.

Această gradaţie, inclusiv calităţile care ne-au conferit aceasta gradaţie, se numeşte „Yir-at ha-Boreh"sau „respectul, teama plină de reverenţă", faţă de Creator ,(YIR-AH însemnand frică amestecată cu respect).

Teama altruistă spirituală, şi toate calităţile opuse egoismului, care aparţin doar obiectelor spirituale, nu se aseamănă de loc cu cele simţite de noi, şi cu calităţile noastre. „ Yir-at ha-Boreh" este frica pe care o resimte omul de a fi îndepărtat de Creator. Aceasta nu este o teamă de a dăuna unor interese personale, şi nici teama de a rămane egoist, aceasta din urmă fiind şi ea o teamă egoistă; „ yirat haBoreh" este o frică fără nici un interes personal. Este frica de a nu face cele ce trebuiesc îndeplinite de dragul Creatorului. Aceasta frică este o calitate altruistă a obiectului spiritual. Ea este diferită de frica egoistă bazată pe nesatisfacerea dorinţelor noastre.

Atingerea calităţii de „yirat haBoreh" şi a forţei de a dărui, trebuie să fie motivaţia eforturilor depuse de Om. Mai tarziu, prin intermediul calităţilor realizate, omul primeşte spre satisfacţia Creatorului toate bucuriile care fuseseră pregătite anume pentru el. Această stare se numeşte „GMAR HATIKUN" .

Yirat haBoreh precede dragostea

Frica plină de respect, reverenţa faţă de Creator, trebuie să existe înainte

de apariţia dragostei pentru Creator: pentru ca omul să poată îndeplini ceea ce se pretinde de la el, prin dragoste , din plăcerea ce se află în faptele spirituale - “peulot ruhaniot”; pentru ca plăcerile atinse să provoace în om sentimentul de iubire. Aşa cum în lumea noastră, ceeace ne face plăcere, este îndrăgit de noi. Cand ceva ne produce suferinţă, noi uram acel lucru. Primul lucru pe care omul trebuie să-l realizeze este „yirat haBoreh”.

Daca omul nu respectă legile spirituale prin dragoste şi plăcere, ci prin teama respectuoasă, înseamnă că nu realizează bucuria conţinută în urmarea legilor. Acest om respectă legile de frica de a fi pedepsit. Corpul consimte la acest fel de a acţiona fără împotrivire pentru că se teme de pedeapsă. Pe de altă parte, corpul întreabă mereu pentru ce anume trebuie să muncească, astfel găsind omului noi pricini de a-şi mări teama, şi să-şi aprofundeze credinţa în „sachar va-oneş” - plată şi răsplată. Astfel i se adanceşte şi credinţa în guvernarea Creatorului, iar cand acest sentiment creşte, omul are parte de prezenţa permanentă, constantă, a perceperii Creatorului.

După ce omul începe să simtă prezenţa Creatorului, deci cand şi-a însuşit credinţa în Creator, el este capabil să implinească dorinţele Creatorului, din dragoste. În plus, omul începe să guste plăcere din activităţile sale. Dacă i s-ar fi dat ocazia să muncească fără „yirah”, frică, ci doar din sentimentul de iubire, adică din trăirea plăcerii aflate în respectarea legilor spirituale, omul nu ar fi avut nevoie de “emunah” - credinţa în Creator.

Dacă omul ar fi găsit plăcere de la început prin fapte de dragul Creatorului, toţi s-ar repezi să acţioneze astfel, de dragul plăcerilor imense pe care le-ar regăsi în Lumina Creatorului. Astfel, omul nu ar ajunge niciodată la egalitate cu însuşirile altruiste al Creatorului, şi niciodată nu ar ajunge la apropierea şi contopirea cu Creatorul. Din motivul de mai sus, plăcerea provenită din activitatea îndreptată spre bucuria Creatorului, este inaparentă, ascunsă. Aceste plăceri vor fi revelate doar celor care ating credinţa constantă în Creator.

Cunoaşterea Luminii - Torah, este opusă cunoaşterii celor denumiţi „Baaley batim”(proprietari de case)

Omul interesat în înfăptuirea de acţiuni spirituale şi de a gandi prin idei spirituale, dar încă nu este destul de fortificat în părerile sale, trebuie să se ţină la distanţă de persoanele cufundate permanent în egoismul lor. Mai ales

cei care vor să înainteze prin „credinţa deasupra raţiunii”, trebuie să se îndepărteze de cei care menţin un mod de viaţă potrivit cu raţiunea lor, care este exact ”mintea”, de care cabaliştii încearcă să se separe. Adică: „daat Torah afucha mi daat baalei ha-bait”.

Credinţa deasupra raţiunii - un mod de gandire neîncadrat în raţiune

Ideaţia în cadrul raţiunii este menită în primul rand spre profitul propriu. În acest fel de a gandi, omul face socoteala la fiecare pas, în ce priveşte folosul pe care îl va caştiga din faptele sale. Invers, credinţa deasupra raţiunii calculează efortul necesar pentru a reuşi să acţioneze spiritual, fără a lua în seamă argumentele raţiunii egoiste, sau urmările.

Lumina Corectării

Adam, care are nevoie de ajutorul celorlalţi oameni, se cheamă „ANI” - SĂRAC. Omul fericit cu ce are se numeşte „BOGAT” - AŞIR. Cand omul simte că acţionează numai din egoism, atat „în inimă cat şi în minte” - mucha ve liba, idei şi dorinţe; cand omul percepe Eul său, acest lucru îl conduce la perceperea gradaţiei spirituale autentice şi recunoaşterea răului în care există. Durerea resimţită de această percepere îl conduce pe om spre dorinţa de a se corecta. Cand dorinţa de se corecta creşte la anumite dimensiuni, Creatorul trimite în acest „VAS” Lumina de Corectare. Astfel omul începe să urce pe treptele scării spirituale.

„Unicul Dotat”, Yechid Ha-Segulah

Unii omeni au parte de o educaţie tradiţională, potrivită cu natura lor egoistă. Aceştia acceptă în mod automat informaţia transmisă lor prin educaţie, urmand şi legile ei în mod automat. Dacă trupul chestionează omul despre motivele pentru care acţionează, el răspunde fără probleme: „astfel am fost educat, şi asta fac, aşa şi toţi cei din jurul meu”. Această bază solidă şi sigură nu permite omului să o renege, obişnuinţa este o a doua natură a sa. Aceste obişnuinţe sunt repetate fără nici un efort, chiar fiind impuse

omului de corpul şi mintea sa, care nu-i permit încălcarea regulilor care îi sunt deja naturale, prin obişnuinţă.

Însă, dacă omul vrea să realizeze ceva opus educaţiei sale, ceva cu care nu este încă obişnuit, fiecare activitate, oricat de mică, va fi însoţită de întrebări: de ce fac acest lucru? cine şi ce mă determină să violez starea de obişnuinţă?

În astfel de situaţii, omul este nevoit să aleagă, pentru că nici el, nici societatea în care trăieşte, nu sunt obişnuiţi cu noua activitate. Nu are pe nimeni în jur ca exemplu, şi nu are cine să-l susţină în aceste intenţii noi. Nu are cum să afle dacă şi ceilalţi gandesc ca şi el, fiindu-i dificil a găsi tovarăşi, susţinători ale reflexiilor sale. Dat fiind că omul nu se poate sprijini pe exemple cunoscute din educaţia primită, sau de la mediul înconjurător, el e nevoit să-şi spună că: Creatorul şi reverenţa faţă de el, îl obligă să-şi revizuie modul de a acţiona şi de a gandi. Astfel el se poate încrede şi sprijini numai pe Creator.

Dat fiind că unicul reazem al omului este Creatorul, el se numeşte „YECHID SEGULAH”. Neaparţinand societăţii în care a fost crescut, nu se poate aştepta la sprijinul ei, de aceea depinde cu totul de mila Creatorului. De aceea „unicul Dotat”, caştigă, primeşte dreptul de a primi Lumina Creatorului, care îl însoţeşte pe drumul său.

Providenţa individuală - haşgaha pratit; a fi ales şi liberul arbitru.

Cel care este începător în studiul Cabalei, este înclinat să se întrebe „ cine este responsabil pentru alegerile omului în viaţă?” Este oare omul cel care face cu adevărat alegerile, sau oare este Creatorul cel care i le dictează? Sau, cu alte cuvinte - cine alege? Omul alege pe Creator, sau Creatorul îl alege pe om?

Pe de o parte omul trebuie să-şi spună că a fost anume el ales de Creator, „haşgaha pratit, providenţa personală, şi trebuie să fie recunoscător de a fi fost ales, avand acum posibilitatea să acţioneze de dragul Creatorului. Dar mai departe, omul trebuie să-si puna noi intrebari: de ce tocmai el a fost cel ales, oferindu-i-se ocazia? De ce trebuie să se ocupe de cabala? Care e scopul? Şi unde îl vor conduce toate acestea? Răspunsul constă în concluzia că el a fost ales pentru a efectua o activitate de dragul Creatorului, că însăşi munca de dragul Său este şi răsplata, iar îndepărtarea de aceasta este chiar ea pedeapsa. De asemenea este important să înţeleagă că în cele din urmă depinde de propria alegere dacă va urma acest drum, pe care a fost ales să păşească, sau nu. Dacă a ales să realizeze acest drum, omul trebuie să fie

gata de a cere Creatorului să-i dea INTENŢIA de a-i aduce bucurie prin activitatea lui.

Omul determină măsura în care este rău un anumit obiect, în măsura în care îl deranjează în a se delecta.

Noi distingem între fenomene şi concepţii în funcţie de cum ne simţim, şi le definim potrivit cu reacţiile simţurilor noastre. De aceea cand un om defineşte o anumită acţiune sau un obiect, el îşi exprimă sentimentul. Omul defineşte proporţia în care un obiect este rău, pe măsura în care îl deranjează de a se delecta. Omul defineşte răul, care îl sustrage de la respectarea legilor spirituale, în funcţie de importanţa pe care o acordă acestor legi. Din acest motiv, dacă omul doreşte să atingă „ura răului" - sinat ha-ra, este obligat să accentueze importanţa „Ştiinţei Cabala", şi importanţa Creatorului, în gandirea sa. O dată cu apariţia iubirii faţă de Creator, va simţi ură faţă de egoism.

Cei patru fii şi un Înger

În „hagada", povestirea pentru PESACH, sunt amintiţi cei 4 fii care întreabă despre mersul muncii spirituale a omului. Cele 4 însuşiri pe care le reprezintă, se află în fiecare din noi. În general, cabala se ocupă cu doar un singur personaj, reprezentand pe om în raport cu Creatorul, dar se pot examina aceste 4 personaje, ca 4 reprezentanţi, tipuri diverse.

Ştiinţa cabalei a fost conferită omului cu scopul de a-l servi în lupta contra egoismului. De aceea , dacă omul nu are întrebări ca „cel ce nu ştia să întrebe", se poate conclude că nu a recunoscut deocamdată răul dintr-însul, şi încă nu are nevoie de Lumina care să vină să-l corecteze. În acest caz, dacă se încrede în „faptă şi răsplată", omul poate fi trezit prin accentuarea compensării care i se cuvine în urma propriilor fapte. Aceasta se numeşte „patach lo" i-a fost deschis". Cel care munceşte pentru a primi răsplată, şi încă nu percepe egoismul din el, nu se poate corecta pe sine, deoarece nu simte lipsurile sale. Această persoană se poate învăţa să muncească fără recompensă, fiindcă prin aceasta va apare egoismul , răul din el, şi va întreba „ce însemnă această muncă pentru voi ?", întrebare al cărui înţeles este „cu ce o să mă aleg din aceasta". După ce si-a pus aceasta intrebare, are şansa

să fi întalnit „răul” din el, şi astfel va începe să simtă nevoia ajutorului oferit de cabala, în munca împotriva egoismului.

O forţă spirituală deosebită, numită MALACH - ÎNGER, provoacă suferinţă omului, pentru ca să înţeleagă ca goana egoista dupa preaplinul de placeri nu-i vor aduce niciodata multumire adevarata.

Aceste dureri îl împing pe om să iasă din cadrul egoismului, iar fără ele, ar fi rămas pe veci sclavul lui .

Popoarele şi Israel

„Este scris” că înainte ca Creatorul să fi dat Torah poporului Israel, El a oferit-o fiecărui popor, dar fusese respins de acestea. OMUL este ca o lume mică, ”olam katan”, compus din multe dorinţe, care se numesc „popoare”. Omul trebuie să ştie că nu există o voinţă potrivită pentru înălţarea spirituală, în afară de dorinţa de se reuni cu Creatorul. Această dorinţă se cheamă „ISRAEL” - YAŞAR EL - DIRECT SPRE CREATOR. Numai dacă omul va alege această dorinţă dintre toate dorinţele, el va fi demn să primească TORA - LUMINA SUPERIOARA.

„Hester ha dargah haruhanit”: ascunderea gradaţiei spirituale - şi camuflarea intenţiei acţiunilor.

Camuflarea gradaţiei spirituale este una din condiţiile obligatorii, pentru succes în progresul spiritual. Camuflarea intenţiei, înseamnă că omul îndeplineşte faptele sale fără ca ceilalţi să înţeleagă motivele dinapoia acestor fapte; dar dacă totuşi este necesar să se explice, cabalistul o va face cat se poate mai voalat, şi în linii generale, astfel încat adevăratele intenţii să rămană în ceaţă.

Cabalistul se vede mai rău pe sine decat pe ceilalti.

Cand Creatorul vrea să-l coboare pe cabalist în sentimentul lui spiritual, înainte de toate îl lipseşte de credinţa în marii mekubalim. Dacă nu ar fi fost astfel, omul ar fi absorbit forţe de la aceştia, şi nu ar fi ajuns să cunoască

sentimentul căderii spirituale. Un Mekubal, care prelucrează propriul egoism, şi se autoexaminează în ce priveşte intenţiile din acţiunile spirituale, dorind să realizeze voinţa Creatorului, fără nici o răsplată, percepe împotrivire din partea corpului. Rezistenţa opusă din partea corpului, este exprimată prin idei care îl distrag, producandu-i sentimentul de a fi „raşah" - rău. Creatorul provoacă acest lucru pentru a da ocazie cabalistului de a-şi corecta gandurile şi intenţiile. Corectarea are scopul de a-l scoate pe om din egoism, şi de a-l face pe mekubal să lucreze în mod cu totul diferit de restul omenirii, nu de dragul său; ca omul să perceapă faptul că nu are altă modalitate de a urma voia Creatorului, decat munca de dragul Creatorului - „le-**şmah**", adică in **numele** lui.

De aici sentimentul care frămantă frecvent sufletul celui mekubal, care este torturat de ideea de a fi cu mult inferior celorlalţi oameni, care trăiesc lipsiţi de conştiinţă spirituală. Spre deosebire de ei, cel mekubal este obligat să-şi corecteze „INTENŢIILE" şi să le transforme din egoiste în altruiste, altfel nu ar fi deloc in stare de activitate spirituală - „peulot ruhaniot".

De aceea se vede mult mai rău, în ochii proprii, decat fata de restul omenirii.

„Maşpia al menat lehaşpiah,mekabel al menat lehaşpiah": Dăruieşte pentru a dărui, primeşte pentru a dărui

Omul se află într-o luptă permanentă de a-şi îndeplini dorinţele. O altă luptă conduce omul împotriva lui însuşi. Războiul cu sine este acela de a dărui tot ce se află în inima sa - Creatorului, pentru ca astfel inima omului sa se umple cu altruism - inamicul egoismului. Omul doreşte ca Creatorul să ocupe tot spaţiul din inima sa, din proprie alegere, nu fiind determinat de El. Omul doreşte pe Creator ca Domnitor asupra sa, potrivit cererii omului, guvernadu-l în mod deschis, sincer.

În această luptă, omul trebuie să înceteze de a se identifica cu corpul. Este necesar să se examineze, ca şi cum şi-ar observa din afara lui, sentimentele, ideile, raţiunea, şi să realizeze că acestea îi sunt trimise de Creator.

Aceste idei îi sunt trimise pentru ca să nu se poata lipsi de ajutorul Creatorului, pentru a-L implora să le învingă, să il ajute să-şi fortifice credinţa în imensitatea Sa, Guvernarea Sa şi Unicitatea Sa ca Atotputernic. De exemplu,chiar atunci cand omul este pătruns de credinţă în Creatorul Atotputernic, „linia de dreapta", are totuşi dificultate de se debarasa de ideile

care i-au daunat, l-au întristat - adică „linia de stanga”- cu toate că este convins, pe de o parte, că totul îi este trimis de Creator (linia dreaptă), totuşi, nu este în stare să elimine gandul existenţei unei alte forţe acţionand în paralel asupra sa (In afara de Creator), determinand rezultatele sale(linia stangă). Aceste conflicte interne dintre sentimente opuse, au loc în situaţii diferite, în funcţie de relaţiile cu societatea sa.

Acestea au loc pană în momentul in care Creatorul vine în ajutorul omului, pentru consolidarea „LINIEI DE MIJLOC” - kav emţayi. Lupta este abandonată de dragul de a trăi Unicitatea Creatorului, pe cand ideile distructive, sunt trimise special, ca omul să le înfrunte pană la Victoria, pe care o va realiza prin sprijinul Creatorului. Victoria îi va întări sentimentul încrederii în Guvernarea Sa, deci îi va aprofunda credinţa. In mod natural, omul se zbate sa-şi împlinească cerinţele egoiste, plăceri, comori, proprietăţi. Lupta contra acestora, contra NATURII SALE EGOISTE, este nenaturală, nu îndreptată împotriva unui „duşman”. Dar, spre deosebire de lupta obişnuită contra unui inamic, aici este vorba de a conferi inamicului dreptul de a învinge, a-i cuceri întru-totul raţiunea. De asemenea, aceasta luptă împotriva naturii, are ca scop cucerirea lumii întregi de catre Creator, inclusiv lumea privată a omului individual, insuflandu-ne altruismul Său în măsura în care este dorit de fiecare dintre noi.

Starea în care dorinţele şi calităţile Creatorului ocupă toate gandurile şi toate dorinţele omului, se numeşte starea de Altruism, de Dăruire. Sau, situaţia de „a dărui pentru a dărui”. Sau, a înmana corpul viu, material, animal, Creatorului. Aceasta se întamplă datorită prezenţei „luminii hasadim”, a dăruirii, primit de la El, care aduce forţa de împotrivire la ideile deranjante ale corpului - guf.

Această stare nu este neapărat una de permanenţă. Omul poate depăşi anumite idei, dar va fi copleşit de noi ganduri, care-l distrag, învingandu-l. Iar le va înfrunta cerand ajutor de la Creator, iarăşi va primi lumina victoriei, şi va atribui şi controlul asupra acestor idei, Creatorului.

Situaţia în care omul trăieşte plăcerile de dragul Creatorului, deci nu numai se predă „duşmanului” - Creatorul, ci chiar trece de partea acestui "duşman", aceasta situaţie se numeşte a primi pentru a dărui, Creatorului. Alegerea naturală a omului, conştientă şi în subconştient, va fi totdeauna a drumului pe care va găsi cele mai mari plăceri, adică , în mod clar omul va alege totdeauna plăcerea cea mai intensă posibilă. Aici, în aceste acţiuni, nu există alegere, liber arbitru.

Dar omul care îşi bazează alegerile pe adevăr şi nu pe plăceri, are parte de dreptul de a alege şi libertatea de a hotărî. El consimte să meargă pe calea adevărului, cu toate că e presărată cu suferinţe; totuşi, dorinţa naturală a

corpului este de a scăpa de dureri, şi de a căuta voluptate. Această tendinţă îngreunează mersul pe drumul adevărului, judecand lucrurile în funcţie de parametrul ADEVĂR (versus minciună).

Cei ce acţionează pentru a fi răsplătiţi, sau a evita pedeapsa, nu au ca scop măreţia Creatorului, pentru că au alte interese. Ei se aşteaptă la plată în această lume şi în cea viitoare. Nu au nevoie de Creator, de aceea nu au nici o legătură cu El. Dacă nu exista El, iar plăcerea provenea din alt izvor, omul se grăbea să mulţumească acelui izvor de bucurii.

Cel care doreşte să fie pe voia Creatorului, este nevoit să-şi ignore dorinţele, din motivul că acesta este ceea ce vrea Creatorul. E nevoit în continuu să aibă grijă să perceapă Grandoarea Lui, care conferă forţa de a alege şi îndeplini voinţa Creatorului, în loc de a se satisface pe sine - dorinţa egoismului. Cu cat crede mai tare în măreţia şi atotputernicia Sa, în acea măsură îi va fi mai uşor să acţioneze de dragul Creatorului. Astfel,omul trebuie să-şi concentreze toate puterile în aprofundarea sentimentului Măreţiei Creatorului.

Numai Creatorul eliberează din robia „Îngerului rău” - egoismul

Creatorul vrea să ne bucurăm, de aceea a creat în noi dorinţa de a primi - raţon lekabel. Nu avem în noi nimic în afara acestei caracteristici, care ne dictează tot ceea ce gandim,şi ceea ce înfăptuim, programandu-ne existenţa. Egoismul este „Îngerul cel Rău”, forţa rea, pentru că el este stăpan pe noi, ne trimite plăceri, iar noi, contra voinţei noastre devenim sclavii lui. Situaţia aceasta de supunere in fata acestei forte, care ne cumpără prin voluptăţi, se numeşte sclavie, sau „EXILUL” din Lumea Spirituală - GALUT.

Dacă “Îngerul rău” nu avea ce să ne ofere, el nu ar fi avut puterea de a stăpani omul. Dacă omul ar putea renunţa la plăcerile oferite de acesta, nu ar fi înrobit sub puterea plăcerilor. De aceea omul nu poate ieşi din sclavia sa de unul singur; însă, numai printr-un mic efort, deja este considerat, de a fi ales prin liber arbitru. Atunci, Creatorul îi sare în ajutor, de Sus. Acest ajutor se exprimă prin eliminarea plăcerilor care servesc egoismul în stăpanirea omului. De asemeni, omul poate sa scape de sub controlul egoului, eliberandu-se de el. Cand omul va avea parte de influenţa forţelor spirituale, el se va delecta prin activitatea altruistă şi va deveni „robul” altruismului.

Adam - omul, este robul voluptăţii. Cand se delectează prin primire, se numeşte sclavul egoismului - PAROH-Faraonul, sau „craiul răului”. Iar dacă se delectează prin dăruire, se numeşte sclavul Creatorului - Altruistul. Totuşi,

fără plăcere omul nu poate exista, aceasta este însăşi esenţa omului. Astfel a fost emanat de Creator, iar acest fapt este de neschimbat. Deci, nu ne rămane nouă, oamenilor, decat să implorăm Creatorul să ne înzestreze cu dorinţa de a dărui - lehaşpiah, altruismul, aceasta fiind alegerea omului, şi rugăciunea sa.

Chiar şi „cel mulţumit cu partea sa” simte lipsuri, pană cand nu primeşte „lumina Creatorului”.

Înainte ca omul să se întoarcă spre Creator, el trebuie să realizeze faptul că El este bun cu toţi, fără excepţie. De asemenea tot ceea ce face Creatorul, îşi are originea în calitatea „MILEI”, deşi în experienţa noastră aceste fapte pot fi percepute ca neplăcute. Deci, Creatorul trimite fiecărui om ceea ce este bine la modul superlativ, revărsand asupra sa tot ce e necesar. De aici, am fi tentati sa concludem că omul nu trebuie să mai ceară nimic în plus de la Creator, faţă de cele deja primite. Dacă omul este mulţumit cu cele primite, deşi se simte prost în această stare, el poate să laude Creatorul. Intensitatea gratitudinii poate atinge astfel de dimensiuni, încat Creatorul nu mai poate face nimic pentru a-i schimba starea, omul fiind total mulţumit cu ceea ce are.

Într-adevăr,înainte de toate,omul trebuie să-I mulţumească Creatorului pentru Trecut, şi abia după aceea poate cere pentru viitor. Dacă omul simte vre-o lipsă, în proporţia în care simte lipsa este şi distanţa sa, depărtarea faţă de Creator. Pentru că El este Mare şi Perfect, dar omul se percepe în lipsuri. Astfel drumul spre Creator trece prin nutrirea sentimentului de Gratitudine faţă de cele trecute, prin intermediul acceptării adevărului că a primit numai bine,cel mai bine pentru el, şi totul de la Creator.Tot ce i s-a dat, a fost prin alegerea minuţioasă în mod cu totul special intenţionat spre binele lui. În acest fel omul se apropie de Creator, din acest moment omul se poate ruga pentru viitorul său.

Starea de „SAMEAH BE HELKO”, fericit cu ceea ce are, se poate crea doar prin recunoaşterea faptului că El, Creatorul i-a adus, în chiar momul de faţă, ocazia de a studia din cartea care scrie despre Creator, Veşnicie, Scopul şi Sensul Vieţii. Omul se poate bucura şi prin faptul că a avut parte de idei privind calea de a pretinde Creatorului să-i schimbe situaţia. Omul poate fi recunoscător de a fi caştigat acestea toate, pe cand atatea miliarde de oameni în lume nu au avut acest drept.

Deci cei ce vor să realizeze pe Creator, se pot bucura de partea lor, chiar dacă nu au ajuns încă la aceasta realizare, din cauză că El este originea a tot ce se petrece.

Realitatea este însă că, în general omul este încă plin de nevoi nesatisfăcute, cu toate că se simte mulţumit cu ce are de la Creator, şi cu toate că se apropie din ce în ce de El, ca urmare a acestui fapt. Din acest motiv i se trimite Lumina Creatorului.

Cand omul are parte de Lumina Creatorului, el atinge Cunoaşterea absolută, înţelegere totală, ştiinţă şi voluptate.

Cunoaşterea Răului - “Hakarat ha-rah”

Pentru a se desprinde de egoism, omul este obligat să cunoască josnicia dorinţelor sale, a intereselor sale, a plăcerilor pe care speră să le atingă. Omul trebuie să simtă imensitatea eforturilor pe care este gata să le depună în goana după plăcere, şi cat de supuse îi sunt gandurile care se învartesc în jurul unui singur lucru - propriul interes!Cand va RECUNOASTE faptul că propria satisfacţie îi este mai importantă decat Creatorul, atunci va apare sentimentul de dispret, de auto desconsiderare; el recunoaşte faptul că fără vreo răsplată, nu este în stare de loc să acţioneze în vre-un fel, şi nici măcar să proiecteze vre-o activitate.

Tot despre „Cunoaşterea Răului”

Creatorul se bucură cand produce plăcere omului. Dacă omul se bucură de a da ocazie Creatorului pentru ca acesta să delecteze pe om, iată, se creează o identitate de dorinţe şi de calităţi a Amandurora - „echivalarea formei”, sau „hiştavut haţurah”. Amandoi sunt fericiţi prin dăruire. Creatorul dă plăcerile, iar omul crează condiţiile pentru a le accepta. Fiecare se gandeşte la celălalt, acesta este motivul acţionării lor. Însă, datorita faptului că omul a fost creat egoist, el nu este în stare să se gandească la ceilalţi ci numai la el însuşi. Poate să dăruiască numai dacă acest lucru îi aduce profit. Omul este

îndepărtat de Creator precum este Răsăritul - de Apus.

Distanţarea aceasta totală a omului de Creator, izvorul tuturor delectărilor, este rezultatul egoismului şi este originea a absolut tuturor suferinţelor. Recunoaşterea acestui fapt se numeşte „Hakarat ha-rah”. Pentru a renunţa la egoism din dispret faţă de acesta, omul trebuie să se convingă dincolo de orice îndoială, că egoismul este originea Răului, duşmanul numarul unu, care-i stă în cale spre atingerea perfecţiunii, a plăcerilor şi a veşniciei .

De aceea omul trebuie să-şi îndrepte toate eforturile spre a se despărţi de egoism, spre a se apropia de Creator, şi a se identifica cu El prin calităţi. Toate acestea, pentru a se bucura de altruism în aceeaşi măsură în care acum se delectează prin egoism. Dacă, cu ajutorul forţei superioare omul începe să se delecteze la nesfarşit prin faptele altruiste, a ajuns la gradaţia de „noten almenat latet” - a dărui de dragul de a dărui - fără nici o recompensă (maşpiah al menat lehaşpiah).

Omul care s-a înălţat spiritual, găseşte bucurie în orice faptă, oricat de mică, îndeplinită de dragul Creatorului. Dar după ce s-a înălţat la o astfel de gradaţie spirituală încat vrea să dăruiască şi el Creatorului, omul descoperă că, de fapt Creatorul vrea doar un singur lucru: ca el, Omul, să primească plăcerile oferite de Creator. Această revelaţie îi permite să dorească delectările, după voia Creatorului. Astfel, omul atinge gradaţia de„ lekabel almenat lehaşpiah” sau a accepta de dragul de a dărui”.

Lumina „hochmah”, a Înţelepciunii, poate ilumina doar în prezenţa „luminii „chasadim”, a Dăruirii

În situaţiile spirituale, mintea, adică înţelepciunea omului, este echivalentă cu lumina - hochmah, a înţelepciunii. Inima - lev - care conţine dorinţele şi sentimentele, este echivalentă cu lumina Chasadim, a Dărniciei. Cand inima omului este gata de a cunoaşte, doar atunci poate raţiunea să o ţină sub control. Cu alte cuvinte „or hochmah”, lumina înţelepciunii poate ilumina doar în prezenţa luminii chasadim - dăruirea. În absenţa ei, nu luminează - or hochma - şi atunci este NOAPTE. Însă, în lumea noastră, mintea omului este înlănţuită de ego, şi nu poate stăpani niciodată INIMA - liba - originea dorinţelor. Inima este adevăratul domnitor al omului, iar raţiunea nu are niciodată destule pretexte, justificări, obiecţii, contra stăpanului său.

De exemplu, un om care este interesat să fure, se adresează raţiunii pentru a se sfătui în ce priveşte modul de înfăptuire a acţiunii furtului. Mintea va executa dorinţele inimii. Tot astfel, dacă omul doreşte să facă un bine, aceeaşi raţiune îl va servi, precum şi restul organelor trupului. Din acest motiv, unicul mijloc de corectare, este acela de sublimare, purificare a inimii, de voinţe egoiste.

Acceptarea plăcerilor, de dragul Creatorului, primire prin dăruire

Creatorul îi demonstrează omului în mod intenţionat, că doreşte să-i dăruiască plăcere, pentru a-l elibera de ruşinea inerentă primitului. Aşa se formează în om sentimentul că, prin acceptarea plăcerilor de dragul LUI, omul dăruieşte de fapt Creatorului plăcerea, deci nu este el cel care primeşte.

De la a studia şi urma regulile, pentru propria plăcere, spre a studia de dragul Creatorului, şi pană la a muncii „avodah le şmah", spre numele Lui

Se disting 3 categorii ale muncii spirituale, şi fiecare conţine dorinţe bune şi rele. În prima categorie, omul studiază şi urmează cele studiate pentru propria plăcere: de exemplu pentru a deveni celebru, pentru a fi răsplătit cu onoare sau bani, pentru efortul depus. Aici, omul expune munca sa spirituală publicului, altfel nu primeşte recompensa.

În a doua categorie, omul studiază şi execută cele studiate de dragul Creatorului, pentru ca El să-l răsplătească în lumea aceasta şi cea viitoare. În acest caz, omul acţionează cu modestie, nevoind a fi răsplătit de oameni, întregul salariu dorindu-l de la însuşi Creatorul. Acest om se teme că va devia de pe calea sa dacă va primi ceva de la oamenii din jur, şi va pierde recompensa de la Creator.

După aceste etape, soseşte etapa muncii din a treia categorie, gradaţia muncii „leşmah" - in numele Lui.

La începutul acesteia, omul se întreabă pentru cine şi pentru ce lucreaza fără profit? Dar nu primeşte răspuns.

În prima situaţie, răspunsul este că primeşte recompensă de la oameni, în situaţia următoare, speră să primească o şi mai mare răsplată de la Creator, mult mai mare decat aceea primită de la oameni, adică plăceri spirituale, eterne, şi în lumea noastră, şi în lumea viitoare. Dar în cea de-a treia situaţie

omul, corpul său, nu are nici un pretext. De aceea doar în a 3-a fază începe omul să perceapă robia sa, egoismul care este stăpanul său. În tot acest timp, Creatorul nu vrea altceva decat să-i dăruiască. Aceasta este platforma de a sări în munca din categoria 3, **leşmah**, „spre Numele Său.

Numai Creatorul poate să schimbe natura omului, ajutandu-l astfel în confruntarea cu forţa lui PAR-OH(faraon).

Salariul reprezintă recompensa la care se aşteaptă omul în schimbul muncii sale. În general acesta se numeşte „Plăcere”. Cand spunem MUNCĂ, ne referim la efortul fizic, mental, sufletesc al corpului. Plăcerea se poate exprima şi prin onoare, sau bani, sau multe altele. În timp ce omul simte că nu i se poate împotrivi trupului şi că nu are nici un pic de putere pentru acţiuni spirituale, deoarece trupul nu vede nici o plăcere prin ele, îi rămane o singura posibilitate, aceea de a cere Creatorului să-i confere puteri supranaturale, care să-l sprijine în munca sa fără recompensă, împotriva naturii şi a minţii, separat de corp, şi fără a băga în seamă argumentele raţiunii.

Pentru aceasta, trebuie să credem că este în puterea Creatorului să ne ajute în lupta contra naturii şi doar aşteaptă să fie rugat. Omul poate lua hotărarea de a se ruga de Creator pentru a-i cere aceasta, numai după ce şi-a pierdut orice speranţă în propriile puteri. Creatorul vrea ca omul să aleagă Binele şi să se îndepărteze de Rău, din proprie alegere. Dacă Creatorul ar fi fost interesat să aleagă pentru om, l-ar fi creat de la bun început cu aceleaşi calităţi - ale LUI. Ar fi putut să creeze şi egoism şi să-l preschimbe în altruism, fără starea intermediară, amară, a suferinţelor, a ascunzişului, şi a izolării de la perfecţiunea supremă.

Alegerea Guvernării Creatorului, în loc de puterea lui PAR - OH, este alegerea individuală a omului. Forţa Par-oh atrage şi întareste pe om să se concentreze numai pe distracţii, spre care il atrage, şi cu răsplata pe care o promite. Omului nu-i este greu să înţeleagă principiul acţiunii egoiste şi a recompensei conţinute în ea, principiu care are parte de aprobarea generală a opiniei publice, a familiei şi a rudelor. De aceea omul, corpul său, se grăbeşte să întrebe „cine este Creatorul, de al cărui glas trebuie să ascult si ce răsplată are această muncă? De aceea are dreptate cand spune că el nu este capabil de acţionare contra propriei naturi, iar Adam - omul nu trebuie de loc să pornească contra naturii sale. Trebuie doar să creadă că numai Creatorul trebuie să-l transforme.

De la naşterea spirituală, prin Torah vei lucra, suferinţele dragostei, şi pană la revelarea Luminii Creatorului.

Descoperirea luminii în om,se numeşte VIAŢA. Momentul în care omul începe să simtă Creatorul în mod permanent, este clipa naşterii sale spirituale. Dar,contrar lumii noastre, în care omul doreşte în mod natural a trăi, omul care vrea să trăiască în lumile spirituale, trebuie să-şi mărească singur dorinţa spre viaţa spirituală. Aceasta, potrivit cu principiul că „proporţia ncesităţii pentru plăcere va determina proporţia voluptăţii care va fi primită". De aceea omul este obligat să studieze ŞTIINŢA CABALA, pentru revelarea Luminii, revelarea Creatorului în calitatile sale.

Dacă nu ar fi ajuns la aceasta, el s-ar chinui, ar fi cuprins de amărăciune. Această stare se numeşte „ CHAYEI ŢAAR TIHYE" „sau vei trăi în suferinţă". Dar este obligat să continue lucrul său, pentru a crea bazele denumite" beTORAH ATA AMEL", sau „vei munci prin Torah". Aceasta, în paralel cu suferinţele din cauza ascunderii Creatorului, care se intensifică, pană la un moment în care îi apare în faţă Creatorul. Aceste torturi, se numesc suferinţe „din dragoste", sau „yisurey ahava", şi ele sunt demne de invidie; Creatorul i se revelă acelui Mekubal, al cărui sac al durerilor este plin.

Metoda lui „Baal Şemtov", de a convinge oamenii să-şi aleagă calea spre viaţa spirituală. Metoda Eticii.

Pentru a realiza o afacere, este nevoie cateodată de intervenţia unui agent care să ajute vînzătorului să difuzeze informaţia despre o rară ocazie, şi de o marfă la un preţ nemaipomenit. Metoda eticii se bazează pe acest principiu, comercial. Ea explică oamenilor că toate plăcerile acestei lumi sunt imaginare, fără valoare. Deci omul în căutarea vieţii spirituale nu pierde nimic renunţand la aceste plăceri, ci are de caştigat plăceri spirituale cu valoare reală. Metodica lui „Baal Şemtov" este diferită: el pune accentul pe marfa pusă în vanzare:omului i se dă de înţeles cat de infinită este valoarea spiritualităţii,fără a scădea din importanţa delectărilor acestei lumi. Totuşi, el recomandă renunţarea la acestea din urmă, pe motivul că plăcerile spirituale ar fi mult mai presus decat cele materiale.

Malkhut De-EynSof - Regatul Infinitului

Dacă ar fi fost posibil să rămanem în egoism şi să primim atat plăceri spirituale, cat şi plăceri materiale, omul şi-ar fi crescut dorinţele din ce în ce mai mult, paralel cu îndepărtarea sa calitativă, treptată de Creator. Într-o astfel de realitate, omul nu ar fi simţit pe Creatorul său, şi nu ar fi simţit ruşinea de a primi plăcerile. Această stare este cea a Sufletului General - NEŞAMAH KLALIT, în momentul emanării sale: Malkhut DE-EYN-SOF - Regatul infinitului.

Atingerea perceperii Creatorului prin detaşare şi evaziune din trup

Avem posibilitatea de a percepe Creatorul şi de a ne delecta prin El, numai dacă devenim identici prin calităţi cu El. Dar egoismul nostru se împotriveşte la acest lucru: „ce voi caştiga din această muncă în care am investit atatea forţe?" „De ce să cred că cineva deja a atins lumea spirituală?" „Oare este adevărat ceea ce spun cei Mekubalim, că este posibilă atingerea sferelor spirituale, şi a-L cunoaşte pe Creator ?" "Oare un om obişnuit , ca mine poate atinge acest lucru?"

Toate argumentele egoismului sunt adevărate în ceea ce-l priveşte, omul nu este capabil de atingerea unei gradaţii spirituale cat de mici fără ajutorul Lui. Ajutorul Creatorului este exprimat prin realizarea imensităţii şi atotputerniciei Lui. Dacă grandoarea Creatorului ar fi fost aparentă în lumea noastră, toţi am fugi spre El, şi am face pe placul Lui, chiar fără a fi plătiţi, cu toţii am fi în situaţia de „maşpiah al menat lehaşpiah", adică a dărui de dragul de a dărui.

Însă, dat fiind că această măreţie este inaparentă, - „şechintah be galutah", omul nu poate face nimic doar de dragul Creatorului. Mintea se apreciază numai pe sine, corpul, şi nimic în afara lui, astfel corpul fiind cel mai important, pentru ce să aleagă a lucra de dragul altcuiva, în loc de a se delecta prin plăcerile corpului. În lumea noastră, numai copiii sau cei slabi de înger lucrează fără salariu. Copiii progresează prin acest lucru, iar bolnavii se întremează, reabilitează prin lucru.

Plăcerea este urmarea unei dorinţe care a precedat-o. Omul care posedă totul, neavand nici o dorinţă, nu va putea ajunge la plăcerea pe care o aduce numai o împlinire a dorinţelor, de aceea nu este fericit, ba e chiar nenorocit.

Dacă am măsura fericirea prin bogăţie şi posesii, vom conclude că cei mai fericiţi sunt cei săraci, care se pot entuziasma de orice !

Astfel, Creatorul nu ne apare dintr-o dată, pentru ca omul să-şi creeze în el nevoia faţă de El. Cand un om DECIDE să păşească pe calea care conduce spre Creator, în loc de calea spre satisfacţie şi voluptate, va avea parte de nu puţine suferinţe în urma acestei decizii.

Durerile sunt destinate să aprofundeze credinţa omului în bunătatea şi atotputernicia Creatorului, prin „credinţa deasupra raţiunii”, adică împotriva sentimentelor şi ideilor sale. Intenţia este ca omul să se ridice dasupra propriilor suferinţe, concentrandu-se pe însemnătatea spirituală a scopului Creaţiei, şi pe drumul pe care vrea să-l urmeze - împotriva dificultăţii inimii şi a minţii de a îndreptăţi această alegere prin argumente logice.

Nu este voie să ne minţim spunand că suferinţele prin care trecem nu ar fi suferinţe. Totuşi nu este potrivit să ne aşteptăm imediat la descoperirea Creatorului, ca răsplată pentru durerile suferite. Ideile şi faptele omului trebuie să treacă dincolo de persoana sa şi de căutarea căilor de evadare din suferinţă. Astfel paralel cu „deconectarea” de trup, trebuie să ne străduim să percepem Creatorul şi scopul său. Omul trebuie să primească suferinţa ca o condiţie sine qua non pentru creşterea credinţei în Providenţa Divină şi în necesitatea de a face totul pentru Creator. Atunci va avea parte de revelarea Creatorului, şi la perceperea Luminii Creatorului, deoarece El apare doar în dorinţe altruiste. Creatorul ni se reveleaza în idei lipsite de egoism, detaşate de sine, pentru că doar idei exterioare , altruiste, creează identitatea dintre om şi caracteristicile Creatorului - hiştavut ha-ţurah. În măsura în care omul pretinde să i se dea viaţa, să fie salvat din tortură, iată el este încă sub stăpanirea egoismului. Însă pe măsură ce va aduna forţe să-i mulţumească Creatorului pentru aspectele pozitive din viaţa lui, va avea şanse ca Creatorul să i se dezvăluie ca REVELARE INDIVIDUALĂ - „hitgalut pratit şel ha-Boreh”.

Este dificil de acceptat faptul că suferinţa este ajutorul dat de Creator, decat dacă avem „credinţa deasupra raţiunii”

Trebuie să ţinem minte că „neaparenţa” Creatorului şi suferinţele, sunt de fapt rezultatul învelişului egoist al omului. De la Creator primim doar plăcere, dar condiţia pentru a o percepe este atingerea altruismului, prin părăsirea totală a egoismului - prin crearea „vaselor” „credinţei deasupra raţiunii”. Cine nu merge pe acest drum, suferă la nesfarşit,

După ce a investit atatea eforturi în studiu şi în munca spirituală, omul se

aşteaptă bineînţeles la răsplata potrivită. Dar iată, în locul acesteia, are parte de situaţii dificile şi dureroase. Pe o anumită gradaţie spirituală, a beneficia de plăcerea provenită din altruism, este cu mult mai dificil decat a renunţa la plăceri materiale, egoiste, prima fiind cu mult mai puternică. Este greu să acceptăm faptul că durerile reprezintă ajutorul dat de Creator. Corpul ţipă „ajutor, salvaţi-mă”, dar numai ajutorul Său îl poate salva pe om din dificultăţile vieţii. Nu are rost să cerem rezolvarea acestor probleme, ci trebuie să pretindem de la Creator să ne dea „credinţa deasupra cunoaşterii” - emunah lemaalah me ha-daat”. Deci trebuie să cerem puterea de a accepta acţiunile Creatorului, chiar dacă sunt opuse necesităţilor materiale ale trupului; trebuie să ne rugăm pentru a primi puterea de a crede că totul este sub guvernarea Creatorului, El fiind cel care creează situaţiile noastre, anume pentru a ne face să progresăm spiritual. Pe drumul spre asocierea spirituală cu Creatorul, mekubalul trece prin situaţii dificile, suferinţe sufleteşti, fizice, etc. Dar cand devine capabil a crede prin „emunah lemala mihadaat”, că aceste suferinţe au ca scop dorinta Creatorul să-l tragă la El, el va reuşi să accepte situaţia sa. Prin acceptarea situaţiei sale şi cand nu va mai dori să-şi schimbe starea prezentă cu voluptăţile egoiste, **atunci** i se va revela Creatorul în toată Splendoarea şi Imensitatea Lui.

Sufletul trece dintr-un corp în altul, precum noi schimbăm hainele

Este scris că trupul nostru nu este decat o îmbrăcăminte efemeră pentru sufletul etern, care coboară de Sus; procesul de moarte şi renaştere se aseamănă cu schimbarea hainelor din lumea noastră, sufletul trece dintr-un corp într-altul precum noi ne schimbăm hainele.

Omul este scopul Creaţiei, şi el simte durere şi bucurie, mica sau mare. Prin comparaţia de mai sus putem constata enormitatea proceselor spirituale din care facem parte în timp ce mai suntem în corpul fizic. De asemenea putem învăţa despre imensitatea forţelor spirituale şi a plăcerilor spirituale pentru care suntem pregătiţi de Creator.

Recunoaşterea imensităţii Creatorului ajută la progresul spiritual

Creatorul îi trimite omului sentimente grele, pentru a-l transforma în altruist atat în gandire cat şi prin fapte. Astfel de sentimente au menirea să-l conducă la recunoaşterea inferiorităţii şi lipsei totale de valoare a situaţiei egoiste, josnice, pentru ca în urma acestei constatări să ajungă să dorească

permanent doar ceeace Creatorul vrea, şi să respecte legile lumii spirituale, pe care le îndreptăţeşte - “lehaţdik” - a îndreptăţi. De aici numele de Ţadik - Cel Drept.

Dorinţa de a se asemăna cu Creatorul se poate naste din suferinţe, sau din realizarea atotputerniciei Creatorului, a măreţiei, a imensităţii Lui.

Cand această dorinţă izvoreşte din sentimentul măreţiei Creatorului, omul alege şi cere să meargă pe calea Cabalei. În fiecare faptă a sa trebuie să se afle INTENŢIA de a realiza măreţia Creatorului, pentru a sublima sufletul său şi a se înălţa spiritual. Pentru a progresa spiritual omul este obligat, pe fiecare gradaţie spirituală, să urmărească să dezvolte recunoaşterea grandorii Creatorului; el trebuie să simtă şi să realizeze că are nevoie de recunoaşterea din ce în ce mai aprofundată a măreţiei Sale, atat pentru a-şi păstra nivelul spiritual la care a ajuns, cat şi pentru a înainta.

ŢADIK be-emunato yihye: cel drept va trăi în credinţa sa

Valoarea unui cadou se apreciază prin importanţa care i se acordă celui care l-a dăruit. Uneori aceasta valoare este mult deasupra valorii reale. De exemplu, o bagatelă care a aparţinut unui om de faimă poate atinge preţuri astronomice.

Cu cat este mai mare credinţa omului în Creator - Boreh, cu atat va creşte în ochii săi valoarea Torei, Studiul Cabalei.(Torah egal Ştiinţă, Studiu, Lumină). Ori de cate ori, prin liberă alegere, îşi adanceşte credinţa în Creator, în măsura credinţei, omul realizează esenţa spirituală a Torei, şi valoarea sa autentică. De fiecare dată, urcand la o nouă gradaţie, re-primeşte - iar şi iar - Torah de la un Creator ca şi „reînnoit” ,aparţinand de gradaţii din ce în ce mai superioare.

Acest lucru este descris în contextul ascensiunii spirituale, cel drept avand parte de fiecare dată de o nouă revelare a Luminii Creatorului. Intensitatea credinţei sale determină intensitatea Luminii percepute: Ţadik va trăi în credinţa sa.

„Răzbunarea Creatorului” - Victoria asupra Egoismului

Cand omul vrea să respecte legile spirituale, curand va întampina o rezistenţă aprigă din partea dorinţelor şi a gandurilor. Acestea îi şterg non

stop ideile despre „eyn od milvadoh” - nu este nimeni înafară de El” şi se împotrivesc concepţiei, grele de acceptat, cum că suferinţele sunt trimise anume de Boreh pentru om. De aici, mintea sa şi dorinţele sale nu acceptă urmarea regulilor altruiste impuse de legile spirituale. Toate acestea sunt rezultatul lipsei reverenţei - YIR-AH - omului faţă de Creator.

Omul poate fi educat să urmeze orice reguli în viaţa materială, dar nu poate fi educat să atribuie faptelor sale o intenţie altruistă, de voie. Naturii egoiste a omului îi este greu să accepte ca de la sine înţeles executarea INTENŢIEI altruiste, la fel cum accepta efectuarea tuturor acţiunilor din viaţa de toate zilele.

Deconectarea de forţele răului are loc odată cu realizarea faptului că lupta decurge în cadrul însuşirilor egoismului, opuse Creatorului. Omul pare a ieşi din dorinţele propriului trup, prin despărţirea şi îndepărtarea lor, din gandurile sale. Dacă aceste dorinţe reapar, omul li se adresează ca unui duşman, desconsiderindu-le, învingandu-le, împreună cu egoismul, care le-a trimis. Aceasta este „răzbunarea" Creatorului, metoda victoriei asupra egoismului. Locul este liber de egoism, şi poate fi ocupat prin dorinţe, ganduri, scopuri şi intenţii noi - Altruiste.

Instinctul Răului şi „reCunoaşterea Răului.

În timpul studiului cabalei,omul nu vede în acţiunile sale nici un avantaj pentru sine, din această cauză el suferă şi astfel se poate conclude că acesta este Instinctul Răului, care îl domină. Proporţia în care „recunoaşte răul” depinde de măsura în care suferă de faptul că nu mai este atras de spiritualitate, negăsind nici un profit din ea. Cu cat suferă mai mult de starea în care se află - in fundul prăpastiei - cu atat este mai intensă „cunoaşterea răului”. Dacă omul înţelege cu mintea, că deocamdată nu poate înainta spiritual, dar nu-i pasă de acest lucru, înseamnă că acest om nu are încă „instinctul rău”, adică nu suferă de rău, deocamdată. Dacă se simte rău, este nevoit să scape de acest sentiment prin rugăciune şi prin „credinţa deasupra raţiunii”.

Ştiinţa Cabala ne ajută să ne eliberăm de subjugarea faţă de egoism, „barati yeţer rah, barati lo Torah tavlin”

Este scris: „am creat instinctul rău, i-am generat Torah condiment”. Condimentul este adaosul care dă gust, făcand bucatele demne de a fi mancate. Esenţa Emanaţiei este Răul, Egoismul. Torah este suplimentul său, care face posibilă folosirea răului.

Scopul Creaţiei este a face bine celor creaţi. Din acest motiv le-a fost introdusă creaţilor dorinţa de a se delecta. Această dorinţă a celui creat - nivrah - are menirea să confere plăcere fără senzaţia de ruşine în timpul delectării. Ruşinea este înlăturată prin ideea în **nivrah,** de a primi plăcerea de dragul Creatorului, nu pentru el însuşi

Însă, ce avem noi de oferit Creatorului pentru a-i face plăcere? Creatorul ne-a dăruit Torah, Cabala şi legile ei, legile sferelor spirituale,ca să le îndeplinim de dragul Lui, şi Ea, Torah este plăcerea care nu poate fi atinsă de ruşine. Dacă Creatorul nu ne-ar fi dat legile, noi nu aveam cum să ştim care este voinţa SA.

Din momentul în care omul urmează legea spirituală pentru a aduce bucurie Creatorului, el devine egalul Creatorului care oferă plăceri şi bucurie omului, prin fapte şi prin calităţi. Creatorul doreşte ca noi să-i dăruim, precum El ne dăruieşte nouă, şi ca ruşinea să nu ne distrugă bucuria plăcerilor primite.

Dorinţa spirituală, dorinţa care conţine toate condiţiile necesare pentru acceptarea Luminii, defineşte plăcerea primită. Dorinţa defineşte categoria plăcerii şi mărimea ei. Dat fiind că Lumina Creatorului conţine totul în ea, fiecare dorinţă a noastră pentru ceva anume ar fi o alegere specifică din totalitatea Luminii, alegere potrivită cu ceea ce noi dorim. Intensitatea dorinţei defineşte mărimea plăcerii. Creatorul a dat anume 613 acţiuni - reguli care trebuiesc urmate pentru corectarea răului din noi, şi pentru transformarea răului în bine. Deoarece El a creat dorinţele de a se delecta din 613 fragmente, piese, fiecare regulă-faptă corectează o anumită însuşire; de aceea e scris: ”am creat răul, şi i-am creat Torah, condiment”.

Se pune întrebarea: de ce să mai urmăm legile corectării, după îndeplinirea corectării răului? Într-adevăr, legile corectării ne-au fost date pentru acea perioadă în care suntem sclavii egoismului, fără posibilitatea de a dărui nimic Creatorului. Din acest motiv, în urma discordiei, antitezei dintre însuşirile noastre şi ale Creatorului, noi ne aflăm departe. În această perioadă, cele 613 fapte ale corectării ne dau forţa necesară evadării din sclavia egoismului. Despre acesta spune Creatorul: am creat răul, i-am creat condiment - TORAH.

După ce şi-a îndeplinit omul corectarea, el se află în „egalitatea formei” cu calităţile şi dorinţele” Creatorului, reunit cu El, omul are parte de Lumina Torei. Lumina Torei transformă cele 613 fapte ale corectării în Corpul său

Spiritual, „vasul” sufletului său, şi în fiecare din ele primeşte Lumina Delectării”. Astfel sunt transformate acţiunile spirituale ale corectării, într-un „LOC” pentru acceptarea plăcerii, adică ”vas „ pentru primirea Luminii.

Linia de Dreapta - lumina “chasadim”, a dăruirii, şi Linia de Stanga, Lumina “hochmah”, a Înţelepciunii

Kav yemin - linia dreaptă, sau Chafeţ chesed, este o gradaţie spirituală „MICĂ”, sau KATNUT - micime. Omul aflat în această situaţie de MICIME, nu are nevoie de Lumina Corectării, deoarece nu simte că ar avea rău în sine, nu este conştient de egoismul din el. Dacă nu are nevoie să se corecteze, nici de linia stangă nu are nevoie, aceasta constand din autoanaliză şi criticism. Aflat pe Linia Stangă, omul se cercetează pe sine, ce anume doreşte de la el însuşi, de asemenea de la Creator, Boreh; clarifică în sine dacă înţelege ce înseamnă TORAH, şi dacă se apropie de Scopul Creaţiei. După ce i se clarifică adevărata sa situaţie, el este obligat să o includă în linia dreaptă a sa, adică se bucură de ceea ce are, mulţumindu-se de situaţia atinsă, ca şi cum ar avea tot ceea ce îşi dorea.

„LINIA STANGĂ” îl face să sufere pe om ca rezultat al unei LIPSE - “machsor”, şi îl îndeamnă pe om să se întoarcă spre Creator, spre a-I cere ajutorul. În „LINIA DREAPTĂ, situaţie în care omul nu mai doreşte nimic pentru sine, există doar Lumina Chasadim, adică plăcerea prin „Echivalarea Calităţilor” spirituale. Aceasta nu este încă situaţia ideală - “muşlam”, pentru că nu conţine DAAT - cunoaşterea totală a Creatorului - hasagat haBoreh.

Linia Stangă în sine, nici ea nu conţine perfecţiunea, pentru că lumina - hochmah nu poate ilumina decat în prezenţa „identităţii formei” spirituale a Luminii cu a „vasului”. Egalitatea formei conferă lumina dăruirii, aflată în linia dreaptă; dorinţa de a primi ceva nu se află în linia dreaptă, astfel nu se poate înainta spiritual; dorinţele toate sunt aglomerate în linia stangă, dar prin egoism nu se poate realiza scopul dorit. Rezultă că trebuiesc asociate ambele calităţi, linii şi atunci OR HOCHMA - plăcerile liniei stangi se vor îmbrăca în LUMINA CHASADIM, a altruismului, din linia dreaptă.

Mai multe despre munca în Linia Dreaptă şi LINIA Stangă

Chiar şi omul aflat în egoismul său poate găsi loc pentru munca în linia dreaptă şi linia stangă. Acest om nu este domn peste dorinţele sale, ci dorinţele îi dictează ideile şi comportamentul. El nu poate fi satisfăcut prin lumina Chasadim, lumina echivalării dintre el şi Creator. De asemenea, el nu se poate reumple deocamdată prin „OR CHOCHMAH" - lumina înţelepciunii, lumina Cunoaşterii Supreme: HASAGAH ELYONAH. Singurul lucru în puterea lui este de a chema in ajutor „LUMILE, SFERELE, şi VASELE".

În această etapă, numai studiul cabalei poate dezvolta în om dorinţa de a se apropia de Creator, prin studiul lumilor spirituale şi a activităţii lor. În timpul studiului omul este umplut cu voinţele obiectelor spirituale despre care învaţă şi atrage asupra sa abundenţa influenţei lor, deşi nu percepe această influenţă, fiind lipsit de perceptia spirituală. Dar, forţele spirituale acţionează asupra omului cu condiţia ca acesta să dorească a se apropia de Spiritualitate, prin crearea asemănării calităţilor lor. Doar cu această condiţie atrage omul asupra sa lumina înconjurătoare care îl sublimează. Mulţi încearcă să studieze kabala fără o îndrumare atat de necesară.

Aceştia pot acumula informaţii şi să discute cu eleganţă despre cele citite, dar nu ajung la perceperea prin simţuri, a esenţei celor studiate.

În general, cunoştinţele celor care studiază pentru a şti, sunt mult mai mari decat ale celor interesaţi a atinge spiritualitatea.

Dar numai cei care se ridică pe gradaţiile spirituale, oricat de mici, îşi îndeplinesc menirea în lumea aceasta, prin însuşi efortul muncii depuse. Dimpotrivă cunoştinţele şi memorizarea acelora care învaţă de dragul de a şti, le întăresc egoismul şi măresc şi mai mult distanţa de scopul adevărat.

Torah pote fi elixirul vieţii sau drogul morţii - sam ha-chayim o sam ha-mavet.

Începătorul în studiul Cabalei, nu poate distinge pe cel MEKUBAL autentic, de cel ce studiază Cabala doar ca informaţie. Pentru începător, munca prin cele trei linii nu este prin acceptarea Luminii Superioare, precum se întamplă cu cei aflaţi deja în sferele spirituale, ci aceasta se rezumă la analiza propriei situaţii: Pe linia dreaptă sau „chesed" sau „credinţa deasupra raţiunii", omul se bucură de partea lui, de destinul său, şi de ceeace-i oferă Ha-Boreh,Creatorul. Această stare nu reprezintă adevărata „linie dreaptă", pentru că lipseşte linia stangă. Deci, abia după ce omul va avea puterea să se examineze şi să-şi critice atitudinea şi să-şi socotească succesele, doar

după ce va fi în stare să analizeze scopul autentic al vieţii sale, rezultatele la care se aşteaptă de la munca depusă - atunci si numai atunci i se va forma „Linia Stangă”.

Înţelesul scopului creaţiei este lucrul cel mai important. Omul descoperă că acest scop este ca el, omul să primească toate bucuriile Creatorului, dar înţelege că nu a atins deocamdată această etapă.

Pe parcursul studiului, omul descoperă că acest lucru este posibil doar cu condiţia echivalării calităţilor cu ale Creatorului. De aceea este obligat să-şi critice dorinţele, şi să le examineze în mod obiectiv - pentru a aprecia măsura în care este detaşat de egoism, şi de dragostea celor din afara lui, sau ZULAT, (zulat - în afară)

MUNCA în CELE TREI LINII

Cand un student observă că se află cufundat cu totul în dorinţele sale egoiste, fără a înainta spre ţinta dorită, el devine plin de disperare. El realizează că nici nu a înaintat, iar dorinţele egoiste i-au crescut în aşa măsură încat plăcerile dispreţuite deja, îl tentează din nou, cu intensitate. În această situaţie nici nu poate studia cu bucurie, nici nu poate înfăptui acţiuni de „haşpaah”, dăruire, astfel, studentul nefericit se revoltă împotriva scopului Creaţiei, regretand ca investit atatea eforturi.

Această situaţie se numeşte „kav smol” - „linia stangă”, pentru că omul are nevoie de TIKUN - corectare. El îşi simte vidul, şi trebuie să treacă la „kav yemin” - linia dreaptă”, pentru a deveni împăcat cu sine şi deconectat total de propria condiţie.

Înainte de a fi devenit nemulţumit, el era de fapt într-„o linie”, neavand a doua linie, cea a autoanalizei. Dar dacă, realizandu-şi imperfecţiunea, pe linia stangă, reuşeşte să revină, în ciuda ei la sentimentul original de armonie cu sine, de perfecţiune - deci la linia dreaptă - se pot descrie deja 2 linii prin care omul lucrează spiritual: „linia dreaptă” şi „linia stangă”.

Drumul spre distrugerea egoismului, spre ieşirea din cadrul meschin al propriilor interese este edificat pe fundamentul liniei drepte. Cand afirmam că omul trebuie să se detaşeze de egoismul său, ne referim la micile dorinţe ale corpului, efemere, imprimate în noi de Sus, dar nici într-un caz nu pentru a deveni ţelul vieţii noastre, ci doar urmarim scopul ca ele sa fie date la o parte în favoarea plăcerilor spirituale superioare, eterne,în favoarea unicului scop important în Univers, întalnirea cu Creatorul.

Totuşi omului îi este greu să renunţe la dorinţele şi ideile lui, pentru că el nu simte nimic, decat propria sa fiinţă. Singurul lucru care este în puterea sa, este de a crede în existenţa Creatorului, care e Atotputernic, şi în scopul propriei sale creaţii şi în necesitatea de a-şi atinge scopul, în ciuda opoziţiei corpului. Omul este obligat să creadă deasupra oricărei raţiuni, sau cunoaşteri sau priceperi ale noastre, prin „Emunah Lemalah Meha-Daat" - „Credinţa Deasupra Raţiunii".

Tocmai urmand drumul „liniei de stanga" ajunge la conceperea acestei realităţi. Omul este fericit de a fi fost ales pentru a îndeplini voinţa Creatorului, deşi nu percepe exact plăcerea provenită din aceasta. Totuşi este plin de recunoştinţă pentru cadoul, dăruit lui, în mod special, de Creator, bucuros de a-i urma voinţa, nu de dragul propriei delectări şi nu în conformitate cu educaţia primită.

Omul înţelege că tot ceea ce îndeplineşte este împotriva propriului corp, propriei dorinţe. Deci, în interiorul său el este deja devotat Creatorului, nu este de partea corpului propriu. El crede că totul vine de la Creator, şi că tot ce i se întamplă este expresia raportului deosebit al Creatorului faţă de el. Omul apreciază cele dăruite lui de Creator, entuziasmandu-se de parcă ar fi atins cele mai înalte piscuri ale cunoaşterii spirituale.

În acest caz, prima este „Linia Dreaptă" a perfecţiunii, a împăcării. Bucuria omului nu-şi are originea în situaţia sa reală, ci în raportul Creatorului faţă de el, care i-a permis efectuarea unor acţiuni dincolo de meschinăria sa egoistă. În această situaţie, omul este pregătit să primească de Sus Iluminarea spirituală, deşi mai este înlănţuit de Ego. Dat fiind că în dorinţe egoiste nu poate pătrunde Lumina superioară, această Lumină este periferică, înconjurandu-l pe om, rămanand în afara lui, ca „OR MAKIF".

Lumina înconjurătoare, „OR MAKIF" ,conferă omului contactul cu spiritualitatea, şi conştientizarea valorii enorme a acestei legături, oricat de minusculă, pe care a început să o construiască, cu Creatorul. El trăieşte sentimentul iluminării, cu o voluptate intensă, văzand în ea un cadou uriaş; totuşi, este obligat să-şi reamintească faptul că nu este încă în stare de aprecierea reală a valorii Luminii.

Linia dreaptă este numită şi LINIA ADEVĂRULUI: omul percepe foarte clar că nu se află încă în lumea spirituală, şi linia dreaptă nu minte. El îşi spune că totul vine de la Creator, şi i se cuvine, chiar în momentele cele mai amare. Impotriva a ce simte, prin „credinţa deasupra raţiunii", el realizează că a atins un lucru de mare valoare, şi acest lucru este comunicarea sa cu Creatorul.

Deci, „Linia Dreaptă" este total construită pe baza recunoaşterii lipsei de realizare a spiritualităţii, prin sentimentul modestiei şi a deprecierii sale, prin

detaşarea de ganduri egoiste: ”nu contează ce am, ci doresc doar ceea ce Creatorul vrea”. Acest sentiment ajunge la o astfel de intensitate, încat omului i se pare că are tot ce şi-a dorit.

Omul poate să-şi spună că are parte de o atenţie deosebită din partea Creatorului, spre deosebire de ceilalţi oameni, care se ocupă de socotelile meschine şi de problemele materiale. Totuşi, acestea nu aparţin de „credinţa deasupra raţiunii”. Dacă doreşte să bazeze bucuria sa şi sentimentul perfecţiunii pe credinţă, omul trebuie să nutrească sentimentul importanţei nesfarşite a spiritualităţii: să-şi declare, să afirme, că activitatea sa este de importanţă capitală, iar el este fericit şi satisfăcut cu ceea ce posedă.

„KAV SMOL”, linia stangă,constă din examinarea critică, în ce priveşte autenticitatea iubirii omului faţă de ceilalţi, faţă de semenii săi. Oare este capabil de fapte altruiste, oare este lipsit într-adevăr de pofta de a primi recompensă pentru munca sa? Dacă va remarca faptul că nu poate renunţa la interesele sale egoiste, nici înt-o mică proporţie, omul nu are altă alegere, decat să invoce ajutorul Creatorului. Astfel „Linia Stangă” readuce omul la Creator.

„Linia Dreaptă” permite omului să-l mulţumească Creatorului pentru sentimentul de perfecţiune care izvoreşte din perceperea calităţilor Creatorului. Această linie nu conduce la percepţia adevăratei stări în care se află, cu lipsa ei de spiritualitate; de aceea linia dreaptă nu conduce pe om la pretenţia de a fi sprijinit de Creator, sprijin fără de care nu poate avea loc progresarea spre atingerea LUMINII SCOPULUI CREAŢIEI - MATARAT HA-BRIYAH.

În schimb, ”Linia stangă” permite omului aprecierea adevărată a situaţie sale deznădăjduite, şi de aici încercarea de a o depasi, care trezeşte în el nevoia de a se ruga pentru ajutorul Creatorului. El realizează faptul că numai forţe supra naturale îl mai pot ajuta. Astfel „Linia Stangă” este absolut necesară pentru realizarea scopului său.

Dar, cele două linii trebuie să fie echilibrate, iar atunci va apare „Linia de Mijloc”, care le reuneşte pe cele două într-una singură. Dacă una din linii este mai mare, nu va permite reunirea, ea fiind cea care se simte mai puternic necesară. Liniile trebuie să fie echivalente.

Pe baza formării celor 2 linii, omul poate primi de Sus Linia mijlocie, LUMINA SUPERIOARĂ - OR ELYION”, care este revelată şi percepută în sentimentele din cele două linii.

Linia dreaptă care conferă sentimentul de perfecţiune, exprimă perfecţiunea Creatorului. Totul este perfect în lume, exclusiv egoismul. Linia stangă permite criticarea situaţiei omului, permite strecurarea unui sentiment

de îndoială, de lipsuri. Linia stangă nu trebuie să depăşească linia dreaptă, sub nici o formă!

Linia dreaptă trebuie să fie exprimată cu o astfel de intensitate încat să dea sentimentul că nu se mai poate adăuga nimic fericirii prezente. Omul este în stare de perfecţiune, şi toate socotelile, calculele sale exclud propriul interes, el fiind de partea Creatorului, şi nu mai are nevoie de nimic altceva pentru a fi fericit.

Transferul de la linia dreaptă spre linia stangă şi viceversa, trebuie efectuat în mod conştient, prin reguli în prealabil hotărate. De exemplu, trebuie decis timpul exact şi perioada de timp în care se va afla într-o anumită linie, şi trecerea la linia opusă; trecerea de pe o linie la cealaltă nu se pot lăsa în voia unor decizii repezite, sau a stării de spirit. Uneori, ajungand la linia stangă, omul descoperă că nici nu progresează spiritual, ba a şi regresat în viaţa personală, iar egoul i-a devenit şi mai puternic.

Această situaţie necesită imediata întoarcere spre Creator, prin cerere şi rugăminţi de a fi CORECTAT - Tfilah le-Tikun. Această situaţie este descrisă în legenda despre „IEŞIREA DIN EGYPT”- adică ieşirea din egoism, care are loc numai cand omul a ajuns în starea cea mai decăzută, a 49-a treaptă a „dorinţelor impure”, „reţonot tmeim”. Numai acolo, atunci, omul recunoaşte adancimea adevărată a egoismului său, răul din el. Această cunoştinţă îl aduce la implorarea ajutorului Creatorului. Şi abia atunci Creatorul îl înalţă, dăruindu-i Linia Mijlocie. Adică îi dăruieşte SUFLETUL - NEŞAMAH.

O dată cu trecerea la Linia Mijlocie, începe a fi iluminat de Sus prin Lumina Creatorului, care îi dă forţa să treacă la altruism, să se „nască” în lumea spirituală.

Pentru realizarea Scopului Creaţiei, este nevoie de o mare putere de voinţă, chiar de foame, fără ea este imposibilă pătrunderea in profunzimea voluptăţilor trimise chiar de Creator, iar fără a trăi plăcerile, nu vom produce BUCURIE CREATORULUI - „NAHAT RUAH LABOREH”.

Avem nevoie de egoismul CORECTAT, pentru a NE DELECTA DE DRAGUL CREATORULUI - „lehenot lemaan haBoreh”

De la frica în lumea aceasta, de origine închipuită, spre Frica plină de respect - Yir-at haBoreh - faţă de Creator.

De ce îi trimite Creatorul frică, omului? Doar nu este nimeni stăpan pe lume în afara Lui! Şi nu există duşmani şi forţe impure. Creatorul îi trimite sentimente de frică pentru ca omul caute sa descopere tocmai scopul acestei interventii a LUI.

FRICA are menirea să-l trimită pe om în căutarea izvorului, până ce ajunge la concluzia că totul îi este trimis de Creator. Dacă în urma acestor căutări frica nu dispare, omul trebuie să transfere acest sentiment de sub controlul său, la controlul, stăpanirea Creatorului. Deci, în aceeaşi măsură în care corpul său tremură de frică dintr-un motiv din această lume, tot astfel corpul său trebuie să se înfioreze de Atotputernicia Creatorului.

De la altruismul pur şi echivalarea calităţilor, la acceptarea plăcerilor de dragul Creatorului.

Cum poate omul să-şi examineze gradul spiritual? Cand se simte sigur pe sine şi satisfăcut, nu simte nevoia Creatorului, încrezandu-se în propriile puteri. Cu alte cuvinte este plin de sine, egoist, şi departe de Creator. Dar cand este pierdut, lipsit de putere, el simte până în adancul inimii necesitatea de a-L avea aproape pe Creator care să-i fie sprijin. Înseamnă că situaţia în care omul este mai neajutorat, este situaţia favorabilă înaintării spirituale. Cand omul face un efort pentru a înfăptui o faptă bună, fiind satisfăcut de sine el cade imediat în plasa egoismului, neînţelegand că El i-a oferit ocazia pentru fapta bună. Astfel, doar măreşte puterea egoismului său.

Dacă omul se străduieşte zilnic să studieze şi să reflecteze asupra scopului creaţiei, dar totuşi el simte că nu înţelege de loc, iar înaintarea spre corectare este anevoioasă, omul înclină spre învinovăţirea Creatorului. Dar acest lucru nu-l avantajează, îndepărtandu-l şi mai mult de adevăr.

Omul care încearcă să gandească în mod altruist, pregătind activităţi altruiste, descoperă că trupul şi mintea i se împotrivesc cu vehementţă încercand să-l separe de această cale. Astfel îi apar mii de idei şi de probleme urgente, care îl sustrag, deoarece altruismul şi tot ce nu este legat de profitul propriu, este nenatural pentru om, iar mintea, nesuportand astfel de idei, încearcă imediat să le elimine.

Ideile privind renunţarea la ego ne apar foarte grele de suportat. Dacă totuşi ne este uşor, acesta e semn că nu suntem detaşaţi de interesul egoist de a profita în vre-un fel de ele, şi aceste idei care par altruiste nu fac decat să ne inducă în eroare. Metoda cea mai bună de a verifica proporţia de altruism în

intenţiile noastre, este aceea de a ne întreba dacă inima şi mintea sunt amandouă de acord cu intenţia.

Pe măsura în care inima şi mintea, “muha ve libah”, sunt de acord - suntem pe calea egoistă, nu altruistă, deoarece în acest caz corpul nu ni se împotriveşte, iar noi doar ne minţim.

Cand omul are ganduri desprinse de necesităţile materiale, imediat reapar obiecţiile: pt cine...,pentru ce...”lemi..., lemah...”? Este de înţeles un singur lucru: că nu sunt inima şi nici mintea cele care ni se împotrivesc în orientarea spre altruism, ci este însuşi Creatorul cel care înfăptuieşte în noi absolut totul, „Eyn od milvadoh”, „nu mai este nimeni în afară de El”, care ne împiedică în despărţirea de dorinţele egoiste; El ne atrage spre Sine ca să ne putem realiza adevărata natură şi ca să încercăm doar un singur lucru: să ne despărţim de aceste dorinţe şi idei, cu fiecare apariţie a lor.

Fără îndoială, la aceste încercări este supus doar omul care încearcă să ajungă la cunoaşterea calităţilor Creatorului, acela care este tentat sa evadeze din limitele corpului şi sa pătrunda cu forţa - lifroţ - în lumea spirituală. Acestor persoane Creatorul le trimite piedici, trăite ca idei şi dorinţe ale corpului, fapt care îl îndepărtează de spiritualitate.

Toate acestea sunt menite a-l obliga pe om să-şi aprecieze situaţia spirituală şi atitudinea faţă de Creator; să fie conştient de proporţia în care **îndreptăţeşte, maţdik,** acţiunile Creatorului, în ciuda argumentelor raţiunii; să devină conştient de măsura în care este furios pe Creator pentru faptul de a-l fi deposedat de plăcerile materiale, plăceri care devin dintr-odată şi mai atractive, dulci şi tentante corpului, care nu mai găseşte nici cea mai minusculă plăcere în altruism. Omul este pasibil de a nu vedea în obiecţiile corpului pe CREATOR, ca cel ce îi sădeşte aceste sentimente, pe langă altele. Dar Creatorul este cel care creează situaţiile şi sentimentele, şi de asemenea El creează şi reacţiile omului la cele ce simte şi i se întamplă. Astfel omul poate să ajungă a se cunoaşte : Creatorul îl învaţă, prin noi şi noi experienţe să se cunoască şi să vadă raportul său adevărat faţă de spiritualitate, şi îi creează dependenţa faţă de EL, aşa cum o mamă il învaţă pe propriul ei copilas. Cel mai greu de depăşit pe această cale, este conflictul a 2 forţe aflate în om; a 2 dorinţe, 2 păreri, două scopuri. Pe de o parte omul trebuie să ajungă la Echivalarea cu Calităţile Creatorului, „hiştavut ha-ţurah”; ca, pe de altă parte, singura dorinţă să devină, a renunţa la tot, de dragul Lui.

Însă am afirmat că El este total altruist, nu are nevoie de nimic, dorind numai să ne ofere sentimentul unei infinite delectări, şi acesta este chiar scopul Creaţiei. Dar aceste 2 scopuri sunt cu totul opuse: pe de o parte să ne delectăm la infinit, pe de alta, să dăruim totul Creatorului.

În prima etapă omul trebuie să se elibereze de toate ideile, dorinţele,

activităţile egoiste, transformandu-le în Pur Altruiste. Toate aceste dorinţele, idei, fapte ale omului egoist trebuie să evadeze din corp, acesta fiind, de fapt scopul pentru care Creatorul l-a zamislit pe om adaugandu-i egoismul . Abia, in acest moment, cand omul s-a debarasat de egoism si în el nu există nimic în afară de calitatile Creatorului - Nivrah - din moment ce omul transcende, deci, în afara trupului său, el întalneşe în mod necesar pe BOREH - CREATORUL.

După faza de Corectare a Creaţiei, şi atingerea „Identificării dintre calităţi" - hişţavut haţurah, omul începe să realizeze SCOPUL CREAŢIEI, care este acela de a Primi Plăcerea de la Creator. Omul percepe această plăcere ca fiind infinită, fără graniţele egoismului.

Înainte de corectare, omul nu posedă decat dorinţa delectării de sine. În funcţie de proporţia în care este corectat, el preferă dorinţa de a dărui, celei de a primi. Abia după ce şi-a îndeplinit corectarea, omul poate accepta delectarea infinită, nu pentru el însuşi, ci de dragul Scopului Creaţiei.

Această plăcere nu este egoistă, astfel nu produce sentimentul de ruşine, „nehema de kisufah", deoarece prin primirea plăcerii, care este atingerea şi perceperea Creatorului, omul este fericit de a aduce bucurie Creatorului său. De aceea, cu cat plăcerile pe care le primeşte, sunt mai mari, cu atat este mai mare bucuria Creatorului, şi ca urmare bucuria omului, de a fi produs plăcere Creatorului.

YOM - ziua, sau revelarea Creatorului, LAYLAH - noapte, sau ascunderea Creatorului

Duetul „Întuneric - Lumină" din lumea noastră îşi are originea, rădăcina spirituală in secvenţa „LUMINĂ - ÎNTUNERIC" sau ZI şi NOAPTE, în spiritualitate unde ele reprezintă sentimentul existenţei sau inexistenţei Creatorului, adică senzaţia Supravegherii sau neperceperea Supravegherii Creatorului.

Cand omul pretinde ceva de la Creator şi imediat primeşte ceea ce a dorit, el se află în situaţia de Lumină sau ZIUA; iar cand omul are îndoieli, nu percepe guvernarea divină şi pe Creator, atunci el se află în Întuneric sau Noapte. HESTER HABOREH, ascunderea Creatorului produce idei negative, îndoieli, adica sentimentul de întuneric, de noapte. Aspiraţia omului nu trebuie să fie cunoaşterea Creatorului şi a faptelor sale, care este egoistă.

Aspiraţia autentică este aceea de a dori a cere ajutorul Creatorului, care să-i dea forţe să meargă pe drumul împotrivirii la dorinţele egoiste, ale minţii şi corpului, deci să primească de la Creator o forţă mai mare a Credinţei,

care să depăşească forţele egoiste. De a primi forta enormă a credinţei, care să-i dea conşiinţa totală a Guvernării Absolute şi BUNE, a Creatorului, şi a Atotputerniciei Lui asupra întregului univers, a întregii Creaţii.

Omul trebuie să prefere în prima etapă **nu** să realizeze în mod clar pe Creator şi Guvernarea Sa, ci să-şi fortifice credinţa, să meargă prin „credinţa deasupra raţiunii". Aspiraţia sa trebuie să fie de a merge pe drumul împotriva corpului şi a minţii, doar prin forţele credinţei. Omul este nevoit să ceară forţe pentru a crede, de parcă ar fi atins Creatorul şi Supravegherea Sa. Posibilitatea de a se elibera de dorinţele corpului, se numeşte lumină sau ziuă. Omul aflat în LUMINĂ sau ZI, nu se teme a primi plăcere, are libertatea de a aţiona fără influenţa dorinţelor corpului, fiind eliberat de lanţurile corpului şi raţiunii.

Cand omul atinge o nouă natură, deci atunci cand este capabil de acţiuni fără legătură cu dorinţele corpului,Creatorul îi dăruie voluptatea Luminii Lui .

Strigătul din adancul inimii, deschiderea „porţilor lacrimilor" - şaarey hadmaot, şi intrarea în „ Palatul Creatorului ".

Uneori coboară asupra omului o senzaţie de „întuneric", el pierde sentimentul legăturii cu Creatorul, nu mai simte din partea Lui o atitudine specială faţă de el, şi se desparte de teama plină de reverenţă - yir-ah şi de dragostea pentru spiritualitate. Nu mai găseşte sens în ea. Atunci nu-i rămane decat să strige din profunzimea întunecimii şi a sufletului său către Creator, să-l fie milă de el şi să alunge norii negri care apasă asupra simţămintelor sale şi a gandurilor sale, ascunzand Lumina Creatorului.

Rugăciunea cea mai puternică este STRIGĂTUL din adancul sufletului şi ea soseşte numai după ce omul a ajuns la capatul puterilor şi a realizat faptul că intrarea în lumea spirituală este închisă, în ciuda eforturilor imense depuse, în ciuda experienţei enorme acumulate pe drum. Numai atunci cand omul ajunge la recunoaşterea faptului că singur Creatorul îi poate sări în ajutor, şi doar atunci, omul poate realiza strigătul interior şi rugăciunea adevărată pentru a fi salvat - „tfilah liyşuato".

Înainte de această gradaţie, nici un efort exterior nu-l va ajuta să ţipe sincer din profunzimile inimii către Boreh. Numai cand omul este sigur că toate căile îi sunt interzise, şi inchise, numai atunci i se deschid „PORŢILE LACRIMILOR -

ŞAAREY HADMAOT”; şi atunci el intră în Palatul Creatorului - HEYCHAL HA-MELECH.

Deci,după ce omul a încercat toate posibilităţile, singur, de a se înălţa spiritual, şi a eşuat, coboară asupra sa un întuneric absolut, care-i lasă doar o singură posibilitate: Creatorul însuşi trebuie să-l salveze! Dar cat timp se închide în armura egoului, şi cat timp nu sesizează în mod absolut că există o forţă care îl guvernează şi îl conduce, corpul său nu-i va permite să strige după Boreh. De aceea el este nevoit să facă tot ce îi stă în putere fără să aştepte un miracol de sus.

Nu este nici un motiv să stăm cu mainile încrucisate aşteptand minuni. Creatorul nu aşteaptă ca omul să ajungă la criză, fiind atunci nevoit să-l ajute, de milă. Ci, omul este obligat să muncească în mod constant, perseverand timp îndelungat, astfel acumuland experienţe, trăiri, sentimente, şi cunoaşterea naturii proprii. Această experienţă îl va convinge de necesitatea ajutorului Creatorului. Pe drumul acestor experienţe, pe calea spiritualităţii, Creatorul i se prezintă, iar omul realizează „hadaat ha-elyonah”, **cunoaşterea supremă**, în care percepe revelarea Luminii - „hitgalut Ha - Or”.

SFIRSIT

.

Linkuri importante:

www.kab.tv www.kab.tv/eng

www.kabbalah.info http://www.kabbalah.info/romkab/index.htm

www.kabtoday.com www.laitman.com

All Are One and One Is All

The way we perceive reality dictates all that we experience in life. So how do we know that we are not missing something that could have made our experience in this world a whole lot better?

Do our five senses really provide us with a picture of the world that surrounds us? Science has already proven a long time ago that they do not. It is clear to us that there are innumerable details that we simply do not perceive. So what are we really sensing?

Our Own Interpretation of Reality

First, let's remember how our five senses work. We will take our sense of hearing as an example. It may seem that sound waves actually enter our ears and somehow find their way into our brains. But, in fact, nothing could be farther from the truth.

When a sound wave meets our ears, it is abruptly stopped when it strikes the eardrum. This contact creates vibrations that are transformed into electrical signals, which are then relayed to the brain. Subsequently, our brain interprets those signals as sounds, causing us to believe we heard something from outside.

Our eyes work in much the same way. Light never actually enters the brain, but is stopped by the retina, a kind of screen inside the eyeball. The retina transforms the light into electrical signals and sends them to the brain through the optic nerve. Our brains then create a picture, and again we believe we are seeing something that is outside us.

If we take a good look at this process, a real conundrum arises: The picture that is painted in the brain is entirely our own *interpretation* of the external stimuli, and not the external events themselves. So how do we know that our interpretation is the same as what is truly

out there?

No matter what we perceive from our five senses, the reality we believe to be the world around us is simply our brains' interpretation of the data we have collected.

All that we can really say for sure is that when we call what we see "a tree," it is because we *interpret* it this way. The same goes for houses, milkshakes, and even people. Our entire reality exists only within us, as if a private movie were playing in our minds.

The Kabbalist's Point of View

To a Kabbalist, it is no secret that the whole of reality exists within us. But there is more to this, for despite the endless variety of minerals, plants, animals, and people that we see around us, Kabbalists say only *one* creature was created. The only difference between us and the Kabbalists is in how we perceive that single creature.

While Kabbalists see a single, collective soul composed of many interconnected pieces, we see us and the world around us, filled with other beings. The only thing missing in our perception is what actually connects these pieces, the "adhesive" that binds the pieces to form one entity.

Now let's be Kabbalists for a moment: if you feel that you and everything else are one being, then there is only one creature that exists. In that state, all the others are no longer separated from you; they are all *parts* of you.

This single entity, the single soul that Kabbalists describe is experienced on a deeper, more fundamental level of reality that does not surface to our awareness. Simply put, we are all connected—we just don't feel it.

The wisdom of Kabbalah holds the key for us to recover our lost perception of the one, eternal soul. Once we have regained this integral awareness, not only will our lives in this world be peaceful, but we will also recognize the unique force that originally created us, and that now connects us.